

การศึกษาลักษณะของธรรมชาตินิยมในเรื่องสั้นของ สตีเฟน เกรน

ปริญญานิพนธ์

ของ

โชติมา จิงสวัสดิ์

12 พ.ค. 2535

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

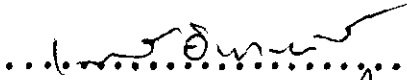
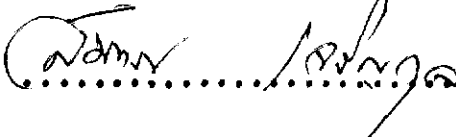
กุมภาพันธ์ 2528

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

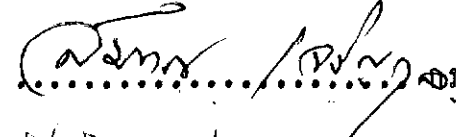
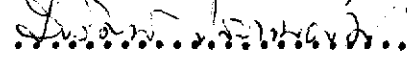
178803

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิตและคณะกรรมการสอบ ใต้พิจารณา
ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
การศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

...... ประธาน
 กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

...... ประธาน
 กรรมการ
 กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงด้วยดี เนื่องด้วยความอนุเคราะห์และ
การให้คำแนะนำปรึกษาอย่างสม่ำเสมอตลอดมาของท่านรองศาสตราจารย์เสาวนีย์
อินทรภักดิ์ หัวหน้าภาควิชาภาษาตะวันตก มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณท่านอาจารย์ด้วยความซาบซึ้งและจริงใจ
เป็นที่สุดมา ณ. ที่นี้

ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์สมทรง เจริญกุล และผู้ช่วยศาสตราจารย์
ปิรทัศน์ โสภณพิศ ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าให้กับการอ่าน และอภิปรายปัญหาในงาน
วิจัย ทั้งยังให้กำลังใจผู้วิจัยเสมอมาอีกด้วย

ขอขอบพระคุณเจ้าหน้าที่ห้องสมุดสมาคมนักเรียนเกาอเมริกา ที่เอื้อเฟื้อและ
ให้ความสะดวกสบายแก่ผู้วิจัยในด้านการยืมเอกสารอ้างอิงต่าง ๆ ที่ใช้ในงานวิจัย
ครั้งนี้

นอกจากนี้ขอขอบพระคุณ คุณยาย คุณพ่อ และคุณแม่ และขอบคุณเพื่อน ๆ
ทุกคนที่ให้การสนับสนุนในทุกทางโดยเฉพาะท่านกำลังใจ จึงช่วยให้ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
สำเร็จลงด้วยดี

โชติมา จิงสวัสดิ์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาคนควา	6
ความสำคัญของการศึกษาคนควา	7
ขอบเขตของการศึกษาคนควา	7
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	8
วิธีดำเนินการศึกษาคนควา	9
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	10
2 ธรรมชาตินิยม	27
ความหมายของธรรมชาติ	27
ประวัติและความเป็นมาของธรรมชาตินิยม	30
ธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรมในอเมริกา	38
ธรรมชาตินิยมตามแนวคิดของผู้วิจัย	47
3 สภาพพื้นฐานทางสังคมในสมัยของ สตีเฟน เครน ชีวิตประวัติ	
ผลงาน และเรื่องย่อเรื่องสั้นของ สตีเฟน เครน	51
สภาพพื้นฐานทางสังคมในสมัยของ สตีเฟน เครน	51
ชีวิตประวัติของ สตีเฟน เครน	58
ผลงานของ สตีเฟน เครน	71
เรื่องย่อเรื่องสั้นของ สตีเฟน เครน	83

4	วิเคราะห์ธรรมชาตินิยมในเรื่องสั้นของ สก็ฟเฟ่น เคอร์น	108
	โครงเรื่องและเนื้อหา	108
	แก่นเรื่อง	156
	น้ำเสียง	212
	ตัวละครสำคัญ	231
	ภาษาของตัวละคร	248
	กลวิธีการเขียน	257
5	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า และ ข้อเสนอแนะ	285
	ผลของการศึกษาค้นคว้า	285
	ข้อเสนอแนะ	296
	บรรณานุกรม	300

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

สตีเฟน โครน (Stephen Crane. 1871 - 1900) เป็นนักเขียนชาวอเมริกันในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ต่อกับศตวรรษที่ 20 เขาเป็นทั้งนักหนังสือพิมพ์อิสระและนักประพันธ์หนุ่มหัวก้าวหน้าที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้นำแห่งการปฏิวัติวรรณกรรมอเมริกันในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อของศตวรรษที่ 20 และยังเป็นผู้แสวงหาแนวทางสำหรับนวนิยายแนวสังคมนิยมให้กับนักเขียนแนวนั้นในระบะต่อมา เช่น แฟรงก์ นอร์ริส (Frank Norris. 1870 - 1902) กับ ซีไอคอร์ ไครเซอร์ (Theodore Dreiser. 1891 - 1945) รวมทั้งนักเขียนแนวเพื่อชีวิตคนอื่น ๆ ด้วย (Peden. 1978 : 150)

โครนเขียนนวนิยายชีวิตเรื่อง Maggie : A Girl of the Streets และต้องรวบรวมเงินเพื่อเป็นค่าพิมพ์เอง เนื่องจากไม่มีสำนักพิมพ์ใครรับซื้อ และเมื่อพิมพ์ออกจำหน่ายกลับจำหน่ายไม่ได้เลย ในครั้งนี้โครนใช้นามแฝงในการพิมพ์ว่า โจนาธาน สมิธ (Jonathan Smith) ในปี ค.ศ. 1893 ที่ Maggie : A Girl of the Streets ได้รับการจัดพิมพ์ครั้งแรกนั้นไม่มีผู้ใดให้ความสนใจเลยนอกจาก แฮมลิน การ์แลนด์ (Hamlin Garland. 1860 - 1940) ผู้สนับสนุนแนวคิดสังคมนิยม (Realism) คนสำคัญ ทั้งยังเป็นมิตรเพียงผู้เดียวของโครนในระบะเวลานั้นด้วย ครั้นต่อมาอีก 2 ปี คือ ค.ศ. 1895 โครนได้จัดจำหน่ายนวนิยายแนวสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) ที่สำคัญยิ่ง เรื่อง The Red Badge of Courage ซึ่งเขาเขียนขึ้นในปี 1893 ขณะที่มียายุได้เพียง 20 ปี จากเรื่องนี้เอง ชื่อของโครนเริ่มได้รับความนิยม ทำให้ Maggie : A Girl of the Streets พลอยได้รับความนิยมไปด้วย กล่าวกันว่า หลังจากนวนิยายแนวสังคมนิยมกับสัญลักษณ์นิยมคือ The Red Badge of Courage นี้แล้วตำแหน่งของโครนในวงการวรรณกรรมอเมริกันเริ่มมีความมั่นคงขึ้นในฐานะนักเขียนผู้นำแนวความคิด การบรรยายความรู้สึกมาพรรณนาถ่ายทอดลงเป็นลายลักษณ์อักษรได้อย่างตรงไปตรงมา และถูกต้องตรงตามอารมณ์ของตัวละครอย่างที่สุด

บรรดานักวิจารณ์วรรณกรรมยกย่อง สตีเฟน เครน ว่า ความสามารถเฉพาะตัวของเขามีเอกภาพในตัวเอง และเครนยังเป็นผู้แนะนำแนวทางให้แก่นักประพันธ์ยุคเดียวกันที่เขียนงานประพันธ์แนวสัจนิยม นักประพันธ์เหล่านั้นได้แก่ แฮมลิน การ์แลนด์, แฟรงค์ นอร์ริส, ฮีโอดอร์ ไครเซอร์ และ เอ็ดวิน อาร์ลิงตัน โรบินสัน (Edwin Arlington Robinson. 1869 - 1935) เป็นต้น เนื้อหาที่เครนนำเสนอ กลวิธีการเขียน รวมทั้งทัศนะที่ปรากฏในงานเขียนของเขา คือสิ่งที่แยกเครนออกจากลักษณะงานเขียนนวนิยายแบบเก่าในอดีตโดยเด็ดขาด กล่าวได้ว่า ในระยะนั้นงานเขียนของเครนมีลักษณะเป็นการทดลองว่า ควรจะสร้างต่อไปหรือควรจะหยุดยั้งอยู่แค่นั้น เนื่องจากเขากำลังค้นหาลักษณะงานเขียนที่มีเอกลักษณ์ให้กับตนเอง แต่หลังจากประสบความสำเร็จจากเรื่อง The Red Badge of Courage แล้ว เครนได้เขียนนวนิยาย เรื่องสั้น และบทกวีที่เด่น ๆ อีกมาก

ท่วงทำนอง (Style) งานเขียนที่แปลกเป็นพิเศษอย่างมีเอกลักษณ์ของเครน นับตั้งแต่ในงานเขียนที่ได้รับการตีพิมพ์ในยุคเริ่มแรกจนกระทั่งบันปลายชีวิตของเขาเป็นที่สนใจและได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางในกลุ่มผู้ศึกษางานเขียนของเครน รวมถึงนักวิจารณ์วรรณกรรมโดยทั่วไปทั้งในช่วงระยะเวลาอันสั้นที่เครนมีชีวิตอยู่จนกระทั่งถึงปัจจุบัน กลุ่มนักวิจารณ์วรรณกรรมและผู้สนใจศึกษางานเขียนของเครนไม่อาจหาข้อสรุปร่วมกันได้เลยว่างานของเครนเป็นลักษณะใด บรรดาผู้ศึกษาจึงงานเขียนของเครนให้อยู่ทั้งในกลุ่มธรรมชาตินิยม (Naturalism) สัจนิยม (Realism) สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) พรรณานิยม (Expressionism) และลัทธิอิมเพรสชันนิส (Impressionism)

โธมัส กัลลาสัน (Thomas Gullason) และ โจเซฟ แคทซ์ (Joseph Katz) กล่าวไว้ในบทนำของหนังสือ The Complete Short Stories and Sketches of Stephen Crane ที่เขาเป็นบรรณาธิการว่า เครนเป็นนักเขียนที่จัดเข้ากลุ่มใดยาก หรือแทบจะเรียกได้ว่าไม่สามารถจัดเข้ากลุ่มใดได้เลยจริง ๆ คงจะเห็นได้ว่า มีการเปลี่ยนแปลงหลายครั้งกว่าจะจัดเครนไว้ในกลุ่มนักเขียนอเมริกันแนว -

คลาสสิก (Classic American Authors) (Bassan. 1967 : 45 citing Gullason. 1960 : Introduction)

ในช่วงชีวิตอันสั้นของเขานั้น เกรนได้รับความนิยมนักพอสมควร จากการตรวจสอบงานของเกรนในระหว่างที่เขามีชีวิตอยู่พบว่า มีปฏิกริยาหลายประการต่องานของเกรน ทั้งความประทับใจในกลวิธีที่การเขียนแนวใหม่ และบางคนยอมรับว่าเกรนมีทักษะพิเศษเฉพาะตัว แต่มีความรู้สึกว่ เกรนคงจะไม่อาจผลิตงานใหญ่ที่เด่นมาก ๆ ได้มีบางกลุ่มโกรธแค้นที่เกรนปฏิเสธหลักเกณฑ์การเขียนแนวเก่า คงปรากฏชัดในบทกวีของเขา แต่นักวิจารณ์อังกฤษบางท่านที่ศรัทธาเกรนและได้วิเคราะห์ The Red Badge of Courage แล้วกล่าวไว้ว่าเกรนเป็นนักเขียนที่โลกจะละเลยไม่ได้เลย หลังการตายของเกรน ชื่อเสียงของเขาลดลง จนกระทั่งมาในศตวรรษที่ 20 เกรนกลับเป็นที่กล่าวถึงในฐานะนักหนังสือพิมพ์ที่มีความสามารถพิเศษและประสบความสำเร็จในช่วงชีวิตของเขา นักประวัติศาสตร์ชั้นนำของสมัยนี้ยกย่องเกรนในฐานะนักเขียนนวนิยายแนวสังคมนิยม และมีความเห็นว่า Maggie : A Girl of the Streets เป็นผลงานที่เด่นมากในโลกวรรณกรรมอเมริกันในค่านที่สะท้อนสภาพสังคมในสมัยนั้น เมื่อถึงยุคการเคลื่อนไหวเข้าสู่แนวจินตนาการ (The Imagist Movement) ท่วงทำนองและกลวิธีที่การเปรียบเทียบของเกรนนับว่าสมัยใหม่มาก ในช่วง ค.ศ. 1920 จากรากฐานของท่วงทำนองเนื้อหาใหม่ ๆ และจิตวิญญาณที่กล้าหาญที่จะเผชิญกับกฎเกณฑ์และรูปแบบการเขียนเก่า ๆ ทำให้มีการค้นพบเกรนในทัศนะใหม่ แม้แต่นักประวัติศาสตร์ชั้นนำของกลุ่มนุรักษ์นิยมยังได้สะท้อนศรัทธาในตัวเกรนไว้ด้วยเช่นกัน นอกจากนี้ชาวสื่อต่าง ๆ รวมทั้งเรื่องอื้อฉาวในชีวิตส่วนตัวของเกรนยังได้ขยายความสนใจในตัวเกรนมากจนเขากลายเป็นที่กล่าวขวัญถึงในฐานะนักปฏิวัติหัวก้าวหน้าของช่วง ค.ศ. 1890 นักวิจารณ์วรรณกรรมสมัย ค.ศ. 1930 พยายามประเมินคุณค่าทางวรรณคดีของวรรณกรรมอเมริกัน และจัดงานเขียนสมัยนั้นใหม่ด้วย พวกเขาจัดเกรนเข้ากลุ่มนักเขียนแนวประเพณีนิยม (Traditionalism) แต่สมัยต่อมา นักวิจารณ์ยอมรับเกรนในฐานะนักสังคมนิยม เมื่อปลาย ค.ศ. 1940 เกรนถูกจัดเข้ากลุ่มคลาสสิก แต่พอถึง ค.ศ. 1950 เป็นต้นมา

เครนเป็นที่ยอมรับในกลุ่มนักสัญลักษณ์นิยม จากที่กล่าวมาแล้วนี้ จะเห็นได้ว่างานเขียนของเครนได้รับความสนใจศึกษากันอย่างกว้างขวางตลอดเวลา แต่ยังไม่หาข้อตกลงร่วมกันอันเป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปยังไม่ได้ ในด้านท่วงทำนองการเขียนของเครน

นอกจากการจัดกลุ่มนักเขียนที่มีผลต่อสถานภาพความเป็นนักเขียนของเครนดังที่กล่าวมาก่อนหน้านี้แล้ว สแตนเลย์ เวอร์ธัม (Stanley Claude Wertheim) ได้ประเมินหาแหล่งที่มาทางวรรณคดีของ The Red Badge of Courage เพื่อวิเคราะห์วิจารณ์และตอบคำถามที่ว่า แนวการเขียนของเครนเป็นแบบใด จากวิธีการพูดตรงข้ามความจริงเชิงประจักษ์ประจักษ์ การอุปมาอุปไมย และบางตอนที่ถูกต้องออกจากคณัมพ์ของ The Red Badge of Courage สรุปได้ว่า เครนไม่ได้ใส่ใจนักเขียนนวนิยายสงครามในสมัยเดียวกันกับเขาเลย ความรู้และความคิดเห็นเกี่ยวกับชีวิตทหารนั้นเครนได้รับจากการเขียนอัตชีวประวัติเชิงนวนิยายของทหารผ่านศึก และการพูดคุยกับทหารผ่านศึกบางคนในสงครามกลางเมืองอเมริกัน (1861 - 1865) จุดกำเนิดของท่วงทำนองงานเขียนของเครนมาจากความประทับใจในงานเขียนของแฮมลิน การ์แลนด์ ผู้สามารถอธิบายศิลป์ที่เครนใช้ในการเขียนได้ แต่เขาเองไม่สามารถเป็นศิลปินในแนวนั้นได้

เครนเรียนรู้วิธีการเขียนเล่าเรื่องแบบเรื่องจริงในลักษณะรายงานจากประสบการณ์ของเขาเมื่อเป็นนักหนังสือพิมพ์อิสระ และเมื่อเป็นผู้สื่อข่าวสงครามให้กับหนังสือพิมพ์ รวมทั้งจากผลงานของนักเขียนร่วมสมัยที่มีงานเขียนแนวสัจนิยม แต่แหล่งข้อมูลที่ยิ่งใหญ่ของเขา คือ ความสามารถพิเศษในการถ่ายทอดการสังเกตอย่างลึกซึ้งในเรื่องที่เกี่ยวของกับชีวิตความเป็นอยู่ประจำวันและความสามารถในการเปรียบเทียบสิ่งที่ได้พบเห็นเหล่านี้ รวมทั้งความสนใจเป็นพิเศษที่มีต่อความขัดแย้งภายในจิตใจของมนุษย์ เครนเชื่อว่า ทุกชีวิตมีโศกนาฏกรรมในตัวของมันเอง ไม่ว่าเจ้าของชีวิตคนนั้นจะรวยหรือจน เขาจะต้องมีความกลัวรบกวนอยู่ภายในจิตใจอย่างปฏิเสธไม่ได้ เครนพบการเยาะเย้ยประจักษ์ประจักษ์ในการสำคัญตนเองผิดและความสงสารตนเองของมนุษย์ กล่าวคือเขาพบว่าจักรวาลไม่ได้แยแสหรือใส่ใจมนุษย์เลย

เมื่อพิจารณาเนื้อหาที่ครุ่นนำเสนอในงานเขียนของเขาแล้ว จะพบว่างานส่วนใหญ่ที่ได้รับการตีพิมพ์ในช่วงสั้น ๆ ของชีวิตเขามีลักษณะสมจริงและเศร้าสร้อย เนื่องจากครุ่นพบว่าชีวิตช่างลำบากยากเข็ญถึงกับอาจเรียกได้ว่า มนุษย์ปราศจากเมตตาหรืออำมหิตเอาเลยทีเดียว สำหรับท่วงท่าของการเขียนของเขานั้น กล่าวกันว่าเป็นไปในแนวสัจนิยม ชรรษาคตินิยม สัญลักษณ์นิยม และแนวอื่น ๆ อีก นอกจากนี้ งานเขียนของครุ่นในยุคแรก ๆ ยังเด่นมากในด้านการแสดงให้เห็นความสนใจอย่างใหญ่หลวงของเขามีก่อกลวิธีในการเขียนแบบใหม่ที่เรียบง่าย ประหยัดถ้อยคำ และกระชับแต่เข้าถึงความเป็นสากล อันทำให้ผลงานของครุ่นมีอิทธิพลต่อนักเขียนในสมัยต่อมา เช่น เฮมมิงเวย์ (Hemingway. 1898 - 1961) โฟล์คเนอร์ (Faulkner. 1897 - 1962) และสไตน์เบ็ค (Steinbeck. 1902 - 1968) เป็นต้น

เมื่อพิจารณาความยิ่งใหญ่และความเป็นอัจฉริยะของครุ่นนั้น วิลลา แคเธอร์ (Willa Cather. 1876 - 1947) ผู้ยกย่องครุ่นมากได้ยกประโยชน์ที่ เอ็ดเวิร์ด การ์เน็ต (Edward Garnett) เขียนถึงครุ่นไว้ใน The Academy ฉบับวันที่ 17 ธันวาคม ค.ศ. 1898 ว่า เขาไม่เคยพบกรณีเช่นนี้มาก่อนเลย คือ โมปัสซัง (Maupassant) เมเรดิธ (Meredith) เฮนรี เจมส์ (Henry James) เลโอ ตอลสตอย (Leo Tolstoy) ที่จะเริ่มต้นงานเขียนของพวกเขาในช่วงอายุที่ครุ่นประสบความสำเร็จแล้ว จึงไม่แปลกที่ครุ่นจะเสียชีวิตตั้งแต่อายุน้อย (Cather. 1967 : 12 - 17) เมื่อพิจารณาอิทธิพลที่มีต่องานเขียนของครุ่นนั้น กลับบอกไม่ได้แน่ชัดว่าเขาได้รับอิทธิพลจากใคร แต่ที่แน่นอนและน่าสนใจมาก คือผลงานของครุ่นมีอิทธิพลต่องานเขียนของ วิลลา แคเธอร์, เฮมมิงเวย์, ซีไอคอร์ ไกรเซอร์, เซอร์วูด แอนเดอร์สัน, คาล แซนเบอร์ก, ชินแคลร์ เลวิส และ เอฟ. สก็อต ฟิตซ์เจอร์รัลด์ (Berryman. 1967 : 27 - 51) ดังที่ ฟิลลิป ยัง (Philip Young) พบว่า เฮมมิงเวย์ได้เคยกล่าวถึงครุ่นไว้ว่า ครุ่นผู้ยิ่งใหญ่เป็นผู้เชื่อมโยงยุคสมัยของเขา (1898 - 1961) กับยุคสมัยของ มาร์ค ทเวน (Mark Twain. 1835 - 1910) และใน ค.ศ. 1921 นี่จะเป็นช่วงที่ เฮมมิงเวย์ กำลังเรียนรู้

สิ่งที่เครนได้เขียนไว้แล้ว วินเซนต์ สตาร์เรต (Vincent Starret) ได้เลือกผลงานที่เกือบจะถูกลืมของเครนมารวมเล่มให้ชื่อว่า Men Women and Boats ฟอร์ด มอดอกซ์ ฟอร์ด (Ford Madox Ford) เพื่อนคนหนึ่งของ เฮมมิงเวย์ เรียกผลงานชิ้นนี้ว่ารวมเรื่องสั้นที่ดีที่สุดในสมัยนั้น เฮมมิงเวย์เองก็เลือกให้ "The Open Boat" และ "The Blue Hotel" เป็นเรื่องที่ดีที่สุด โดยทั่วไปแล้ว "The Open Boat" เป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางว่า เป็นผลงานชิ้นเอกของเครนควาย

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเครนและผลงานของเขา นับได้ว่างานเขียนของเครนมีผู้สนใจศึกษากันในหลาย ๆ ด้าน นับตั้งแต่โคลง นวนิยาย และเรื่องสั้น ทั้งนี้เนื่องมาจากเครนเป็นผู้บุกเบิกแนวการเขียนรูปแบบใหม่ที่มีเอกลักษณ์ในตัวเอง อันเป็นรูปแบบที่เด่นในด้านความเรียบง่าย ประหยัดถ้อยคำและกระชับ แต่เข้าถึงความเป็นสากล ผลจากรูปแบบที่แปลกเป็นพิเศษนี้เอง งานเขียนของเครนจึงได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวาง แต่ไม่เป็นที่ตกลงกันได้เลยว่า เป็นแนวการเขียนแบบใด และยังมีผู้ใดศึกษาว่ามีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมในเรื่องสั้นของเครน ผู้วิจัยมีความสนใจเป็นพิเศษในแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม จึงต้องการศึกษาลักษณะของธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในเรื่องสั้นของ สตีเฟน เครน โดยศึกษาและวิเคราะห์เรื่องสั้นของเขาตามเกณฑ์ที่ได้อธิบายไว้แล้ว การศึกษานี้จะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจและต้องการศึกษาเรื่องสั้นของเครนรวมถึงวรรณคดีที่มีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมควาย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาลักษณะของธรรมชาตินิยมที่ปรากฏใน โคร่งเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา แก่นเรื่อง และน้ำเสียง
2. เพื่อศึกษาวิธีเขียนเรื่องสั้นของ สตีเฟน เครน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบลักษณะของธรรมชาตินิยมที่ปรากฏใน โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา แก่นเรื่อง และน้ำเสียง
2. ทำให้ทราบวิธีเขียนเรื่องสั้นของ สตีเฟน แครน
3. เพื่อเป็นแนวทางการศึกษาเรื่องสั้นของ สตีเฟน แครน
4. เพื่อเป็นแนวทางการศึกษาวรรณคดีที่มีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

ศึกษาเรื่องสั้นของ สตีเฟน แครน จำนวน 23 เรื่อง ดังต่อไปนี้

1. A Great Mistake.
2. An Ominous Baby.
3. A Dark - Brown Dog.
4. The Men in the Storm.
5. An Experiment in Misery.
6. An Experiment in Luxury.
7. In the Depths of a Coal Mine.
8. An Episode of War.
9. The Veteran.
10. A Mystery of Heroism.
11. The Upturned Face.
12. War Memories.
13. The Price of the Harness.
14. Regulars Get No Glory.
15. Flanagan and His Short Filibustering Adventure.

16. The Open Boat.
17. The Bride Comes to Yellow Sky.
18. The Blue Hotel.
19. The Five White Mice.
20. The Monster.
21. His New Mittens.
22. The Knife.
23. A Man and Some Others.

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

ธรรมชาตินิยม (Naturalism) คือ แนวคิดที่เชื่อว่า พันธุกรรม สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์เฉพาะหน้า สัญชาตญาณ และแรงขับภายใน เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ อันเป็นผลให้เกิดการมองโลกในแง่ร้าย ความสลดหดหู่ใจ และมีความสิ้นหวังในชีวิต

โครงเรื่อง (Plot) คือ ลำดับเรื่อง ได้แก่ การจัดลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ ตามความประสงค์ของผู้ประพันธ์ ในที่นี้หมายถึง ลำดับเหตุการณ์ที่เกิดจากพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์เฉพาะหน้า สัญชาตญาณและแรงขับภายใน

ตัวละคร (Character) คือ ผู้แสดงในเรื่อง ในที่นี้จะเน้นที่ตัวละครสำคัญ

- ผู้ไม่สามารถพัฒนาตัวเองให้อาชนะสภาพแวดล้อมในชีวิตของตนได้ แม้จนกระทั่งบั้นปลายของชีวิตก็ไม่สามารถค้นพบความจริงของชีวิต

- ผู้ถูกกำหนดแนวทางปฏิบัติโดยพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์เฉพาะหน้า สัญชาตญาณ และแรงขับภายใน

บทสนทนา (Conversation) คือ บทพูดของตัวละคร ซึ่งใช้ภาษาไม่สุภาพ แต่เป็นภาษาที่พูดกันจริง ๆ ในสภาพสังคมนั้น ๆ ซึ่งบางครั้งค่อนข้างหยาบคาย

แก่นเรื่อง (Theme) คือ ใจความสำคัญของเนื้อเรื่อง ซึ่งในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้หมายถึง ใจความของเรื่องที่เกี่ยวข้อง

- การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม
- เรื่องตอหนามของสังคมสมัยนั้น เช่น การเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชนชั้น

ความแตกต่างระหว่างชาติผิว และการวิจารณ์สังคม

- การแสดงออกซึ่งความก้าวร้าว และการกระทำที่ปราศจากสำนึกด้าน

คุณธรรม

- ความกล้าหาญอย่างบ้าบิ่น ความกลัว และความตาย
- พฤติกรรมที่เกิดจากความขัดแย้งภายในตนเอง คือ ความมีหวัง กับความ

สิ้นหวัง

- พฤติกรรมที่เกิดจากความกดดันของสังคม เช่น ความรุนแรง ความโหดร้าย

และความอับดีธรรมในสังคม

- รวมทั้ง พฤติกรรมอันเป็นความพยายามที่จะเอาชนะธรรมชาติ

น้ำเสียง (Tone) คือ ทิศนะของผู้ประพันธ์ซึ่งบ่งว่าผู้ประพันธ์มีความรู้สึก
เช่นใด ในที่นี้หมายถึง

- การมองโลกในแง่ร้าย
- ความสิ้นหวังในชีวิต
- ความสลดหดหู่ใจ
- ความทะเยอทะยาน

วิธีการศึกษาคนควา

1. ศึกษาลักษณะทั่วไปของธรรมชาตินิยม
2. ศึกษาสภาพสังคมอเมริกันในสมัยของ สตีเฟน เครน จากประวัติศาสตร์สมัยนั้น
3. ศึกษาเรื่องสั้นของ สตีเฟน เครน จำนวน 23 เรื่อง

4. ศึกษาลักษณะของธรรมชาตินิยม ซึ่งเป็นอิทธิพลจากแนวคิดที่เชื่อว่า พันธุกรรม สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์เฉพาะหน้า สัญชาตญาณ และแรงขับภายใน เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์ อันเป็นผลให้เกิดการมองโลกในแง่ร้าย สลัดทหู่ใจ และมีความสิ้นหวังในชีวิตที่ปรากฏใน

4.1 โครงเรื่อง

4.2 ตัวละคร

4.3 บทสนทนา

4.4 แก่นเรื่อง

4.5 น้ำเสียง

5. ศึกษาวิธีเขียนเรื่องสั้นของ สตีเฟน เครน โดยศึกษาวิธีการบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น หรือพฤติกรรมของตัวละคร

เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้อง มี 2 ส่วน ดังนี้

1. เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนของ สตีเฟน เครน
2. เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาตินิยม

ส่วนที่หนึ่ง เอกสารการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานเขียนของ สตีเฟน เครน

สตีเฟน เครน เป็นทั้งกวี นักเขียน และนักหนังสือพิมพ์ผู้มั่งคั่งผลงานออกมาในรูปแบบลักษณะเฉพาะตัว มีความแปลกใหม่อย่างมีเอกลักษณ์ ทั้งในค่านิยม กลวิธีการเขียน และภาษาที่ใช้ ดังนั้น งานเขียนของเขาจึงเป็นที่สนใจและได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางจาก บรรดานักเขียน นักวิจารณ์ ตลอดจนผู้อ่านในยุคต่อมา ดังจะเห็นได้จากการศึกษาเกี่ยวกับตัวเครน และผลงานของเขาในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

ลอเรนซ์ กรอส (Lawrence Frederic Gross) กล่าวถึง เครนไว้ในฐานะนักเขียนหัวก้าวหน้าในสมัยอนุรักษนิยม เนื่องจากงานเขียนยุคแรก ๆ ของเขาทำให้เห็นความแตกต่างของกลุ่มชนผู้ผลิตและผู้บริโภค จากงานที่ใช้ฉากในสลัม เครนแสดงให้เห็นผล

ที่ตกอยู่กับผู้ยากไร้ในระบบสังคมที่ปฏิเสธคุณค่าและผลงานของผู้ยากไร้ ชนชั้นสูงในสังคม ยังได้ผลักดันให้พวกเขาเป็นผู้ยากไร้ที่ต้องพึ่งพาตนเองและเห็นแก่ตัวในที่สุด เกรน ฟินิจิเคราะห์เขาไปถึงสิ่งแวดล้อมในสังคมที่มีผลต่อสมาชิกของสังคม โดยเฉพาะสามัญชน ที่เป็นชนชั้นต่ำ จากประสบการณ์ในเม็กซิโกและกรีซ เกรนได้พัฒนาโลกทัศน์ของเขา ไปมากและยิ่งเห็นความสำคัญของปัจเจกชนผู้ผลิตที่มีต่อสังคมมากขึ้น หลังประสบการณ์ตรง ที่เขาได้รับจากการสำรวจเมืองนิวยอร์ก อันเป็นสังคมที่คดเขี้ยวเลี้ยว เกรนพบว่าไม่มี ประโยชน์อันใดเลยที่จะเชื่อถือหรือยึดมั่นในหลักการของกฎหมาย จากจุดนี้ของชีวิต เกรน สะท้อนอำนาจต่อต้านความอยุติธรรมในสังคมมากขึ้น ยิ่งกว่านี้ ประสบการณ์ผู้สื่อข่าว สงคราม ในสงครามสเปน-อเมริกา (1898) ได้ทำให้เกรนเพิ่มความเชื่อมั่นในสามัญชน ของสังคม ดังนั้น ในงานเขียนของเขาจึงมีสิ่งต่อไปนี้ปรากฏอยู่ คือ ภาพของสังคมที่ ปกครองโดยคนกลุ่มน้อยผู้มีชีวิตอยู่อย่างสุขสบาย และคำนึงถึงแต่ผลประโยชน์ของตนเอง เท่านั้น จะเห็นได้ว่า ท่วงทำนองงานเขียนของเกรนได้แหวกวงล้อมกฎเกณฑ์ในการ เขียนแบบเก่า ๆ แล้วเปิดแนวทางการเขียนแบบใหม่ ซึ่งมีผู้ยึดถือและปฏิบัติตามอีก มากมาย นั่นคือ การเสนอเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชนชั้น ระบบทุนนิยม และความ แตกต่างของชาติผิวให้กับวงการวรรณกรรมอเมริกัน (Gross. 1977 : 262 - A)

แต่ คอเนล กิบสัน (Donald Bernard Gibson) กลับมีความเห็นว่า แก่นเรื่องในงานเขียนของเกรนจะเผยให้เห็นถึงการเข้าไปเกี่ยวข้องกับสังคมใน สมัยนั้นก็ตาม งานเขียนของเกรนก็ไม่ใช่ที่พอใจของผู้อ่าน เนื่องจากว่า แก่นเรื่อง ไม่ได้แสดงให้เห็นคุณค่าความเป็นศิลปินที่แท้จริง คือ ในงานเขียนแทบทั้งหมดของเขา มีความผิดพลาดบางอย่างในค่านท่วงทำนอง น่าเสียดาย พรรณาโวหาร และการเลือก ใช้คำศัพท์ ความคลุมเครือ และไม่ลึกซึ้งทำให้รู้สึกว่าคุณเขียนควบคุมวัตถุหรือเนื้อหา ในงานเขียนได้ไม่ดีพอ น่าเสียดายไม่คงที่สม่ำเสมอ ยกเว้นในงานเด่นของเขาเพียง สองเรื่องเท่านั้น คือ "The Open Boat" กับ "The Bride Comes to Yellow sky" แก่นเรื่องของเกรนได้รับอิทธิพลจากสถานการณ์ของสังคมในสมัยนั้นด้วย เช่น

อิทธิพลของทฤษฎีทางชีววิทยาของ ชาร์ลส์ ดาร์วิน (Charles Darwin) นักวิทยาศาสตร์ ผู้เขียน The Origin of Species (1859) และมีความเชื่อว่า มนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของธรรมชาติ จากผลงานของเกรน แสดงให้เห็นว่า เกรนมีความเชื่อเช่นเดียวกันนี้ เมื่อมนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของสังคม ถ้ามนุษย์ต้องการจะทำอะไร เขาต้องกระซอกเอาเสรีภาพอันน้อยนิดจากธรรมชาติ เพื่อทำให้ตนเองสูงขึ้น เพียงแต่ มนุษย์อยู่เหนือธรรมชาติได้เท่านั้น เขาจะประสบความสำเร็จในการทำให้ตนเองต่างจากสัตว์โลกทั่วไป มนุษย์จะแยกตัวเองจากสัตว์อื่นได้โดยการกระทำที่รู้สำนึก ใน Maggie : A Girl of the Streets เกรน สร้างโลกที่พฤติกรรมอันเกิดจาก จิตสำนึกเป็นไปไม่ได้เลย ในโลกเช่นนี้ มนุษย์ถูกกำหนดหรือควบคุมโดยพันธุกรรมและ สิ่งแวดล้อมไม่สามารถเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนาได้ ใน The Red Badge of Courage เกรนแสดงไว้ว่า พฤติกรรมที่เกิดจากจิตสำนึกเป็นแนวทางที่จะแยกมนุษย์ ออกจากธรรมชาติ แต่หลังจากนวนิยายสองเรื่องนี้แล้ว เกรนสรุปว่า มนุษย์แยกตัวเอง ออกจากธรรมชาติได้ แม้จะยากลำบากเพียงใด เมื่อปัจเจกบุคคลสามารถควบคุมจิตใจ และร่างกายได้ แสดงว่าอำนาจจิตสำนึกของเขามีพัฒนาการดีพอ ดังนั้น เหตุผลที่ทำให้ เกรนให้ความสนใจ ความกล้าหาญ ความกลัว และความตาย เพราะเกรนเชื่อว่า เมื่อมนุษย์มีความกล้าหาญ เขาจะแยกตนเองออกจากความกลัวตาย และสิ่งที่น่ากลัว น้อยกว่านี้ได้ ผลก็คือ เขาเหมาะสมที่จะมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ (Gibson. 1963 : 2525)

ผู้อ่านงานเขียนของเกรนสังเกตได้ว่า (Piper. 1976 : 4495-4496-A) งานเขียนของเขามีความสัมพันธ์กับชนวนชาตินิยมอย่างใกล้ชิด และยังมีอิทธิพลสำคัญต่อ ยุคเริ่มแรกของแนวคิดใหม่ในวงการวรรณกรรมอเมริกัน และเห็นได้ชัดเจนพอว่า เกรนมีส่วนร่วม ในความคิดเรื่องเหตุวิสัย หรือนิยัตินิยม (Determinism) ในกลุ่มนักเขียนแนวชนวนชาตินิยม แต่นักวิจารณ์ถูกก่อกวนจากภาษาที่มีศิลปะในการ บรรยายภาพวรรณศิลป์ คือ ใช้ลีลา สด-เงาในการบรรยายฉาก และการเน้นสภาพ สังคมอย่างไม่คงที่สม่ำเสมอของเกรน

มาร์ค ไพเพอร์ (Mark Scott Piper) มีความเห็นว่า การประชด
ประชัน และศิลปะของเกรนซับซ้อนมาก มากเกินกว่าจะถูกจำกัดวงด้วยความหมายของ
ธรรมชาตินิยม นอกจากนี้ ฟลอยด์ วู้ดฟิลด์ (Floyd "B" Woodfield) ยังพบว่า
ทัศนะเชิงประชดประชันของเกรนที่ปรากฏอยู่ทั้งในงานเขียนประเภทร้อยแก้วและร้อยกรอง
เป็นงานที่แสดงความคิดแตกแยกและขัดแย้งกันอันเป็นผลจากการอบรมสั่งสอนที่ได้รับจาก
สังคมอเมริกัน ซึ่งมีประเพณีนิยมและความเชื่อเก่า ๆ อยู่และจากความเป็นจริงที่รับรู้
จากประสบการณ์ตรง "George's Mother" และ Maggie : A Girl of
the Streets สะท้อนความล้มเหลวของอุดมคติค่านิยมและศาสนาของเกรน
The Red Badge of Courage ประชดประชันอุดมคติค่านิยมสงครามและวีรกรรมที่เป็น
ที่ยอมรับกันมาแต่โบราณอันแตกต่างจากประสบการณ์ในชีวิตจริง ในโคลง "The
Black Riders" เกรนประชดประชันความโกรธ และความรักอันเป็นอำนาจในธรรมชาติ
สองประการที่ขัดแย้งกันแต่สามารถทำให้โลกสับสนเต็มไปด้วยความอยุติธรรม และความ
ทวนทวนซ้ำทวน "The Bride Comes to Yellow Sky" มีโครงเรื่องเกี่ยวกับ
ความรักตามสภาพที่เป็นจริงมีใช้แบบความรักในอุดมคติแบบชนชั้น และใน "The Blue
Hotel" ก็เป็นการเขียนตรงข้ามกับแนวการเขียนแบบเก่า (traditional)
ซึ่งเป็นการให้ภาพของประสบการณ์จากชีวิตจริง เกรนยืนยันว่า รากฐานของวรรณคดีมา
จากประสบการณ์ตรงในชีวิตไม่ใช่จากอุดมคติตามแบบฉบับ ความคิดนี้ทำให้เกรนไปสู่การ
ทดลองเพื่อหาวิธีการเขียนใหม่ ๆ ให้วงการวรรณกรรมคือ เกรนแสดงทัศนะที่เป็น
ทั้งอศัญัยและปรนัยเพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างในคำ ภาพพจน์ สัญลักษณ์ และอื่น ๆ ใน
การประชดประชันนี้ผู้อ่านรู้สึกได้ถึงความเป็นของมนุษย์ที่ไม่ไคร่ร้าย เฉยเมยต่อ
เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน แต่ควรจะต้องมีความเมตตากรุณาและเอาใจใส่ผู้อื่นอย่างจริงจัง การเชื่อมั่น
ในความรัก ความเมตตา กรุณา การใส่ใจเพื่อนมนุษย์ของเกรนทำให้เขาเห็นความสำคัญ
ของภราดรภาพ (Brotherhood) แต่ภราดรภาพในทัศนะของเกรนเป็นอุดมคติที่เป็นจริงไม่ได้
เนื่องจากการถูกกำหนดโดยความรุนแรง ความโหดร้าย และความอยุติธรรมในสังคม ดังนั้น

สิ่งที่เครนต้องการนำเสนอ คือ มนุษย์ควรมองความโหดร้าย และการปราศจากความ
เอาใจใส่กันและกันด้วยความรู้สึกน้อยที่สุด เพื่อจะได้ใช้ชีวิตกับความเมตตาอันน้อยนิด
ที่หาได้ในสังคม หรือเท่าที่จะแปลความหมายของความเมตตาได้ถูกต้องที่สุด (Woodfield.
1967 : 1413 - 1414 - A)

ไพเพอร์ (Piper) เห็นว่า วิธีเดียวที่จะเข้าใจและซาบซึ้งกับงานเขียน
ของเครน คือ ต้องเคารพที่จะมองงานเขียนของเขาอย่างจริงจัง และหลีกเลี่ยงที่จะ
ประมาณว่า เครนเป็นนักธรรมชาตินิยมผู้ไม่คงที่สม่ำเสมอ หรือนักสังคมนิยมสุดโต่ง
เพราะเขาไม่ใช่ทั้งสองอย่างนี้ นิยตินิยมเป็นความจริงของชีวิตในทัศนะของเครน แต่
ไม่ใช่สิ่งที่เขาต้องการนำเสนอในผลงานแทบทุกชิ้นของเครน เขาเน้นที่ตัวละครพยายาม
สร้างภาพลวงตาขึ้นมาช่วยรักษาหน้า แทนที่จะกล้าเผชิญความจริงของชีวิต ตัวละครเอก
ของเครนมักถือว่าตัวเองมีความสำคัญอย่างใหญ่หลวงในจักรวาลจึงอวดโต เพราะหลีกเลี่ยง
ที่จะยอมรับความจริงอันสุดที่เขทนทานได้

นอกจากนี้ ฟิลิป ครอธ (Philip Leland Krauth) พบว่า เครนได้
นิยามความอวดดีของมนุษย์ไว้ใน "The Blue Hotel" ว่าเป็นเครื่องจักรที่จำเป็น
ของชีวิต ซึ่งแสดงให้เห็นพื้นฐานค่านิยมเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ และความต้องการ
ที่จะอวดตัวของพวกเขา จะพบความอวดดีได้ในงานเขียนของเครนตั้งแต่ยุคเริ่มแรกจนถึง
เรื่องสุดท้าย จุดกำเนิดของความคิดเรื่องความอวดดีของมนุษย์อาจจะมีรากฐานมาจาก
ศาสนาของเครน แนวคิดเยาะเย้ยแค้นจันทนาการชวนฝันแบบอเมริกัน (American
Romanticism) หรือจากการสังเกต สังคม หรือจากเหตุผล ทั้งสามประการนี้
การหยิบยกเอาประเด็นเกี่ยวกับความอวดดีมากล่าวในงานของเครนมีมากอย่างเห็นได้
ชัดเจน เครนแสดงไว้ใน Maggie : A Girl of the Streets ว่า ความอวดดี
มีประโยชน์ แต่ทำให้เจ้าของทองหนักหน่วงทรมานกับสภาพสิ่งแวดล้อม เครนสร้างให้คน
ชั่วเลวกลับมีความกล้า เปรียบเสมือนเหรียญที่ธรรมดามีสองด้าน ใน The Red Badge
of Courage ใน "The Mystery of Heroism" แสดงการเปลี่ยนแปลงของ

ความเห็นแก่ตัวไปเป็นการเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวม รวมทั้งใน "The Open Boat" และ "The Blue Hotel" ซึ่งในสองเรื่องหลังนี้ เกรนเสนอผลเสียของความอวดดีไว้ว่า สามารถทำลายปัจเจกบุคคลและสังคมได้ เกรนมีความเห็นว่า เด็กเป็น คนเห็นแก่ตัวในด้านการบริโภค ใน "The Monster" เกรนแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่าง Dr. Trescott ผู้ไม่คำนึงถึงตนเองกับสังคมที่คำนึงถึงตนเองเป็นสำคัญ นอกจากความพยายามที่จะแสดงให้เห็นความจำเป็นและความโง่ของการอวดดีแล้ว เกรนได้เสนอคุณค่าและข้อจำกัดของการสละตน อัตตา (Selflessness) ไว้ด้วย (Krauth. 1971 : 6014 - A)

มาร์สตัน ลา ฟรานส์ (Marston La France) ศึกษาบทบาทภาพลวงตาในงานเขียนของเกรนโดยเน้นที่ความคิดหลักที่สามารถแยกภาพลวงตาออกจากความเป็นจริง เขาศึกษาความคิดจากคำพูดสองประโยคของเกรน ซึ่งกล่าวไว้ว่า

1. I understand that a man is born into the world with his own pair of eyes, and he is not at all responsible for his vision ... he is merely responsible for his quality of personal honesty.

2. What I can't do, I can't do at all, and I can't acquire it. I only hold one trump. (La France. 1956 : 6628 - 6629)

ความคิดประการแรก แสดงข้อจำกัดในความรับผิดชอบด้านคุณธรรมของปัจเจกบุคคล ปัจเจกบุคคลย่อมมีทัศนะแตกต่างกันไป บุคคลจึงจำเป็นต้องปฏิบัติสิ่งที่เขารับรู้อย่างซื่อสัตย์ ปัญหาใหญ่ที่สุดของมนุษย์ คือ ต้องรับรู้ความเป็นจริงที่เขาเผชิญอยู่ ความคิดประการที่สอง แสดงว่างานที่ดีที่สุดของเกรนมีรากฐานมาจากการคิดเพียงอย่างเดียวคือ "trump" ซึ่งเป็นแรงจูงใจให้เกรนคำรงจุดมุ่งหมายในงานเขียนแต่ละเรื่องของเขาไว้ได้ ในขณะที่เขียนนั้นก็พร้อมที่จะรับรู้เหตุการณ์ใหม่ ๆ ด้วย ลา ฟรานส์ ใช้วิธีการทางจิตวิทยาเพื่อแยกภาพลวงตาออกจากความจริง พร้อมกันนั้น

ก็ดูแรงงูใจในการเขียนอันจะทำให้เข้าใจงานเขียนของเกรนโคดี้ที่สุด สรุปได้ว่าเกรนไม่ใช่คริสเตียน สัญลักษณ์ที่เขาใช้ไม่มีเอกลักษณ์ในตัวเอง และงานเขียนของเกรนยืนยันคุณค่าทางคุณธรรม กล่าวคือ เขาเสนอมนุษย์ในฐานะผู้ที่สามารถจะเก็บโตแคนคุณธรรมไควยการเอาชนะตนเอง และจากโครงสร้างทางจิตวิทยาที่พบแปลความหมายได้ว่า ความขัดแย้งในใจของตัวละครเอกมีการตัดสินตัวละครจากแรงงูใจมากกว่าดูที่ผลกระทบจากภายนอก และการตระหนักในความจริงของชีวิตเป็นรากฐานที่ยืนยันว่ามีสำนึกทางคุณธรรมในพฤติกรรมสำคัญของตัวละคร

เมื่อพิจารณาตัวละครเด็กซึ่งมีอยู่มากในงานเขียนของเกรนนั้น จอห์น ซิกเกลน (John Harold Sieglan) พบความสอดคล้องด้านการวิจารณ์ในงานสุดท้ายของเกรนคือ The Whilomville Stories ว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องของเด็กที่มีปัญหาทางอารมณ์ เขาแสดงให้เห็นว่า เกรนเสนอแก่นเรื่องที่กระทบกระเทือนโลกของผู้ใหญ่โดยตรง เกรนจำลองโลกของเด็กจากโลกของผู้ใหญ่ในสังคม นับเป็นทัศนะที่มีวิพากษ์มากที่สุดของเกรนต่อพฤติกรรมและทัศนคติของผู้ใหญ่ จากการวิเคราะห์แก่นเรื่อง ตัวละครเด็กและความสัมพันธ์ของตัวละครเด็กกับผู้ใหญ่ พบว่า ใน " The Monster " กับ " His New Mittens " มีแก่นเรื่องที่เกรนใช้ในเรื่องอื่น ๆ ที่เหลือในเวลาต่อมา แก่นเรื่องอันแรกใน " The Monster " ได้เสริมสร้างความเชื่อมั่นที่สังคมมีต่อสิ่งภายนอกเปลือกนอกที่ปกปิดความสวยงามและความน่าเกลียดน่ากลัวซึ่งอยู่ภายใต้เห็นได้ง่ายที่สุดจากการที่ชาวเมืองปฏิเสธ Henry Johnson ผู้ที่ใบหน้าหลอมรวมจนผิดแปลกไปจากสภาพเดิม เนื่องจากถูกไฟไหม้เกรียม ทัศนะนี้ของชาวเมืองนำไปสู่แก่นเรื่องที่สองที่ว่าระบบต่าง ๆ ของค่านิยม อันมีรากฐานมาจากประเพณีนิยมโบราณ ความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่การปฏิบัติตามยุคสมัยและความเห็นแก่ตัว ทั้งหมดที่กล่าวนี้เป็นสาเหตุให้ชาวเมืองคว่ำบาตร Dr. Trescott เมื่อเขาพยายามปกป้อง Henry Johnson นิโกรบาคเจ็บ ผลจากค่านิยมอันนี้ที่ตกกับอยู่กับเด็ก คือ เด็ก ๆ ประมวลเอาค่านิยมเหล่านี้ไว้ในตัว เห็นได้จากการที่เพื่อน ๆ และ Jimmie รุมคว่ำว่าเห็นบนแฮม Henry Johnson ผู้สูญเสียใบหน้าเพราะช่วยชีวิต Jimmie ไว้ อันนี้เป็นแก่นเรื่องที่สาม

ซึ่งนักวิจารณ์ส่วนใหญ่เข้าใจผิดว่า เคนโลเรียนวัยเด็กที่มีเจตนารายเหตุการณ์ใน The Whilomville Stories แสดงว่า เคนเชื่อว่าผู้ใหญ่เป็นตัวอย่างของเด็ก แก่นเรื่องที่สี่ คือ เคนโจมตีประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งเคนชี้ให้เห็นว่าสมาชิกในสังคม ถูกบังคับกดขี่ให้มีความคิดเห็นลงรอยหรือคล้อยตามกัน แม้จะอ้างว่าทุกคนมีเสรีภาพในตัวเอง ทั้ง Dr. Trescott และ Henry Johnson ต้องทุกข์ทรมานจากเงื้อมมือของสังคมอเมริกันที่มีทัศนคติกล่าวนี้ เคนใช้โลกจำลองของเด็กโจมตีคนมือถือสาปปากถือศีล และสังคมที่มีโลกทัศน์คับแคบ ชิกเกอนเสนอทัศนคติและความสามารถในการปฏิบัติต่อสังคมของเคนไว้ว่า เคนใช้ Jimmie และเด็กอื่น ๆ เป็นกระจกสะท้อนให้เห็นผู้ใหญ่ ผู้ไม่สามารถมองเห็นการเปลี่ยนแปลงในตนเองที่เด็ก ๆ นำไปเลียนแบบ นอกจากนี้ เคนยังได้เผยให้เห็นความน่าหมั่นภายในสังคมผู้จอมปลอมเต็มไปด้วยความหลอกลวง และผลที่ตกกับเด็กบริสุทธิ์ (Sieglén. 1969 : 4504 - A)

ภาษาที่ใช้ในงานเขียนของเคน เคน และแสดงเอกลักษณ์ของผู้เขียนในฐานะผู้แหวกวงล้อมกฎเกณฑ์การเขียนเก่า ๆ แอลัน สล็อตกิน (Alan Robert Slotkin) ศึกษาการใช้ภาษาถิ่นและคำศัพท์ในงานเขียนของเคนเพื่อที่จะเข้าใจพัฒนาการของนักเขียนผู้นำเอาความจริงของสภาพชีวิตมนุษย์มาเปิดเผย จากความจริงที่ว่า มนุษย์สื่อสารโดยใช้ภาษา และภาษายังบ่งบอกให้ทราบว่า มนุษย์นั้นเป็นกลุ่มใดมีภูมิหลัง ความสนใจและบุคลิกภาพอย่างไร การนำสิ่งเหล่านี้มาใช้ในงานเขียนไม่ใช่เรื่องง่ายเลย แต่เคนก็ประสบความสำเร็จในการนำคำพูดที่มีลักษณะเหมือนจริงมาใช้ในงานแทบทั้งหมดของเขา จากงานในยุคเริ่มแรกจนถึงชุดสุดท้าย เคนใช้ภาษาถิ่นและคำศัพท์ซึ่งแสดงความโง่งมงายอันขึ้นอยู่กับผู้พูดแต่ละคน เพื่อแสดงความเป็นไปได้ของการนำคำพูดในชีวิตจริงมาใช้ในงานเขียน แม้เคนจะไม่สามารถสร้างคำพูดที่แสดงสิทธิพิเศษของนักเขียน (Idiosyncratic speech) เพื่อใช้กับตัวละครที่แปลกเป็นพิเศษได้ก็ตาม งานยุคเริ่มแรกเคนใช้ภาษาลักษณะเช่นนี้มาก แล้วค่อย ๆ ลดน้อยลงเหลือเพียงการให้ตัวอย่างในงานชุดหลัง ๆ ดูเหมือนว่า ภาษาถิ่นที่เคนนำมาใช้ทำให้เอกลักษณ์ของตัวละครไม่กระจ่างชัด เคนตระหนักว่าภาษาถิ่นแท้ ๆ ทำไม่ได้ เพราะคำพูดของตัวละครตัวหนึ่ง

ต้องเกี่ยวข้องกับอารมณ์ สถานที่ของตัวละครนั้น และของตัวละครอื่น ๆ ด้วย อย่างไรก็ตาม ภาษาก็เป็นเครื่องมือกำหนดบุคลิกของตัวละครในระดับชั้นต่าง ๆ ของสังคม นอกจากนี้ ภาษาก็เป็นเครื่องมือเลือกใช้คำศัพท์ยังช่วยเผยให้เห็นแง่มุมต่าง ๆ ที่มีอยู่จริงในชีวิตของมนุษย์ด้วย (Slotkin. 1971 : 5426 - A)

ส่วนที่สอง : เอกสารที่เกี่ยวข้องกับธรรมชาตินิยม

ธรรมชาตินิยมเป็นแนวการเขียนใหม่ที่เกิดขึ้นหลังแนวการเขียนแบบสัจนิยม จึงมีผู้สนใจศึกษาและให้คำนิยามไว้มาก ดังพอจะสรุปได้ดังนี้

แซมมูเอล โคล (Samuel Coale) กล่าวว่า ธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรม (Literary Naturalism) เป็นปรัชญาที่ได้แนวคิดจากวิธีการทดลองทางวิทยาศาสตร์ และหลักเกณฑ์ทางสังคมวิทยา ซึ่งเห็นว่าสิ่งมีชีวิตทั้งปวงรวมทั้งมนุษย์จะถูกกำหนดโดยพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม (Coale. 1976 : 29 - 30) ดังนั้น มนุษย์ในทัศนะของนักเขียนแนวธรรมชาตินิยม คือ ผลจากการกำหนดของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม นักเขียนที่ยึดถือแนวคิดเช่นนี้จึงพรรณนาชีวิตตามที่เป็นอย่างจริงให้สอดคล้องกับทฤษฎีปรัชญานิยัตินิยมของปรัชญาเมธี ชื่อ แทน (Hippolyte Taine. 1828 - 1893) โคล และ ลาส (Ahnebrink. 1967 : 148 - 161) มีความเห็นตรงกันว่าหลักเกณฑ์ใหญ่ ๆ ของธรรมชาตินิยมไม่ต่างจากสัจนิยม คือ นักเขียนพรรณนาชีวิตมนุษย์ตามความเป็นจริงอย่างถูกต้องเที่ยงตรงที่สุด แต่ธรรมชาตินิยมมีสิ่งที้นอกเหนือจากสัจนิยม คือ การมองโลกในแง่ร้าย

ชาร์ลส วอลคัท (Walcutt. 1962 : 272 - 280) สรุปไว้ว่าธรรมชาตินิยมเป็นทฤษฎีการบรรยายธรรมชาติที่อยู่กึ่งกลางระหว่างความคิดในทางอุดมคติ (Idealism) และทฤษฎีวิทยาศาสตร์ซึ่งถือว่า มนุษย์คือผู้ที่ไม่สามารถกำหนดจุดหมายปลายทางของชีวิตได้ตามใจปรารถนา อันเนื่องมาจากปรัชญานิยัตินิยม ความคิดแนว

ปรัชญานิยมตามความคิดเห็นของนักเขียนแนวธรรมชาตินิยม (Walcutt. 1956 : 305 - 306 citing Hartwick. 1934 : 17 - 18) คือ ทศนการมองโลกในแง่ร้ายมากจนกระทั่งเห็นว่าธรรมชาติยิ่งใหญ่เกินไปและปราศจากความใส่ใจใด ๆ ทั้งสิ้นต่อสิ่งมีชีวิตบนโลก มนุษย์จึงเปรียบเสมือนวัตถุหรือชิ้นส่วนเล็ก ๆ อันหนึ่งในวิถีทางของธรรมชาติ และมีหน้าที่เพียงประการเดียว คือ ใช้พลังงานในชั่วโหมคลื่นแล้วตายไป ส่วนในเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ก็พยายามแสดงความเป็นมนุษย์ของตนเองให้ปรากฏให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ชาร์ลส วอลคัทท์ (Walcutt. 1956 : 15 - 29) เห็นด้วยกับแฮร์รี ฮาร์ทวิก และ เจมส์ เนเกล (Nagel. 1980 : 31) ในประเด็นที่ว่าวรรณกรรมธรรมชาตินิยมมีอิทธิพลต่อความเคลื่อนไหวไปสู่การมองโลกในแง่ร้าย สังคมที่บูชาวัตถุนิยมและการสูญเสียความหวังในชีวิตอันเป็นผลจากความคิดที่ว่า มนุษย์ไม่สามารถควบคุมอำนาจของแรงขับตามธรรมชาติได้ งานเขียนแนวธรรมชาตินิยมจึงเสนอความขัดแย้งระหว่างความหวังกับความสิ้นหวัง การขัดแย้งโต้แย้งกับความเฉยชา และการหาหายกับการยอมจำนนต่อธรรมชาติ เป็นต้น

สรุปหลักเกณฑ์ของธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรมตามแนวคิดของ ชาร์ลส วอลคัทท์ คือต้องมี

1. หลักเกณฑ์ของความเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน
2. แสดงการต่อสู้ของอำนาจสองอย่างที่ตรงข้ามกันหรือขัดแย้งกัน
3. การตระหนักถึงความกลัวในอำนาจตามธรรมชาติที่มนุษย์ไม่สามารถควบคุมได้

ดังนั้น แก่นเรื่อง และแรงจูงใจ ที่สำคัญในงานประพันธ์ คือ การถูกกำหนดจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม การต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ความรุนแรงและเรื่องต้องห้าม

รูปแบบในการเขียน เป็นลักษณะการเขียนรายงานหรือบันทึกเหตุการณ์ การเสนอภาพรวม ๆ หรือแสดงภาพโดยละเอียดทั้งหมด และวิธีเล่าเรื่องแบบใช้กระแสสำนึก (Stream of consciousness) คือ เน้นที่การเสนอความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอก

ท่วงทำนอง เป็นลักษณะการบันทึกเอกสาร คือ รายงานความเป็นจริงโดยปราศจากอารมณ์ส่วนตัว

โครงเรื่อง เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากความกดดันของสิ่งแวดล้อม ไม่ใช่การเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนาของตนเอง

ร็อบเบิร์ต ชไนเดอร์ (Robert W. Schneider) ได้อ้างคำพูดของ วิลเลียม เฮาเวลล์ (William Dean Howells) ที่กล่าวถึงงานเขียนของเขาน่าจะได้รับอิทธิพลจากธรรมชาตินิยมในบทความเรื่อง *Le Roman Experimental* (1880) ของ เอมีล โซลา (Emile Zola. 1840 - 1902) ซึ่งเป็นผู้วางหลักการของธรรมชาตินิยม และมีทัศนะว่า มนุษย์เป็นผลผลิตของแรงขับเคลื่อนธรรมชาติ จึงไม่สามารถเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนาของตนเอง (Schneider. 1965 : 62) อันเนื่องจากปรัชญาที่เชื่อว่า (ทวีป วรคิลก 2522 : 30 - 31) ปรัชญาการทั้งหมดที่มีอยู่ในธรรมชาติจะเป็นไปตามธรรมชาติ คือ ไม่มีความเป็นจริงใด ๆ อยู่เหนือธรรมชาติ ฉะนั้นประเด็นหลักของธรรมชาตินิยมตามแนวคิดของนักวิจารณ์วรรณกรรม คือ การมองมนุษย์และสิ่งแวดล้อมของเขาตามทัศนะใหม่ในฐานะที่มนุษย์เป็นนักโทษของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม มนุษย์จะถูกผลักดันหรือลากจูงโดยแรงขับ หรืออำนาจภายใน ดังนั้น อิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม คือ การลดคุณค่าความสำคัญของเสรีภาพในตัวมนุษย์ (Walcutt. 1962 : 306 citing Cargill. 1941) หมายความว่า เป็นการลดคุณค่าความสำคัญของจิตใจ โดยเน้นที่มนุษย์ในค่านิยามเท่านั้น เพียงเห็นว่า มนุษย์เป็นผลรวมของสัญชาตญาณ ความต้องการทางร่างกาย ความพอใจส่วนตัว ซึ่งอาจกล่าวรวม ๆ ได้ว่าเป็น แรงขับภายในร่างกายที่มีผลให้มนุษย์แสดงออกซึ่งความก้าวร้าวและการกระทำ ที่ปราศจากจิตสำนึกทางจริยธรรม ดังนั้น ธรรมชาตินิยมจะเน้นที่ความเป็นสัตว์ในตัวมนุษย์ สัญชาตญาณที่จะลดคุณค่าของเหตุผล และศีลธรรม รวมทั้งการขยายพลังหรืออำนาจของสัตว์ในตัวมนุษย์ (Marchand. 1965 : 96)

ดังนั้น หลักเกณฑ์ในการเขียนแนวธรรมชาตินิยม ตามที่ กัสตาฟ โฟลแบร์ก (Gustave Flaubert. 1821 - 1880) ผู้เขียน Madame Bovary ซึ่งได้รับยกย่องในคอนแรกว่าเป็นงานเขียนแนวสัจนิยม และต่อมาเป็นธรรมชาตินิยม กำหนดไว้แล้ว

เอมิล โซลา ยึดถือตามมีว่า ศิลปินไม่มีสิทธิสอดแทรกศีลธรรมหรือใส่ความคิดเห็นหรืออารมณ์ของตนเองลงไปในผลงานไม่ว่าในกรณีใด ๆ หรือในเรื่องใดก็ตาม งานศิลป์ที่ยิ่งใหญ่เป็นวิทยาศาสตร์และไม่เกี่ยวข้องกับความเป็นส่วนตัวของบุคคลใดบุคคลหนึ่งจากทัศนะดังกล่าว ก่อให้เกิดความสับสน เพราะมีความเชื่อว่า มนุษย์เป็นเหยื่อของสังคมโดยสิ้นเชิง มนุษย์ผู้เป็นปุณชนคงเป็นโคแค่เพียงสัตว์เลี้ยงที่ไม่มีส่วนเสริมสร้างใด ๆ ให้กับสังคม ท่องอยู่ภายใต้การควบคุมของอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม มนุษย์จะไม่สามารถหลีกเลี่ยงจากชะตากรรมของอำนาจทั้งสองที่กำหนดไว้แล้วนี้ได้ (ทวีป วรศิลป์ 2522 : 30 - 31)

ฮาวิ เซสเลอร์ (Sessler. 1980 : phonotape) อธิบายไว้ว่า ธรรมชาตินิยม คือ พัฒนาการอีกขั้นหนึ่งของสังคมนิยม คัดเคน (Cudden. 1979 : 416 - 417) มีความเห็นสอดคล้องกับ ฮาวิ เซสเลอร์ ว่า อิทธิพลที่ทำให้สังคมนิยมพัฒนาการไปสู่ธรรมชาตินิยมมีอยู่สามประการ ได้แก่ ทัศนคติทางชีววิทยาของ ชาร์ลส์ ดาร์วิน (Charles Darwin) การที่ กงเท (Auguste Comte) นักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศสประยุกต์แนวคิดทางวิทยาศาสตร์มาใช้ศึกษาสังคม และการที่ แตน ประยุกต์แนวคิดปรัชญาเนยตินิยมมาใช้กับวรรณกรรม ดังนั้น ผู้ที่นิยมเอาแนวคิดธรรมชาตินิยมมาแปลความหมายชีวิตจึงมักมุ่งหยิบจับเอาสิ่งแวดล้อมในสังคมมาบรรยายขอบกพร่องต่าง ๆ ที่จะนำมนุษย์ไปพบจุดจบของชีวิต

สรุปประเด็นหลักของธรรมชาตินิยมตามแนวคิดของ ฮาวิ เซสเลอร์ และ มาจอร์ บาร์โรวส์ (Barrows. 1968 : 207) ได้ว่า

1. นักเขียนมีหน้าที่บันทึกทุกสิ่งทุกอย่างที่มีอยู่ตามความเป็นจริงโดยปราศจากอารมณ์และปฏิกิริยาส่วนตัว คือ ทำหน้าที่ที่แค่วีชีวิต หรือเสี้ยวของชีวิตตามสภาพความเป็นจริง นั่นคือ นักเขียนได้พยายามใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ตามแนวพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) มาบรรยายพฤติกรรมของตัวละคร

2. พฤติกรรมของมนุษย์ทุกอย่างสามารถเข้าใจหรืออธิบายได้ เมื่ออ้างอิงถึง พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม เนื่องจากบทบาทของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม มีผลต่อชีวิต และการพัฒนาคุณภาพของมนุษย์

ฉะนั้น นักเขียนแนวธรรมชาตินิยม จะพยายามบรรยายให้เห็นรายละเอียดทุก องค์ประกอบในสภาพแวดล้อมที่ตัวละครอยู่และเติบโตขึ้นมา โดยสังเกตพฤติกรรมของ มนุษย์ด้วยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ และหลีกเลี่ยงแนวโน้มที่จะจินตนาการหรือสร้าง ภาพพจน์เอาเองตามความนึกฝันหรือละทิ้งรายละเอียดที่พิจารณากันว่า "น่ารังเกียจและ น่าขยะแขยง"

คอนัล ไพเซอร์ (Pizer. 1982 : 6 - 7) สรุปหัวใจของธรรมชาตินิยม ทางวรรณกรรมอเมริกันไว้ว่า

1. ธรรมชาตินิยมเป็นการสูญเสียความเป็นปัจเจกบุคคล เมื่อมนุษย์มีแรงขับ ภายในเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขชีวิต ฉะนั้น ตัวละครเอก (Tragic hero) จึงเป็น บุคคลที่มีการเจริญเติบโตเป็นปกติแต่ไม่สามารถพัฒนาตนเองเพื่อเอาชนะสภาวะแวดล้อม ในชีวิตได้

2. ตัวละครเอกจะถูกกำหนดแนวทางปฏิบัติโดยความต้องการภายในของตนเอง และสภาพแวดล้อมภายนอก ซึ่งอยู่เหนือการควบคุม ไฟรด์ (Fried. 1970 : 4985 - A) มีความเห็นสอดคล้องกับประเด็นนี้ว่า ตัวเอกของวรรณกรรมแนวธรรมชาติ นิยม ต้องเป็นเหยื่อของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม เขาจึงเป็นสัตว์โลกผู้หมกมุ่นทางค่อสู้เพื่อ เอาชนะธรรมชาติและต่อสู้ดิ้นรนอยู่กับดักของสภาวะแวดล้อมทางสังคม ซึ่งเขาไม่สามารถ ควบคุมได้

3. แก่นเรื่อง เกี่ยวข้องกับปัญหาคำถามความรู้ คือ ตัวเอกจะไม่สามารถค้นพบ ความเป็นจริงของชีวิตได้ แม้จนกระทั่งมันปลายของชีวิต

ฉะนั้น วรรณกรรมตามทัศนะนี้ มักเสนอตัวละครที่เป็นธรรมดาทั้งค่านสรีระ สิ่งแวดล้อมและพันธุกรรม แล้วยังสร้างภาพพจน์ของธรรมชาติในฐานะเป็นอำนาจที่ปราศจาก

ความสนใจใฝ่ในตัณมถุญญ์ นอกจากนี้ตัวละครสำคัญส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากอุดมคติแนว
 ขวณณ (Romantic ideal) ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง ยิ่งกว่านี้ตัวละครต้องต่อสู้หรือ
 ได้รับความช่วยเหลือจากวาระโอกาส โชคชะตา โชคลาภ พรหมลิขิต หรือ
 เคราะห์กรรมตามแต่ผู้ใดจะเรียกอย่างใดก็ได้ ทั้งนี้เพราะว่าชีวิตไม่ใช่สิ่งที่จะอธิบายได้
 ด้วยกฎธรรมชาติเพียงประการเดียว (Duckworth. 1972 : 1678 - A)

ลีเลียน เฟิร์ส และ ปีเตอร์ สกรีน (Furst and Peter Skrine. 1971 : 2 - 44) เสนอแนวคิดธรรมชาตินิยมตามที่ปรัชญาเมธี d' Holback (1723-1789) กล่าวไว้ว่า ธรรมชาตินิยมเป็นระบบปรัชญาที่มองมนุษย์ในฐานะสิ่งที่ปรากฏอยู่ตามธรรมชาติ มีชีวิตที่ถูกกำหนดโดยธรรมชาติ ตามแนวคิดของ เฟิร์ส และ สกรีน รวมทั้งที่มีผู้ให้นิยามไว้ (Encyclopedia Americana. v. 19, 1978 : 190) ธรรมชาติ คือ ตัวแทนทั้งหมดของความเป็นจริงที่เราจะเข้าใจโดยใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ นั่นคือ สังเกต อธิบาย และวิเคราะห์ออกมาได้ ธรรมชาตินิยมจึงปฏิเสธการมีอยู่ของอำนาจเหนือธรรมชาติ เพราะเชื่อว่าความหมายของทุกสิ่งทุกอย่างทดสอบหรืออธิบายให้ครอบคลุมได้ด้วยประสบการณ์ที่สอดคล้องกับวิธีการทางวิทยาศาสตร์ ด้วยเหตุนี้ ธรรมชาตินิยมจึงเป็นปฏิปักษ์กับหลักเกณฑ์ทางศาสนา ความเหนือธรรมชาติ และความคิดในทางอุดมคติ นอกจากนี้ ธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรมจะลดมนุษย์ลงมาอยู่ระดับเดียวกับสัตว์ที่มีวิถีชีวิตซึ่งถูกกำหนดโดยพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม เงื่อนไขของชีวิตและสังคม รวมทั้งเหตุการณ์เฉพาะหน้า มนุษย์จึงไม่อาจเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนาของตนเองได้ นับว่านักธรรมชาตินิยมมีทัศนะต่อชีวิตในแง่ร้ายกว่านักสังคมนิยม ผู้ถือว่ามนุษย์สามารถเลือกปฏิบัติตามคุณธรรมที่เขายึดถือได้ (Furst and Peter Skrine. 1971 : 2 - 44)

จอห์น เกอเบอร์ (Gerber. 1980 : 53) มีความเห็นสอดคล้องกับเฟิร์ส และ สกรีน ว่า องค์ประกอบหลักของธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรม คือ

1. การจำลองภาพความเป็นจริงที่ได้จากการสังเกตอย่างใกล้ชิด โดยอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ หน้าที่ของนักเขียนเป็นเพียงผู้รายงานสิ่งที่เขาสังเกตเห็นอย่างถูกต้องในลักษณะที่ตรงไปตรงมา ตามความเป็นจริงมากที่สุด รวมทั้งไม่ใช้ปฏิกิริยาส่วนตัวเข้าไปตัดสินเหตุการณ์ต่าง ๆ อันถือเป็นหน้าที่เกี่ยวกับนักวิทยาศาสตร์ในห้องปฏิบัติการ

2. เชื่อในแนวคิดปรัชญานิยัตินิยมที่ว่า ทุกอย่างที่มีมนุษย์กระทำได้รับการกำหนดจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม หรือจากทั้งสองอย่าง เป็นเหตุให้ตัวละครในงานเขียนแบบธรรมชาตินิยมถูกกำหนดวิธีทางปฏิบัติจากความต้องการพื้นฐานของร่างกาย มีผลให้มนุษย์โหดร้ายและประสบความล้มเหลวในชีวิต พวกเขาจะใช้ภาษาที่หยาบคาย มีความสิ้นหวังในชีวิต และมีอารมณ์หุนหัน ในขณะเดียวกัน งานเขียนที่ดีตามทัศนะนี้จะมีน้ำเสียงของความเมตตากรุณา และชื่นชมผู้ที่ต่อสู้เพื่อเอาชนะแรงหรืออำนาจตามธรรมชาติที่เป็นต่อชีวิตของเขา

จอร์จ เบ็คเกอร์ (Nagel. 1980 : 31 citing Becker. 1949 : 193) และ คอนัล ไพเซอร์ (Pizer. 1982 : 6 - 7) ได้ขยายความคิดเรื่องเหตุวิสัย หรือนิยัตินิยม ไว้ดังนี้

พันธุกรรม จะบ่งบอกถึงลักษณะเฉพาะในบุคลิกภาพของมนุษย์ และยังเป็นตัวเชื่อมโยงไปถึงความเป็นสัตว์ที่มีอยู่ในตัวมนุษย์กับอารมณ์ที่ปราศจากเหตุผล ซึ่งเป็นตัวกำหนดความสามารถของพฤติกรรมในมนุษย์ด้วย

สิ่งแวดล้อม คือ ผลคานสังคมและเศรษฐกิจอันมีแนวโน้มที่จะเป็นตัวชี้ให้เห็นลักษณะของสัตว์โดยทั่วไปที่พยายามต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคมที่เป็นปฏิปักษ์ต่อพวกเขา

จากอิทธิพลของอำนาจทั้งสองนี้ทำให้งานเขียนแนวธรรมชาตินิยม มักมีเนื้อหาเกี่ยวกับการถูกกำหนดให้ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม ความรักที่ปราศจากเงินตรา ความเลื่อมของสังคมผู้ยากไร้ อคหยาภิวัตน์ และโรงงานทำ อันเป็นการเผยโฉมการวิจารณ์สังคม แม้จะไม่ได้แสดงความเข้าใจคุณค่าของความเป็นมนุษย์ไว้ด้วยก็ตาม (Kazin. 1956 : 290 - 292)

กลวิธีการเขียนวรรณกรรมตามแนวธรรมชาตินิยม คือ การพยายามอธิบาย
 แรงขับตามธรรมชาติที่อยู่เหนือการควบคุมและความเข้าใจของปัจเจกบุคคล อันถือเป็น
 การวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ เพื่อจะได้ทราบแรงงูใจ หรือแรงขับ
 ที่กำหนดพฤติกรรมของตัวละคร ปรชฎานิยัตินิยมทำให้มนุษย์สูญเสียอำนาจที่จะเลือกปฏิบัติตามใจ
 ปรารถนา งานเขียนในทัศนะนี้จะไม่อ้างถึงพฤติกรรมตามแนวศีลธรรมหรือคุณธรรมใด ๆ
 ของตัวละครเลย ประเด็นนี้เองที่ทำให้งานเขียนแนวธรรมชาตินิยมต่างจากงานเขียน
 ลักษณะอื่น ๆ นอกจากนี้ โครงเรื่องของวรรณกรรมแนวธรรมชาตินิยมมักจำลองความ
 เป็นมาของอำนาจที่จะผลักดันให้เกิดโศกนาฏกรรมกับตัวละคร ลักษณะนี้ต่างจากสัจนิยม
 ซึ่งเค้นความขัดแย้งระหว่างศีลธรรมและคุณธรรม กับอำนาจตรงข้ามในตัวมนุษย์
 (Nagel. 1980 : 31)

สรุปธรรมชาตินิยมตามแนวความคิดของผู้วิจัยที่ได้รวบรวมจากเอกสารต่าง ๆ
 ดังที่กล่าวมาแล้วได้ดังนี้

ธรรมชาตินิยม (Naturalism) เป็นวิธีการประพันธ์ตามแนวคิดทางปรัชญา
 ที่เชื่อว่า มนุษย์เป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ตามธรรมชาติไม่ต่างจากสัตว์ ชีวิตถูกกำหนดโดย
 อำนาจตามธรรมชาติ ได้แก่ พันธุกรรม และสิ่งแวดล้อม มนุษย์จึงเป็นเพียงผลผลิต
 ของแรงขับภายใน เขาจึงไม่สามารถเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนาของตนเองได้
 พฤติกรรมทั้งปวงของมนุษย์ล้วนเป็นผลจากการผลักดันและลากจูงของพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม
 และเหตุการณ์เฉพาะหน้า นั่นคือ นักเขียนแนวธรรมชาตินิยมเชื่อในทฤษฎีปรชฎานิยัตินิยม
 (Determinism) หรือความคิดเรื่องเหตุวิสัย

หลักเกณฑ์ของการเขียนแบบธรรมชาตินิยม มีดังนี้

1. แก่นเรื่อง เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม
 เรื่องต้องห้ามของสังคมสมัยนั้น เช่น เรื่องราวของโสเภณี นอกจากนี้ยังมีเรื่องความ
 รุนแรง ความขัดแย้งระหว่างอำนาจสองอย่าง เช่น ความหวังกับความสิ้นหวัง
 การขัดแย้งกับความเฉยชา การท้าทายกับการยอมจำนนให้กับธรรมชาติ รวมถึง

การแสดงออกซึ่งความก้าวร้าว และการกระทำที่ปราศจากสำนึกด้านคุณธรรม อันเป็นผลจากความคิดที่ว่า มนุษย์เป็นผลรวมของแรงขับภายในและสิ่งแวดล้อม

2. โครงเรื่องและเนื้อหา เป็นพฤติกรรมอันเกิดจากความกดดันของสิ่งแวดล้อมและแรงขับภายใน กล่าวรวมว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากแรงนิยัตินิยม

3. น้ำเสียง เป็นการมองโลกในแง่ร้าย เนื่องจากความสิ้นหวังในชีวิต อันเป็นผลจากแนวคิดที่ว่า มนุษย์ไม่สามารถควบคุมหรือเอาชนะแรงนิยัตินิยมได้ อารมณ์ตกค้าง (Moods) ในเรื่องจึงน่าสลดหดหู่ใจ

4. ภาษาของตัวละครหายากคาย หมายความว่า เป็นภาษาที่พูดกันจริง ๆ ผู้พูดจะไม่คำนึงถึงการเรียบเรียงให้ไพเราะ หรือกลั่นกรองเพื่อให้เกิดความพอใจแก่ผู้ฟัง

5. ตัวละครสำคัญ ไม่สามารถพัฒนาตัวเองให้เอาชนะสภาพแวดล้อมในชีวิตของตนได้ แม้จนกระทั่งบันปลายของชีวิตก็ไม่สามารถค้นพบความจริงของชีวิต แม้จะมีการเจริญเติบโตและการพัฒนาการของร่างกายอย่างเป็นปกติ โดยเฉพาะในตัวละครเอกของเรื่อง

6. นักเขียนตามทัศนะนี้ ไม่สอดแทรกแนวคิดด้านศีลธรรมหรือคุณธรรมใด ๆ ไว้ในงานเขียนของตน

7. นักเขียนมีหน้าที่บันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยปราศจากอารมณ์และปฏิกิริยาส่วนตัว

ธรรมชาตินิยม

ความหมายของธรรมชาตินิยม

คำว่า ธรรมชาตินิยม (Naturalism) เป็นคำที่มีใช้มาตั้งแต่สมัยกรีกโบราณ จนถึงปัจจุบันนี้ และการใช้คำนี้ก็อยู่ใน 2 ความหมาย คือ ความหมายทางปรัชญา และความหมายทางวรรณกรรม ทั้งยังเป็นความหมายที่แตกต่างกันไป เนื่องจากมีพัฒนาการมานานมาก

สำหรับธรรมชาตินิยมทางปรัชญา มีผู้นิยามไว้อย่างต่าง ๆ กันดังนี้

ธรรมชาตินิยมทางปรัชญา (Edmund. 1954 : 302 - 305) น่าจะเป็นเพียงทัศนะมากกว่าลัทธิหรือกฎเกณฑ์ตายตัว เนื่องจากลัทธิหรือลัทธิจะมีข้อขัดแย้งแตกต่างกันไป ส่วนความหมายของธรรมชาตินิมนั้นขึ้นอยู่กับความรู้สึกของผู้ศึกษา ว่ามีความต้องการเน้นมีความสนใจ จริยธรรม สังคม ความรู้สึกสุนทรีย์ในแนวใด กล่าวกว้าง ๆ ธรรมชาตินิยมที่ใช้อธิบายแนวความคิดทางปรัชญานั้นเกิดขึ้นครั้งแรกในสมัยกรีกโบราณ เมื่อมนุษย์พยายามสร้างทฤษฎีขึ้นมาอธิบายโลกและจักรวาล ผู้ที่คิดทฤษฎีนี้ได้แก่ เดโมคริตัส (Democritus) และนักปรัชญาอื่น ๆ ในสมัยนั้น และต่อมาถึงศตวรรษที่ 1 ปรัชญาเมธีลูเครติอุส (Lucretius) มีความเชื่อและความเห็นสอดคล้องกับทฤษฎีนี้ว่าเป็นทฤษฎีที่คัดค้านเทพนิยายทั้งหลายทั้งปวง คุณสมบัติของทฤษฎีธรรมชาตินิยมนี้นั้นมีข้อตกลงเบื้องต้นที่เชื่อว่าปรากฏการณ์หรือการสูญสลายของวัตถุ และความเคลื่อนไหวหรือการเปลี่ยนแปลงของเหตุการณ์ต่าง ๆ นั้นมีระบบของมันเอง ฉะนั้นธรรมชาตินิยมจึงคัดค้านอำนาจเหนือธรรมชาติ

ในสมัยกรีกโบราณนี้ ธรรมชาตินิยมใช้ในความหมายเดียวกับวัตถุนิยม (Materialism) ซึ่งเชื่อว่า องค์ประกอบของจักรวาลคืออะตอม หรือองค์ประกอบที่มีคุณสมบัติเหมือนกันทั้งหมด ดังนั้นการเคลื่อนไหวหรือการเปลี่ยนแปลงของจักรวาลมีความ

เป็นปกติ และมีความสมบูรณ์ในตัวเอง แคซีปเลย์ (Shipley) คำนวณว่า แม้กฎ
ธรรมชาตินิยมจะปฏิเสธอำนาจเหนือธรรมชาติและเทพเจ้า ก็ไม่จำเป็นเสมอไปที่นักธรรมชาติ
นิยมจะต้องเป็นนักวัตถุนิยม (Shipley. 1970 : 210)

ธรรมชาตินิยมทางปรัชญา มีพัฒนาการมาตั้งแต่ต้นจนถึงปัจจุบันนี้นับว่าเป็นเวลาที่
ยาวนานมาก ความหมายจึงกลายไป คือ เดิม ธรรมชาตินิยมทางปรัชญาหมายถึง การ
เข้าสู่ปัญหาว่าควยโลกในทางปรัชญา ซึ่งถือว่า ธรรมชาติเป็นทั้งหมดของความจริง (The
whole of reality) ตามความหมายนี้ ธรรมชาตินิยมทางปรัชญาได้คัดค้านการยึดถือ
ว่ามีสิ่งศักดิ์สิทธิ์อยู่เหนือธรรมชาติ และคัดค้านคำสอนหรือความเชื่ออื่นใดก็ตามที่ถือว่ามีการ
ดำรงอยู่ของความจริงทางวิญญาณที่อยู่เหนือธรรมชาติ หรือครอบคลุมธรรมชาติอยู่ (ทวีป
วรศิลป์ 2522 : 30)

ต่อมาในศตวรรษที่ 16 และ 17 ธรรมชาตินิยมกลายความหมายเป็นหลักของ
ทัศนะปรัชญาแนวก้าวหน้า แม้ว่ามักจะมีการตีความหมายธรรมชาติไปในทำนองที่ถือเอาว่า
สากลจักรวาลเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ โดยอ้างว่าธรรมชาตินั้นเองมีวิญญาณหรือมีความศักดิ์สิทธิ์
สูงส่ง

เมื่อถึงศตวรรษที่ 18 ธรรมชาตินิยมทางปรัชญาถูกนำมาใช้ในความหมายเดียวกับ
วัตถุนิยม ดังปรากฏในผลงานชื่อ The System of Nature ของ โฮลแบค
(d' Holbach. 1723 - 1789) หนังสือนี้อธิบายสิทธิวัตถุนิยมแบบกลไกของฝรั่งเศส
(ทวีป วรศิลป์ 2522 : 30)

นับตั้งแต่ศตวรรษที่ 18 เป็นต้นมา ความหมายของคำนี้ไม่ตายตัวอีกต่อไป
และมักจะถูกนำไปใช้ในแนวทางที่จะอธิบายวิวัฒนาการของสังคม โดยอาศัยกฎเกณฑ์ของ
ธรรมชาติ เช่น สภาพดินฟ้าอากาศ สภาพแวดล้อมทางภูมิศาสตร์และลักษณะต่าง ๆ ทาง
ชีววิทยา นอกจากนี้ยังมีการประยุกต์เอาธรรมชาตินิยมทางปรัชญาไปใช้กับงานประพันธ์
ต่าง ๆ ด้วย

สำหรับธรรมเนียมทางวรรณกรรมมีอยู่ 3 ความหมายคือ

ความหมายที่ 1 หมายถึง งานประพันธ์ของกวีที่เรียกกันว่า "กวีธรรมชาติ" เช่น เวิร์ดเวิร์ธ (Wordsworth. 1770 - 1850) ซึ่งเป็นกวีชาวอังกฤษที่มีผลงานส่วนใหญ่พรรณนาถึงความงามของธรรมชาติในชนบท เนื่องจากกวีประเภทนี้มีความสนใจหรือมีความรักความนิยมในความงามของธรรมชาติเป็นพิเศษ สำหรับกวีผู้นี้เขากล่าวถึงธรรมชาตินิยมราวกับเป็นศาสนา

ความหมายที่ 2 ธรรมเนียมทางวรรณกรรม ถูกนำไปใช้ในความหมายเกี่ยวกับ สัจนิยม (Realism) ซึ่งอธิบายหรือบรรยายชีวิตตามความเป็นจริงทั้งด้านดีและด้านไม่ดี นักประพันธ์แนวนี้จะยึดความจริงเป็นหลัก แล้วพรรณนาชีวิตไปตามที่ได้พบเห็นมาจริง ๆ ไม่วิพากษ์วิจารณ์ต่อเติมแต่อย่างใด และมักจะบรรยายชีวิตอย่างละเอียดละออมาก เห็นอย่างไรพูดไปอย่างนั้น แต่เนื่องจากชีวิตจริง มีทั้งด้านงดงามโอฬารและด้านโสมม หรือน่าสังเวชสลดใจ นักประพันธ์แนวสัจนิยมจึงมักได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่นิยมด้านที่โสมมของชีวิต ความจริงคำวิจารณ์นี้ไม่ยุติธรรมเลย บางคนอาจมีความโน้มเอียงไปในทางนั้นจริง ๆ แต่โดยเนื้อแท้แล้ว สัจนิยมมิได้หมายถึงความนิยมแง่มุมที่โสมมของชีวิตเท่านั้น (วิทย์ ศิวะศิริยานนท์ 2492 : 42) แต่เป็นความพยายามในการเสนอชีวิตตามความเป็นจริงทั้งด้านสุขและด้านทุกข์ ด้านงดงามและด้านอัปลักขณ์ เน้นหนักในความบกพร่องต่าง ๆ ของชีวิตที่ดำรงอยู่ร่วมกันในสังคม โดยมุ่งแสดงออกถึงความเป็นจริงในรายละเอียดให้เห็นชัด ดังเช่นในผลงานประพันธ์ตั้งแต่ของ โฮเมอร์ (Homer) โซโฟคลีส (Sophocles) เชกสเปียร์ (Shakespeare) มิลตัน (Milton) ตอลสตอย (Tolstoy) และ กอร์กี้ (Gorky) เป็นต้น

ความหมายที่ 3 หมายถึงความเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมในฝรั่งเศสเมื่อประมาณครึ่งหลังของศตวรรษที่ 19 ที่มีความเกี่ยวข้องกับสัจนิยม จนมีบางท่านวินิจฉัยว่าเป็น สัจนิยมแบบสุดโต่ง (Extreme Realism) หลักเกณฑ์ของธรรมเนียมในทางวรรณกรรมแบบนี้ถือว่า ปรากฏการณ์ทั้งหมดที่ดำรงอยู่ล้วนแล้วแต่มีอยู่ในธรรมชาติทั้งสิ้น

ไม่มีความเป็นจริงใด ๆ อยู่เหนือธรรมชาติ หรือมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์ใด ๆ เหนือธรรมชาติ
 คาร์ล มาร์กซ ผู้นำแนวทางนี้ในฝรั่งเศสคือ เอมีล โซลา (Emile Zola. 1840 - 1902)
 ผู้ใช้วิธีการของสังคมนิยมจัดกระทำกับวัตถุดิบในการเขียนเพื่อเสนอธรรมชาตินิยมทางปรัชญา
 ในรูปแบบที่เขาต้องการ

ประวัติและความเป็นมาของธรรมชาตินิยม

ธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรม (Literary naturalism) เป็นแนวการเขียน
 ที่ดำเนินตามปรัชญาที่ได้แนวคิดจากวิธีการทดลองวิทยาศาสตร์ และหลักเกณฑ์ทางสังคมวิทยา
 ซึ่งมีความเห็นว่า สิ่งมีชีวิตทั้งหลายทั้งปวงจะถูกกำหนดบังคับพฤติกรรมโดยพันธุกรรมและ
 สิ่งแวดล้อมในชีวิตของเขา มนุษย์ในทัศนะของนักธรรมชาตินิยม คือ ผลจากการกำหนดของ
 พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม นักเขียนที่ยึดถือแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมจึงพรรณนาชีวิต
 ตามที่เป็นอยู่จริงให้สอดคล้องกับทฤษฎีปรัชญานิยัตินิยม (Determinism) ของปรัชญา
 เมซีซีอแตน (Hippolyte Taine. 1828 - 1893) ซึ่งอธิบายไว้ว่า พฤติกรรมของ
 มนุษย์เป็นผลของอิทธิพลที่มีองค์ประกอบที่แน่นอนตายตัว คือ พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม และ
 ยังเชื่อว่า ธรรมชาติมีความถูกต้องทุกอย่างที่มีอยู่หรือเกิดขึ้นมีเหตุมีผล และมีคำอธิบายที่
 เพียงพอโดยไม่ต้องพึ่งพาความเหลือเชื่อหรืออำนาจเหนือธรรมชาติ นักนิยัตินิยมเชื่อว่า
 พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากอิทธิพลขององค์ประกอบที่มีอยู่แน่นอนในธรรมชาติซึ่งมีความถูกต้อง
 เสมอ นั่นคือ แรงขับจากสัญชาตญาณอำนาจจิตไร้สำนึก หรืออารมณ์ที่ปราศจากเหตุผล
 ทั้งหมดที่กล่าวนี้ คือ อำนาจของธรรมชาติและสังคมอันเป็นตัวกำหนดการตัดสินใจ สิ่งใดจะ
 เกิดขึ้นกับใคร ฉะนั้นมนุษย์จึงมีโอกาสเลือกที่จะตัดสินใจว่าสิ่งใดจะเกิดขึ้นกับตนเองบ้างนั้นแทบ
 ไม่ได้เลย นั่นคือ มนุษย์ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของแรงนิยัตินิยมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
 (Ahnebrink. 1967 : 148 - 161)

ตามแนวคิดของปรัชญานิยมนี้มีพื้นฐานมาจากสิ่งแวดล้อมเป็นคุณสมบัติหลัก และพันธุกรรมในที่นี้ หมายถึง สิ่งที่ยังบอกถึงลักษณะเฉพาะในบุคลิกภาพของมนุษย์และยังเป็นตัวเชื่อมโยงความเป็นตัวในตัวตนมนุษย์กับอารมณ์ที่ปราศจากเหตุผลซึ่งเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมทั้งหมดในตัวมนุษย์ ส่วนสิ่งแวดล้อมในที่นี้หมายถึง ผลทางกาย เศรษฐกิจและสังคมอันมีแนวโน้มที่จะเป็นตัวกำหนด หรือชี้แนะให้เห็นลักษณะของสัตว์โลกทั่วไปที่พยายามต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม

ธรรมชาตินิยมนั้นมีพื้นฐานมาจากสัจนิยม (Realism) หรือกล่าวได้อีกอย่างหนึ่งว่า ธรรมชาตินิยมคือ พัฒนาการอีกขั้นหนึ่งของสัจนิยม ซึ่งในความหมายทางวรรณกรรมหมายถึง วิธีการพรรณนาชีวิตตามความเป็นจริงอย่างซื่อสัตย์โดยไม่คำนึงถึงแนวคิดทางอุดมคติ และไม่มุ่งที่จะแสดงความสวยงามของชีวิตเท่านั้น ในเมื่อในชีวิตจริงมิได้เป็นเช่นนั้น สัจนิยมมักเสนอแง่มุมชีวิตของสามัญชนและคนชั้นต่ำในสังคม ในชีวิตประจำวันของพวกเขา เข้าใจกันว่า นักสัจนิยมให้ความสนใจกับเหตุการณ์ในปัจจุบัน เหตุการณ์ประจำวัน ตามสภาพแวดล้อมและความเคลื่อนไหวในช่วงเวลานั้น ๆ โดยเฉพาะในด้านความสัมพันธ์ของมนุษย์แต่ละบุคคลกับสิ่งแวดล้อมธรรมชาติของเหตุการณ์ที่มนุษย์เข้าไปเกี่ยวข้อง รวมทั้ง ชีวิตและบุคลิกภาพทั้งหมดของคนคนนั้น อันเป็นแนวคิดจากทฤษฎีความรู้ที่ว่าต้องบรรยายชีวิตตามประสาทสัมผัสรับรู้ ส่วนสิ่งที่สังเกตไม่ได้ด้วยประสาทสัมผัสรับรู้ จะใช้การอ้างอิงวิทยาศาสตร์กายภาพมาช่วยในการอธิบายให้เข้าใจได้

ที่กล่าวว่า ธรรมชาตินิยมพัฒนาการมาจากสัจนิยมนั้น ฮาวิ เซสเลอร์ (Harvey Sessler) และ เจ เอ คัดเดน (J.A. Cadden) ได้ให้เหตุผลว่าเกิดจากสาเหตุ 3 ประการคือ ทฤษฎีทางชีววิทยาของชาร์ลส ดาร์วิน การที่กอมเต (Auguste Comte) ผู้เป็นนักสังคมวิทยาชาวฝรั่งเศสที่ประยุกต์เอาแนวคิดทางวิทยาศาสตร์มาใช้ศึกษาและอธิบายสังคม และสาเหตุประการสุดท้ายคือ การที่แตเน (Hippolyte Taine) ประยุกต์แนวคิดปรัชญานิยมมาใช้กับงานวรรณกรรม ดังนั้นผู้ที่นิยมเอาแนวคิดธรรมชาตินิยมมาแปลความหมายชีวิตจึงมักมุ่งหยิบจับเอาสิ่งแวดล้อมในสังคมมาบรรยายขอบกพร่องต่าง ๆ ที่จะนำมนุษย์ไปพบจุดจบของชีวิต

เมื่อธรรมชาตินิยมมีพื้นฐานมาจากสัจนิยม หลักเกณฑ์ใหญ่ ๆ โดยทั่วไปของธรรมชาตินิยมจึงไม่ต่างไปจากสัจนิยม ฉะนั้นแนวการเขียนทั้ง 2 แบบนี้จึงมีลักษณะร่วมกันคือ นักเขียนจะพรรณนาชีวิตมนุษย์ตามความเป็นจริงที่สังเกตเห็นได้อย่างถูกต้องที่สุด แต่ธรรมชาตินิยมมีสิ่งทีนอกเหนือไปจากสัจนิยมคือ การมองโลกในแง่ร้ายกว่า เมื่อเปรียบเทียบกับสัจนิยมที่เชื่อว่ามนุษย์สามารถเลือกปฏิบัติตามความเชื่อทางคุณธรรมและศีลธรรมได้ แต่นักธรรมชาตินิยมเชื่อว่ามนุษย์เลือกทำเช่นนั้นไม่ได้ โดยมีเหตุผลที่พออธิบายได้ดังนี้

การมองโลกในแง่ร้าย (Pessimism) เกิดจากความเชื่อที่ว่าชีวิตมนุษย์ถูกกำหนดบังคับโดยธรรมชาติ คือ การเน้นที่อำนาจของแรงภายนอก เช่น อำนาจของสังคมและอำนาจของธรรมชาติ ที่มาจกััดเลิรภาพของมนุษย์ และอำนาจของแรงขับภายใน ซึ่งเป็นผลจากพันธุกรรมที่มาจกััดเหตุผลและความรู้สึกรับนิคชอบทางคุณธรรม ดังนั้นชีวิตมนุษย์ต้องกินร่นตอสู้อย่างหนักหน่วงเพื่อความอยู่รอด แต่มีหนทางเดียวที่จะหลุดพ้น คือ ความตาย ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจากนักธรรมชาตินิยมเชื่อว่า คนไม่ต่างจากสัตว์ พฤติกรรมต่าง ๆ ที่มนุษย์แสดงออกเป็นผลจากสัญชาตญาณ อันได้แก่ ความต้องการทางเพศ ความหิว ความกลัว และความต้องการพื้นฐานของร่างกายโดยทั่วไป (Shipley. 1970 : 211)

ชาร์ลส์ วอลคัท (Walcutt. 1962 : 276 - 280) ได้ให้เหตุผลที่อธิบายสาเหตุที่ทำให้แนวคิดธรรมชาตินิยมต้องมึลักษณะการมองโลกในแง่ร้ายไว้ว่า ธรรมชาตินิยมเป็นทฤษฎีการบรรยายธรรมชาติที่อยู่กึ่งกลางระหว่างความคิดในทางอุดมคติ (Idealism) และทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ซึ่งถือว่ามนุษย์คือ ผู้ที่ไม่สามารถกำหนดจุดหมายปลายทางของชีวิตได้ตามใจปรารถนาของตนเอง อันเป็นผลจากปรัชญานิยัตินิยม และปรัชญานิยัตินิยมในความคิดเห็นของนักธรรมชาตินิยม คือ ทศนะการมองโลกในแง่ร้าย มากจนกระทั่งเห็นว่าธรรมชาติยิ่งใหญ่ นากลัวและปราศจากความใล่ใจใคๆ หังสึนค่อสิ่งมีชีวิตบนโลก มนุษย์นั้นเปรียบเสมือนวัตถุหรือชิ้นส่วนเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่งในวิถีทางของธรรมชาติ

ดังนั้นมนุษย์มีหน้าที่เพียงประการเดียวคือ ใช้พลังงานในตัวเองให้หมดสิ้นแล้วตายไป ส่วนในเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ก็พยายามแสดงความเป็นมนุษย์ของตนให้ปรากฏให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

นอกจากวรรณกรรมแนวธรรมชาตินิยมมีลักษณะการมองโลกในแง่ร้ายแล้ว ยังเป็นผลให้สังคมบูชาวัตถุ และสูญเสียความหวังในชีวิตอีกด้วย ทั้งนี้เนื่องจากทัศนะที่ว่า มนุษย์ไม่สามารถควบคุมอำนาจของแรงขับตามธรรมชาติได้ งานเขียนแนวธรรมชาตินิยมจึงเสนอความขัดแย้งระหว่างความหวังกับความสิ้นหวัง การขัดแย้งไต่แย้งกับความเฉยชา และการทำลายกับการยอมจำนนให้กับธรรมชาติเป็นต้น

จอห์น เกอร์เบอร์ (John Gerber) อธิบายสาเหตุที่ธรรมชาตินิยมมีลักษณะการมองโลกในแง่ร้ายไว้ว่า เมื่อนักธรรมชาตินิยมพยายามประยุกต์เอาทฤษฎีและวิธีการทางวิทยาศาสตร์ไปใช้ในงานประพันธ์ โดยเน้นที่โลกภายนอกและปฏิเสธความเหนือธรรมชาติ เนื่องจากเชื่อว่าเราเรียนรู้ได้ด้วยการที่ความรู้นั้นเข้าสู่ประสาทสัมผัส หน้าที่ของนักเขียนมีเพียงการรายงานสิ่งที่เขาสังเกตเห็นอย่างเที่ยงตรง คือทำหน้าที่เช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์ในห้องปฏิบัติการทดลอง คือเอาวิธีการตั้งข้อสังเกตและวิเคราะห์มาอธิบายพฤติกรรมมนุษย์ เช่นเดียวกับการอธิบายการทำงานของเครื่องจักรเครื่องยนต์ เมื่อทำหน้าที่เท่าที่ควร นักธรรมชาตินิยมได้ลดมนุษย์ลงมาอยู่ในระดับเดียวกับสัตว์ที่มีวิถีชีวิตซึ่งถูกกำหนดบังคับโดยพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม เงื่อนไขต่าง ๆ ในชีวิตและสังคมรวมถึงเหตุการณ์เฉพาะหน้ามนุษย์จึงไม่อาจเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนาของตนเองได้ ดังนั้นในทัศนะนี้จึงเป็นทัศนะการมองโลกในแง่ร้าย เมื่อมนุษย์ต้องตกเป็นเหยื่อของพันธุกรรมซึ่งเป็นอำนาจภายใน และสิ่งแวดล้อมซึ่งเป็นอำนาจทางสังคม

เมื่อมองว่ามนุษย์ติดกับดักและต้องตกเป็นเหยื่อของสังคมโดยสิ้นเชิง มนุษย์จึงไม่มีส่วนเสริมสร้างใด ๆ ให้กับสังคม นั่นคือนักธรรมชาตินิยมกำลังมองเพียงด้านเดียวคือในแง่ความโสมมเลวทราม เขาสร้างให้ตัวละครในวรรณกรรมแนวนี้อยู่ภายใต้แรงขับภายใน หรือความต้องการพื้นฐานของชีวิตมนุษย์ ในทัศนะเช่นนี้มนุษย์ค่อนข้างจะมีชีวิตที่โหดร้ายประสพความล้มเหลว พวกเขาจะมีทัศนะต่อชีวิตในลักษณะที่สิ้นหวังท้อแท้

อย่างไรก็ดี ผลงานที่ดี ๆ ในงานเขียนประเภทนี้ จะมีน้ำเสียงเป็นความเมตตาและชื่นชมตัวละครที่พยายามต่อสู้เพื่อเอาชนะอุปสรรคในชีวิตได้ แต่โดยทั่วไปงานเขียนแนวธรรมชาตินิยมส่วนมากมีลักษณะการมองโลกในแง่ร้ายเสมอ

ธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรม ถูกนำมาใช้ครั้งแรกโดย เอมีล โซลา ผู้เป็นนักประพันธ์ฝรั่งเศส เขาใช้คำว่าธรรมชาตินิยมเรียกนวนิยายแนวสังคมนิยมที่ตนเองเขียนขึ้นเพื่อให้ต่างจากสังคมนิยมที่โชกุนในความหมายทั่ว ๆ ไปขณะนั้น ความจริงผู้ที่เป็นต้นกำเนิดธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรมที่แท้จริงตามความหมายของ โซลา คือ กัสตาฟ โฟลแบร์ต (Gustave Flaubert. 1821 - 1880) ซึ่งเป็นผู้บุกเบิกความเคลื่อนไหวทางวรรณกรรมครั้งใหญ่ นวนิยายเรื่องแรกที่ โซลาบอกย่องว่าเป็นแบบฉบับและตัวอย่างขั้นพื้นฐานให้แก่งานประพันธ์แนวธรรมชาตินิยมอย่างกระจ่างและสมบูรณ์คือ เรื่อง Madame Bovary และหลักเกณฑ์ในการเขียนนวนิยายประเภทนี้ ปรากฏตามที่โฟลแบร์ตเขียนถึง จอร์จ ซังต์ (George Sant. 1804 - 1876) นั่นคือว่า ศิลปินไม่มีสิทธิสอดแทรกศีลธรรม ใส่ความคิดเห็นหรืออารมณ์ส่วนตัวลงไปในงานเขียนของตนไม่ว่าในกรณีใด ๆ หรือด้วยเงื่อนไขข้อใดอย่างใดก็ตาม เพราะว่างานศิลป์ที่ยิ่งใหญ่เป็นวิทยาศาสตร์ที่ไม่เกี่ยวข้องกับความเป็นส่วนตัวของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง คือ ปราศจากความมีอคติ (ทวีป วรศิลป์ 2522 : 30 - 31)

โฟลแบร์ต ได้แสดงทัศนคติหนึ่งซึ่งเป็นลักษณะเด่นของงานเขียนแนวธรรมชาตินิยมไว้ใน Madame Bovary คือ ความสิ้นหวัง ความสิ้นหวังโดยสิ้นเชิงของมาดามโบวารี หรือ เอ็มมา ซึ่งเป็นนางเอกผู้พยายามปลื้มตัวเองหนีเข้าไปสู่โลกแห่งความฝันเนื่องจากความคลั่งใคล้หลงใหลในความรัก แต่สภาพแวดล้อมคือโลกของชนชั้นกระฎุมพีที่เธอดำรงอยู่ได้ปฏิเสธที่จะยินยอมปล่อยให้เธอเป็นอิสระ กลับพันนาการชีวิตของเธอเอาไว้จนไม่มีทางออกอื่นใด นอกจากการฆ่าตัวตาย เมื่อเข้าใจชีวิตและโลกทัศน์ของโฟลแบร์ตแล้วจะไม่น่าแปลกใจเลยกับคำพูดของโฟลแบร์ตเองที่ว่า "มาดามโบวารีคือตัวผมเอง" (ทวีป วรศิลป์ 2522 : 31) โฟลแบร์ตผู้สร้างมาดามโบวารีก็คือเหยื่อของสังคมกระฎุมพีเช่นกัน

แหล่งกำเนิดสำคัญของทัศนะทางชนวนิยมคือ ประสบการณ์ทางการเมืองของชาวฝรั่งเศส การปฏิวัติของประชาชนใน ค.ศ. 1848 ซึ่งประสบความล้มเหลว ก่อให้เกิดการประท้วงประท้วงประชาชนคนงานอย่างเหี้ยมโหดในกรุงปารีสเมื่อวันที่ 24-26 มิถุนายน ค.ศ. 1848 การบีบบังคับของหลุยส์ นโปเลียน และการสถาปนาตนเองขึ้นเป็นจักรพรรดิแห่งอาณาจักรที่ 2 ของฝรั่งเศส (ค.ศ. 1851 - 1870) เหตุการณ์เหล่านี้ยังผลให้ประชาธิปไตยและเสรีภาพทางภูมิปัญญาที่เคยเฟื่องฟูก่อนการปฏิวัติในปี ค.ศ. 1848 ต้องสิ้นสุดลง

ความพยายามของชนชั้นกรรมพีในการเป็นปฏิปักษ์ต่อการปฏิวัติ ทำให้ประชาชาติที่เคยสงบสุขต้องถูกแบ่งแยกออกเป็น 2 ค่าย ซึ่งแตกแยกกัน การต่อสู้ทางชนชั้นกลายมาเป็นกฎของราชอาณาจักร การสถาปนารัฐตำรวจให้ขึ้นมาอยู่ในฐานะตุลาการผู้มีอำนาจสิทธิขาดในทางชี้ขาดปัญหาต่าง ๆ ที่ว่าด้วยศีลธรรมและความถูกต้อง ยังผลให้เกิดความแตกแยกในทางวัฒนธรรมขึ้น นับเป็นความแตกแยกครั้งยิ่งใหญ่อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนเลย

เอมิล โซลา ได้เปิดเผยให้เห็นสภาพที่แท้จริงของความทุกข์ทรมานในสังคมที่เหี้ยมโหด เขายังได้เปิดโปงอาณาจักรที่ 2 ของนโปเลียนที่ 3 ให้เห็นจนถึงแก่น โซลาได้บรรยายสิ่งต่าง ๆ ต่อไปนี้ไว้ในนวนิยายที่เขาเขียนขึ้น สิ่งต่าง ๆ นั้นคือ ความเสื่อมโทรมของชนชั้น กรรมพี เคราะห์กรรมของสามัญชนในสังคม และการต่อสู้ของชนชั้น คนงานกรรมกร ในนวนิยายเหล่านั้นบรรยายไว้โดยปราศจากความหวังในการแก้ปัญหา เป็นเสมือนฝันร้ายที่คอยหลอกหลอนอยู่ตลอดเวลาไม่มีวันที่จะกำจัดไปได้ ความบรรยายถึงสภาพสังคมที่น่าขนพองสยองเกล้าอย่างเที่ยงตรง และปฏิเสธที่จะแสดงให้เห็นว่า สภาพสังคมเช่นนั้นและบุคคลดังกล่าวสามารถเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้อันเป็นลักษณะของการมองโลกในแง่ร้าย ซึ่งตามทัศนะของ ลูแคส์ (Lukacs) เขาไม่เห็นด้วย

ลูแคส์ ไม่เห็นด้วยกับการเปิดโปงด้านมืดของชีวิตเพียงด้านเดียว คือความสิ้นหวังเพียงเท่านั้น เขาเห็นว่า ชนวนิยมในลักษณะเช่นนั้นคือ การบิดเบือนสัจนิยม

เพียงแต่นำเอาปรากฏการณ์ที่เป็นผิวหน้าของสังคมขึ้นมาสร้างใหม่ให้เป็นเสมือนภาพถ่าย โดยไม่ได้เจาะให้ทะลุลงไปไปถึงแก่นแท้ภายในที่มีความสำคัญ ประกอบกับสิ่งที่อยู่ภายใน ธรรมชาติของชีวิตมนุษย์นั้น ไม่สามารถแสดงออกให้ปรากฏได้เพียงการบรรยายเท่านั้น การแสดงออกเพียงเท่านี้ได้นำให้นักเขียนเปลี่ยนจากผู้มีส่วนร่วมในประวัติศาสตร์มาเป็นเพียงผู้สังเกตการณ์เท่านั้น

แต่ในแง่ของการตั้งตนเป็นผู้สังเกตการณ์ภายนอกของโซลันี่ ในปลายช่วงชีวิตของเขา เมื่อเกิดกรณี "คดีเกรย์ฟุส" นายทหารยิวที่ถูกคว่ำเป็นคดีด้วยข้อหาอันเป็นเท็จ และศาลทหารโคฟีพากษาลงโทษ โซลันี่ไม่อาจบ่งเพิ่ตนเป็นผู้สังเกตการณ์เท่านั้นได้ เขาได้เขียนข้อเขียนสำคัญยิ่งเพื่อประณามตั้งแต่ประธานาธิบดีฟรังเศสลงมาตามลำดับ นับตั้งแต่นั้นทัศนะของโซลันี่ได้เปลี่ยนไปเป็นหลักการที่ถือได้ว่าเป็นแบบฉบับชั้นพื้นฐานของ สังคมนิยมแนวสังคมนิยม (socialist realism) เขากล่าวว่า "การตรวจสอบ ความเป็นจริงของปัจจุบันให้ละเอียด จะต้องตามมาด้วยการมองไปยังพัฒนาการของ อนาคต" (ทวีป วรคิลก 2522 : 33) เขาเห็นว่าชนชั้นกรรมพีกำลังทรยศอดีต ของตนเอง เพื่อที่จะปกป้องอภิสิทธิ์ชนนิยมของตนไว้ และเพื่อค้ำรงตนเองให้อยู่ในฐานะ ชนชั้นปกครองต่อไป เมื่อใดเข้ายึดอำนาจแล้วก็จะไม่ยินยอมสละให้แก่ประชาชน ดังนั้น ชนชั้นกรรมพีจะต้องถูกทำลายไป ความหวังทั้งหมดที่จะทำลายชนชั้นปกครองเช่นนี้อยู่ที่ พลังแห่งอนาคตซึ่งขึ้นอยู่กับประชาชนเท่านั้น ด้วยเหตุผลดังกล่าว โซลันี่ได้เลือกยึดถือ เอาแนวทางสังคมนิยมเป็นวิถีทางปฏิบัติของเขาในที่สุด

อย่างไรก็ดี แม้โซลันี่จะเปลี่ยนไปยึดถือแนวสังคมนิยมในภายหลัง งานเขียน ของเขายังมีอิทธิพลอยู่มากต่อนักเขียนทั้งภายในและภายนอกฝรั่งเศสคือ กลุ่มนักเขียนที่ มีส่วนผูกพันอยู่กับธรรมเนียมทางวรรณกรรมไม่โดยตรงก็โดยอ้อม ต่างก็อาศัยหลักการ พื้นฐานของโซลันี่ว่า ศิลปะก็เช่นเดียวกับวิทยาศาสตร์ เราจะต้องจะได้อะไรก็แต่โดยถือ เอาธรรมชาติเป็นแบบอย่าง ผู้ที่เลือกปฏิบัติตามแนวคตินิยมของโซลันี่ ได้แก่ แอนตัน เชคอฟ (Anton Chekhov) ของรัสเซียไปจนถึงนักเขียนของอเมริกา เช่น สตีเฟน แครน ซีไอคอร์ ไครเซอร์ และ จอห์น สไตน์เบ็ค เป็นต้น

เมื่อมีการนำธรรมเนียมมาใช้กับงานประพันธ์นั้น ครั้งแรก เอมีล โซลา ได้เสนอแนวคิดของเขาในบทละครก่อน คือ เขาอ่านนวนิยายเรื่อง Therese Requin มาแสดงเป็นบทละครใน ค.ศ. 1873 และตั้งชื่อแนวการเขียนบทละครแบบนี้ว่า "ธรรมเนียม" ในเวลานั้นโซลาอธิบายว่าเป็นการแสดงให้เห็นถึงเสี้ยวหนึ่งของชีวิต (a slice of life) เพื่อที่จะบันทึกชีวิตที่แท้จริงให้ตรงตามความเป็นจริงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แล้วนำมาแสดงให้ปรากฏบนเวทีการละครให้เหมือนกับการถ่ายภาพ และใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้องคือ ผู้เขียนจะต้องวางตัวให้เหมือนกับ นักวิทยาศาสตร์โดยดำเนินตามขั้นตอนทั้งการสังเกตปรากฏการณ์ต่าง ๆ แล้วจดบันทึกและ รายงานผลการสังเกตโดยปราศจากการสอดแทรกความคิดเห็นส่วนตัวลงไป อันเป็นผลจากความเชื่อที่ว่า ธรรมเนียมคือตัวแทนของความจริงทั้งหมด และวิธีการทางวิทยาศาสตร์ คือวิธีการเดียวที่จะคัดสรรความจริง นอกจากนี้ในธรรมเนียมทางปรัชญายังมีคำอธิบายว่า ธรรมเนียมเป็นวิธีเฉพาะที่จะไขแก้ปัญหาและเป็นวิธีการพิเศษเนื่องจากวิธีการทางวิทยาศาสตร์เป็นแนวทางเดียวในการค้นพบความจริงเกี่ยวกับมนุษย์และโลก (Gerber. 1980 :

ต่อมาในปี ค.ศ. 1880 โซลาได้นำแนวคิดธรรมเนียมมาใช้ในงานเขียน นวนิยาย เรื่องแรกของเขาชื่อ The Experimental Novel โซลาชี้ให้เห็นว่า นักเขียนควรปฏิบัติต่อวัตถุในในงานเขียนของตนเช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์ในห้องปฏิบัติการทดลอง เนื่องจากเชื่อว่า ปรากฏการณ์ทั้งหมดที่มีอยู่ในธรรมเนียมจะเป็นไปตาม กฎธรรมเนียม คือไม่มีความจริงใด ๆ อยู่เหนือธรรมเนียม ฉะนั้นประเด็นหลักของธรรมเนียมในลักษณะนี้คือ การบรรยายชีวิตในสิ่งแวดล้อมของมัน จึงมีการบรรยายมนุษย์ในฐานะ นักโทษของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม อันเป็นการลดความสำคัญของมนุษย์ หมายความว่า เป็นการลดคุณค่าความสำคัญของจิตใจโดยเน้นถึงมนุษย์เพียงค่านสรีระเท่านั้น เพียงเห็นว่า มนุษย์เป็นผลรวมของสัญชาตญาณ และความต้องการของร่างกาย รวมถึงความพอใจ ส่วนตัวซึ่งอาจเรียกกรวม ๆ ได้ว่าแรงขับภายในร่างกายที่มีผลให้มนุษย์แสดงออกซึ่งความ

การราวและการกระทำที่ปราศจากจิตสำนึกทางจริยธรรม จะเห็นได้ชัดว่า ธรรมชาตินิยมจะเน้นที่ความเป็นสัตว์ในตัณมูขัย เนื่องจากสัญชาตญาณจะลดความสำคัญของสำนึกทางเหตุผลและศีลธรรม แล้วเพิ่มหรือขยายพลังอำนาจความเป็นสัตว์ในตัณมูขัยขึ้น ผลงานที่แสดงทัศนะเช่นนี้ของโซลาทำให้ผู้อ่านในอังกฤษและอเมริกาตกใจมาก แต่ทฤษฎีและนวนิยายของเขาได้ทำให้ธรรมชาตินิยมกลายเป็นความเคลื่อนไหวที่สำคัญทางวรรณกรรม แม้ธรรมชาตินิยมจะไม่ได้ได้รับความนิยมในอังกฤษ แต่นับว่ามีอิทธิพลอย่างมากในอเมริกา ตั้งแต่ ค.ศ. 1890 เป็นต้นมา เมื่อ ฮีเฟิน เครน แฮมลิน การ์แลนด์ และ แฟรงก์ นอร์ริส ซึ่งเป็นนักเขียนอเมริกัน 3 ท่านแรกที่พยายามนำเอาแนวคิดธรรมชาตินิยมมาใช้ในการประพันธ์ อย่างไรก็ตาม นักวิจารณ์ส่วนมากถือว่า ซีโอดอร์ ไดรเซอร์ เป็นนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมที่ดีมากของอเมริกา เห็นได้จากผลงานในแนวนี้ของเขาชื่อ An American Tragedy ซึ่งเขาเขียนขึ้นใน ค.ศ. 1925

ธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรมในอเมริกา

จากประวัติความเป็นมาของธรรมชาตินิยม จะพบว่า ธรรมชาตินิยมมีพัฒนาการมาเป็นเวลานานมาก นักเขียนบางท่านที่เคยใช้แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมถึงกับหันไปใช้แนวการเขียนแบบอื่น เช่น สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) หรือลัทธิอิมเพรสชัน (Impressionism) เช่น ฮายสมานส์ (Huysmans. 1848 - 1907) อิบเซน (Ibsen. 1828 - 1906) และฮอปต์มานน์ (Hauptmann. 1862 - 1946) เป็นต้น ที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรมมีจุดบกพร่องในด้านที่ไม่สามารถเจาะลึกเพื่ออธิบายการเปลี่ยนแปลงด้านจิตใจของมนุษย์ได้ เพียงเป็นการนำเสนอที่ระคายพื้นผิวเท่านั้นเอง อย่างไรก็ตาม ธรรมชาตินิยมก็ได้เป็นพื้นฐานสำคัญที่ทำให้นักเขียนเข้าใจพฤติกรรมของมนุษย์ เนื่องจากตามแนวธรรมชาตินิยมนี้ นักเขียนได้ฝึกที่จะรู้จักทำหน้าที่บันทึกสิ่งต่าง ๆ ที่พวกเขาสังเกตเห็นตามความจริงโดยปราศจากอารมณ์และปฏิกิริยาส่วนตัว คือใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์ตามแนวพฤติกรรมนิยม (Behaviorism)

มาบรรยายพฤติกรรมของตัวละคร หรือพูดอีกอย่างว่า นักเขียนทำหน้าที่ตีแผ่ชีวิตหรือ เลี้ยวหนึ่งของชีวิตตามสภาพความจริงโดยใช้พฤติกรรมนิยมมาอธิบาย เนื่องจากเชื่อว่า พฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์สามารถที่จะเข้าใจ หรืออธิบายได้เมื่ออ้างถึงพันธุกรรมหรือ สิ่งแวดล้อม เนื่องจากบทบาทของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมมีผลต่อชีวิตและการพัฒนา บุคลิกภาพของมนุษย์ ฉะนั้นนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมจะพยายามบรรยายให้เห็นรายละเอียดทุกองค์ประกอบของสภาพแวดล้อมที่ตัวละครอยู่และเติบโตขึ้นมา เพื่อหลีกเลี่ยง แนวโน้มที่จะจินตนาการหรือสร้างภาพพจน์เอาเองตามความนึกฝันหรือละทิ้งรายละเอียด ที่พิจารณากันว่า "น่ารังเกียจและน่าขยะแขยง" (Barrows. 1968 : 207)

ในตอนต้นศตวรรษที่ 19 เมื่ออเมริกาอยู่ในยุคอุตสาหกรรม มีการนำเอา เครื่องจักรกลมาใช้แทนวิถีชีวิตของมนุษย์ ทำให้คุณค่าความเป็นมนุษย์ของแต่ละบุคคล หมดความสำคัญไป เครื่องจักรกลได้สร้างให้มนุษย์อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน ยังผลให้ การมองโลกอย่างชื่นชมหมดสิ้นไป คงเหลือไว้แต่การมองโลกในแง่ร้าย เหล่านี้ได้ เตรียมการให้กับความเคลื่อนไหวสู่แนวคิดธรรมชาตินิยมในอเมริกา ดังนั้นในช่วงกลาง ของศตวรรษที่ 19 นี้เองที่ สตีเฟน แกรน แฟรงค์ นอร์ธ แฮมลิน การ์แลนด์ และ ฮาร์โรลด์ เฟรดเดอริก (Harold Frederic) กลุ่มนักเขียนอเมริกันกลุ่มแรกเริ่ม เอาแนวคิดธรรมชาตินิยมมาประยุกต์ใช้กับงานเขียน แต่การตายตั้งแต่ในวัยหนุ่มของ นักเขียนเหล่านี้ทำให้ความเคลื่อนไหวในช่วงแรกหยุดชะงักลง

อย่างไรก็ดี เมื่อประมาณปี ค.ศ. 1890 ที่วรรณกรรมแนวธรรมชาตินิยม ปรากฏขึ้นในอเมริกาครั้งแรกนั้นมีผลให้ประชาชนไม่มั่นใจสงสัยในวิธีการทางวิทยาศาสตร์ บางคนคิดว่าเป็นเรื่องน่าละอายที่เอาชีวิตค่านิยมมาเปิดเผยจึงเกิดการต่อต้านวรรณกรรม แนวนี้ แต่ผลกระทบของมันก็ยังปรากฏอยู่ทั่วไปจนกระทั่งถึงปัจจุบันนี้ ทั้งในงานเขียน ประเภทต่าง ๆ และในทัศนคติของประชาชน เนื่องจากแนวคิดนี้สะท้อนให้เห็นทั้งศรัทธา และความขงใจสงสัยในวิทยาศาสตร์ อาจเนื่องมาจากว่าในเวลานั้น วิทยาศาสตร์มี ลักษณะคลุมเครืออยู่ ดังนั้นลักษณะของธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรมจึงยังไม่กระจ่างชัดนัก

ตัวอย่างเช่น ความพยายามที่จะแสดงความคิดเห็นหรือทัศนะต่อธรรมชาติของมนุษย์ ซึ่งเป็นธรรมชาติ หรือเรียกได้ว่าเป็นธรรมเนียมของวรรณกรรมทุกรูปแบบที่พยายามอธิบาย ธรรมชาติของมนุษย์ ในธรรมเนียมนั้น มนุษย์คือสิ่งที่ถูกกำหนดบังคับให้อยู่ในกฎของ ธรรมชาติตามปรัชญานิยัตินิยม ซึ่งมีผลจากทฤษฎีแรงโน้มถ่วงของนิวตันที่พยายามอธิบาย การเคลื่อนไหวของดวงดาวในระบบสุริยะ และการดำรงอยู่ของมนุษย์ ทฤษฎีของนิวตันจึง กระทบความเชื่อที่ว่า พระเจ้าสร้างโลกและมนุษย์ นอกจากทฤษฎีของนิวตันแล้ว ทฤษฎีวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิตที่ ชาร์ลส คาร์วิน ผู้เขียน The Origin of Species ซึ่งเขียนขึ้นเมื่อ ค.ศ. 1859 อันนับเป็นผลงานชิ้นสุดท้ายในทางสาขาชีววิทยาที่ใช้อธิบาย อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อมนุษย์ ชาร์ลส คาร์วิน ได้ชี้ให้เห็นว่าการคัดเลือกโดย ธรรมชาติก่อให้เกิดพันธุ์ใหม่ และตามแนวคิดนี้อีกเช่นกัน ที่ไม่เชื่อว่าพระเจ้าสร้างมนุษย์ ขึ้นมาพร้อมกับเป็นผู้ลิขิตชะตาของมนุษย์ไว้ด้วยแล้ว จึงนับได้ว่าทฤษฎีนี้ทำลายความเชื่อ เก่า ๆ และหลักการทางศาสนา เมื่อการศึกษาและอธิบายมนุษย์ตามทัศนะพัฒนาการทาง ชีววิทยาดูเหมือนเน้นให้เห็นธรรมชาติของสัตว์ในควมมนุษย์ให้เห็นเด่นชัดขึ้น

นักเขียนแนวธรรมชาตินิยมที่ประยุกต์ใช้ ทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ซึ่งยังใหม่อยู่ สำหรับพวกเขาในขณะนั้นได้แสดงความคลางแคลงใจและสงสัยในทฤษฎีวิทยาศาสตร์และ หลักการความเชื่อทางศาสนาอยู่เช่นกัน จึงพบได้ว่าในงานเขียนแนวธรรมชาตินิยมทุกชิ้น จะมีความขัดแย้งปรากฏให้เห็นเสมอ มีทั้งความพยายามค้นหาเพื่อการนำมาอธิบาย ธรรมชาติกับการยอมรับธรรมชาติอย่างที่เป็นอยู่ หรือการยอมรับแรงขับภายในตามสภาพ ที่เป็นอยู่กับความพยายามที่จะศึกษาเพื่อเปลี่ยนแปลงหรือการต่อต้านธรรมชาติกับการ วางเฉย หรือความขัดแย้งของควมมีหวังกับความสิ้นหวัง และจากการที่ธรรมชาตินิยม ได้แสดงให้เห็นว่า อำนาจของสังคมควบคุมชีวิตมนุษย์ไว้ เมื่อต่อมาแนวคิดนี้เข้มข้นขึ้น ทำให้มนุษย์เชื่อว่าพวกเขาไม่สามารถควบคุมอำนาจภายนอกและภายในตัวเองได้ ยังผล ให้ธรรมชาตินิยมเคลื่อนไหวสู่การมองโลกในแง่ร้าย และความรู้สึกสิ้นหวัง

สำหรับชนชาตินิยมทางวรรณกรรมในอเมริกานั้น เวอร์นอน พาร์ริงตัน (Vernon Louis Parrington) ได้กล่าวคำบรรยายที่มหาวิทยาลัยแห่งรัฐแคลิฟอร์เนีย เมื่อปี ค.ศ. 1922 ว่า ความเคลื่อนไหวทางวิทยาศาสตร์ได้สร้างทัศนคติที่เป็นวิทยาศาสตร์ต่อจิตใจมนุษย์โดยเน้นที่กฎแห่งเหตุ (law of causation) อันเป็นผลจากแนวคิด 2 ประการหลักคือ

1. นิยตินิยมทางชีววิทยา (biological determinism)
2. นิยตินิยมทางเศรษฐกิจ (economic determinism)

จากแนวคิด 2 ประการนี้ นักชนชาตินิยมจะปฏิบัติต่อมนุษย์โดยเอามนุษย์มาแล้วดูว่าจะมีพฤติกรรมในสังคมอย่างไรบ้าง และจากแนวคิดหลัก 2 ประการนี้ทำให้ได้กฎเกณฑ์ของชนชาตินิยมทางวรรณกรรมดังนี้

1. ความเที่ยงตรง ตามแนวคิดของโซลา นักชนชาตินิยมคือนักวิทยาศาสตร์ ดังนั้นเขาต้องค้นหาความจริงโดยใช้จิตวิญญาณของนักวิทยาศาสตร์นักเขียนตามแนวคิดนี้จะไม่ยอมรับเรื่องลึกลับ เรื่องผีศาจหรือเวทมนต์ เนื่องจากเชื่อว่ามันคือปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ และสถานการณ์ต่าง ๆ ในปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ

2. ความซื่อสัตย์ เป็นการปฏิเสธการพูดอย่างมีเงื่อนไขว่าปรากฏตามแนววิศดอเรียน นักชนชาตินิยมต้องศึกษามนุษย์ในด้านสัญชาตญาณและแรงขับภายในร่างกายที่เป็นแรงกระตุ้นให้มนุษย์ตอบสนองต่อสภาวะในสังคมต่าง ๆ กัน สัญชาตญาณหลัก 3 ประการคือ ความกลัว ความหิว และความต้องการทางเพศ สัญชาตญาณประการที่ 3 เป็นตัวสำคัญที่สุดในชีวิตของปฏุนคนธรรมดา นักชนชาตินิยมจึงสนใจศึกษาเรื่องนี้มาก

3. การมีทัศนะต่อวัตถุ癖ในการเขียนโดยปราศจากศีลธรรมหรือคุณธรรมใด ๆ เนื่องจากนักชนชาตินิยมไม่เชื่อว่าอะไรก็ตัดสินอะไรได้ เมื่อเขาไม่มีมาตรฐานทางศีลธรรมหรือจรรยาบรรณใด ๆ เพียงแต่มีหน้าที่บันทึกสิ่งที่เกิดขึ้นตามที่ได้สังเกตเห็นจริง ๆ เท่านั้น แต่นักชนชาตินิยมต้องมีความรู้เรื่องการทำงานของร่างกาย เทคนิคการทำงานของสมอง และระบบประสาทภายใต้อิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม หลังการบันทึกเหตุการณ์ที่

ได้สังเกตเห็นแล้ว นักเขียนต้องแสดงความเป็นอยู่ของมนุษย์ในสภาวะของสังคมที่เขาสร้างขึ้นให้ปรากฏ เนื่องจากนักเขียนตามแนวธรรมชาตินิยมคือผู้ที่ได้สังเกตเห็นเหตุการณ์และการเปลี่ยนแปลงอย่างสม่ำเสมอ

4. หัวใจของธรรมชาตินิยมคือ นิยตินิยมที่เป็นตัวการหลักในการแยกธรรมชาตินิยมออกจากสัจนิยม ความหมายของนิยตินิยม อาจมาจากสิ่งต่อไปนี้

1. การเน้นศึกษาทางด้านสังคมวิทยา คือ ศึกษาพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม
2. ปรัชญาทางเครื่องกล เป็นการบรรยายการทำงานของมนุษย์ เช่น เกี่ยวกับการทำงานของเครื่องจักรกล ที่ว่าเมื่อมีการกระตุ้นจะมีการตอบสนอง
3. ลัทธิชะตาลิขิต (Fatalism) อธิบายว่าสิ่งต่าง ๆ เป็นผลจากโอกาสและสถานการณ์ขณะนั้น

5. ความโน้มเอียงสู่การมองโลกในแง่ร้าย เป็นผลจากการต่อต้านแนวคิดโรแมนติก เนื่องจากในทัศนะโรแมนติกเป็นการพยายามสร้างโลกอย่างที่เราต้องการให้เป็นเพื่อการใช้ชีวิตในโลกแห่งความฝันนั้น แต่ธรรมชาตินิยม คือการอดทนมีชีวิตอยู่ในโลกแห่งความจริง และในโลกแห่งความจริงเช่นนี้ มนุษย์ไม่สามารถเอาชนะธรรมชาติได้ มนุษย์ต้องเป็นเหยื่อที่จะต้องพ่ายแพ้ให้กับธรรมชาติวันยังค่ำ นักเขียนแนวธรรมชาตินิยมได้พยายามสะท้อนและจำลองแนวคิดนี้ในผลงานของตนใน 2 ลักษณะคือ

1. ชีวิตคือกับดัก (Life is a trap.)
2. ชีวิตคือวิถีทางหนึ่งเท่านั้น (Life is a mean.)

นักเขียนหลายคนได้แสดงทัศนะการมองโลกในแง่ร้าย และความรู้สึกสิ้นหวังไว้ในผลงานของตนดังนี้ เคาเทส จูลี (Countess Julie) ในผลงานของ สตรินเบิร์ก (Strindberg) กล่าวว่า "Everything is wreckage, that drifts over the water until it sinks, sinks." เรย์ เปียร์สัน (Ray Pearson) ในเรื่อง Winesburg Ohio ของ เชอร์วู้ด แอนเดอร์สัน (Sherwood Anderson) กล่าวว่า "Tricked, by Gad, tricked by life and made a fool of " ดี.เอช.ลอเรนซ์ (D.H. Lawrence) ก็เคยกล่าวว่า

" We are prostituted oh, prostituted by life." สำหรับมา เวสต์คอต (Ma Westcott) ได้เสนอทัศนะไว้ว่า " Life is duty. It is a lie." (Farrington. 1930 : 324) ทัศนะเหล่านี้อาจมีผลจากแรงกดดันภายในหรือภายนอกคือในสังคมก็ได้แต่ผลคือ อารมณ์เศร้าสร้อย สิ้นหวัง บางครั้งกลายเป็นการยอมแพ้อย่างถ้อยถนอม หรือการต่อต้านอย่างดุร้าย แต่ไม่มีทางออกอื่นใดที่ดีกว่าการทำลายล้าง

6. ความลำเอียงในการเลือกตัวละคร นักเขียนแนวธรรมชาตินิยมจะเลือกตัวละครอยู่ 3 ลักษณะคือ

1. มีพลังกำลังมากแต่สติปัญญาต่ำ ซึ่งเป็นตัวละครที่มีแรงขับภายในหรือมีความต้องการเพียงสัตว์
2. มีอารมณ์เป็นใหญ่ คือทำตามอารมณ์โดยไม่เคยได้หยุดคิดหรือพิจารณาอารมณ์เหล่านั้นเลย
3. ตัวละครที่คู่สมบูรณ์แต่ขาดกำลังใจ หรือความตั้งใจที่จะต่อสู้กับปัญหาในชีวิต

เมื่อนักธรรมชาตินิยมมองโลกในแง่ร้ายดังที่กล่าวแล้ว พวกเขาเชื่อว่ามนุษย์ต้องตกเป็นเหยื่อของโลกหรือธรรมชาติ นักเขียนแนวนี้จึงมักกังวลและหาทางแก้ไขอันเป็นสาเหตุที่ทำให้เขาผลิตงานที่มีแนวโน้มเอนเอียงไปจากธรรมชาตินิยมหรือเป็นงานแนวธรรมชาตินิยมที่ต่างไปจากกฎเกณฑ์การสร้างผลงานตามที่กล่าวนี้อยู่ 3 ลักษณะคือ

1. เนื่องจากกังวลว่าชีวิตต้องตกเป็นเหยื่อของโลกอันมืด อันเป็นผลจากอำนาจภายนอกหรือสิ่งแวดล้อมในสังคม นักเขียนแนวธรรมชาตินิยมจะพยายามเปลี่ยนแปลงโลกเพื่อให้ได้มาซึ่งความสุข เขามีความโน้มเอียงที่จะสูญเสียความเที่ยงตรงและขาดความสัมพันธ์จากหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์แล้วกลายเป็นผู้ที่ลำเอียงต่อเหตุ เช่นในทางปฏิบัตินั้นในระยะหลังโซลาจะละทิ้งกฎเกณฑ์แล้วกลายเป็่นนักปฏิรูป แฟรงค์ นอร์ธ โรเบิร์ต แฮร์ริค (Robert Harrick) และ แจ็ค ลอนดอน (Jack London) เป็นนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมของอเมริกาที่มีลักษณะการปฏิบัติเช่นนี้

2. นักเขียนแนวธรรมชาตินิยมบางท่านที่พยายามใช้จิตวิทยาเชิงพฤติกรรมมาบรรยายและพิสูจน์พฤติกรรมของมนุษย์แล้วสรุปว่าสิ่งต่าง ๆ เป็นผลจากปมทางเพศ (sex complex) เท่านั้น จะละเลยความต้องการพื้นฐานด้านอื่น ๆ ของร่างกาย เห็นได้จากการศึกษาแรงขับภายในของสัตว์ครที่ไม่ใช่ตัวเอกในงานเขียนเป็นจำนวนมาก ลักษณะเช่นนี้พบในงานของ เซอร์วูด แอนเดอร์สัน และ แฟรงค์ นอร์ริส

3. อีกลักษณะหนึ่งที่พบคือ นักธรรมชาตินิยมจะเปลี่ยนคนให้เป็นเช่นสัตว์ไปได้ คนเป็นยิ่งกว่าสัตว์โลกธรรมชาติที่มีแรงขับทางเพศเท่านั้น และเมืองในทัศนะนี้เป็นยิ่งกว่า สลัมเสียอีก เหล่านี้เป็นผลจากการที่นักธรรมชาตินิยมเน้นที่แรงขับภายในเช่นเดียวกับของสัตว์มากเกินไป

อย่างไรก็ดี จะพบว่างานเขียนแนวธรรมชาตินิยม จะมีลักษณะเป็นงาน โศกนาฏกรรม (tragedy) ทั้งที่ความจริง งานเขียนแนวธรรมชาตินิยมจะเป็นงาน โศกนาฏกรรมที่ไม่ดีหรือโศกนาฏกรรมที่ล้าสมัย เนื่องจากเกิดขึ้นจากความแตกแยก ความสงสัยหรือการประชดประชันซึ่งนักเขียนแนวนี้น่าจะหมายถึงให้เกิดขึ้นมนุษย์ในโลก แต่โศกนาฏกรรมที่ดีตามแนวของอริสโตเติล (Aristotle) นั้น ตัวเอกจะสูญเสียคุณธรรมเพราะความตั้งใจจริงและเขาจะต้องทนทุกข์ทรมานกับการถูกลงโทษจากความ ยุติธรรม คือ โศกนาฏกรรมแบบอริสโตเติลต้องมีลักษณะ 2 ประการนี้

1. กฎแห่งคุณธรรมที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้เลย
2. การดำรงอยู่ของความตั้งใจ

ส่วนธรรมชาตินิยมต้องมีลักษณะที่สำคัญคือ การมองโลกในแง่ร้าย เนื่องจาก การถูกกำหนดบังคับ (Pessimistic determinism) อันเป็นผลโดยตรงจากความ กัดกันทางสังคมที่มีต่อมนุษย์แต่ละบุคคล ความสับสนและซับซ้อนทางสังคมได้วางเงื่อนไขให้มนุษย์รู้สึกว่าการถูกกำหนดบังคับหรือกดดันเอาไว้จากอำนาจ 2 อย่างคือ สิ่งแวดล้อม หรือ เครื่องจักรกลทางสังคม กับพันธุกรรม หรือเครื่องจักรกลทางสรีระ และสาเหตุของความสับสนและซับซ้อนทางสังคมนั้นเกิดจาก

1. ลัทธิอุตสาหกรรมที่ต้องใช้เครื่องจักรกล ความยิ่งใหญ่ของเครื่องจักรกลทางเศรษฐกิจโครงสร้างความรู้สึกไร้คุณค่าและหมดสมรรถภาพให้มนุษย์
2. การเติบโตขนาดของเมืองทำให้มนุษย์รู้สึกเป็นเพียงหน่วยเล็ก ๆ หนึ่งเท่านั้นในสังคม วิธีการของเครื่องยนต์กลไกในสังคมซึ่งปราศจากการคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลมีผลให้มนุษย์ต้องดำเนินชีวิตเหมือนกันไปหมด ดังนั้นจิตใจของมนุษย์จึงถูกกำหนดให้อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน หรือถูกละทิ้งไปโดยสิ้นเชิง
3. คนมั่งคั่งร่ำรวยในสังคมจะพยายามรวบรวมความร่ำรวยไว้กับกลุ่มของตนเองโดยไม่กระจายสู่ผู้ยากไร้กว่าตน เป็นผลให้เกิดความรู้สึกแบ่งพรรคแบ่งพวกขึ้นในสังคมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
4. ทฤษฎีจิตวิทยาเชิงพฤติกรรมนิยมซึ่งเชื่อในแรงกระตุ้นและการตอบสนอง จึงเห็นมนุษย์เป็นเพียงเครื่องจักรกลที่ทำงานโดยสัญชาตญาณและแรงขับภายในต่าง ๆ เท่านั้น

สำหรับในทางปฏิบัติของนักธรรมชาตินิยมแนวธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรมในอเมริกานั้น คอนัล ไพเซอร์ (Pizer. 1982 : 6 - 7) ได้สรุปเป็นหัวใจสำคัญของธรรมชาตินิยมไว้ว่า

ประการที่ 1 ธรรมชาตินิยมเป็นการสูญเสียความเป็นปัจเจกบุคคล เมื่อมนุษย์มีแรงขับภายในเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขชีวิต ฉะนั้นตัวละครเอก (Tragic hero) จึงเป็นบุคคลที่มีความเจริญเป็นปกติ แต่ไม่สามารถพัฒนาตนเองเพื่อเอาชนะสถานะแวดล้อมในชีวิตได้

ประการที่ 2 ตัวละครเอกจะถูกกำหนดแนวทางปฏิบัติโดยความต้องการภายในของตนเองและสภาพแวดล้อมภายนอกซึ่งอยู่เหนือการควบคุมของเขาได้ ฉะนั้นตัวเองของวรรณกรรมแนวธรรมชาตินิยมต้องเป็นเหยื่อของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม เขาจึงเป็นเพียงสัตว์โลกผู้หมกหมุ่นทางต่อสู้เพื่อเอาชนะธรรมชาติ และจะต้องติดอยู่ในกับดักของสถานะแวดล้อมทางสังคมตลอดไป

ฉะนั้น วรรณกรรมตามทัศนะนี้ มักเสนอตัวละครที่เป็นธรรมดาในค่านิยมแล้ว นักเขียนบรรยายให้เห็นพฤติกรรมของเขาในสิ่งแวดล้อมและยังสร้างภาพพจน์ของธรรมชาติในฐานะเป็นอำนาจที่ปราศจากความสนใจใฝ่ในตัวมนุษย์ นอกจากนี้ตัวละครสำคัญส่วนใหญ่จะได้รับอิทธิพลของอุดมคติแนวโรแมนติก (Romantic ideal) ไม่จากทางใดก็ทางหนึ่ง ยิ่งกว่านี้ ตัวละครต้องต่อสู้กับชีวิตหรือธรรมชาติซึ่งไม่ใฝ่ใจในตัวมนุษย์เลยนั้น ยังผลักดันมนุษย์ตามทัศนะนี้มีพฤติกรรมต่าง ๆ จากความต้องการพื้นฐานของร่างกาย อันเป็นการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในทุกวิถีทางเท่าที่สติปัญญาจะช่วยได้ ทำให้บางครั้งพวกเขาโหดร้าย และประสบกับความล้มเหลว มีความสิ้นหวังต่อแท้ในชีวิต และมีอารมณ์สลดหดหู่ในขณะเดียวกัน พวกเขาจะใช้ภาษาที่หยาบคายเพื่อระบายออกซึ่งความคับแค้นและความขมขื่นที่ได้รับ

ส่วนกลวิธีในการเขียนวรรณกรรมตามแนวธรรมชาตินิยมนั้นคือ การพยายามอธิบายแรงขับเคลื่อนตามธรรมชาติที่อยู่เหนือการควบคุมและความเข้าใจของมนุษย์แต่ละบุคคล ลักษณะเช่นนี้ถือเป็นการวิเคราะห์ตามหลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์ เพื่อจะได้ทราบถึงแรงจูงใจหรือแรงขับภายในที่กำหนดพฤติกรรมและจุดจบของตัวละคร เนื่องจากเชื่อในปรัชมานิยตินิยม อันทำให้มนุษย์สูญเสียอำนาจที่จะเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนา งานเขียนในแนวธรรมชาตินิยมจะไม่อ้างถึงพฤติกรรมตามแนวศีลธรรม หรือคุณธรรมใด ๆ ของตัวละครเลยประเด็นนี้เองที่ทำให้งานเขียนประเภทนี้ต่างจากงานเขียนในลักษณะอื่น เช่นงานแนวโซกนาฏกรรม และสัจนิยม ส่วนโครงเรื่องของวรรณกรรมแนวธรรมชาตินิยมมักจำลองความเป็นมาของอำนาจที่จะผลักดันให้เกิดโซกนาฏกรรมกับตัวละคร ซึ่งต่างจากสัจนิยมที่มักแสดงให้เห็นความขัดแย้งระหว่างคุณงามความดีทางศีลธรรมหรือคุณธรรมกับอำนาจความชั่วร้าย

นอกจากนี้ ชาร์ลส วอลคัท (Walcutt. 1962 : 280) ยังได้สรุปหลักเกณฑ์ของธรรมชาตินิยมไว้ว่าจะต้องมีลักษณะสำคัญคือ

1. หลักเกณฑ์ของความเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน

2. แสดงให้เห็นการต่อสู้ของอำนาจ 2 อย่างที่ตรงข้ามหรือขัดแย้งกัน
3. การตระหนักถึงความกลัวในอำนาจของธรรมชาติที่มนุษย์ไม่สามารถควบคุมได้

จากหลักเกณฑ์สำคัญ 3 ประการนี้ มีผลให้ แก่นเรื่อง และแรงจูงใจที่สำคัญในงานประพันธ์ เป็นการอธิบายการถูกกำหนดบังคับจากพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม แสดงให้เห็นลักษณะความรุนแรง และเรื่องต้องห้ามในสังคม โดยที่นักเขียนตามแนวเขียนนี้จะวางโครงเรื่องให้ตัวละครมีพฤติกรรมที่เกิดจากความกดดันของสิ่งแวดล้อม และความต้องการภายในของร่างกาย แต่ไม่แสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมของเขาเป็นการเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนา

ท่วงทำนองในการเขียนแบบธรรมชาตินิยม มีลักษณะของการบันทึกเอกสาร คือ รายงานความเป็นจริงจากอารมณ์ส่วนตัว โดยใช้รูปแบบในการเขียนเช่นเดียวกับการเขียนรายงานหรือการบันทึกเหตุการณ์คือ เสนอภาพรวม ๆ หรือแสดงภาพโดยละเอียดทั้งหมด หรือใช้วิธีเล่าเรื่องแบบใช้กระแสสำนึก (Stream of consciousness) กล่าวคือเน้นที่การเสนอความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอกเป็นสำคัญ

ธรรมชาตินิยมตามแนวคิดของผู้วิจัย

จากการศึกษาธรรมชาตินิยมในเอกสารต่าง ๆ สรุปเป็นแนวคิดของผู้วิจัยได้ว่า ธรรมชาตินิยม (Naturalism) พัฒนามาจากลัทธิจริงนิยม (Realism) ซึ่งได้รับอิทธิพลจากทฤษฎีทางชีววิทยาของ ชาร์ลส คาร์วิน (Charles Darwin) การประยุกต์แนวคิดทางวิทยาศาสตร์มาใช้ศึกษาสังคมของนักสังคมวิทยาชื่อ กงเต (Comte) และการที่ปรัชญาเมธีชื่อแตน (Taine) ประยุกต์ปรัชญาหัตถินิยม (Determinism) มาใช้กับงานด้านวรรณกรรม

ดังนั้น ธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรม (Literary Naturalism) จึงเป็นวิธีการประพันธ์ตามแนวคิดทางปรัชญาที่เชื่อว่ามนุษย์เป็นสิ่งที่ปรากฏอยู่ตามธรรมชาติไม่ว่า

จากสัตว์ ชีวิตมนุษย์ถูกกำหนดโดยอำนาจตามธรรมชาติ ได้แก่ พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม นี่คือการปฏิญาณนิยม (Determinism) มนุษย์จึงเป็นเพียงผลผลิตของแรงขับภายใน และแรงขับภายในร่างกายมนุษย์นี้มีผลให้มนุษย์แสดงออกซึ่งความก้าวร้าว และพฤติกรรมที่ปราศจากจิตสำนึกทางจริยธรรมหรือคุณธรรมใด ๆ ทั้งสิ้น มนุษย์ไม่สามารถเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนาของตนเองได้ พฤติกรรมทั้งหลายทั้งปวงล้วนเป็นผลจากการผลักดันหรือลากจูงของพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์เฉพาะหน้า สถานการณ์หรือเงื่อนไขต่าง ๆ ในสังคมและชีวิต รวมทั้งสัญชาตญาณ และสัญชาตญาณหลักได้แก่ ความกลัว ความหิว และความต้องการทางเพศ

นั่นคือ นักธรรมชาตินิยมต้องเข้าใจวิธีการทางวิทยาศาสตร์และเข้าใจการทำงานของร่างกายซึ่งในที่นี้หมายถึงสมองและระบบประสาทที่ทำงานภายใต้อิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

ตามแนวคิดนี้ พฤติกรรมต่าง ๆ ของมนุษย์สามารถอธิบายได้โดยใช้วิธีการทางวิทยาศาสตร์แนวพฤติกรรมนิยม (Behaviorism) ซึ่งเชื่อว่า พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมอธิบายพฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์ได้ เนื่องจากบทบาทของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมมีผลต่อชีวิตและการพัฒนาบุคลิกภาพของมนุษย์

หน้าที่ของนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมจึงเป็นเช่นเดียวกับนักวิทยาศาสตร์ในห้องปฏิบัติการทดลอง คือใช้วิธีการตั้งข้อสังเกตและวิเคราะห์ตามแบบวิทยาศาสตร์มาตีแผ่ชีวิตหรือเสี้ยวของชีวิตตามสภาพความเป็นจริงที่สังเกตเห็นได้โดยไม่สอดแทรกอารมณ์หรือปฏิกิริยาส่วนตัวลงไปด้วย คือพยายามบรรยายให้เห็นรายละเอียดทุกองค์ประกอบในสภาพแวดล้อมที่ตัวละครอยู่และเติบโตขึ้นมา ทั้งยังหลักเลียงที่จะละทิ้งรายละเอียดที่ตนพิจารณาว่าน่ารังเกียจและน่าขยะแขยง ทั้งที่เป็นความจริง

สรุปหลักเกณฑ์ของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมได้ดังนี้

1. แก่นเรื่อง เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม การสูญเสียความเป็นปัจเจกชนเพราะมีแรงขับภายในและสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดเงื่อนไข

ของชีวิต การสร้างภาพพจน์ของธรรมชาติไว้ในฐานะอำนาจที่ปราศจากความสนใจโดยดี ในตัวมนุษย์ เรื่องท้องห้ามของสังคมสมัยนั้น เช่น เรื่องราวของโสเภณี นอกจากนี้ ยังมีเรื่องความรุนแรง ความขัดแย้งระหว่างอำนาจสองอย่าง เช่น ความมีหวังกับความสิ้นหวัง การขัดแย้งกับความเฉยชา การท้าทายกับการยอมจำนนให้กับธรรมชาติ รวมถึงการแสดงออกซึ่งความก้าวร้าวและการกระทำที่ปราศจากสำนึกด้านคุณธรรม อันเป็นผลจากแนวคิดที่ว่า มนุษย์เป็นผลรวมของแรงขับภายในและสิ่งแวดล้อม

2. โครงเรื่องและเนื้อหา เกี่ยวข้องกับการถูกกำหนดให้ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม ความเลื่อมในสังคมผู้ยากไร้ และพฤติกรรมอันเกิดจากความกดดันของสิ่งแวดล้อมและแรงขับภายใน กล่าวรวมว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากแรงยัคนิยม

3. น้ำเสียง เป็นการมองโลกในแง่ร้าย เนื่องจากความสิ้นหวังและท้อแท้ในชีวิต อันเป็นผลจากแนวคิดที่ว่า มนุษย์ไม่สามารถควบคุม หรือเอาชนะแรงยัคนิยมได้อารมณ์ตกค้างในเรื่อง (Moods) จึงน่าสลดหดหู่ใจ

4. ภาษาของตัวละครหยาบคาย หมายความว่า เป็นภาษาที่พูดกันจริง ๆ ในสภาพสังคมนั้น ๆ ผู้พูดจะไม่คำนึงถึงการเรียบเรียงให้ไพเราะ หรือกลั่นกรองเพื่อให้เกิดความพอใจแก่ผู้ฟัง

5. ตัวละครสำคัญ จากทัศนะที่ว่า มนุษย์ต้องติดอยู่กับคักของธรรมชาติ และต้องตกเป็นเหยื่อของธรรมชาติในที่สุดนั้น ทำให้นักเขียนแนวธรรมชาตินิยมสร้างตัวละครให้ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของแรงขับภายในและภายนอกซึ่งหมายถึงสิ่งแวดล้อม ตัวละครตามทัศนะนี้จะไม่สามารถพัฒนาตัวเองให้เอาชนะสภาพแวดล้อมในชีวิตของตนได้ แม้จนกระทั่งบันปลายของชีวิตก็ไม่สามารถค้นพบความจริงของชีวิตได้ แม้เขาจะมีการเจริญเติบโตและการของร่างกายเป็นไปอย่างปกติ ทัศนะนี้จะปรากฏให้เห็นชัดในตัวละครเอกของเรื่อง

6. นักเขียนตามทัศนะนี้ ไม่สอดแทรกแนวคิดด้านศีลธรรมหรือคุณธรรมใด ๆ ไว้ในงานเขียนของตน เพราะเชื่อว่า เมื่อมนุษย์ตกอยู่ภายใต้การควบคุมของธรรมชาติ ย่อมไม่สามารถเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนาได้ พฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์เป็นผลจากอำนาจ 2 ประการที่ควบคุมมนุษย์อยู่ ได้แก่ แรงกดดันภายในซึ่งหมายถึงความต้องการพื้นฐานของร่างกาย และแรงกดดันภายนอก อันหมายถึง อำนาจทางสังคมที่แวดล้อมมนุษย์อยู่นั่นเอง

7. หน้าที่ของนักเขียนแนวธรรมชาตินิยม ตามทัศนะนี้นักเขียนมีหน้าที่บันทึกเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยปราศจากอารมณ์และปฏิกิริยาส่วนตัว กล่าวคือ เป็นการบันทึกเหตุการณ์ในลักษณะการเขียนรายงาน การเสนอภาพของเหตุการณ์หรือสถานการณ์ในลักษณะรวม ๆ หรืออาจแสดงภาพโดยละเอียดทั้งหมด นอกจากนี้ยังใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบใช้กระแสสำนึก (Stream of consciousness) คือเน้นที่การเสนอความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเอก อีกวิธีหนึ่งที่นักเขียนแนวธรรมชาตินิยมใช้เป็นกลวิธีการเขียนคือ พยายามอธิบายแรงขับตามธรรมชาติเพื่อจะทำให้ทราบถึงแรงจูงใจ หรือสาเหตุที่มีอิทธิพลกำหนดพฤติกรรมของตัวละคร

สภาพพื้นฐานทางสังคมในสมัยของสตีเฟน เครน
ชีวประวัติ ผลงาน และ เรื่องย่อเรื่องสั้นของสตีเฟน เครน

สภาพพื้นฐานทางสังคมในสมัยของสตีเฟน เครน

เพื่อความเข้าใจงานเขียนของสตีเฟน เครน ได้ถูกต้องแม่นยำ จำเป็น
ต้องมีความเข้าใจพื้นฐานในสภาพสังคมสมัยนั้น เนื่องจากลักษณะเด่นประการหนึ่งของ
วรรณกรรมแนวธรรมชาตินิยม คืออิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีผลต่อพฤติกรรมของตัวละคร
ฉะนั้นในส่วนนี้จะขอกล่าวถึงสภาพความเปลี่ยนแปลงในสังคมอเมริกันในระหว่างปี ค.ศ.
1861 - 1914 ซึ่งเป็นช่วงก่อนและหลังเวลาที่เครนมีชีวิตอยู่ประมาณ 10 ปี และ
เป็นช่วงสงครามกลางเมืองอเมริกา กับสงครามโลกครั้งที่ 1 เพื่อเป็นพื้นฐานความเข้าใจ
พอเป็นสังเขปดังนี้

การเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงในประวัติศาสตร์อเมริกันระหว่างช่วงสงคราม
กลางเมือง (ค.ศ. 1861 - 1865) กับสงครามโลกครั้งที่ 1 (ค.ศ. 1914-1918)
นั้นนับเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นรวดเร็วมาก ยังผลให้ความคิดและความพยายาม
ของมนุษยชาติที่ได้อ้างสมมาตั้งแต่ยุคกลางเริ่มสูญหายไป สิ่งเหล่านั้นได้แก่ สถาบันทาง
สังคม ระบบแบบแผนทางความคิด ความเชื่อ และความรู้สึก และเป็นช่วงที่มีความ
รู้สึกสับสนวุ่นวาย ความไม่มั่นใจในสถานภาพของตนเองในสังคม และความรู้สึกว่า
ตนเองเป็นส่วนเกินของสังคมหรือไม่ใช่ส่วนหนึ่งในสังคมเริ่มปรากฏให้เห็นเด่นชัดขึ้น
ทำให้นักคิดนักเขียนรวมทั้งปรัชญาเมธีคนสำคัญ ๆ ในสมัยนั้นมองปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นนี้ใน
ลักษณะที่สิ้นหวัง

การเปลี่ยนแปลงอย่างใหญ่หลวงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วนี้มีสาเหตุที่สำคัญหลาย
ประการดังต่อไปนี้

สาเหตุแรก ความต้องการงานอุตสาหกรรม

ในช่วงกลางของศตวรรษที่ 19 ประเทศอเมริกายังเป็นสังคมเกษตรกรรมอยู่ แม้จะมีการค้าและอุตสาหกรรมเจริญขึ้นเรื่อย ๆ ก็ตาม แต่ยังไม่ค่อยมีโรงงานและโรงงานเล็ก ๆ ทั่วทั้งประเทศมากนัก แต่ต่อมาคือในช่วงสงครามกลางเมืองของอเมริกาจนถึงช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 ประเทศมีความต้องการด้านต่าง ๆ เพิ่มขึ้น เป็นความต้องการด้านอาหาร เสื้อผ้า อาวุธ การติดต่อสื่อสาร และการคมนาคมขนส่ง เหล่านี้เป็นปัจจัยส่งเสริมให้ประเทศเป็นสังคมอุตสาหกรรม เพราะมีความต้องการวิธีการประดิษฐ์คิดค้นใหม่ ๆ เพื่อให้ทันกับความต้องการของประชาชนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วในช่วงสงคราม ฉะนั้น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1870 เป็นต้นมา ชาวอเมริกันส่วนใหญ่ได้หันเหวิถีชีวิตไปจากสังคมเกษตรกรรมสู่สังคมอุตสาหกรรม จะมีคนอเมริกันเพียง 30 % เท่านั้นที่ยังคงดำรงอาชีพเกษตรกรรมอยู่

สาเหตุที่ 2 การเติบโตและการขยายตัวของสังคมเมือง

ในระหว่างสงครามกลางเมือง ชีวิตของสังคมเมือง กลายเป็นสิ่งที่คนอเมริกันส่วนใหญ่เรียกร้องและใฝ่ฝันถึง เนื่องจากเป็นชีวิตที่สุขสบาย มีเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ พร้อมมูลเมื่อประเทศส่งเสริมการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา และในสังคมเมืองที่ทุกคนมีเสรีภาพเท่าเทียมกัน มีสิทธิแสวงหาความร่ำรวยกันได้โดยถ้วนทั่วไม่ว่าจะเป็นบุคคลที่อพยพมาจากที่ใด จึงทำให้เกิดการอพยพย้ายถิ่นฐานจากชนบทเข้าสู่เมืองใหญ่ ๆ ประกอบกับความต้องการแรงงานเพื่อการอุตสาหกรรม ทาสอเมริกันผิวดำซึ่งเคยใช้ชีวิตอยู่ตามสังคมเกษตรกรรมในชนบท เริ่มเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตของพวกเขาเพื่อเข้ามาขายแรงงานอยู่ตามโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ มากขึ้น จากเหตุผลเหล่านี้ทำให้เมืองขยายตัวใหญ่ขึ้นมาก

สาเหตุที่ 3 การอพยพย้ายถิ่นฐานเข้าประเทศอเมริกา

หลังการค้นพบทวีปอเมริกา ผู้คนจากทวีปยุโรปได้อพยพเข้ามาอยู่ในอเมริกาเรื่อย ๆ แต่จำนวนผู้อพยพจากยุโรปและประเทศในซีกโลกตะวันออกที่อพยพสู่อเมริกาเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 1 คือในปี ค.ศ. 1850 อเมริกามีประชากรเพียง 23 ล้านคน แต่ต่อมาคือหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 จำนวนประชากรได้เพิ่มขึ้นถึง 3 เท่า ในเมืองใหญ่ ๆ จะพบผู้อพยพจากทั้งอังกฤษ ฮอลแลนด์ ไอร์แลนด์ โปรตุเกส เกาหลี อิตาลี เคนมาร์ค สเปน อเมริกาใต้ รวมทั้งจากประเทศทางตะวันออก เฉพาะในเมืองนิวยอร์กเท่านั้นมีชาวเยอรมันมากเท่ากับในกรุงฮัมเบอร์ก มีชาวไอริชมากกว่าในกรุงดับลินถึง 2 เท่า มีชาวยิวมากกว่าในกรุงวอซอถึง 2 เท่าครึ่ง นับได้ว่านิวยอร์กเป็นเมืองที่มีผู้อพยพเข้ามาอาศัยอยู่มากที่สุดในขณะนั้น

สาเหตุที่ 4 การศึกษา ความเจริญทางวิทยาศาสตร์และการทดสอบความจริงในธรรมชาติ

การศึกษามีความจำเป็นต่อความเข้าใจทางการเมืองและเศรษฐกิจ คนอเมริกันส่วนใหญ่เห็นความสำคัญและความจำเป็นข้อนี้ รัฐบาลอเมริกันก็เช่นกันจึงได้ออกกฎหมายให้การศึกษาภาคบังคับทั่วประเทศอเมริกาในปี ค.ศ. 1881 จากการสำรวจในเวลาต่อมา คือสมัยสงครามโลกครั้งที่ 1 พบว่า มีเด็กอเมริกันวัยระหว่าง 7 - 13 ปี ศึกษาอยู่ในโรงเรียนถึง 90 % การศึกษาของผู้ใหญ่ก็เพิ่มมากขึ้นเช่นเดียวกัน แอนดรูว์ คาร์เนกี (Andrew Carnegie) ได้บริจาคเงินส่วนตัวเป็นจำนวนถึง 31 ล้านดอลลาร์ เพื่อสนับสนุนโครงการห้องสมุดสาธารณะสำหรับประชาชน จำนวนห้องสมุดประชาชนมีถึง 1,900 แห่ง ไม่นับรวมกับห้องสมุดโรงเรียน จะเห็นได้ว่าอเมริกาส่งเสริมด้านการศึกษา มาก และการศึกษานี้จะเน้นที่การสอนวรรณคดี คณิตศาสตร์ ศาสนา การเมือง และวิทยาศาสตร์ ซึ่งทำให้มีการประดิษฐ์คิดค้นและการค้นพบทฤษฎีใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นอยู่ตลอดเวลา การเน้นศึกษาวิทยาศาสตร์ทำให้คนพบความจริงในธรรมชาติมากขึ้น คนอเมริกันที่เรียก -

ตนเองว่าสมัยใหม่ยอมรับนับถือเอาวิทยาศาสตร์เข้ามาเป็นแบบแผนในวิถีชีวิตของพวกเขา
เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อย ๆ บางคนถึงกับเอาวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในทุกแง่มุมของชีวิต

สาเหตุที่ 5 เทคโนโลยี

ความต้องการด้านอุตสาหกรรม และความเจริญทางวิทยาศาสตร์ทำให้มีการ
ประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นมากมาย ทั้งเครื่องจักรกลทางอุตสาหกรรม เครื่องมือ
ติดต่อสื่อสารทางคมนาคมและการขนส่ง เช่น เครื่องพิมพ์ดีด โทรเลข โทรศัพท์
ซึ่งล้วนเป็นปัจจัยหลักของสังคมขณะนั้น เมื่อประชาชนทั่วทุกมุมของประเทศทราบข่าว
ความก้าวหน้าทางวิทยาการกันไต่หัวถึงและรวดเร็วเช่นนี้ จึงเกิดการแข่งขันทางวิชาการ
และส่งผลให้มีความต้องการสิ่งประดิษฐ์ใหม่ ๆ เพื่อสนองความต้องการอย่างไม่มีที่สิ้นสุด
จึงนับว่าเป็นช่วงเวลาและเทคโนโลยีมีความเจริญก้าวหน้ามาก

สาเหตุการเปลี่ยนแปลงในสังคมอเมริกันทั้ง 5 ประการนี้ มีผลกระทบตอสังคม
อเมริกันในหลาย ๆ ด้านดังพอสรุปรวมไว้ได้ 3 ประการคือ

ผลกระทบด้านเศรษฐกิจ

หลังสงครามกลางเมือง ประชาชนอเมริกันเกิดความสงสัยและเห็นใจผู้สูญเสีย
ความสำนึกผิดและอยากลงโทษตนเองทำให้เกิดความรู้สึกอยากรวมก่อสร้างประเทศให้
ยิ่งใหญ่ขึ้นมาใหม่ คนทางภาคเหนือเห็นใจนักโทษทางภาคใต้ และพร้อมเสนอให้ความ
ช่วยเหลือทั้งด้านการเพิ่มการศึกษาและคุณภาพชีวิต ความรู้สึกคืนดีกันของทั้งสองฝ่าย
จึงเกิดการรวมสร้างสรรคอเมริการวมกัน ประกอบกับการเน้นการศึกษาวิทยาศาสตร์
ทั้งการนิยมนับถือและยอมรับเอาวิทยาศาสตร์มาเป็นแบบแผนการดำเนินชีวิต พร้อมกันนั้น
ยังได้นำเอาวิธีการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ทั้งเครื่องจักรเครื่องยนต์มาใช้ในการ
อุตสาหกรรม เพื่อสนองตอบให้ทันกับความต้องการของประชาชนที่เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว
ได้เปลี่ยนอเมริกาจากสังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมอุตสาหกรรมที่ทำให้คนอเมริกันได้ก่อร่าง

สร้างตัวจนร่ำรวยกันถ้วนหน้า ทั้งคนอเมริกันที่อยู่มาก่อนแล้ว และผู้ที่อพยพย้ายถิ่นฐานเข้ามาใหม่ สำหรับผู้ที่อพยพเข้ามาใหม่นี้ พวกเขามีทัศนคติที่ดีต่อสังคมเมือง เนื่องจากมองเห็นนิวยอร์กเป็นเมืองสวรรค์ จึงพร้อมที่จะปรับตัวให้เข้ากับวิถีชีวิตของสังคมเมือง และผู้ที่อยู่มาก่อน คอยช่วยเหลือผู้มาก่อนและผู้มาทีหลังมีเสรีภาพเท่าเทียมกัน ทุกคนมีสิทธิสร้างความมั่นคงร่ำรวยให้แก่ตนเองได้เท่าเทียมกัน มีผลให้คนอเมริกันมีความเป็นชาตินิยม และพร้อมที่จะสร้างความเป็นปึกแผ่นให้กับประเทศของตน พวกเขาเชื่อมั่นในประเทศของตนอย่างใหญ่หลวงถึงขั้นเชื่อว่าสหรัฐอเมริกาคือชาติที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก

จากทัศนคติที่ดีต่อประเทศเช่นนี้ มีผลให้เศรษฐกิจของประเทศเจริญก้าวหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว

ผลกระทบด้านวัฒนธรรมและค่านิยม

จากการศึกษาที่เน้นวิทยาการทางวิทยาศาสตร์ จึงมีการค้นพบความจริงในธรรมชาติมากขึ้น โดยเฉพาะทฤษฎีวิวัฒนาการของ ชาร์ลส ดาร์วิน (Charles Darwin) นั้นได้ก่อให้เกิดความขัดแย้งกับทางศาสนา และยิ่งคนอเมริกันยอมรับนับถือเอาวิธีการทางวิทยาศาสตร์เข้ามาเป็นแบบแผนการดำเนินชีวิตมากขึ้นเท่าใด ความขัดแย้งและการถกเถียงระหว่างหลักการทางศาสนาและวิทยาศาสตร์ยิ่งมีมากขึ้น นี่เองที่เป็นสาเหตุให้ผู้คนเริ่มมีความเอนเอียงออกจากหลักการความเชื่อทางศาสนา จะเห็นได้จากงานเขียนของนักประพันธ์ในสมัยนั้นที่เริ่มนำวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้กับงานประพันธ์ของตน

การเปลี่ยนแปลงในค่านิยมวัฒนธรรมอีกประการหนึ่งคือ ค่านิยมใหม่ในสังคม กล่าวคือ เมื่ออเมริกาเปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมสู่สังคมอุตสาหกรรมนั้น ความต้องการแรงงานเพื่อป้อนโรงงานอุตสาหกรรมเพื่อการผลิตให้ทันกับความต้องการของประชาชนที่เพิ่มมากขึ้นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด ได้ทำให้วิถีชีวิตของคนอเมริกันเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก เกษตรกรและทาสนิโกรอเมริกันที่เคยใช้ชีวิตอยู่ตามชนบทได้อพยพเข้ามาอยู่ตามเมืองใหญ่ในสังคมเมืองใหญ่นี้เอง ผู้คนเริ่มนึกถึงความสำคัญและความต้องการด้านจิตใจ เมื่อต้อง

แสวงหาความมั่งคั่งร่ำรวยให้กับตนเอง อันเป็นค่านิยมใหม่ในสังคมขณะนั้น ทุกคนมุ่งแสวงหาวิถีการใด ๆ ก็ตามที่จะนำมาซึ่งความพอใจให้กับชีวิตของตนเอง เมื่อพวกเขา มีความทะเยอทะยานอย่างไม่มีที่สิ้นสุดนี้ ประเทศจึงมีทัศนะใหม่คือ หิวเงิน อันเป็นทัศนะที่ทำให้อเมริกาการสู่ระบบทุนนิยม (Capitalism) ในระบบทุนนิยมนี้ สังคมจะกลายเป็นสังคมที่บูชาวัตถุ (Materialistic) ผู้คนลืมนึกถึงความสำคัญด้านจิตใจ และความแตกต่างระหว่างบุคคล รวมทั้งคุณค่าความสำคัญของชีวิตที่มีอยู่ในแต่ละบุคคล นั้นด้วย

ค่านิยมใหม่ในสังคมนี้ได้สร้างความหวาดกลัวอย่างใหญ่หลวงให้กับชาวอเมริกัน บางกลุ่มที่มองเห็นผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับประเทศในอนาคต นักเขียนหลายท่านในสมัยนั้นได้สะท้อนความหวาดกลัวเหล่านี้ไว้ในผลงานของตน แม้นท่านประธานาธิบดีลินคอล์น (Abraham Lincoln) ยังได้มองเห็นผลร้ายของค่านิยมใหม่อันเกิดจากความเจริญทางเศรษฐกิจนี้ว่า จะส่งผลร้ายต่อประเทศชาติ ท่านแสดงความหวาดกลัวเนื่องจาก คำนึงถึงว่าอำนาจเงินตราจะสร้างความลำเอียงและความเหลื่อมล้ำในสังคม ผู้ร่ำรวยกว่าจะขาดความเห็นอกเห็นใจผู้ยากไร้และสามัญชนที่ยากจนกว่าตน

ผลกระทบค่านิยมกรรม

ในช่วงที่ความเจริญก้าวหน้าทางอุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์ได้ก้าวหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้งนี้ คนอเมริกันส่วนใหญ่เชื่อมั่นในความยิ่งใหญ่ของประเทศอเมริกา เนื่องจากมองเห็นผลดีของความเจริญเหล่านี้ แต่มีคนจำนวนหนึ่งที่มีความเห็นแตกต่างออกไป พวกเขาเริ่มสงสัยและไม่แน่ใจในค่านิยมที่คนส่วนใหญ่ยอมรับนับถือ พวกเขาใช้ทั้งการพูดและการเขียนเพื่อแสดงออกซึ่งความไม่พอใจในค่านิยมใหม่ที่บูชาวัตถุ ละเว้นความสำคัญและคุณค่าของจิตใจ ไม่ยอมรับนับถือความแตกต่างระหว่างบุคคลและความสำคัญของชีวิตที่มีอยู่ในแต่ละบุคคล บรรดากลุ่มคนที่ร่วมแสดงความไม่พอใจในสถานการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นกับสังคมในขณะนั้น ได้แก่ นักเขียนและปรัชญาเมธีคนสำคัญของประเทศ

ในสมัยนั้น ตัวอย่างสำคัญได้แก่ ราล์ฟ วอลโด เอ็มเมอร์สัน (Ralph Waldo Emerson) และ เฮนรี เดวิด ธอโร (Henry David Thoreau)

เอ็มเมอร์สัน และ ธอโร ปฏิเสธความคิดที่ว่า เงินสำคัญที่สุดในชีวิต เนื่องจากท่านทั้งสองเชื่อมั่นในความเป็นมนุษย์ที่มีอยู่ในแต่ละบุคคล ความเชื่อมั่นในคุณค่าชีวิตในแต่ละบุคคลอย่างใหญ่หลวงนี้ ท่านทั้งสองได้พยายามถ่ายทอดสู่ประชาชนอเมริกันโดยสะท้อนให้เห็นในคำสอนและงานเขียนต่าง ๆ จนกระทั่งการแสดงความสำคัญของแต่ละบุคคลกลายเป็นหัวใจสำคัญของหลักความเชื่อแบบอเมริกัน ดังที่ประจักษ์กันโดยทั่วไปว่า นักเขียนในสมัยต่อมาคือช่วงครึ่งแรกของศตวรรษที่ 19 มีนักเขียนอเมริกันที่รับเอาแนวคิดที่เห็นคุณค่าชีวิตมนุษย์แต่ละบุคคลมาถ่ายทอดและสะท้อนให้เห็นในงานประพันธ์ของพวกเขา เช่น เอ็ดการ์ แอลลัน โป (Edgar Allan Poe) และ ฮอว์ธอร์น (Hawthorne) เป็นต้น

เอ็มเมอร์สัน ได้สั่งสอนและสะท้อนแนวคิดแสดงคุณค่าความเป็นมนุษย์ในแต่ละบุคคลไว้ในงานประพันธ์ของตนอยู่เป็นเวลา 30 ปี ธอโร เองได้เน้นความสำคัญและปฏิบัติตามแนวคิดนี้ พร้อมกันนั้นยังได้พัฒนาต่อไปจนมีลักษณะรุนแรงขึ้นคือ เขาเชื่อว่ามนุษย์ควรดำรงชีวิตอยู่แทนที่จะเพียงทำงานเพื่อยังชีพ และถ้ารู้สึกว่าการเกณฑ์ทางสังคมมีความอยุติธรรมก็ควรคัดค้าน ธอโร ยืนยันที่จะมีชีวิตอยู่ในแนวทางของตนคือ ไม่ทำงานที่ตนไม่พอใจ เขาเข้าไปใช้ชีวิตในกระท่อมที่สร้างขึ้นเองในป่า แต่ทำเช่นนั้นได้เพียงสองปีก็ออกมาอยู่ในเมืองเช่นเดิม อย่างไรก็ตามแนวคิดที่รุนแรงของธอโรนี้ได้กลายเป็นศรัทธาที่สำคัญของระบบเศรษฐกิจอเมริกัน

นอกจากนักเขียนในสมัยเดียวกับเอ็มเมอร์สัน คือ ธอโร ได้ยึดถือตามเขาแล้ว นักคิดนักเขียนคนสำคัญของอเมริกาในสมัยต่อมาที่ยึดถือแนวคิดที่แสดงคุณค่าความสำคัญของชีวิตมนุษย์แต่ละบุคคล ได้แก่ วอลท์ วิตแมน (Walt Whitman) เฮิร์แมน เมลวิลล์ (Herman Melville) เฮนรี เวิร์คเวิร์ธ ลองเฟลโล (Henry Wadsworth Longfellow) เอ็มมิลี ดิกกินสัน (Emily Dickinson) และมาร์ค ทเวน (Mark Twain) บรรดานักเขียนเหล่านี้มองสังคมอเมริกันยุคหลังสงครามอย่างขัน ๆ

มาร์ค ทเวน มีทัศนคติต่อสังคมอเมริกันในลักษณะการมองโลกในแง่ร้ายเลยทีเดียว เมื่อ
 โกลด์สตันสคตวรรษที่ 19 มีนักเขียนน้อยคนที่มีมองโลกอย่าง มาร์ค ทเวน ในจำนวน
 น้อยนั้น สตีเฟน เครน เป็นผู้หนึ่งที่เห็นคุณค่าความสำคัญของชีวิตมนุษย์แต่ละบุคคล เขาได้
 เขียนนวนิยายเกี่ยวกับลักษณะบุคคลที่สังคมอเมริกันไม่ต้องการจะรับรู้ หรือต้องการจะ
 ปฏิเสธโดยสิ้นเชิง เช่น ชีวิตโสเภณี ชีวิตคนจรจัด และผู้ยากไร้ในสังคมและคนงาน
 ในโรงงานอุตสาหกรรม เป็นต้น นอกจากนี้ เครน ยังเขียนบทกวีและเรื่องสั้นที่แสดง
 ความขมขื่นเนื่องจากความขัดแย้งในสังคมอเมริกันสมัยนั้นไว้มาก แต่ขณะนั้นคนอเมริกัน
 ส่วนใหญ่มองโลกในแง่ดีจึงไม่ได้ใส่ใจแนวคิดเช่นของ มาร์ค ทเวน และของ สตีเฟน เครน
ชีวประวัติของสตีเฟน เครน

จากการศึกษาสภาพพื้นฐานทางสังคมในสมัยของสตีเฟน เครน นี้พอจะทำให้
 เข้าใจงานเขียนของเขาได้ถูกต้องระดับหนึ่งแล้ว ข้อมูลด้านชีวประวัติของ สตีเฟน เครน
 จะช่วยให้เข้าใจและตีความหมายงานของเขาได้ดียิ่งขึ้น เนื่องจากการศึกษาชีวประวัติ
 ของนักเขียนโดยทั่วไปนั้นจะทำให้เราทราบสิ่งที่มีอิทธิพลต่อแนวความคิดของเขาซึ่งอาจมา
 จากหลักการทางศาสนาของบรรพบุรุษ การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว การศึกษา
 กลุ่มเพื่อนและบุคคลต่าง ๆ ที่นักเขียนมีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องของควย รวมทั้งประสบการณ์
 ชีวิตด้านต่าง ๆ ที่ได้สัมผัสมา เหล่านี้นับเป็นแหล่งวัตถุดิบในการเขียนของนักเขียนทั่วไป
 สตีเฟน เครน ได้เชื่อว่าผลิตผลงานชิ้นมาจากการสัมผัสชีวิตและจินตนาการของตนเอง
 ควย ฉะนั้นการศึกษาชีวประวัติของ สตีเฟน เครน จึงมีความสำคัญและจำเป็นต่อความ
 เข้าใจงานเขียนของเขา

สตีเฟน เครน (Stephen Crane. 1871 - 1900) เกิดเมื่อวันที่ 1
 พฤศจิกายน ค.ศ. 1871 เวลา 5.30 นาฬิกา ในเมือง นูวาร์ค (Newark)
 รัฐนิวเจอร์ซีย์ (New Jersey) เขาเป็นบุตรคนที่ 14 ซึ่งเป็นคนสุดท้องของสาธุคุณ-
 โจนาธาน ทาวน์เลย์ เครน (Reverend Jonathan Townley Crane) กับนาง
 แมรี เฮเลน เพ็ค (Mary Helen Peck)

ตระกูลทางบิดาของเขานั้นเก่าแก่และมีเกียรติมาก เป็นเหตุให้สาธุคุณ-
โจนาธาน เกรน ตั้งชื่อบุตรชายคนสุดท้ายว่า สตีเฟน เกรน เพื่อเป็นการตั้งชื่อตาม
President of the Colonial Assemblies ซึ่งเขาเข้าใจว่าเป็นผู้เซ็นชื่อใน
The Declaration of Independence เมื่ออเมริกากำลังมีปัญหาแก้อังกฤษในขณะนั้น
ทั้งที่ความจริง ท่านสตีเฟน เกรน ถูก The Continental Congress ในเมือง
ฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) เรียกตัวกลับจากเมืองนิวเจอร์ซีย์ ก่อนที่จะมีการ
เซ็นประกาศอิสรภาพ ท่านสตีเฟน เกรน ผู้นี้เป็นหลานชายของท่าน Original
Stephen Crane ผู้มาถึงดินแดนอเมริกาเป็นกลุ่มแรกเมื่อต้นปี ค.ศ. 1665 โดย
มาจากแคว้นเวลส์ (Wales) ในประเทศอังกฤษ วิลเลียม (William)
บุตรชายคนโตของท่านเป็น Colonel ของ The sixth regiment ใน The
New Jersey infantry และเสียชีวิตเมื่อดำรงตำแหน่งเป็น Major General
ใน the Regular army น้องชายของวิลเลียมเป็นผู้บังคับการเรือในกองทัพเรือ
บุตรชายอีกคนเป็นทหารใน The Essex Militia และบุตรชายคนสุดท้ายของถูกพวก
อังกฤษฆ่าตายอย่างทารุณในสงคราม

มารดาของ เกรน คือ นางแมรี เพ็ค เป็นบุตรสาวของสาธุคุณจอร์จ เพ็ค
(Reverend George Peck) แห่งเมือง วิลกิสบาร์ (Wilkes Barre)
รัฐเพนซิลเวเนีย (Pennsylvania) นางแต่งงานกับสาธุคุณโจนาธาน เกรน
เมื่อวันที่ 8 มกราคม ค.ศ. 1848 โจนาธาน เกรน นั้นเกิดเมื่อวันที่ 19
มกราคม ค.ศ. 1819 ในฟาร์มที่รัฐคอนเนคติกัต (Connecticut) ท่านทำงานให้
กับโรงงานชื่อ Newark Trunk เพื่อเก็บเงินเข้าเรียน The College of
New Jersey ซึ่งปัจจุบันนี้คือ Princeton University บิดามารดาของเกรน
ต้องขายที่ดินบ่อย ๆ เนื่องจากบิดาของเขาเป็นสาธุคุณ ซึ่งเกรนเห็นบิดาทำงานหนักมาก
ถึงกับเคยพูดถึงท่านว่า "He works himself to death." (Stallman.
1968 : 15) ในช่วงที่เกรนอายุได้ 8 ขวบ บิดามารดาต่างอุทิศตนเพื่อทำงานให้กับ
ส่วนรวม และทำงานนอกบ้านเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น แอ็กเนส อลิซาเบท

(Agnes Elizabeth) พี่สาวของเกรนซึ่งขณะนั้นอายุได้ 15 ปี ต้องรับหน้าที่เป็น
ผู้ดูแลเกรน แม้กระทั่งสอนทุกอย่างเท่าที่เธอรู้ให้เกรนด้วย เกรนเริ่มการศึกษา
ของเขาเมื่ออายุ 8 ขวบนี้เอง เกรนยกย่องซิมเซพี่สาวของเขาว่าเป็นผู้หญิงสวย
แต่ความจริง แอแกนส์ ไม่ใช่คนสวย เธอเคยเขียนไว้ในสมุดบันทึกส่วนตัวว่า

" I am my mother's ugly duckling." (Stallman, 1968 : 17) พี่สาว
คนนี้ของเกรนเสียชีวิตในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1884 นับเป็นการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่
ในชีวิตของเกรนอีกครั้งหนึ่ง หลังจากการจากไปของบิดาของเธอในเดือนกุมภาพันธ์
ค.ศ. 1880 ในวัยเด็กนี้เกรนเป็นหวัดเรื้อรังจนต้องใช้เวลาเช็ดหน้าอยู่ตลอดเวลา เขา
ไปรศสีกแคงและสืบทอดเงินเป็นพิเศษ เกรนเคยบอก *fraternity brother* ชื่อ
แฟรงค์ ว. โนซ็อก (Frank W. Noxox) ว่า เกอเทอ (Goethe)
นักปราชญ์ชาวเยอรมันได้วิเคราะห์พบว่า สัมผัสต่อจิตใจของมนุษย์มากที่สุดที่เคี้ยว และเกรน
ได้สะท้อนความคิดนี้รวมทั้งอิทธิพลของสัจนิรันดร์ในงานเขียนของเขาในเวลาต่อมาด้วย

เมื่อกล่าวถึงสายเลือดนักเขียนแล้ว จะเห็นได้ว่า เกรนเกิดมาในเชื้อสาย
นักเขียนที่แท้จริง ทั้งบิดามารดาของเขาเป็นนักเขียน พี่ชาย 2 คน ก็ทำงานเป็นผู้
สื่อข่าวให้กับหนังสือพิมพ์ ตระกูลของเขามาจากทั้งทางนักบวชและทหาร ผลงานของ
เกรน ได้แสดงอิทธิพลจาก 2 สายเลือดนี้ด้วย คือ ค่านิยมแห่งการเขียน และ
เหตุการณ์ในงานเขียนนั้น ๆ เมื่อเป็นนักเรียน เกรน เรียนพระคัมภีร์ซึ่งคงง่ายสำหรับเขา
เพราะบิดาเป็นสาธุคุณ มารดาเป็นผู้อำนวยการกิจกรรมและบทเรียนในโบสถ์ให้กับหนังสือพิมพ์
นางเป็นบุตรสาวของสาธุคุณ จอร์จ เพ็ค ผู้ที่เคยเป็นบรรณาธิการหนังสือ Christian
Advocate นางเป็นหลานสาวของ Bishop Jesse Peck ผู้รวมก่อตั้ง Syracuse
University บิดาของเกรนเป็นบรรณาธิการวารสารทางศาสนาหลายฉบับ เขาเป็น
ผู้ทรงความรู้ที่มีความสามารถอย่างหาตัวจับยากมาก เนื้อหาและท่วงท่าของการเขียนของ
เขานั้นงดงามที่เคี้ยว เกรนเองได้ท่วงท่าของการเขียนในแนว Biblical form
เห็นได้ว่า โคลงเปรียบเทียบ (parable poems) หลายบทพรรณานำเนื้อหาเกี่ยวกับ

พระเยซูคริสต์ บางคนบอกว่า The Red Badge of Courage เป็นสัญลักษณ์ทางศาสนา Maggie : A Girl of the Streets., "George's Mother", "An Experiment in Misery." และ "The Open Boat." มีบางตอน พวกพิมพ์และใช้อุปมาอุปไมยทางศาสนา บิคาของเกรนนั้นฉลาดและมีอารมณ์ขันมาก จนกระทั่งผู้เขาฟังคำสอนของสาธุคุณโจนาธาน เสนอที่จะจัดพิมพ์หนังสือแสดงความเฉลียวฉลาดของท่านให้ปรากฏ เกรนได้รับการถ่ายทอดความฉลาดนี้มา เขาเริ่มเขียนเรื่องเมื่อยังเยาว์วัยมาก และเมื่ออายุ 16 ปี เขาเริ่มงานผู้สื่อข่าวให้กับคอลัมน์ของมารคาในหนังสือ New York Tribune และเขียนแทนทาวน์เลย์ พี่ชายผู้เป็นผู้สื่อข่าวของ The Tribune. ในนิวเจอร์ซีย์ บางครั้งเกรนเขียนให้กับพี่ชายอีกคนหนึ่งคือ วิลเบอร์ (Wilbur) ซึ่งทำงานให้กับ The Tribune. ด้วยเช่นกัน

เมื่อยังเด็กสุขภาพของเกรนไม่ดีเลย ทำให้ครอบครัวต้องย้ายไปอยู่อัลสเตท นิวยอร์ก (Upstate New York) เพื่อหวังจะช่วยให้สุขภาพของเกรนดีขึ้น แต่เมื่อบิคาของเขาสิ้นชีวิตลงในปี 1880 มารคาได้พาครอบครัวย้ายจากพอร์ต เจอร์วิส (Port Jervise) ไปอยู่บ้านที่เป็นห้องเช่า ในโรสวิลล์ (Rose - ville) นอกเมือง นูวาร์ค เมื่อเกรนเป็นไข้ก็อึดอัด มารคาพาครอบครัวกลับไป พอร์ต เจอร์วิส อีกครั้ง เพราะที่นั่นอากาศดีกว่า จากนั้นครอบครัวได้ย้ายต่อไปอีก จนกระทั่งครั้งสุดท้ายย้ายไปอยู่บ้านในแอสเบอรี ปาร์ค (Asbury Park) พี่ชายฝั่งนิวเจอร์ซีย์

บิคาของเกรนเป็นนักบวชในนิกายเมธอดิสต์ (Methodist) ครอบครัวของเขาจึงเป็นครอบครัวใหญ่เพราะนิกายนี้ห้ามการทำหมัน ครอบครัวของเกรนเป็นครอบครัวที่มีความสุข แต่ขณะที่เกรนเติบโตขึ้นมาเขาได้พบว่าหลักการทางศาสนาไม่ได้ช่วยให้ความเป็นอยู่ของครอบครัวดีขึ้นเลย บางครั้งมารคาต้องเขียนบทความทางศาสนา ลงตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์เพื่อหารายได้มาเลี้ยงครอบครัว หลังจากการเสียชีวิตของบิคาของเกรนแล้ว ด้วยเหตุนี้เกรนจึงทำหลายอย่างที่ค้านกับกฎเกณฑ์ทางศาสนาที่ครอบครัวยึดถือปฏิบัติ สิ่งหนึ่งคือ การเล่นเกมเบสบอล ซึ่งตามหลักศาสนาของเขาถือเป็นกีฬาที่ต้องใช้

กำลังสำหรับชนชั้นต่ำในสมัยนั้น เคนเดินกีฟานี้ได้ตั้งเงินสามารถจะยืมเป็นอาชีพได้
ถ้าเขาต้องการ แต่พี่ชายคนโตได้กระตุ้นให้เขาไปเรียนที่ Lafayette College
เสียก่อน

มารดาส่งเคนไปเข้าวิทยาลัยทางการทหารด้วยหวังว่าจะเปี่ยมกฎเกณฑ์ต่าง ๆ
จะช่วยให้บุตรชายที่ฉลาดของนางมีความมั่นใจในตนเองเพิ่มขึ้น แต่ที่นี้เองที่เคนได้ฝึก
ทั้งด้านการพนัน คีฬา เล่า สุนัข หี นอกเหนือจากการฝึกหนักอย่างทหาร เพื่อน ๆ
ร่วมชั้นรู้จักเคนดีในฐานะผู้มีความเป็นกันเองมาก แม้บางครั้งจะอารมณ์เสื่อง่าย
และค่อนข้างถือรั้น เคนเป็นที่รักของคนส่วนมาก นอกจากอาจารย์บางท่านที่เคน
ไม่เข้าชั้นเรียนด้วย เนื่องจากเขาเอาเวลาส่วนใหญ่ไปเล่นเบสบอลล์ ที่วิทยาลัย
การทหาร Claverack นี่เองเคนได้ตกหลุมรักครั้งแรกกับ แฮเรียท แมทธิสัน
(Harriet Mattison) นักเปียโนคนเก่งของ Music Conservatory
ที่ Claverack College แฮเรียทเป็นสาวสวยมาก แม้มีผิวตกกระแต่เธอมีจมูก
สวยเด่นแบบไอริช น่าเสียคยที่เธอเสียชีวิตในปีต่อมา ในช่วงวัยรุ่นนี้เคนรักผู้หญิง
คนที่ 2 ครั้งนี้เป็นสาวผมแดงชื่อ เจนนี่ เพียส (Jennie Pierce) ในระหว่าง
ไปแคมป์ฤดูร้อนในปี ค.ศ. 1894 ที่ Twin Lakes ในรัฐเพนซิลเวเนีย เคนรัก
สาวผมแดงคนที่ 3 อีก ทั้งที่ความจริง เขาชอบผู้หญิงผมสีทองมากกว่า ถึงกับเคย
พูดว่า เมื่อใดก็ตามที่เขาพบผู้หญิงสาวผมสีทองอีก เขาจะขอแต่งงานกับหล่อนทันที
ในชีวิตวัยหนุ่มก่อนแต่งงานกับโครา เทเลอร์ (Cora Taylor) มีผู้หญิง 3 คน
ที่ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับชีวิตของเคนได้แก่ ลิลลี่ แบรินตัน (Lily Brandon),
เนลลี่ ครูส (Nellie Crouse) และ เอมี เลสลีย์ (Amy Leslie)

เมื่อเคนออกจากวิทยาลัยทหาร Claverack ใน 4 ปีหลังจากนั้นเขาได้
ศึกษาพบความเกี่ยวกับการผจญภัยของ เฮนรี สแตนเลย์ (Henry M. Stanley)
มิชชันนารีในแอฟริกา บทความของเขาปรากฏในนาม "Stephen Crane, non -
grad." เนื่องจากเขาย้ายไปเข้า Lafayette College โดยที่ยังเรียนไม่จบ

(Stallman. 1968 : 31) เคนเรียนที่นี่ได้ 1 ปี ก็ออกไปเรียนที่ Syracuse University อีก 1 เทอม ที่นี่เขาใช้เวลาส่วนใหญ่เล่นเบสบอลล์ และทำกิจกรรมสังคมมากกว่าใช้เวลากับการเรียนเช่นเดียวกับที่เคยปฏิบัติเมื่ออยู่ Lafayette College ครั้งหนึ่งเขาเคยเขียนจดหมายถึงเพื่อนรุ่นพี่ที่ Claverack คือ Odell Hathaway ว่าเขาหวังจะได้พบความสนุกสนานเต็มที่ เพราะเขาพักที่ Delta Upsilon fraternity house ซึ่งอยู่ไม่ห่างจากย่านโสเภณีของเมืองนั้นเท่าใดนัก เมื่อว่างจากการเล่นเบสบอลล์ เคนจะเขียน "Shore News" ซึ่งเป็นข่าวและบทความเกี่ยวกับเรื่องราวและเหตุการณ์ในสถานที่พักตากอากาศตามชายฝั่งนิวเจอร์ซีย์ให้กับทาวนส์เล่ย์ พี่ชายของเขาอยู่เป็นหัวหน้าฝ่ายข่าวของหนังสือพิมพ์หลายฉบับในเวลานั้น เคนเขียนรายงานข่าวกับเป็นเจ้าของคอลัมน์นั้น ๆ เสียเอง แล้วยังรายงานกิจกรรมวิทยาลัยส่งให้กับ The New York Tribune. อีกด้วย เคนได้งานนี้จากเพื่อนเก่าของครอบครัวเขา คือ Willis Fletcher Johnson ซึ่งขณะนั้นเป็นบรรณาธิการข่าวรายวันของ The New York Tribune นอกเหนือจากรายงานข่าวต่าง ๆ แล้ว เคนยังสนใจเรื่องราวของนักโทษโสเภณี และข่าวฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในย่านที่เขาอาศัยอยู่นี้ด้วย ดังนั้นนอกจากจะฟังเรื่องราวเหล่านี้แล้ว เคนได้ไปสัมภาษณ์ผู้คนยากจนที่อาศัยในย่าน Putnum Police Court ด้วย

เมื่อกล่าวถึงการศึกษาของเคน Peaslee เพื่อนคนหนึ่งของเคนกล่าวว่า เคนมักไปลงเรียนวิชาอะไรก็ตามที่เขาสนใจ เคนมีความใส่ใจใฝ่หาความรู้อย่างแท้จริง "but not for the rubbish that often passes under that name" นอกจากนี้แล้วเคนยังเป็นนักอ่านตัวยงอีกด้วย เขานั่งอ่านวรรณกรรมชิ้นเอก ๆ ของโลกในเวลาพักผ่อนนอนหลับ ๆ ด้วยหวังจะผลิตผลงานที่จะทำให้คนได้คิดและทำให้ผู้อ่านรู้สึกรวมอย่างที่เขารู้สึก เคนตระหนักเสมอว่าความตั้งใจของเขาจะบรรลุผลได้ต้องอาศัยการทำงานหนัก ที่วิทยาลัย Syracuse นี่เองที่เคนได้เขียนต้นฉบับเรื่อง Maggie : A Girl of the Streets. (Stallman. 1968 : 16)

เครนออกจากวิทยาลัย Syracuse ในปี ค.ศ. 1891 โดยให้เหตุผลว่า
 เข้าต้องการศึกษาจนจบ **เขาไปทำงานเป็นผู้สื่อข่าวให้หนังสือพิมพ์ที่ชายทำงานอยู่**
 แต่ต่อมาเมื่อเขาเขียนรายงานข่าวการเกินขอบนัคหุคงานของกรรมกร พร้อมทั้งแสดง
 ความเห็นนอกเหนือใจกรรมกร ทั้งเครนและพี่ชายต้องถูกออกจากงานนั้น จากประสบการณ์
 นี้เอง เครนได้แก่นเรื่องสำหรับงานเขียนของเขา เหตุการณ์นี้เป็นจุดหักมุมสำหรับอาชีพ
 ของเขา วิลลิส จอห์นสัน ได้แนะนำให้เครนเลือกอาชีพนักหนังสือพิมพ์และให้จริงจังกับ
 งานเขียน หากเครนจะรับเอาคำแนะนำนั้นก็คงจะเป็นจุดหักมุมให้กับชีวิตเขาจริง ๆ แต่
 เครนชอบที่จะหาประสบการณ์จริงแล้วเขียนจากประสบการณ์นั้น ๆ ไม่ใช่เพียงแค่เขียน
 เกี่ยวกับประสบการณ์เท่านั้น เมื่อเป็นเช่นนี้เครนจึงยังทำงานให้กับบรรณาธิการหนังสือพิมพ์
 คนแล้วคนเล่า บรรณาธิการคนหนึ่งคือ เอ็ด มาร์แชล (Ed Marshall) กล่าวว่า
 บทความรายงานข่าวไฟไหม้ "tenement - house fire panics." ของเครน
 นั้นเป็นผลงานชิ้นดีเยี่ยมทีเดียว เครนเองก็พอใจในบทความที่เขาเขียนช่วงนี้มากเช่นกัน
 (Stallman, 1985 : 21 - 24)

ในปีต่อมาเครนย้ายไปอยู่ย่านโบเวอรี (Bowery) ในเมืองนิวยอร์ก ที่นี้เขา
 ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความยากไร้ของผู้ยากจน ซึ่งเขาชอบที่จะเขียนถึง และช่วงนี้เอง
 ที่เครนได้รู้จักกับ แฮมลิน การ์แลนด์ และวิลเลียม คีน เฮาเวลล์ นักเขียนแนวสังคมนิยม
 ผู้ให้ความช่วยเหลืองานเขียนของเครนเป็นอย่างมาก ระยะเดียวกันนี้เองคือในช่วง
 ฤดูหนาวของปี ค.ศ. 1892 - 1893 เครนมีเพื่อนร่วมห้องเป็นช่างตีและจักภาพประจำ
 หนังสือพิมพ์ที่ Art Students' League ที่ถนนสาย 25 ทำให้เขามีโอกาสได้ไป
 เยี่ยมสตูดิโอใกล้ ๆ ของบรรดาเพื่อนศิลปิน เช่น คอวิน ลินสัน (Corwin Linson)
 บางครั้งเครนได้นำเรื่องสั้นที่เขาเขียนไปอ่านให้เพื่อน ๆ ฟังเพื่อรับคำติชม ซึ่งวิธีการ
 เช่นนี้ เครนนิยมใช้ **อยู่มากพอสมควร** เช่น "The Open Boat" ซึ่งถือว่าเป็น
 เรื่องที่สมจริงมากที่สุดเพราะจากการติชมของเพื่อน ทำให้เครนต้องนำข้อเท็จจริงที่
 เขียนไว้ไปตรวจสอบกับกัปตันเมอร์ฟี (Murphy) แห่ง **เซาท์ (Commandore)**
 และปรากฏว่าเครนเขียนได้สมจริงจนไม่ต้องแก้ไขข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นเลย

นอกจากใช้รูปแบบการเสนอในเชิงสัญลักษณ์ (Stallman. 1958 : 25 - 27) นอกเหนือจากศิลปินที่กล่าวแล้ว เกรนไคร์จก็กับจิตรกรแนว impressionism ผู้มีอิทธิพลต่องานเขียนของเขาในเวลาต่อมาด้วยเช่นกัน เกรนเขียน Maggie : A Girl of the Streets ที่ยานนี้แต่ไม่มีผู้ใคร่พิมพ์ เขาลงทุนเองแต่ขายไม่ได้เลย

หลังจากนั้นคือในปี 1895 เกรนไคร์จพิมพ์ The Red Badge of Courage เป็นตอน ๆ ในหนังสือพิมพ์ และประสบความสำเร็จ ทำให้ Maggie : A Girl of the Streets พลอยได้รับความนิยมไปด้วย สำหรับ The Red Badge of Courage นั้นนับเป็นนวนิยายสงครามเรื่องแรกประเภท non - romantic ของสมัยสงครามกลางเมือง ที่ได้รับความนิยมอย่างกว้างขวาง หนังสือเรื่องนี้ออกขายครั้งแรกในขณะที่ยังมีนักเขียนเขียนถึงสงครามในแนวโรแมนติก ดังนั้นนักวิจารณ์ส่วนมากจึงหันมาสนใจ The Red Badge of Courage หลังจากนวนิยายสงครามเรื่องนี้แล้ว เกรนไคร์จเขียนเรื่องสั้นในแนวสงครามอีก 3 เรื่องคือ "A Mystery of Heroism", "The Upturned Face" และ "An Episode of War" ในช่วงเวลานี้ก็เช่นกันที่เกรนถูกส่งไปทำข่าวทางตะวันตกจนถึงเม็กซิโก เขาได้สะสมประสบการณ์เพื่องานเขียนกลับมาด้วย เมื่อกลับมาเกรนไคร์จพิมพ์ทวิที่แต่งรวบรวมไว้ให้ชื่อบทนี้ว่า "The Black Riders" ซึ่งเป็นผลงานที่เกรนบอกถ่ายทอดปรัชญาชีวิตของเขา ในปี ค.ศ. 1897 เรื่องสั้นจากประสบการณ์การเดินทางครั้งนี้ได้ปรากฏออกมาอีกหลายเรื่อง เรื่องที่ได้รับความนิยมมากคือ "The Blue Hotel" ซึ่งเริ่มเขียนในปี ค.ศ. 1898 และเสร็จลงในเดือนกุมภาพันธ์ของปีเดียวกัน โครงเรื่องมาจากประสบการณ์ที่แวะไปเมืองเล็ก ๆ แห่งหนึ่งในรัฐเนบราสกา (Nebraska) ที่นั่นเกรนเห็นโรงแรมเล็ก ๆ แห่งหนึ่งทาสีฟ้าอ่อน เกรนพอใจในเรื่องสั้นเรื่องนี้มาก เสมมิงเวย์ไปรกรานเรื่องนี้มากเช่นกัน นักวิจารณ์หลายท่านรวมทั้ง จอห์น แบร์รี่แมน (John Berryman) ลงความเห็นว่ "The Blue Hotel" เป็นผลงานชิ้นเยี่ยมในบรรดาเรื่องสั้นอเมริกัน แต่ เฮาเวสต์ คิดว่า "The Monster" ยิ่งใหญ่ที่สุด

เท่าที่นักเขียนอเมริกันเคยสร้างขึ้นมา เกรนเองและเพื่อน ๆ พยายาม "The Blue Hotel" พอ ๆ กับ "The Bride Comes to Yellow Sky" จะเห็นได้ว่านักวิจารณ์ทางท่านชื่นชมในผลงานของเกรนเพราะคุณค่าทางสังคมและการเมือง แต่บางท่านชื่นชมในผลงานที่ต่างออกไปด้วยคุณค่าทางจิตวิทยาหรือไม่ก็ด้วยเหตุผลส่วนตัวอื่น ๆ

เมื่อกล่าวถึงความเป็นอัจฉริยะด้านโคลงกลอนของเกรนแล้ว ถือได้ว่าเป็นสิ่งที่น่าสนใจมาก หลังจากโคลงบทฉบับ The Red Badge of Courage ให้แก่นิติน การแล่น อ่านแล้วหลายสัปดาห์ เข้าวานหนึ่งเดือนเมษายน ปี ค.ศ. 1893 เกรนได้ไปหาการเล่นอีกพร้อมกับควมมานฉบับโคลงสั้น ๆ 12 บท เมื่อการเล่นถามได้คำตอบว่าเกรนเขียนขึ้นในตอนเช้าของวันนั้นเอง และในขณะนั้นยังมีอีกหนึ่งบทยาวประมาณ 4 - 5 บรรทัด ที่เขาพร้อมจะพูดให้การเล่นฟังในที่นี้ เกรนได้พิมพ์บทกวีเล่มแรกในปี 1895 ชื่อ The Black Riders and Other Lines เกรนไม่เรียกบทกวีของคนว่า "poetry" แต่เรียก "lines" ทั้ง ๆ ที่เขาพอใจบทกวีของตนเองมากกว่านวนิยายและเรื่องสั้นเสียอีก เกรนให้เหตุผลว่าบทกวีบอกอะไรได้ลึกซึ้งกว่า และยังแสดงให้เห็นแนวคิดต่อชีวิตของเขาทั้งหมดอีกด้วย "They give my ideas of life as a whole" (Stallman. 1958 : 673) การเล่น ประทับใจอัจฉริยะความเป็นกวีของเกรนมากดังที่เขาพูดไว้ว่า เกรนเขียนบทกวีนั้น ราวกับมีผู้เฒ่าบอกให้เขาเขียนขึ้นมา "It was precisely as if some alien spirit were delivering these lines through his hand as a medium."

(Stallman. 1956 : 566) แต่นักวิจารณ์ในสมัยนั้นไม่ยอมรับบทกวีนิพนธ์ของเกรนเลย และบางคนไม่ถือว่าเป็นบทกวีเพราะไม่ยึดถือตามแนวการเขียนกวีนิพนธ์แบบเก่า

ใน ค.ศ. 1896 เกรนได้เดินทางร่วมกับทหารที่จะไปช่วยการปฏิวัติในคิวบา (Cuban revolutionaries) เกิดเรือแตก เกรนต้องใช้ชีวิตในเรือเล็กยาว 10 ฟุต อยู่กลางทะเลพร้อมกับเพื่อนอีก 3 คน เป็นเวลาถึง 27 ชั่วโมง "The Open Boat" เป็นผลงานจากความกลัว ความกล้า และความอดทนของมนุษย์ในครั้งนี ซึ่งเป็นเรื่องจริงในชีวิตของเขา

เกรนเขียนรายงานสงคราม Greco-Turkish ในปี ค.ศ. 1897 และนี่คือ ประสบการณ์ในสงครามครั้งแรกของผู้เขียนนวนิยายสงคราม The Red Badge of Courage เมื่อ 2 ปีก่อนหน้า สำหรับหนังสือเรื่องนี้ เกรนได้จินตนาการเอาจากความรู้สึกของการต่อสู้ ในขณะที่ตั้งเอาอารมณ์จากการสังเกตการเล่นฟุตบอลหลังประสบการณ์จริงในสงครามที่ประเทศกรีซ เกรนรู้สึกมั่นใจว่าหนังสือของเขามีความเที่ยงตรง เขาเขียนว่า The Red Badge of Courage ถูกต้องทั้งหมด แต่เมื่อเปรียบเทียบนวนิยายเรื่องนี้กับผลงานอื่น ๆ เกรนรู้สึกว่ บทกวีของเขาแสดงแนวปรัชญาชีวิตของเขาได้เด่นชัดกว่า

หลังสงครามเกรนได้ไปตั้งรกรากในประเทศอังกฤษ ที่นั่นเขาได้รู้จักและเป็นเพื่อนกับนักเขียนเช่น โจเซฟ คอนราด (Joseph Conrad) และ เฮนรี เจมส์ (Henry James)

ในช่วงแรกของสงคราม Spanish - American ในปี ค.ศ. 1898 เกรน ได้พยายามสมัครเป็นทหารในกองทัพเรืออเมริกัน แต่เขาได้รับการปฏิเสธเพราะป่วยเป็นวัณโรค ทั้ง ๆ ที่ไม่สบายเช่นนั้น เกรนได้เดินทางไปคิวบาในฐานะผู้สื่อข่าวสงคราม อันนับเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้สุขภาพของเกรนเลวร้ายลงยิ่งกว่าเดิม เมื่อเขากลับไปอังกฤษแล้วเดินทางต่อไปเยอรมนี เพื่อหวังจะรักษาสุขภาพให้ดีขึ้นนั้นจึงไม่เป็นผล เกรนเสียชีวิตหลังจากไปถึงเยอรมนีได้ไม่นานนัก คือในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1900 ขณะมีอายุได้เพียง 28 ปี เท่านั้นเอง

ถึงแม้สตีเฟน เกรน จะเสียชีวิตตั้งแต่อายุยังน้อย เขาก็ได้สร้างผลงานที่สำคัญ ๆ เป็นจำนวนมากไว้ในวงการวรรณกรรมอเมริกัน โดยเฉพาะวรรณกรรมแนวธรรมชาตินิยม ซึ่งในอเมริกาขณะนั้นยังมีนักเขียนน้อยคนสนใจศึกษาแนวคิดธรรมชาตินิยม และสะท้อนแนวคิดนี้ไว้ในผลงานของตน ดังนั้นเกรนจึงนับเป็นผู้บุกเบิกที่สำคัญคนหนึ่งสำหรับวรรณกรรมในแนวนี้นี้

เนื่องจากในสมัยที่ สตีเฟน แครน ผลงานของเขานั้น ชนชนาตินิยมยังเป็นแนว
การเขียนแบบใหม่ในวงวรรณกรรมอเมริกันอยู่มาก ดังนั้นเมื่อแครนผลิตผลงานแนวนี้ออกมาจึงมีทั้งการ
ยอมรับและต่อต้าน และเมื่อบรรดานักวิจารณ์และผู้สนใจศึกษางานเขียนของแครนโดยทั่วไป
ได้ศึกษาประวัติชีวิตและผลงานของเขาแล้ว จะมีทัศนะต่อชีวิตของแครนไม่แตกต่างไปจาก
ทัศนะต่อผลงานของเขาเสียคือ มีทั้งความขัดแย้งระหว่างคำปณาส กล่าวร้ายกับคำ
ยกย่องบูชาและเรื่องอื้อฉาวน่าอับอายกับคำยกย่องสรรเสริญ ยังผลให้แครนได้ชื่อว่าเป็น
นักเขียนที่ได้ทำลายชื่อเสียงของตนเองมากที่สุดคนหนึ่งในอเมริกา "The most thoroughly
abused in America" (Stallman. 1958 : xi) จากกรณีที่แครนเข้าไป
ช่วยโสเภณีและมีเรื่องกับตำรวจในปี ค.ศ. 1890 นั้น ทำให้ผู้คนมองว่าแครนเป็น
นักเขียนที่มีรสนิยมต่ำ อันเนื่องมาจากค่านิยมเก่า ๆ ที่ว่านักเขียนผู้แสดงรสนิยมเหลว ๆ
ในชีวิตของตนเอง ไม่อาจแสดงรสนิยมดี ๆ ในงานได้ นับเป็นเหตุผลประการเดียวกัน
กับที่สังคมไม่ยอมรับ เอ็ดการ์ แอลลันโป และ ลอร์ด ไบรอน (Lord Byron)
ด้วยสาเหตุดังที่กล่าวแล้วนี้ แครนได้ตัดสินใจย้ายไปตั้งถิ่นฐานในอังกฤษในปี ค.ศ. 1897
และอีกเหตุผลหนึ่งคือ เขาต้องการหนีคำขู่ข่มขืนหาเรื่องที่เขาแต่งงานกับ โครรา เทเลอร์
(Cora Taylor) ผู้หญิงที่เคยมีอดีตเป็นโสเภณี ความขมขื่นประการสุดท้ายมาจาก
สาเหตุที่ไม่มีใครให้ความสนใจ Maggie : A Girl of the Streets แม้กระทั่งปี
ค.ศ. 1930 นวนิยายเรื่องนี้ก็ยังไม่เป็นที่รู้จักแพร่หลายทั้งที่พิมพ์ออกมาตั้งแต่ปี ค.ศ.
1893

ในระยะ 2-3 เดือนก่อนสิ้นชีวิต ขณะอยู่ในอังกฤษแครนได้ส่งจดหมายถึง
บรรณาธิการคนหนึ่งในอเมริกาชื่อ โจเซฟ โอคอนเนอร์ (Joseph O'Connor)
แครนเล่าว่าเขามีความภาคภูมิใจเพียงอย่างเดียวในชีวิตนั้นคือ The Red Badge of
Courage ได้รับการวิพากษ์วิจารณ์พร้อมคำยกย่องอย่างกว้างขวางในกลุ่มนักวิจารณ์
ชาวอังกฤษ ส่วนในอเมริกานั้นเมื่อเรื่องนี้ปรากฏครั้งแรกใน The Philadelphia
Press ฉบับเดือนธันวาคม ค.ศ. 1894 ผู้อ่านส่งจดหมายจำนวนมากมายังสำนักพิมพ์
เพื่อถามว่า แครนเป็นใคร

เมื่อเครนสันชีวิตในประเทศเยอรมนีขณะมีอายุได้เพียง 28 ปี นักวิจารณ์ผู้อ่อนไหวบางท่านถึงกับเสียน้ำตาให้กับการสูญเสียของวงการวรรณกรรมในครั้งนี้ แต่แฮมลิน การ์แลนด์ เขียนไว้ในหนังสือ Roadside Meetings ของเขาว่า เครนฉลาดหลักแหลม แต่ไม่มั่นคง และยังอ่อนไหวมากเกินไปที่จะมีชีวิตยืนยาวเพื่อสร้างผลงานเยี่ยม ๆ เช่น The Red Badge of Courage ได้อีกเป็นจำนวนมากได้ คำกล่าวนี้ไม่เป็นความจริงเมื่อคำนึงถึงทัศนคติที่แสดงให้เห็นถึงภาวะที่เค้นชักของเครนซึ่งปรากฏใน "The Open Boat" ที่เครนเขียนขึ้นภายหลัง The Red Badge of Courage เมื่อพิจารณาให้ถ่องแท้จะเห็นได้ว่าสาเหตุการสิ้นชีวิตของเครนนั้นไม่ได้เกิดจากความน้อยเนื้อต่ำใจในชีวิตนักเขียนหรือการถูกทอดทิ้งจากวงการวรรณกรรม แต่เป็นเพราะความตั้งใจของเขาเองที่จะผจญชีวิตให้เดินทางไปต่างหาก จะเห็นได้จากการที่เครนใช้ตัวเองเป็นเครื่องทดลองเพื่อให้ได้ทัศนะต่าง ๆ ที่ต้องการ เช่น เมื่อต้องการทราบความรู้สึกที่แท้จริงของคนจรจัด เครนทดลองทำจริงโดยเดินฝ่าพายุหิมะตลอดคืนเพื่อไปหาที่พักที่กินรวมกับกลุ่มคนไร้ที่พักอื่น ๆ ในกรุงนิวยอร์ก "... his Byronic craving to make his body as a testing ground for all the sensations of life" (Stallman. 1958 : xxv) เครนตั้งใจจะไม่ใช้ชีวิตอยู่นาน คือ 35 ปี เป็นอย่างมากดังที่เขาได้เล่าไว้ในจดหมายถึง เนลลี ครูส (Nellie Crouse) ว่า เขาเชื่อว่าตัวเองมีเวลาสั้น ไม่มีเวลาที่จะปล่อยให้เสียไปเปล่า ๆ เขาใช้ชีวิตแข่งกับเวลาสิ่งที่เครนกลัวที่สุดเห็นจะมีแต่เวลาเท่านั้น

เครนได้ทำลายความเป็นอัจฉริยะของตนเอง เมื่อเขาพยายามหาประสบการณ์ตรงเพื่อผลิตงานเขียนในขณะที่จินตนาการของเขาเองนั้นถูกท้อมากทีเดียว ดังที่เขาเคยเขียนเล่ากับ โจเซฟ คอนราด (Joseph Conrad) ว่า ความรู้สึกของเขาเองที่เกิดขึ้นในสงครามที่ควิบานันทำให้ภาพพจน์ ความรู้สึกที่ปรากฏใน The Red Badge of Courage ถูกท้อม มีเพื่อนคนหนึ่งของเครนกล่าวว่า จินตนาการของเครนทำงานในห้องใต้ดินกว่าในสนามรบ แต่น่าเสียดายที่ในทางปฏิบัติเครนชอบใช้ชีวิตในสถานการณ์

จริงมากที่สุดเพื่อต้องการจะเข้าถึงชีวิตจริง ๆ ดังที่คีนหนึ่งเขาได้อาศัยอยู่ท่ามกลางพายุหิมะตลอดคืนเพื่อค้นหาความรู้สึกที่แท้จริงให้กับการเขียน "The Men in the Storm" เขาใช้เวลาอีกทั้งคืนนั้นและที่มานักผู้ยากจนในย่านโบเวอรี่ (Bowery Flophouse) เพื่อการเขียน "An Experiment in Misery" และเขารเขียน "The Blue Hotel" และ "The Bride Comes to Yellow Sky" จากประสบการณ์ที่เขาได้เดินทางข้ามท้องทุ่งไปในดินแดนตะวันตก

ผลงานที่ยิ่งใหญ่ 2 เรื่องของเขาคือ The Red Badge of Courage กับ "The Open Boat" ทั้งสองเรื่องนี้แสดงวิธีเขียน 2 แบบที่ตรงข้ามกันโดยสิ้นเชิง คือเรื่องแรกเขียนขึ้นจากจินตนาการ ส่วนเรื่องที่ 2 เขียนขึ้นจากประสบการณ์ตรงที่ตนได้รับมาจริง ๆ เขามั่นใจว่าถ้าเขียนต้องชื่อสัตย์ต่อผู้อ่าน ดังที่เขาเคยกล่าวไว้ว่า

"To keep close to my honesty is my supreme ambition.

...This aim in life struck me as being the only thing worthwhile. A man is sure to fail at it, but there is something in the failure. ...A man is born into the world with his own pair of eyes and he is not at all responsible for his vision, he is merely responsible for his quality of personal honesty." (Stallman.

1958 : xxxv - xxxvi)

นอกจากที่กล่าวแล้วเขายังเชื่ออีกว่างานเขียนไม่ควรใช้เป็นงานสอนเพื่อเทศนาสั่งสอนผู้อื่น ดังเขาพูดไว้ในเวลาหลายปีต่อมาว่า การเทศนาสั่งสอนเป็นอันตรายสำหรับงานศิลปะทางวรรณคดี แต่สิ่งที่เขามั่นถือปฏิบัติคือ เสนอให้ผู้อ่านเห็นเลี้ยวหนึ่งของชีวิต ถ้าจะมีบทเรียนทางศีลธรรมใด ๆ อยู่ในผลงานนั้น ๆ เขาจะไม่พยายามชี้แนะ แต่จะเปิดโอกาสให้ผู้อ่านได้ค้นพบด้วยตนเอง

"Preaching is fatal to art in literature. I try to give to readers a slice out of life; and, if there is any moral lesson in it, I do not try to point it out. I let the reader find it for himself." (Stallman. 1958 : xxxviii)

เครนเห็นด้วยกับเอ็มเมอร์สันในประเด็นที่ว่า งานเขียนต้องมีเหตุผลหรือสมเหตุสมผล แต่ไม่ควรจะชี้ให้ผู้อ่านเห็นอย่างเด่นชัด " ... There should be a long logic beneath the story, but it should be carefully kept out of sight." (Stallman. 1958 : 673) และเมื่อวิลเลียม คีน เฮาเวลล์กล่าวกับเขาว่าจะเขียนอะไรทุกอย่างก็ต้องมีความหมาย เครนตอบว่า ทุกคำพูดของเขาในบทกวี "The Black Riders" มีความหมายในตัวของมันเองอยู่แล้ว และใจจริงเขาชอบบทกวีนี้มากกว่า The Red Badge of Courage เพราะว่าเขาได้ถ่ายทอดแนวคิดเกี่ยวกับชีวิตทั้งหมดของเขาเอาไว้ ส่วนใน Maggie : A Girl of the Streets เครนได้แสดงให้เห็นว่าสิ่งแวดล้อมมีอำนาจมหาศาลที่จะสร้างชีวิตมนุษย์ให้เป็นอย่างไรก็ได้ โดยไม่ได้คำนึงถึงความผูกพันทางจิตใจใด ๆ ทั้งสิ้น จากเรื่องนี้เองที่ทำให้ แฮมลิน

George's Mother. New York and London : Edward Arnold, 1986.

Great Battles of the World. Philadelphia : J.B. Lippincott Company, 1901.

รวมเรื่องเหล่านี้ : The Battle of Bunker Hill
 The Siege of Plevna
 The Storming of Burkersdorf Heights
 A Swede's Campaign in Germany
 The Storming of Badajos
 The Brief Campaign Against New Orleans
 The Battle of Solferino

Last Words. London : Digby, Long Co., 1902.

รวมเรื่องเหล่านี้ : The Reluctant Voyagers
 The Kicking Twelfth
 The Upturned Face
 The Shrapnel of their Friends
 And If He Wills, We Must Die
 The Surrender of Forty Fort
 Ol' Bennet and the Indians
 London Impressions
 Great Grief's Holiday Dinner
 The Silver Pageant
 A Street Scene [When a Man Falls]
 Minetta Lane
 Roof Gardens. [Evening on the Roof]

In the Broadway Cars
 Assassins in Modern Battles
 An Old Man Goes Wooing
 The Royal Irish Constabulary
 A Fishing Village
 Four Men in a Cave
 The Mesmeric Mountain
 The Squire's Madness
 A Desertion
 How the Donkey Lifted the Hills
 A Man by the Name of Mud
 A Poker Game
 The Snake
 A Self - Made Man
 A Tale of Mere Chance
 At Clancy's Wake
 An Episode of War
 The Voice of the Mountain
 Why did the Young Clerk Swear?
 The Victory of the Moon

The Little Regiment and Other Episodes of the American Civil War

New York: D. Appleton and Company, 1896

รวมเรื่องเหล่านี้ : The Little Regiment
 Three Miraculous Soldiers

A Mystery of Heroism

An Indiana Campaign

A Grey Sleeve

The Veteran

Maggie : A Girl of the Streets. (A Story of New York), by Johnston

Smith. New York, printer unknown, 1893

Maggie : A Girl of the Streets, by Stephen Crane. New York

D. Appleton and Company, 1896

The Monster and Other Stories. New York and London : Harper

Brothers, 1899. Reprints : The Monster

The Blue Hotel

His New Mittens

The Monster and Other Stories. London : Harper Brothers, 1901

รวมเรื่องเหล่านี้ : Twelve O' Clock

Moonlight on the Snow

Manacled

An Illusion in Red and White

New Short Fiction by Stephen Crane, edited by R.W.

Stallman in Studies in Short Fiction, Vol. 1,

No. 1 : Dan Emmonds

In Studies in Short Fiction, Vol.1,

No. 2 : Art in Kansas City

In the Country of Rhymers and Writers

(with comments on the Camel)

The New York City Sketches of Stephen Crane and Related Pieces,

edited by R.W.Stallman and E.R. Hagemann. New York : New York

University Press, 1966

รวมเรื่องเหล่านี้ : Great Bugs in Onondaga (in preface)

1. New York City Sketches:

Travels in New York

The Landlady's Daughter

The Art Students' League Building

A Mournful Old Building

Why did the Young Clerk Swear?

At Clancy's Wake

Some Hints for Play-Makers

Matinee Girls

A Night at the Millionaire's Club

An Experiment in Misery

An Experiment in Luxury

Billy Atkins Went to Omaha

The Gratitude of a Nation

An Ominous Baby- Tommie's Home Coming

Youse Wants 'Petey', Youse Do

Mr. Bink's Day Off

Coney Island's Failing Days

Stories told by an Artist [Grief's Holiday Dinner]

In a Park Row Restaurant

The Silver Pageant
Howells Fears Realists Must Wait
The Men in the Storm
When Every One Is Panic Stricken [Fire!]
Heard on the Street Election Night
When Man Falls
The Duel that Was Not Fought
Sixth Avenue
Louise Gerald - Soprano
A Christmas Dinner
A Lovely Jag
The Judgement of the Sage
A Great Mistake
A Dark-Brown Dog
A Tale of Mere Chance
Sailing Day Scenes
Opium's Varied Dreams
A Prologue
New York's Bicycle Speedway [Transformed Boulevard]
Yellow Undersized Dog
In the Tenderloin : A Duel
The 'Tenderloin' as It Really Is
A Picture of the Tenderloin
In the Tenderloin

A Tenderloin Story, Yen-Nock Bill and His Sweetheart

Diamonds and Diamonds

A Detail

Stephen Crane in Minetta Lane

In the Broadway Cars

A Desertion

The Auction

The Open Boat

A Poker Game

A Man by the Name of Mud

A Self-Made Man

Manacled

The Man from Duluth

2. Stephen Crane, Dora Clark and the Police:

Adventures of a Novelist

A Blackguard as a Police Officer

Notes about Prostitutes

A Desertion

An Eloquence of Grief

The Open Boat

A Girl Arrested for Stealing

3. On the New Jersey Coast:

Howells Discussed at Avon-by-the-Sea

Joys of Seaside Life

On the New Jersey Coast

Summer Dwellers at Asbury Park and Their Doings

On the New Jersey Coast: Guests Continue to Arrive

The Pace of Youth

Stephen Crane at Asbury Park

4. Excursion :

In the Depths of a Coal Mine

The Devil's Acre

The Open Boat and Other Stories. London: Willian Heinemann, 1898

รวมเรื่องเหล่านี้ : The Open Boat

A Man and Some Others

The Bride Comes to Yellow Sky

The Wise Men

The Five White Mice

Flanagan and His Short Filibustering Adventure

Horses-One Dash

Death and the Child

An Experiment in Misery

The Men in the Storm

The Duel That Was Not Fought

An Ominous Baby

A Great Mistake

An Eloquence of Grief

The Auction

The Pace of Youth

A Detail

The Open Boat and Other Tales of Adventure. New York : Doubleday
McClure Co., 1898

The O'Ruddy : A Romance; by Stephen Crane and Robert Barr
New York : Frederick A Stokes Company, 1903

Pictures of War. London : William Heinemann, 1898

Pike County Puzzle. Written and published (August 28, 1894)
by Stephen Crane and Louis Senger, 1894

The Red Badge of Courage : An Episode of the American Civil War
New York : D. Appleton and Company, 1895, 1896
Stephen Crane's First Story edited by Daniel G. Hoffman,
presents for the first time Crane's holograph manuscript of
"Sketches from Life : Uncle Jake and the Bell-Handle."

Stephen Crane : Letters, edited by R.W. Stallman and Lilian Gilkes
New York : New York University Press, 1960

Stephen Crane : Sullivan County Tales and Sketches, edited by R.W.
Stallman. Ames, Iowa : Iowa State University Press, 1968
Presents 7 newly discovered Sullivan County Pieces :

The Last of the Mohigans

Hunting Wild Hogs

The Last Panther

Sullivan County Bears

The Way in Sullivan County

Bear and Panther

The Snake
 Four Men in a Cave
 Across the Covered Pit
 The Octopus
 A Ghoul's Accountant
 The Black Dog
 A Night of Spectral Terror
 A Tent in Agony
 An Explosion of Seven Babies
 The Cry of a Huckleberry Pudding
 The Holler Tree
 The Mesmeric Mountain
 How the Donkey Lifted the Hills

The Third Violet New York : D.Appleton and Company, 1897

The War Dispatches of Stephen Crane, edited by R.W. Stallman

and E.R. Hagemann. New York : New York University Press, 1964
 รวมเรื่องเหล่านี้ :

1. Introduction, the Greco-Turkish War
2. Introduction, the Spanish-American War
3. Introduction, South Africa and the Boer Wars

War Is Kind. New York : Frederick A Stokes Company, 1899. In
 the Collected Poems of Stephen Crane. New York : Alfred A.
 Knopf, 1930.

Whilomville Stories. New York and London : Harper Brothers,

1900

รวมเรื่องเหล่านี้ :

The Angel Child

Lynx-Hunting

The Lover and the Tell-Tale

Showin' Off

The Carriage - Lamps

The Knife

The Stove

The Trial, Execution, and Burial of Homer Phelps

The Fight

The City Urchin and the Chaste Villagers

A Little Pilgrimage

The Work of Stephen Crane, edited by Wilson F llett. Twelve
uniform volumes. New York : Alfred A. Knopf, 1925, 1926, 1927

Wounds In the Rain : A Collection of Stories Relating to the
Spanish - American War of 1898. London : Methuen Co., 1900

รวมเรื่องเหล่านี้ :

The Price of the Harness

The Lone Charge of William B. Perkins

The Clan of No-Name

God Rest Ye, Merry Gentlemen

The Revenge of the Adolphus

The Sergeant's Private Mad-house

Virtue in War

Marines Signalling Under Fire at Guantanamo

This Magestic Lie

War Memories

The Second Generation

The Boer War :

Stephen Crane Says Watson's Criticism of England Are Not
Unpatriotic

Stephen Crane Says the British Soldiers Are Not Familiar
With the 'Business End' of Modern Rifles

The Talk of London

Book Reviews

1. The Cuban War
 2. English Notes and Sketches
 3. On the New Jersey Coast
 4. Western and Mexican Sketches
- (Stallman. 1968 : 625 - 633)

เรื่องย่อเรื่องสั้นของสตีเฟน เกรน

1. A Great Mistake.

ชาวอิตาลีคนหนึ่งตั้งแผงขายผลไม้ของเขาที่มุมถนนแห่งหนึ่งและเขาจะนั่งเฝ้าผลไม้ของเขาตลอดทั้งวัน ในบริเวณเดียวกันนั้นมีเด็กชายคนหนึ่งอาศัยอยู่บนชั้น 5 ของตึก เด็กชายมาสำรวจแผงผลไม้ทุกวัน เขาชื่นชอบมันมาก คนเดินถนนต้องระวังไม่ให้ชนเด็กชายที่ใจลอยอยู่บ่อย ๆ เพราะการครุ่นคิดหนักในขณะที่แกว่อยู่แถวขอบถนน

วันหนึ่งขณะที่เด็กชายจ้องมองผลไม้อยู่นั้น คนชายลึกลับขึ้นเอาผ้าเช็ดหน้าสีแดงมาเช็ดส้ม เด็กชายลืมตัวเดินข้ามถนนไปอยู่อย่างโกลาหลจนใบหน้าแทบติดแซนเดิล คนชายเมื่อคนชายกลับไปนั่งที่เดิม และหยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นมาอ่าน เด็กชายชื่นชอบกับเทพเจ้าสามสีเหลืองเบื้องหน้าของเขาต่อไป แล้วความตลกของการภายในก็เริ่มก่อตัวเขา แผนการจึงเริ่มขึ้น เขาคอย ๆ คืบคลานเข้าไปใกล้ผลไม้แล้วเอื้อมมือไปแตะ ในขณะที่สายตาจ้องจับอยู่ที่คนชาย ขณะนี้ริมฝีปากกลางของเขาเริ่มสั่นไหว ๆ ไม่มีผู้ใดสังเกตเห็นงานเสียงชีวิตครั้งยิ่งใหญ่ของเด็กชายในครั้งนี้ เมื่อคนชายเปิดหนังสือพิมพ์ เด็กชายรู้สึกเศร้าใจเขาเริ่มจินตนาการไปว่าคนชายคงจะกินเด็กที่มาหาหาเขา คนชายคว่ำลงในคอชยับเกาอี้เพื่อนั่งฟังก่ำแพง แล้วหลับตา หนังสือพิมพ์หล่นจากมือ เขาไม่ได้หันมาดูเด็กชาย

เมื่อเด็กชายเห็นเช่นนั้น เขาเลิกพินิจพิจารณาห่มมือขึ้นค่อย ๆ ยื่นออกไปยังผลไม้อีกครั้งอย่างระมัดระวัง มือของเขาหยุดชะงักเมื่อคนชายชยับตัวในขณะที่หลับ เขาเริ่มเคลื่อนมือต่อไปอีกจนถึงผลไม้กลม ๆ เบื้องหน้าขณะที่สายตาไม่ได้ละจากใบหน้าคนชายเลย พอที่คนชายตื่นขึ้น เด็กชายซ่อนมือข้างนั้นไว้ข้างหลัง สี่หนารู้สึกผิด แต่เด็กชายพยายามแสดงว่าตนเองบริสุทธิ์ คนชายลึกลับทันทีพร้อมกับก้าวเดินตรงมาหาเด็กชาย เขาจับตัวเด็กชายหมุนอย่างกรวยแล้วฉวยเอามะนาวกลับไป

2. An Ominous Baby .

เด็กชายมีผมสีทองหนามาก เขาสวมเสื้อผ้าขาววินเประอะเปื้อนด้วยฝุ่นดิน เขาสูบน้ำตาลโตนดพ่นทางเหงื่อให้เห็น ร่องเท้าหลวมหล่นลงไปกองที่ข้อเท้าบ่อย ๆ เมื่อเขาเดินไปตามถนนอย่างไร้จุดหมาย ร่องเท้าขาวทำให้เห็นนิ้วเท้าเรียงเป็นแถว เหล่านี้แสดงให้เห็นประสบการณ์ที่เขาผ่านมา เขาเดินเรื่อยไปตามถนน มองจอบ้านเรือนสองข้างทาง จนเห็นเด็กชายคนหนึ่งเล่นรถคัปปะเพลิงของเล่นอยู่ข้างทาง เด็กชายแต่งตัวคึกคักกำลังเพลิดเพลินกับเสียงล้อรถที่ทำให้เสียงดังเมื่อเขาลากมันไปข้างหน้า เด็กชายสกปรกหุคของอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ต้องจ้องมองโดยไม่ขยับกาย เจ้าของรถคัปปะเพลิงไม่ใส่ใจเด็กชายสกปรกเลย เขาเล่นและทำให้เสียงเลียนแบบพนักงานคัปปะเพลิงอยู่เช่นนั้น เด็กชายสกปรกจะสาบสูญจากของเล่นหันไปมองเจ้าของแล้วตัดสินใจเข้าไปขอเล่นรถคัปปะเพลิงนั้นด้วย แต่ได้รับการปฏิเสธ เด็กชายสกปรกพยายามหลายครั้งและได้รับการปฏิเสธทุกครั้งจนกระทั่งเขาโกรธหนาแดง กำมือแน่นราวกับกำลังต่อสู้อยู่ในสงคราม

ทั้งสองแย่งของเล่นกันไปมา เด็กชายสกปรกแย่งได้แล้ววิ่งไปตามถนนอย่างรวดเร็ว ทั้งสองคนร้องไห้ เด็กสกปรกร้องไห้ในความผิดของผู้มีชัยชนะในที่สุด เมื่อจากมาไกลพอแล้ว เขาหยุดมองสมบัติที่แย่งได้อย่างพึงพอใจ เขายืนทั้งน้ำตา และเดินต่อไป เมื่อเขาหยุดที่มุมถนนพร้อมกับหันไปมองเด็กเจ้าของพบว่าร่างนั้นกำลังสะอื้นไห้ และทำท่าจะตามมา เด็กชายวิ่งเข้าหลบความมืดข้างถนนทันที

3. A Dark-Brown Dog .

เด็กชายคนหนึ่งยืนฟังกำแพงมองลมฤดูร้อนพัดพาฝุ่นสีเหลืองไปตามถนน ลึกครู่หนึ่งลูกหมาสีน้ำตาลเข้มเดินมาตามถนนและสะดุดเข้ากับปลายเชือกผูกคอของมันเอง มันล้มลง เมื่อลุกขึ้นได้มันเดินมาหยุดตรงหน้าเด็กชาย ทั้งสองจ้องมองกัน ลูกหมาลังเลอยู่ก่อนจะเริ่มก้าวห่าง เด็กชายกวักมือให้ลูกหมาเข้ามาใกล้ เด็กชายคืบหัวลูกหมา

มันจึงทรุดตัวลงนั่งที่เท้าเด็กชาย เขาตบหัวลูกหมาอีกพร้อมกล่าวตักเตือน ลูกหมาจึงนอนหงายยกขาขึ้นคล้ายตั้งใจฟังเด็กชาย เด็กชายขันและพอใจท่าทางลูกหมาจึงตบหัวให้มันทำเช่นนั้นนาน ๆ

เมื่อออกเดินกลับบ้านลูกหมาแอบตามไปควย เด็กชายหันมาใช้ไม้ตีลูกหมาหลายครั้ง เขาไม่เห็นคุณค่าความสำคัญของลูกหมาเลย ลูกหมารู้สึกเสียใจที่แอบตามมาเมื่อถึงบันไดบ้าน เด็กชายจึงเชือกผูกคอเพื่อลากลูกหมาขึ้นบันได ลูกหมาตัวเล็กและไม่เคยชินกับการขึ้นบันได จึงดูเหมือนมันขัดขึ้น เกิดการชักกะเย่อขึ้น เด็กชายชนะเมื่อเขาไปในบ้าน เด็กชายคิดชื่อให้ลูกหมา เขาตะโกนส่งสอนชื่อจนพอแม่ทองออกมาดูว่าอะไรเกิดขึ้น เด็กชายต้องการแนะนำให้ลูกหมารู้จักครอบครัวของเขา แต่วันนั้นพออารมณ์เสีย จึงหันมาลงกับครอบครัวรวมทั้งลูกหมาซึ่งบัดนี้ถือเป็นสมาชิกของครอบครัวควย เด็กชายกลายเป็นเพื่อนและพี่เลี้ยงของลูกหมาไปแล้ว ใครทำร้ายมันเขาจะเข้าไปปกป้อง เมื่อเขาอยู่บ้าน คนในครอบครัวจะไม่ทำร้ายมัน แต่เมื่อใดที่เขาไม่อยู่หรือนอนหลับ ลูกหมาต้องส่งเสียงร้องดังลั่นบ่อย ๆ จนคนในบ้านใกล้ ๆ ราวาญยังนึกบางครั้งเด็กชายทำร้ายหมา แต่มันก็ถือว่าคงเป็นเพราะตัวมันทำผิดจึงให้อภัยเด็กชายเสมอ

ลูกหมาไม่สามารถสร้างความสัมพันธ์กับสมาชิกในครอบครัวได้คืออย่างกับเด็กชาย มันจึงโศกอาหารไม่พอ แต่เด็กชายก็ช่วยเหลือและคอยระวังในเรื่องนี้ ลูกหมาจึงรักภักดีต่อเจ้านายของมันมาก วันหนึ่งพอของเขาเมากลับบ้าน เขาหุบเฟอนิเจอร์ และเมียตัวเอง เด็กชายและลูกหมากลับมาถึงบ้าน เด็กชายเห็นเหตุการณ์จึงหลบเข้าใต้โต๊ะ ลูกหมาไม่เข้าใจว่าอะไรเกิดขึ้น นึกว่าเป็นการเล่นสนุก พอหันมาเห็นลูกหมาจึงเตะและทุบมันควยกาทมกาแฟ เด็กชายเข้าไปปกป้อง พอไม่สนใจเค้นตรงเขามาที่ลูกหมาซึ่งหลบไปที่ไหนไม่ได้เพราะถูกทุบถึง 2 ครั้งแล้ว เขาจับขาลูกหมาขึ้นมาเหวี่ยง 2-3 รอบ แล้วขว้างออกนอกหน้าต่างไป เด็กชายวิ่งร้องออกจากร้านตามลงไปตามซอกเล็ก ๆ เมื่อเขาไปถึงลูกหมาซึ่งฟาดเขากับร่องหลังคาที่ชั้น 5 จึงพบแต่ร่างไร้วิญญาณ

4. The Men in the Storm.

ในตอนบ่ายของวันที่หิมะตกหนัก หน้าตาของผู้คนตามถนนแฉ่งและเจ็บราวถูกเข็มแทง คนตักหิมะทำงานของเขาอยู่อย่างชะมัดเข้มข้น บนใบหน้าของผู้คนบนถนนแสดง ความหวังว่าจะมีอาหารมือเย็นที่สุกไฉรมร้อน ๆ รออยู่ที่บ้าน แต่มีคนอยู่กลุ่มหนึ่งที่มีใจคำนึงถึงสิ่งที่กล่าวนี้ ที่โรงงานสำหรับคนไร้ที่พัก กลุ่มคนไร้ที่พักออกันอยู่ที่ประตู บางคนหลบ ลมหนาวอยู่ตามมุมตึกให้ชายคาเพื่อรอเวลาประตูโรงงานเปิด ผู้คนทยอยมารอรวมกันที่นี้ ในซากกระยะ เมื่อแสงไฟในตึกเปิด ผู้คนเริ่มออกจากที่หลบหิมะมุ่งไปที่ประตู จะมอง เห็นได้ว่า มีคนทุกชาติทุกภาษาเลยที่เดียว บางคนท่าทางแข็งแรง สุขภาพดี ผิวพรรณ สดใสต่างจากคนที่พักตามโรงงานโดยทั่วไป

เมื่อถึงเวลาเปิดประตู ผู้คนเบียดเสียดกันมากจนเปิดประตูไปได้ เสียงคำทอ ตะโกนกันแข่งแซ่ บ้างเหยียบเท้า ผลักกันล้มเบียดผลักไล่กันไปมา พายุหิมะยิ่งพัดแรงขึ้น อย่างไม่ปราณีปราศรัยผู้คนเหล่านี้ ต่อมาจึงใคร่รู้ว่า ประตูที่จะเปิดเข้าตึกใดอยู่ที่ซอก บันใด ทุกคนเบียดเสียดผลักไล่กันไปนั้น คำรวจต้องเข้ามาห้ามคลื่อนฝูงชนที่บ้าละหำนี้ เมื่อเปิดประตูได้กระแสผู้คนผลักดันกันเข้าไปจนคุประตูแคบลงจนติดสึงเกต ฝูงชนนี้คูไม่ คางจากน้ำที่กำลังไหลเข้าไปตามท่อเล็ก ๆ

เมื่อพวกเขาลงมาถึงบันไดชั้นที่ 3 ซึ่งเป็นชั้นสุดท้ายก่อนเข้าข้างใน ใบหน้า ทุกคนเต็มไปด้วยความหวังที่จะก้าวข้ามธรณีประตูเข้าไปข้างใน เขามีทัศนะใหม่ต่อแรง ผลักดันที่เพิ่งผ่านมา มันเป็นเรื่องที่หฤหรรษ์ไม่ใคร่ถ้าจะต้องผ่านเข้าไปหาความอบอุ่น แดงฝูงชนคูเล็กลงเรื่อย ๆ แต่การพัคกระหน้าของพายุหิมะที่ไร้ความปราณีกลับมีอยู่ไม่ขาด ระยะ พายุหิมะทำหน้าที่ของมันคือพัคกระหน้าผู้คนที่ยังคงรอคอยเข้ามาข้างในอยู่อย่าง สมน้ำเสมอ

5. An Experiment in Misery.

ชายหนุ่มสองคนเป็นสังเฑคนจรจัดที่เดินผ่านไป ชายหนุ่มที่อายุน้อยกว่าอยากทราบความรู้สึกของผู้ยากไร้ ชาติเพื่อนและที่พิศพิง เพื่อนผู้อายุน้อยกว่าบอกว่าถ้าเขาไม่อยู่ในสภาพเช่นนั้นจริง ๆ จะบอกอะไรไม่ได้เลยเพียงดูจากสภาพภายนอก ชายหนุ่มตัดสินใจเริ่มการทดลอง

ในตอนดึกของคืนฝนตก ชายหนุ่มเดินท่องน่องไปตามถนนเข้าเมืองเพื่อหาที่พักอาศัย เขาสวมเสื้อผ้าเก่า ขาคู้งิ่ง มีหมวกสักหลาดคริมขาดฝุ่นเกรอะกรัง มือล้วงกระเป๋า มุ่งเดินหาที่กินอาหารสำหรับคนจรจัด เด็ก ๆ ที่สวนสาธารณะตะโกนล้อเขาในสภาพเช่นนั้น เขามองหาชายคาตึกเพื่อหลบฝน แต่มีม่านังเปิกขึ้นและ และพื้นหญ้าหน้าองเท่านั้น ชายหนุ่มเดินต่อไปถึงที่ที่เป็นแหล่งรวมผู้คนแคงตัวเช่นเดียวกับเขา แล้วเกิดความรู้สึกเหมือนกลับมามีบ้านเกิดตนเอง ชายหนุ่มสำรวจใบหน้าผู้คนเหล่านั้น ดูไร้จุดหมาย เศร้าสร้อย อดทน ดวงตาไร้ที่หมายคุจลู่ไ้ในพายุ

เมื่อถึงร้านอาหารมุดถนนที่มีป้ายบอกว่ามีซูปร้อน ๆ ฟรีในคืนนั้น ชายหนุ่มผลักประตูเข้าไปพร้อมด้วยคนหิวโซอื่น ๆ พวกเขาวางจะขอซูปร้วยที่ 2 แต่ก็ต้องผิดหวัง ต้องผลักบานประตูล้วยออกไป ขณะนั้นเองมีชายคนหนึ่งเดินร้องขอเงินเพื่อเป็นค่าที่พัก ทาทางเขาคุฉลาดคล้ายคนทำผิด ชายหนุ่มตกลงรวมเงินกันกับชายคนนั้นเพื่อหาที่พักด้วยกัน ชายคนนั้นดีใจรีบพาชายหนุ่มเดินไปตามถนนมืด ๆ และไปหยุดที่ประตูเล็ก ๆ ที่ฝุ่นเชรอะ ชายผู้นั้นเหมือนซากศพเปิดประตูรับและพาทั้งสองตามลงไปตามทางแคบลาคชัน ความลึกล้วยความมืด และกลิ่นประหลาด ๆ ทำให้ชายหนุ่มพูดไม่ออก กลิ่นนั้นราวกับมาจากร่างที่อัดกันอยูตามซอก คละคลุ้งกับกลิ่นจากปากเป็นจำนวนร้อยที่แสดงถึงความทุกข์ยากอย่างมหันต์ ชายหนุ่มเดินตามไปอย่างง่วงงุนเพราะเป็นเวลาทีหนึ่งครั้งแล้ว เมื่อถึงเตียงไ้กลหน้าต่าง ชายหนุ่มรู้สึกเหมือนกับไ้สัมผัสบรรยากาศที่หลุมศพ เขาเข้านอนทั้งซุนั้นและต้องซนลุกชูเมื่อนึกถึงสภาพตนเองในขณะนั้น เขามองคุเพื่อนร่วมทางและคนอื่น ๆ ที่นอนหลับเป็นคายราวกับอยูในหลุมศพที่ป่าช้า

เมื่อออกมาถึงถนนในเช้าของอีกวันหนึ่ง เขาหายใจเป็นปกติอีกครั้ง เมื่อไม่มีความรู้สึกอึดอัดขบะแหยงเหมือนตอนกลางคืนหลงเหลืออยู่ ชายหนุ่มกับเพื่อนร่วมทางไปหาที่ดื่มกาแฟและแลกเปลี่ยนเบื่องหลังกัน เมื่อเดินต่อไปเขาได้พบกับชายแก่ที่พยายามขโมยหรืออาหารจากร้านแต่ถูกจับได้ ทั้งสองเดินต่อไปพักที่สวนสาธารณะ ที่นั่นผู้คนต่างตัวก็เดินผ่านไป คู่พวกเขาต่างจากเขาทั้งสองเหลือเกิน ทั้งด้านสถานภาพทางสังคม ความเป็นอยู่ที่สุขสบาย ชายหนุ่มเกิดความรู้สึกแปลก ๆ เขามองไปข้างหลังสวนสาธารณะที่มีสิ่งก่อสร้างสูงตระหง่านเสียดฟ้า อันแสดงสัญลักษณ์ของชาติที่พยายามตระหงาคือให้สูงเทียมเมฆ ไม่เคยมองลงเบื้องต่ำหรือให้ความสงสารผู้ที่ยู่ที่นั่นเลย เสียงกระหึ่มของเมืองเปรียบได้กับเสียงสับสนของดินที่เถียงกันไม่เคยหยุด ชายหนุ่มสรุปว่านี่คือเสียงของอำนาจเงิน และความหวังของเมือง แต่สำหรับเขานั้นคือเสียงของความสิ้นหวัง เมื่อกลับไปถึงบ้านพบเพื่อนที่อายุมากกว่า เขาเล่าว่าทัศนคติชีวิตของเขาเปลี่ยนไปอย่างมาก

6. An Experiment in Luxury.

เมื่อเพื่อนผู้ใหญ่มากกว่าบอกเขาว่า หลายคนรวมทั้งคนยากจนยืนยันว่าชีวิตเสรีมีความสุข เพราะต้องคอยระมัดระวังอยู่ตลอดเวลา ชายหนุ่มจึงตัดสินใจยอมรับคำเชิญเพื่อนซึ่งเป็นลูกเศรษฐี เพื่อเขาจะมีโอกาสศึกษาสังคมเช่นนั้น

ชายหนุ่มไปที่บ้านเพื่อน ที่นั่นเป็นบ้านกว้างสีน้ำตาลดูแข็งแรงราวใบหน้าชาวนา คูมีอำนาจเพราะเป็นสัญลักษณ์แทนอะไรบางอย่าง กว้างเปล่าไร้คุณค่าทางศิลปะ แต่ในตัวของมันก็มีคุณค่าทางศิลปะ เขามองดูและสงสัยว่าเหตุใดต้องใช้เงินมากมายเพื่อสร้างสิ่งนี้ขึ้นมา และอีกทัศนคติหนึ่งชายหนุ่มเห็นว่ามันมีความสำคัญ และทรงไว้ซึ่งอำนาจ เพราะมันอยู่ที่นั่นราวกับเครื่องฉางของคลังสำหรับรอกการกราบไหว้บูชา

เมื่อประตูบ้านเปิดออก ชายหนุ่มจินตนาการไปว่าคนเปิดประตูที่ดูหัวสูงยิ่งกว่าเจ้าของบ้าน หันขวับมาจ้องหน้าเขาอย่างสงสัยและขงใจ ชายหนุ่มเกิดความรู้สึกเหมือนผู้ถูกรุก แล้วมีคนมาตามเขาเข้าไปพบเพื่อนที่ในห้อง ที่ห้องนี้อบอุ่นน่าอยู่อย่างไม่น่าเชื่อ

ทั้งสองดูมดองกันอย่างอารมณ์ดีและคุยกันถึงอดีตสมัยเป็นนักเรียนร่วมชั้น ชายหนุ่มมองทุกอย่างในห้องและปล่อยความคิดให้โลดแล่นไปตามสิ่งที่ได้พบเห็น แล้วเขาถูกครอบงำด้วยความคิดที่ขัดแย้งอยู่ในใจ เขาคิดว่าความยุติธรรมและความอยุติธรรมในสังคมเป็นพี่น้องที่ตัดขาดจากกันไม่ได้ แต่ทำไมขณะนี้เขาถึงประทับใจกับวัตถุนิยมที่แสดงความมั่งคั่งในห้องนี้นัก แต่ในไม่ช้าเขารู้สึกว่าตัวเองดีกว่าหลาย ๆ คน ด้วยความหยิ่งในศักดิ์ศรี เขายืนขาเหยียดออกไปเหมือนคนสวนที่รู้สึกว่าตนเองเป็นเจ้าของสวนผู้รู้จักสวนของตนเองดี บางเวลาชายหนุ่มได้ยินเสียงจากความมืด เคี้ยวนี้เช่นกันที่เขาได้ยินเสียงแผ่ว ๆ นั้นจากแดนไกลสุดขอบฟ้า แล้วชายหนุ่มคิดไปว่า บัดนี้ตนเองคือปรัชญาเมธีผู้ปฏิบัติกิจการใหญ่ และเข้าใจจุดหมายของอำนาจลึกลับ เขารู้สึกว่าตนเองสูงขึ้นและมีความสำคัญ ทั้งที่ภายนอกคนอาจจะมองว่าเขาเกียจคร้าน แต่ภายในเขามีความสุขเหลือเกิน แต่ชายหนุ่มหมดอารมณ์สนุกเมื่อไปร่วมรับประทานอาหารกับครอบครัวของเพื่อน

ที่หน้าเตาผิง เศรษฐีหัวหน้าครอบครัวหัวเราะชอบใจเมื่อคูแมวเล่นที่ลังกาทันอยู่ทุก ๆ วัน เขาวุ่นอยู่กับเครื่องจักรกล น้อยนักที่จะได้เกี่ยวข้องกับอารมณ์สุนทรีย์ เศรษฐีทำราวกับว่าภรรยาของเขาไม่ได้อยู่ที่นั่นด้วย ภาพแม่ของเพื่อนที่ชายหนุ่มเห็น ในขณะนี้ดูไม่ปรากฏร่องรอยความสุขเลย ส่วนลูกสาว 3 คนของหล่อนนั้นน่าชื่นชมนัก พวกหล่อนมีเวลาและโอกาสสร้างสรรค์ความงามให้กับตัวเอง คงแปลกที่พวกหล่อนจะไม่สวยที่โต๊ะอาหาร พ่อมองลูกสาวและลูกชายอย่างชื่นชมเมื่อพวกเขาหยอกล้อพูดคุยกันเล่น ชายหนุ่มหันนึกถึงคำสอนของนักเทศน์ที่บอกคนจนว่า ความมั่งคั่งร่ำรวยไม่ได้นำมาซึ่งความสุขแก่ผู้เป็นเจ้าของ บรรคานักบวชเฒ่าพร่ำสอนเช่นนี้จนกลายเป็นว่า เงินทรานำมาซึ่งความหายนะ ชายหนุ่มมองคูครอบครัวนี้และรู้สึกว่าทุกคนเป็นคนดี โลกเปิดประตูต้อนรับพวกเขา ความมั่งคั่งในอีกนัยหนึ่งคือ เสรีภาพ

7. In the Depths of a Coal Mine .

เราเดินฝ่าฝุ่นควันดำมืดไปตามทางเดินที่มองเห็นแสงไฟเล็ดลอดมาตามช่องประตูและหน้าต่างห้องเครื่องจักรซึ่งกำลังทำงาน เราผ่านกลุ่มคนงานที่หน้าดำไม่ต่างจากเสื้อผ้าของเขาซึ่งฝุ่นดำหินเกาะเกรอะกรัง พวกเขาสวมหมวกติดตะเกียงส่องทางกำลังเดินไปข้างหน้าโดยไม่ใส่ใจกล้องอาหารในมือเลย นี่คือนิสัยลักษณะสงครามในระดับความลึกของพื้นโลกอันปราศจากแสงอาทิตย์ส่องถึง

รอบอาคารนี้โรงเก็บเครื่องจักร ห้องเครื่องยนต์ ห้องทำงาน ทางรถราง พันกันราวใยแมงมุม ถ่านหินเต็มตู้รถรางมองคล้ายของเล่นที่มีอยู่มากมาย บนหุบเขาขบวนรถไฟบรรทุกถ่านหินมุ่งสู่เมืองทางภาคใต้ ที่มองเห็นแต่เพียงปล่องไฟซึ่งบอกให้รู้ว่าตัวเมืองอยู่ที่ไหน ขณะนี้เสียงเครื่องจักรบดขยี้ถ่านหินอยู่ดังสนั่น เมื่อถ่านหินผ่านห้องเก็บหินชนวนมาแล้วจะถูกส่งไปยังรางเหล็กยาว มีเด็กชาย 5-6 คน นั่งเรียงแถวตามรางรถเก็บหินชนวนทิ้ง เด็กสกปรกเหล่านี้จมอยู่กับฝุ่นดำหิน พวกเขารู้สึกอิสระและภูมิใจในผลงาน สวมเสื้อผ้าเก่าๆที่ดูไม่ต่างจากเด็กจรจัดในเมืองนิวยอร์ก เด็กเหล่านี้มาจากย่านนี้เอง ไม่มีใครสนใจว่าใครเป็นพ่อแม่พวกเขา ว่าเรียนกันที่ไหน พวกเขาทะเยอทะยานมาก อยากจะโตไ้เข้าขึ้นไปเป็นนายเหมืองในอนาคต แต่ขณะนี้พวกเขาอยู่ในหลุมมรก หายใจเอาฝุ่นดำหินเข้าปอดจนป่วยในที่สุด ชีวิตพวกเขาดำเนินไปเช่นนี้ วนแล้ววนเล่า

เราลงไปถึงอุโมงค์ลึก 1150 ฟุต ที่นั่นได้กลิ่นคินเบียก กลิ่นน้ำมันและควัน ที่นั่นเราพบชายสองคนหน้าตาสกปรกไม่ต่างจากเสื้อผ้าของเขา เขาเดินยิ้มให้กับคนนำทางของเรา เราพบรอยยิ้มแฝงความเจ็บปวดและขมขื่นของคนงานอีกหลายคน บางคนนอนรวมกันอยู่ที่ห้องคนงาน เมื่อกลับมาถึงข้างบนพบคอกห่านมีห่านมากมาย ห่านผู้โชคดีเหล่านี้จะรับไขมันของมันไปจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตคือประมาณ 4 ปี มันต้องจมปลักอยู่ในเหมืองที่อับชื้นเป็นเวลานาน เมื่อถูกนำขึ้นมารับแสงแดดทาทาของมันดูแสงไม่ได้จึงคุ้ยตีนกลัวและหาที่หลบแสง

ที่เหมืองนี้เปื่อยขึ้น แสงสว่างไม่พอ มีเห็ดราขึ้นทั่ว คนงานรู้สึกว้าอาชาค
 พัดลมยักษ์ที่ปากอุโมงค์ไปพวกเขาคงตายแน่ เราจากมาแล้วแต่เบื่องลางนั้นรถดันหิน
 คันแล้วคันเล่าเคลื่อนที่ไปอย่างช้าๆ

8. An Episode of War .

นายร้อยโททหารม้าเทเม็กกาแฟลงบนผ้าห่มยางและใช้คานแบ่งกาแฟออกเป็น
 ส่วน ๆ พวกนายสิบโทเข้ามาเอากาแฟส่วนของตนไป ทันใดนั้นนายร้อยโทร้องขึ้น
 คนอื่น ๆ หันขวับไปดูเห็นเสื้อคบนแขนเสื้อนายร้อยโท นายร้อยโทตกใจและกลัวมาก
 คนอื่น ๆ เงียบและตกใจเช่นเดียวกัน นายร้อยโทไม่รู้จะจัดการอย่างไรกับความของตนเอง
 เขาจับคานที่คมแทนที่จะถือคานขณะพยายามสอดคานเข้าฝัก เขาหลุดลุ่ยลงบนจานสิบโท
 คนหนึ่งลุกขึ้นมาจัดการให้จนเรียบร้อย และถอยหลังกลับไปอย่างกังวลราวกับกลัวว่า
 น้ำหนักจากนิ้วมือของเขาจะทำให้เพื่อนพบจุกจบได้

มีเพื่อนหลายคนหยิบยื่นความช่วยเหลือให้เขา เช่นเสนอให้ฟังไหล่ นายร้อยโท
 ปฏิเสธแล้วค่อย ๆ ใช้มือซ้ายประคองข้อมือขวาราวกับแขนที่บาดเจ็บนั้นคือแก้วเปราะบาง
 ขณะเคลื่อนพลต่อไป พบทหารกลุ่มหนึ่งค้มกาแฟอยู่ข้างทาง คนหนึ่งมองเห็นแขนเขา
 ตรงเข้ามาดักแขนเสื้อออกแล้วเอาผ้าเช็ดหน้าผูกไว้เหนือแผล ขณะที่ทำเช่นนั้นเขาคำ
 นายร้อยโทไปพลาง นายร้อยโทฟังแล้วรู้สึกราวกับว่าเขาไม่รู้จักหาวิธีบาดเจ็บให้ตัวเอง
 ได้ดีกว่านี้

เมื่อถึงเตนท์โรงพยาบาลในบริเวณโรงเรียน หมอผ่าตัดเค้นผ่านพร้อมร้อง
 ทักทายนายร้อยโท แต่เมื่อเขาเหลียวเห็นแขน เขาขอกุญแจ และร้องขึ้นด้วยความโกรธ
 เมื่อเห็นลักษณะการผูกแผล เมื่อแกะกุญแจแล้วเขาสั่งให้นายร้อยโทตามเข้าไปในเตนท์ทันที
 นายร้อยโทไม่ยอมให้หมอตัดแขน หมอทองร้องคำที่เขาทำเป็นเด็กไร้สาระเช่นนั้น นี่คือ
 เรื่องราวการสูญเสียแขนของนายร้อยโท

9. The Veteran .

ทุกคนมองเฝ้า เอ็นรี เฟลมมิง ทหารผ่านศึกสงคราม อย่างไม่แน่ใจ เมื่อเขาบอกว่าเขากลับและรู้สึกร้าวกับโลกจะสิ้นสุดลง ณ บัดนั้น ขณะเขาสักรบอยู่ในสงคราม ผู้ฟังไม่เชื่อกลับหัวเราะเฝ้าเอ็นรีอย่างชื่นชม ทั้งที่ไม่แน่ใจว่า ตำแหน่งของเอ็นรีในกองทัพคืออะไร รู้แต่ความมีความประทับใจ

เมื่อออกจากร้านของชาเมา จิมมีหลานชายก็ใจกว้างกับเหตุการณ์ที่ปู่เล่า เขากุมมือปู่ไว้อย่างสิ้นตระหนกตาเบิกโพลง เขาไม่เชื่อในเรื่องน่าอัศจรรย์นั้น เมื่อถามย้ำและยืนยัน จิมมิงงันมาก บัดนี้ภาพพจน์วีรบุรุษในอุดมคติถูกลบเลือนจากหัวใจเขาไปแล้ว

ในคืนนั้นลูกจ้างชาวสวิสเคนเข้ามาเข้าไปคืบเหล้าในเบียร์ ขณะหลับเอ็นรีตกใจตื่นเมื่อได้ยินเสียงทุบประตูรั้ว เขาจำได้ว่าเป็นเสียงลูกจ้างสวิสเคนร้องตะโกนบอกว่าไฟไหม้โรงนา เฝ้าเอ็นรีดลออกจากห้องไปถึงโรงนาว่าไฟไหม้เพราะลูกจ้างสวิสเคนเขาหำตะเกียงล้ม เอ็นรีฝ่าไฟเข้าไปปล่อยรั้วควายในคอกออกมาได้ บัดนี้เอ็นรีกล้าอย่างบ้าระห่ำ เขาเอาผ้าห่มคลุมมาตัวเมียพาออกมาได้ตัวหนึ่งแล้วกลับเข้าไปช่วยม้างานออกมาได้อีก ไฟไหม้เลื้อยมาเขา เพื่อนบ้านและลูกชายช่วยกันสาดน้ำใส่จนดับไฟที่ไหม้เลื้อยมาเอ็นรีได้ เขาเข้าไปปล่อยรั้วที่ประตูอีก แต่มีวัวตัวหนึ่งพันหลักจนขยับไม่ได้ เสร็จแล้วเอ็นรีและทุกคนกลับไปที่ด้านหน้าโรงนา

ขณะพักลูกจ้างสวิสเคนร้องขึ้นว่าลืมลูกม้า เอ็นรีรีบวิ่งเข้าไปในโรงนาอีก แต่ครั้งนี้หลังคาโรงนาพังลงมา กลุ่มควันพุ่งขึ้นบนท้องฟ้า รวบรวมว่าดวงวิญญาณของเฝ้าเอ็นรีได้ออกจากร่างลอยขึ้นสู่เบื้องบนไปแล้ว

10. The Mystery of Heroism .

เฟรด คอลินส์ ร้องสวดขึ้นด้วยความกระหายน้ำในขณะที่กองทหารของเขากำลังต่อสู้อยู่กับฝ่ายศัตรู เบื้องหน้าโรงนาแห่งหนึ่งกำลังแตกเป็นเสี่ยง ๆ ไคยีนเสียงปืนเป็นเป็นชุด ๆ

จากป่าที่ข้างหน้า ส่วนบนเขากองรอยปืนใหญ่กำลังประจันหน้าอยู่กับกองรอยปืนใหญ่ของฝ่ายศัตรู กองทหารราบท่องเที่ยวที่นอนเป็นพัลวัน คอลินส์บนหัวน้ำ และพนันว่าที่บ่อเก่าซึ่งผ่านมามีน้ำอยู่ แต่พวกเขาไม่รู้จะไปเอาน้ำได้อย่างไร เพื่อน ๆ ล้อและทำให้คอลินส์ไปเอาน้ำ ขณะที่การต่อสู้และลมตายดำเนินอยู่นั้น คอลินส์ทนการทำหายของเพื่อนไม่ได้เข้าไปขออนุญาตนายร้อยเอก เขาได้รับอนุญาตให้ไปได้พร้อมกระตักน้ำของเพื่อน ๆ ด้วย นายพันและนายร้อยเอกมองหน้ากันด้วยความไม่แน่ใจว่าคอลินส์จะทำจริง แต่เมื่อทั้งสองเห็นสายตาจากเพื่อน ๆ ของเขาแล้ว ทั้งสองมั่นใจว่า คอลินส์จะต้องไปแน่

เพื่อน ๆ คิดว่าคอลินส์บ้าที่จะเสี่ยงชีวิตเพื่อน้ำ เพราะพวกเขาไม่คิดว่าจะต้องตายเพราะขาดน้ำ คอลินส์รู้สึกแปลกอย่างที่สุดที่ปล่อยให้อารมณ์เข้ามาบังคับตัวเขาให้เกิดสถานการณ์เช่นนี้ขึ้นมาได้ เขาเข้าใจว่านี่แหละคือความยิ่งใหญ่ เขาแปลกใจที่ไม่รู้สึกกลัว เมื่อนึกถึงความเป็นวีรบุรุษ แล้วเขาก็บอกตัวเองว่าไม่ใช่

ขณะนี้คอลินส์อยู่ห่างจากกลุ่มเพื่อนประมาณ 30 ก้าว เขากำลังบุกเข้าไปในดินแดนศัตรูเพื่อน้ำ เสียงปืนและลูกธนูตกไฟพุ่งผ่านตัวเขาไปไม่ขาดระยะ เขาได้ยินเสียงเชียร์จากเพื่อน ๆ ตามหลังมา เขาเข้าไปตักน้ำมาได้ เมื่อจะกลับมาเขาเห็นทหารอื่นล้มตาย ทำให้นึกถึงตัวเอง เขาผ่านนายทหารปืนใหญ่คนหนึ่งซึ่งล้มอยู่ที่ทุ่งหญ้าพลางร้องขอคีมน้ำ คอลินส์ตื่นกลัวกับภาพการทำลายล้างเบื้องหน้าจึงวิ่งผ่านทหารคนนั้นพลางตอบไปว่าไม่ให้ เขาวิ่งเต็มที่เพื่อกลับไปยังกองทหาร เมื่อกลับหันไปเขามองเห็นนายทหารคนนั้นคอดก เขาวิ่งกลับไปพร้อมส่งน้ำให้คีม แต่ทหารคนนั้นคอพับลงหน้าคว่ำกับพื้นดิน คอลินส์จับไหล่เขาเขย่า บอกให้พลิกหน้าขึ้นมาคีมน้ำ ร่างนายทหารคนนั้นมีรอยยิ้มจาง ๆ ที่มุมปากซึ่งกำลังหมดลมหายใจ คอลินส์ทกใจที่สิ่งพวกคลุกขึ้นวิ่งต่อไป เมื่อกลับถึงกองร้อย ทุกคนต้อนรับการกลับมาของเขา เขาส่งน้ำให้หัวหน้าและเพื่อน ๆ ทุกคนล้อเล่นกับกระตักน้ำ นายร้อยโทสองคนมองหน้ากัน เมื่อกระตักน้ำหล่นและน้ำหกเกลี้ยงกระตัก

11. The Upturned Face .

นายทหาร 2 คนมองร่างเพื่อนของเขาเบื้องหน้า ใบหน้านั้นขาวซีดราวชอล์ค และตายังเบิกจ้องขึ้นบนท้องฟ้า ขณะที่ได้ยินเสียงปืนดังเสียดอากาศไปมา ส่วนบนเขา กลุ่มทหารพากันกำลังยิงต่อไปเป็นชุด ๆ ที่จริงเสนาธิการอยากจะให้หึ่งศพไว้นจนถึงพรุ่งนี้ แต่ลั่นอยากให้มีบิลเดี่ยวนีเพราะอาจไม่สามารถยึดที่มั่นได้นานกว่านี้ เสนาธิการจึงสั่ง พลทหารชุดหลุมทันที ในระหว่างชุดกระสุนผ่านช่วงหูของพวกเขาไป เสนาธิการให้คน ตัวบิล ลั่นเห็นด้วย คนใด นาฬิกา ลูกหวีด กลองและยาสูบ ผ้าเช็ดหน้า ไฟและ กระดาษ ส่วนปืนคิดคานนั้นอยู่ที่เสนาธิการแล้ว หลุมศพเสร็จแล้ว เสนาธิการและลั่น ช่วยกันยกร่างบิลลงหลุมด้วยตัวเอง ลั่นสวดศพเท่าที่จำได้ เขามีใจที่รู้มากกว่า เสนาธิการ แต่ลั่นเริ่มสวดแล้วจบไม่ได้ พอดีเสนาธิการจำได้จึงพูดประโยคสุดท้าย อย่างผู้มีชัยชนะ พลทหารเริ่มกลบศพจากส่วนเท้าขึ้นมาจนพอดึงใบหน้าเขาแว่นไว้ ลั่นสั่งให้พลทหารไปได้ ลั่นกลบหน้าเพื่อนเอง ขณะที่เทดินจากพลั่วลงบนหน้าศพ จะมี เสียงดัง พลั๊บ พลั๊บ หน้าศพที่โคกเด่นทำให้นายทหารทั้งสองกลัวมาก เสนาธิการ พูกว่า คงทำผิดไปแล้ว น่าจะฝังพรุ่งนี้ เมื่อลั่นเอ่ยถามขึ้นด้วยริมฝีปากอันลั่นว่า ทำไมไม่คว่ำหน้าศพลง เสนาธิการถึงกับปากซีด ร้องสั่งแทบเป็นตะโกนให้ลั่นรีบทำงาน ต่อไปให้เสร็จ

12. War Memories .

กองทหารของเราออกเดินทางต่อไปซานติเอโกในตอนเช้า เมื่อเข้าไปถึง กลางป่ายังได้ยินเสียงปืนมาทางเบื้องหน้า ทุกคนระคมยิงเป็นระลอกราวเสียงกลอง รัวเป็นชุด จากจุดที่สามารถมองเห็นแนวทหารสเปน เราเห็นควันจากปืนพวยพุ่งขึ้น เห็นธงปลิว เห็นอาคารสีขาว แต่ที่ป่าเบื้องหน้าฉันเห็นภาพประหลาดเล็ก ๆ ขนาด ครึ่งหนึ่งของเข็มหมุด เป็นรูปชายคนหนึ่งใส่หมวกปานามา เดินถือไม้เท้า เขาเป็น

สัญลักษณ์เทพเจ้าแห่งสงครามผู้เป็นนายแห่งการรบและเสียงปืน เมื่อเสียงปืนของฝ่ายอเมริกันดังขึ้น ภาพชายคนนั้นหายไป เขาไม่ตายเพราะไม่มีใครฆ่าเขาได้ บัดนี้ภาพนั้นกลายเป็นอีกร่างหนึ่งซึ่งเป็นสัญลักษณ์ของศักดิ์ศรี เมื่อภาพสลับส่นหายไปกลายเป็นร่างมนุษย์ คือ กองทหารราบที่พยายามหาที่มัน เพื่อนที่อยู่ข้าง ๆ พุดข้ามไหล่ฉันไปว่ามันจะเป็นเพียงการฆ่าหมู่ดี ๆ นี่เอง ไม่มีประโยชน์อันใดเลย

ตลอดทางเดินที่มีทหารบาดเจ็บมากมาย บัดนี้ทุกคนเจ็บกริบไม่ร้องครวญคราง ในขณะที่การสู้รบดำเนินต่อไป ฉันกับเพื่อนช่างภาพชื่อจิมมีมุ่งจะไปแนวหน้า ขณะนี้คนส่วนใหญ่ไม่รู้หรือว่าเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์กำลังเกิดขึ้น ทันใดนั้นเสียงปืนจากฝ่ายสเปนดังขึ้น จิมมีถูกยิงหน้าศีรษะราวกระดูก เขาตายที่นั่นเอง เมื่อกลุ่มผู้สื่อข่าวกลับมาร่วมกันที่แคมป์ ฉันได้พบเพื่อนร่วมโรงเรียนกึ่งทหารเคลฟแร็คที่นิวอรัลกรุเป็นบาดเจ็บอยู่ในกลุ่มอาสาสมัครร่วมรบ เขาถูกยิงที่ปอด ขณะนอนที่แคมป์ในคืนนั้นฝนตก แต่เมื่อตื่นขึ้นเขาได้ยินเสียงปืนจากกองทหารราบเริ่มขึ้นอีก ที่มันที่เดียวที่เหลืออยู่คือแนวหน้าสุด ฉันได้ยินเสียงตะโกนให้เคลื่อนต่อไปในขณะที่ทหารอีกหลายคนถูกยิง

เขารืนรุ่งขึ้น ฉันจึงมองใบหน้าทหารที่เดินผ่านไป แต่ไม่ได้พบใบหน้าของวีรบุรุษรวมอยู่ในกองนี้ด้วย พวกเขาทำหน้าที่สู้รบของเขาเหมือนการต่อสู้เป็นอาชีพ อาชีพหนึ่งเท่านั้น ใกล้แนวหารศัตรูมีศพมากมาย ศพหนึ่งผมแดงอยู่ที่นั่นแล้ว ฉันได้แต่ภาวนาให้ศพได้รับการฝังเสียที ชาวไร่ชาวนาตายไปเพื่อเกียรติของสเปน ฉะนั้น สเปนจะมีเกียรติแทนหากปราศจากศพชาวนาผู้ยากจนเช่นนี้ ศพของเขาได้รับการฝังเมื่อทุกคนเสร็จธุระ เมื่อเราเคลื่อนต่อไปถึงพลซาได้พบว่าโบสถ์ได้กลายเป็นโรงพยาบาลไปแล้ว มีทหารสเปนบาดเจ็บและตกเป็นเชลยศึกของอเมริกันกำลังรอการรักษาของตัวเองอยู่ หมอทำหน้าที่อย่างขะมักเขม้น ขณะยามกันคนมุงดูเพียงคนไข้

13. The Price of the Harness .

กองทหารที่หิวโหยเคลื่อนที่ต่อไปหลังจากดื่มกาแฟกันแล้ว ไม่นานเสียงการต่อสู้เริ่มขึ้นอีก กองพันของเรามุ่งไปข้างหน้าเมื่อถึงลำธารเราเติมกระตักน้ำแล้วต่อสู้กับข้าศึก

ต่อ ทหารคิวบาที่บาดเจ็บถูกฆ่าเสียมากมายเรื่อย ๆ เราารู้สึกเศร้าใจแทนพวกเขา กองทัพเคลื่อนต่อไปขณะมีเสียงลูกปืนผ่าสายลมมาเรื่อย ๆ และมากขึ้น มีเสียงตะโกนให้รีบเดิน โนสันตื่นกลัวมากเมื่อเห็นมาร์ตินถูกยิงที่แขน หลายคนถูกยิงด้วย บัดนี้ โนสันตกใจกลัวลืมนอนราบราวกับคิดว่าลูกปืนจะไม่ผ่านมาถึงเขาได้ นายร้อยโทที่หลบอยู่ข้างโนสันร้องตะโกนให้สี่คนที่ถูกยิง โนสันได้แต่จ้องมองเขามาวันที่พายุพุ่งจากปากกระบอกปืน ต่อมาทราบว่านายร้อยเอกคนหนึ่งถูกยิงทะลุหัวใจ โนสันได้ยินเรื่องนี้พลางคิดไปว่าถ้าผ่านเหตุการณ์เหล่านี้ไปได้พร้อมการรอดชีวิตก็จะเป็นวีรบุรุษ

เมื่อมาร์ตินรายงานกับนายร้อยโทว่าถูกยิง เขาถูกส่งไปที่แผนกพยาบาล เมื่อไปถึงที่นั่น เขาไม่พบใครนอกจากสหทหารที่นอนคว่ำหน้าอยู่บนฝ่ามือราวกับกำลังร้องไห้ ทหารบาดเจ็บหลายคนเงยบงก ยกเว้นคนหนึ่งที่กำลังร้องขอขนมปัง มาร์ตินสับสนกับภาพที่ได้พบ เขายืนมองทหารบาดเจ็บด้วยสายตาเหม่อลอย และครุ่นคิดจนนายสิบโทมาลากตัวเขาไปปฐมพยาบาล

โนสันก้มหน้าก้มตาวิ่งหนี พร้อมร้องคำขวัญความหิวโหย เขายังเป็นเพราะไคยคนอื่นยิ่ง เมื่อมีคำสั่งให้เดินหน้าต่อไป โนสันขยับไม่ได้เพราะเขาถูกยิงนอนจมกองเลือดอยู่ เมื่อจิมมีและเกรียร์สันมาพบนั้น โนสันไม่รู้ว่าตัวเองกำลังจะตาย เขาพูดว่าเย็นเหลือเกินเพราะนอนอยู่ในปลักคมไม่อาจขยับไปได้ เกรียร์สันบอกให้วัตกินส์ปิดหน้าโนสันเมื่อเขาสิ้นลมหายใจ ทั้งสองมองหาอะไรสักอย่างพบแต่หมวกของโนสัน จึงให้หมวกนั้นปิดหน้าศพไว้ เย็นนั้น เกรียร์สัน มาร์ติน และจิมมี ได้อยู่รวมกันโดยบังเอิญ มาร์ตินถามหาโนสัน และได้ทราบเพิ่มเติมอีกว่าวัตกินส์ถูกยิงที่ข้อศอกแต่ยังไม่ตาย

14. Regulars Get No Glory .

ในวันที่ 9 กรกฎาคม ขณะที่ผู้คนทั่วประเทศอเมริกันกระวนกระวายอยากทราบรายชื่อวีรบุรุษในกองทัพเตอร์ เขาไม่ได้ใส่ใจความกล้าหาญหรือ ความกล้าหาญของทุกคนในกองทัพไม่ใช่สิ่งที่จะทำให้พวกเขาได้รับการยกย่อง นอกจากนั้นจะถูกฝังไป

กับร่างกายของเขาด้วยเท่านั้น แต่ความกล้าหาญอีกนั้นละที่ทำให้ทหารมีชื่อเสียง และ
ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ทหารประจำเป็นทหารที่ดีที่สุดคือความกล้าหาญ แต่ผู้คนไม่ได้สนใจ
พลทหารธรรมดาเหล่านี้หรอก เขาสนใจความสง่างามของบรรดานายทหารต่างหาก
พลทหารธรรมดาอาจมีชื่อปรากฏบนหน้าหนังสือพิมพ์หากเขาตาย บาดเจ็บ หรือสูญหาย
แต่ที่จริงแล้วไม่มีใครสนใจรายชื่อพลทหารธรรมดาที่ถูกยิงตาย นอกจากจะทำให้บัญชี
รายชื่อผู้ตายสมบูรณ์ขึ้นเท่านั้นเอง มีทหารบางคนทำหน้าที่สู้รบตามหน้าที่โดยไม่คำนึง
เลยว่าใครจะแพ้หรือชนะ พลทหารธรรมดาเป็นเช่นนี้ เมื่อพักรบพวกเขาไม่ทำทาง
นางงน แต่เมื่อมีคำสั่งยิงทำให้พวกเขาจะเปลี่ยนไป คือปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด
ไม่มีอะไรจะหยุดพวกเขาได้นอกจากลูกปืน ผิดจากนายทหารผู้ใหญ่ ซึ่งถูกยกย่องชมเชย
พวกเขาคือบุคคลธรรมดาเป็นทหารเท่านั้น

ผู้ชอบสงครามและทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับสงครามคงต้องใช้เวลาอีก 3 เดือนถึงจะ
เรียนรู้ได้ว่า การรายงานข่าวสงครามนั้นไม่ตรงนักซึ่งก็ไม่ต่างจากการรายงานข่าว
เวลาสงบ ฉันได้เรียนรู้จากสงครามที่บอกว่าผู้สื่อข่าวสงครามถูกตำหนิ หากรายงาน
ความรู้สึกที่แท้จริงของทหาร ความน่าละอายอย่างสุดขีดซึ่งควรตกเป็นของผู้ที่ล้ม โน่น
พลทหารธรรมดาซึ่งถูกยิงตายไปแล้ว บัดนี้ร่างของเขาถูกคลุมด้วยผ้าขาวเพียง 40 เซนติ
เขาไม่ต้องเหนื่อย เหนือโซกกายสู้กับข้าศึก ทำงานเกินกำลัง ทิว กระจาย
สบล สำนวน หรือคนนอนตรากรำอีกต่อไปแล้ว

15. Flanagan and His Short Filibustering Adventure.

กับต้นมาสมัครเป็นทหารร่วมรบทั้งที่ประเทศอเมริกาไม่ได้ประกาศสงครามกับ
คิวบาหรือสเปน เขามาสมัครโดยไม่มีเหตุผล ไม่ใช่เพื่อศักดิ์ศรี เงิน หรือที่ดิน
ตอบแทน กับต้นได้ออกไปกับเรือฟาวคลิง ขณะนี้อยู่นอกฝั่งซาวันนาห์ ลูกปืนถูกทหาร
คนหนึ่งแซนหัก กูกาเจ็บ หองเครื่องยนต์ลางกำลังขัดข้องอยู่

คืนหนึ่งขณะเรืออยู่ทางใต้ชายฝั่งฟลอริดา และกำลังมุ่งเข้าฝั่งควยกำลังเพียงครึ่งเดียว อาสาสมัครคิวบาเมาคลื่นจนลุกไม่ไหว เกิดการต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ห้องเครื่องขึ้นควย ตกลงว่ากับตันจะจัดการเอาเรือเจ้าหน้าที่ให้กับอาสาสมัคร

เรือฟาวคลิงเข้าฝั่งเงียบ ๆ อาวุธและสัมภาระทั้งหมดที่ขนมากำลังถูกลำเลียงขึ้นฝั่งคิวบา เฟลเนแกนรู้สึกโล่งใจที่ภาระกำลังจะเสร็จ ขณะที่กับตันกำลังมองทะเลที่สงบนิ่งอยู่ ลูกเรือคนหนึ่งตะโกนบอกว่ามีสัญญาณ เรือไอน้ำมุ่งมาจากทิศตะวันตก กับตันสั่งให้หาทิศทาง พบว่าเรือไอน้ำกำลังพุ่งมาที่เรือฟาวคลิง ขณะที่กำลังลำเลียง อาวุธลงเรือเล็กเที่ยวสุดท้าย แสงจากเรือไอน้ำหายไป แล้วยิงเรือฟาวคลิง เรือฟาวคลิงถูกยิงอีก เฟลเนแกนลงไปในห้องเครื่องเมื่อกลับขึ้นมาได้ เขาสั่งเอาเรือเล็กออก แต่ให้ทุกคนรักษาเรือฟาวคลิงไว้ให้นานที่สุด เฟลเนแกนช่วยให้หัวหน้าคิวบาพาลูกน้องลงเรือที่เตรียมไว้ให้เขาดำลงไปได้ เฟลเนแกนกล่าวทิ้งน้ำคำว่า เรือของพวกเขาจะไม่อาจเข้าฝั่งได้

กับตันลงไปพบว่าหัวหน้าห้องเครื่องตายแล้ว เขาทำงานนี้มานานมาก ขณะเรือค่อย ๆ จมลง กับตันสะอึกสะอื้น เอาหัวชนกำแพงเรือและสบถออกมาดัง ๆ ต่อมาที่ฝั่ง อาสาสมัครคิวบาจัดงานเต้นรำฉลองการชนสัมภาระขึ้นฝั่งควยความปลอดภัย ไม่นานนักมีเสียงชายคนหนึ่งบอกว่า เรืออัปปางอยู่ในทะเล การเต้นรำหยุดชะงัก ทุกคนมุ่งไปที่ชายหาด เด็กหญิงคนหนึ่งร้องขึ้นว่า "พวกเขาจมน้ำตายในขณะที่เรากำลังเต้นรำ"

16. The Open Boat.

ผู้สื่อข่าวสงคราม ถูก ข้างเครื่องและกับตัน อยู่ในเรือเล็กยาว 10 ฟุตกลางทะเล กับตันบาคเจ็บบ้างออกคำสั่งให้คนที่เหลือทั้ง 3 ผลัดกันพายเรือฝ่าคลื่นที่ซัดมาระลอกแล้วระลอกเล่า พวกเขาไม่มีโอกาสได้เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าเลย เพราะต่างต้องทำหน้าที่พายเรืออย่างขะมักเขม้น ขณะอยู่ในเรือ กับตันพยายามปลอบคนของเขาว่าจะเข้าฝั่งได้โดยปลอดภัย ขณะที่แต่ละคนรู้สึกหมดหวัง กับตันพยายามทำให้

เป็นเรื่องตลกแต่ไม่มีใครขัน เมื่อเห็นแพสหารายในทะเลเบื้องหน้า กับต้นร้องบอกให้รู้ว่าเป็นสัญลักษณ์ที่ทำให้รู้ว่าอยู่ใกล้ฝั่ง

ความสัมพันธ์ของชาย 4 คนที่ร่วมเสี่ยงภัยกลางทะเลด้วยกันในครั้งนี้ ยากที่จะอธิบายได้ มันเป็นความผูกพันฉันทิ์พี่น้องที่ไม่ต้องการคำอธิบาย แต่รู้สึกได้ไ้ขณะพายเรือสู่คลื่นอยู่เช่นนั้น เมื่อเห็นแสงไฟใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ และเริ่มเห็นฝั่ง พวกเขามั่นใจว่าจะได้รับการช่วยเหลือ ตอนลมสงบพวกเขาไม่ต้องพายหนัก แต่ได้พักครู่เดียว เพราะคลื่นลมพัดมาอีกระลอกหนึ่ง พวกเขาเหนื่อยเพราะไม่ได้นอนกันเลยตลอด 2 วัน 2 คืน กับต้นบอกให้ช่างเครื่องพายตามสบายบ้าง เมื่อต้องว่ายน้ำเข้าฝั่ง จะได้มีกำลังเหลือพอ ในเรื่องนี้พวกเขาคิดแม่นำกับสับซิกเกอร์เท่านั้น เมื่อกับต้นพูดขึ้นว่าให้คนที่เหลือส่งข่าวการตายให้ช่วยหากเขาไปไม่ถึงฝั่ง ทุกคนจึงแลกที่อยู่กันพร้อมกับอดทนในโชคชะตาไม่ได้ เขารำพึงว่า "ทำไมฉันจะต้องจมน้ำตาย เมื่อมาได้ไกลขนาดนี้ ถ้าจะต้องจมน้ำตายทำไมไม่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้"

ที่ฝั่งมีชายคนหนึ่งโบกมือให้ ทุกคนก็ใจที่เห็นเขาเดินต่อไปแล้วก็วิ่ง เขาคิดว่าชายคนนั้นคงวิ่งไปที่บ้านหาทางช่วยพวกเขา เมื่อเขาหยุดแล้วมองมาที่เรือ เดินต่อไปและหยุดอีก เมื่อมีชายอีกคนหนึ่งขี่จักรยานมา คนในเรือคิดว่าชายสองคนนั้นต้องการหาทางมาช่วยพวกเขาแน่ เมื่อไม่ใช่ทุกคนผิดหวังมาก ค็นนั้นทุกคนต้องอยู่ในเรือตลอดทั้งคืน พวกเขารู้สึกขมขื่นกับโชคชะตามาก เขาคิดและสรุปว่า ธรรมชาติช่างเฉยเมยกับพวกเขาเสียเหลือเกิน ไม่เห็นความสำคัญของมนุษย์บางคนเลย พวกเขาผลัดกันพายเรือตลอดคืน รู้สึกว่าเป็นวันคืนที่ยาวนานมาก

รุ่งเช้ากับต้นตัดสินใจว่า ต้องพายเรือเข้าฝั่งและว่ายน้ำเข้าหาฝั่งถ้าไม่มีใครเห็นจริง ๆ เพราะถ้าขึ้นพายเรือต่อไปอีก ทุกคนจะหมดแรงจนไม่อาจว่ายน้ำได้ในยามจำเป็น เมื่อต้องว่ายน้ำเข้าฝั่งจริง ๆ ทุกคนพยายามช่วยชีวิตตนเองกันอย่างเต็มความสามารถ กับต้นเกาะเรือไว้และเรียกผู้ลี้ภัยให้เข้ามาเกาะเรือ แล้วว่ายน้ำต่อไป เมื่อถึงฝั่งเขาได้พบว่า ช่างเครื่องนอนคว่ำอยู่ที่หาด เขาตายแล้ว ส่วนคนที่เหลือได้รับความช่วยเหลือและการต้อนรับจากคนที่ฝั่ง

17. The Bride Comes to Yellow Sky.

แจ็ก พอตเตอร์ พาเจ้าสาวที่เขาแต่งงานด้วยในตอนเช้าที่เมืองซาน-อันโตนิโอ นั่งรถไฟตัดท้องทุ่งเท็กซัสสู่เมือง Yellow Sky ของเขา เมื่อเข้าไปกินอาหารในตู้เสบียงบอยนิโกร 2 แถว จ้องมองทั้งสองอย่างไม่ละสายตา แจ็กแสดงท่าทางราวกับพอของบอยเหล่านั้น แต่เมื่อออกจากที่นั่งมาได้ เขารู้สึกโล่งอกราวกับหลุดพ้นจากการหลบหนีมาได้ บัดนี้แจ็กใจลอย ครุ่นคิดถึงการแต่งงานของตนเอง คนใน Yellow Sky แต่งงานเพราะความพอใจ สำหรับแจ็กการแต่งงานเป็นความตระหนักในหน้าที่ที่เขาต้องมีต่อเพื่อน ทั้งที่ความจริงหน้าที่เช่นนี้ไม่อาจบังคับกันได้ แต่แจ็กได้ปฏิบัติภารกิจที่แปลกนี้จริง ๆ เขารู้ว่าการแต่งงานมีความสำคัญต่อชาวเมืองของเขา เขาคิดจะโทรเลขบอกเพื่อน ๆ แต่ขลาดเกินกว่าจะทำเช่นนั้น เขามั่นใจว่าเพื่อน ๆ คงไม่ให้อภัยเขาแน่ แจ็กจึงคิดจะหาทางหลบเข้าบ้านเงียบ ๆ เขาดีใจเมื่อพบว่าที่ซานชาลอสตานีไม่มีใครอื่นนอกจากนายสถานี แจ็กคว้าแขนเจ้าสาวรีบเดินจากสถานีไป ขณะที่นายสถานีสันมาเรียกแต่ช้าเกินไป

ขณะที่ร้านอาหารใกล้สถานีสถานีทุกคนกำลังคุยกันเรื่องทั่วไป พอถึงกับมีชายคนหนึ่งวิ่งเข้ามาในร้านบอกว่ากำลังจะมีการต่อสู้เกิดขึ้นแน่ เพราะวิลสันเมาในวันนี้ ถ้าแจ็กผู้เป็นพ่อเมืองอยู่เขาจะจัดการเรื่องนี้ได้ แต่ทุกคนเข้าใจว่า เคียวนี่แจ็กอยู่ที่ซานอันโตนิโอ เมื่อไคยีนเสียงปืนแล้วพวกเขาเห็นวิลสันเดินผ่านประตูร้านเข้ามาในมือของเขามีปืนรีโวลเวอร์ วิลสันร้องทำให้ทุกคนลุกขึ้นสู้กับเขา เมื่อหาคู่ต่อสู้ไม่ได้ วิลสันก็ถึงคูปรับเก่า จึงเดินไปร้องหาแจ็กอยู่หน้าบ้าน

แจ็กพาเจ้าสาวเดินเลี้ยวโค้งมาพบกับวิลสันเข้าพอดี ทั้งสองเผชิญหน้ากันในระยะห่างไม่เกิน 3 ก้าว แจ็กตกใจพูดไม่ออก เมื่อวิลสันเล็งปืนใส่หน้าอกเขา กระเป๋าคืนทางและมือเจ้าสาวหล่นจากมือแจ็ก บัดนี้เจ้าสาวหน้าซีดราวผ้าเก่า วิลสันร้องขู่ว่าไม่ให้แจ็กหนี วิลสันไม่เชื่อที่แจ็กบอกว่าไม่มีปืน แจ็กยืนยันว่าเพิ่งแต่งงานกลับมาจากซานอันโตนิโอ วิลสันประหลาดใจและเริ่มรู้สึกว่ามีเจ้าสาวอยู่ที่นั่นด้วย เมื่อรู้ความจริง วิลสันเดินจากไป

18. The Blue Hotel

สก็ลลีเป็นเจ้าของโรงแรมเล็ก ๆ ชื่อ แพลสที่ท่าสีฟ้าอ่อน อยู่ในรัฐเนบราสก้า เขาวันหนึ่งมาตกหนักในฤดูหนาว สก็ลลีออกไปที่สถานีหาลูกค้าได้ 3 คน คือชาวสวีเดน ความบอย และหนุ่มตะวันออก เมื่อกลับถึงโรงแรม สก็ลลีพบว่าลูกชายคือจอห์นนี่กำลังทะเลาะกับชาวนาแก เพราะเล่นไพ่ชื่อ ไฮ-โลว์ด้วยกัน สก็ลลียุติเกมและจัดให้แขก 3 คน ไปล้างหน้ารออาหาร ขณะรอชาวสวีเดนไม่พูดเลย เขามีท่าทางตื่นกลัว ตอนอาหารเย็นเขาพูดน้อยมาก เพียงบอกความมาจากนิวยอร์ก ขณะสอศสายสายตาไปบนใบหน้าทุกคน เขาพูดพร้อมหัวเราะว่า ชุมชนนี้อันตราย คนอื่นมองเขาเงิบ ๆ อย่างไม่เข้าใจ

เมื่อกลับมาที่ห้องรับแขกอีก จอห์นนี่เล่นไพ่กับชาวนาแก ชาวนาแกแพ้และจากไป ความบอยจับคู่กับจอห์นนี่ แล้วขอร้องให้ชาวสวีเดนจับคู่กับหนุ่มตะวันออก พวกเขาสนุกจนลืมทางประหลาดของชาวสวีเดน สักครูชาวสวีเดนพูดว่า "ที่ห้องนี้คงมีคนดี ๆ ถูกฆาตกรรมหลายคนแล้ว" ทุกคนตะลึง แต่ชาวสวีเดนพูดต่ออีกว่า "คงคิดว่าฉันเป็นไอ้ถอน ไม่เคยไปไหนมาก่อนเลยยังงั้นสินะ" เกิดการถกเถียงกัน เมื่อสก็ลลีกลับเข้ามาในห้อง พบท่าทางตกใจของชาวสวีเดนที่บอกเขาว่า เขาอยู่อย่างเดียวว่า ไม่มีทางรอดชีวิตไปจากบ้านนี้แน่นอน สก็ลลีตามขึ้นไปปลอบชาวสวีเดนที่ขึ้นไปจึกกระเป๋ เขาเอาวิสกี้ให้ชาวสวีเดนดื่ม เมื่อลงมาเล่นไพ่ไฮ-โลว์ต่อไปได้อีกพักหนึ่ง ชาวสวีเดนดูขึ้นก่าหมัดใส่หน้าจอห์นนี่และบอกว่าจอห์นนี่โกง ความบอยและหนุ่มตะวันออกช่วยกันห้ามจอห์นนี่กับชาวสวีเดนไว้ ทั้งสองถกเถียงกันจนถึงขึ้นหัวควด ในที่สุดสก็ลลีตกลงให้เกิดการควดขึ้นในที่โล่งท่ามกลางพายุหิมะ ในการต่อสู้ ทั้งสองผลัดกันต่อยกันคว่ำไปคนละที ผลที่สุดชาวสวีเดนชนะ พวกเขาพุงจอห์นนี่เข้าบ้าน

เมื่อชาวสวีเดนเดินหัวกระเป๋ออกจากโรงแรมไป หลังจากถกเถียงกับความบอย เขาจะไปเข้าร้านเหล้า ที่นั่นเขาจะยื่นคำขอให้เจ้าของร้านร่วมดื่มฉลองชัยชนะที่เขาคว่ำจอห์นนี่ เมื่อไม่สำเร็จ เขาเดินไปที่โต๊ะข้าง ๆ บาร์ ชวนให้นักพนัน ชาวนา นักธุรกิจ และนายความที่กำลังเล่นไพ่วางเดิมกับเขา เจ้าของร้านพยายามห้ามปราม

แต่ไม่สำเร็จ ชาวสวีเดนเดินไปกระชากคอเสื้อเขียนพนันให้หลุดจากเก้าอี้ เขาจึงถูก
แทงด้วยมีดสั้น ล้มลงตายที่พื้นนั่นเอง

ต่อมาขณะที่ความอยุยอยู่ที่ฟาร์ม หนึ่งวันออกควมามบอกว่า คนที่ฆ่า
ชาวสวีเดนถูกตัดสินจำคุก 3 ปี ทั้งสองคิดว่า ถ้าเพียงเจ้าของร้านเหลาทุบหัวชาวสวีเดน
ให้สงบลงเสียก่อน เรื่องร้ายคงไม่เกิดขึ้น เขารู้สึกเสียใจกับเขียนพนัน หนึ่งวันออก
แล้วว่า ชาวสวีเดนคงไม่ถูกฆ่าถ้าทุกอย่างยุติธรรม เขาเห็นว่าจอห์นนี่โก่งจริง ๆ ในวัน
เล่นไพ่ด้วยกัน แต่เขาปล่อยให้ชาวสวีเดนจัดการทุกอย่างคนเดียว เขาไม่ได้ช่วยอะไร
ทั้งที่พวกเขาทั้ง 5 มีส่วนในการตายครั้งนี้

19. The Five White Mice .

เขียนพนัน เศรษฐี นายสถานีรถไฟ และหนุ่มนักข่าว นั่งเล่นไพ่เซเวน-อัฟ
กันอยู่ในบาร์ บรรดาผู้เล่นไพ่ที่นี่เป็นที่อยู่ที่กินของพวกเขาจนกว่าจะตกเย็น มีคนหนึ่ง
เสนอให้เล่นเกมใหญ่ขึ้นคือ A box at the circus ซึ่งต้องใช้ถ้วยและลูกเต๋า
การเล่นดำเนินไปเรื่อย ๆ แต่วันนี้เด็กหนุ่มอัปโซคมก เมื่อ 5 ครึ่งขึ้น คนอื่นหาเขา
ว่าไม่มีทางชนะแน่ เขากล่าวคำขวัญของนักพนันเล่นอย่างอารมณ์เย็น เด็กหนุ่มมั่นใจว่า
ตนเองจะชนะจึงลงพนัน 50 ดอลลาร์ แต่เขาแพ้ ผู้ชนะหัวเราะเยาะพร้อมร้องเพลง
ล้อเลียนคำขวัญของเด็กหนุ่ม เด็กหนุ่มเดินออกจากบาร์ พบเข้ากับเพื่อนที่มุมถนน
ทั้งสองชวนเด็กหนุ่มไปช่วยเพราะมีแผนการที่จะทำด้วยกัน เด็กหนุ่มปฏิเสธเสียงไปเล่น
เป็นตัวตลกในโรงละครสัตว์ เมื่อได้เงินพอเขาก็กลับไปบาร์อีก แต่เมื่อออกมาที่ถนน
พบเข้ากับเพื่อนอีกจึงไปดื่มเหล้าด้วยกัน เป็นสันเมา ฟริสโกคิคกับเด็กหนุ่มช่วยกันหัวปัก
เป็นสันแต่หาแท็กซี่ไม่ได้ ขณะเดินผ่านบาร์ เป็นสันตะโกนระรานเม็กซิกัน 3 คนที่เดิน
ผ่านไป ทั้ง 3 จึงต้องจับคู่ต่อสู้กับเม็กซิกันทั้ง 3 นั้น คู่กันด้วยมืออยู่พักหนึ่ง คู่ของ
เด็กหนุ่มควักปืนออกมา เด็กหนุ่มรู้ว่าจะควักปืนตนเองได้เหมือนกัน แต่ถ้าเข้าไป ทั้ง 3
จะตายแน่ เด็กหนุ่มรู้สึกกลัวแต่แทบไม่น่าเชื่อที่เขาสามารถควักปืนออกมาได้เร็วขนาดนั้น
เม็กซิกัน 3 คนตกใจถอยหลังไม่เป็นจังหวะ เสียงร้องด้วยความตกใจของคู่ของเขา

ทำให้เด็กหนุ่มไคตระหนักว่า เมื่อก่อน 3 คนนั้นเป็นมนุษย์เหมือนกันไม่น่าที่พวกเขาจะต้องมาตกอยู่ในเหตุการณ์นองเลือดเช่นนี้เลย เด็กหนุ่มตัดสินใจไม่ถึง

20. The Monster.

เฮนรี่ จอห์นสัน เป็นนิโกรทำหน้าที่เลี้ยงม้าให้หมอเทรสคอตซึ่งมีลูกชายน่ารักชื่อจิม จิมและเฮนรี่เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ตามปกติเมื่อเสร็จงาน เฮนรี่จะแท่งตัวที่ดีที่สุดไปร่วมเต้นรำกับกลุ่มเพื่อนเป็นประจำ คืนนั้นเช่นกัน แต่ขณะที่ทุกคนกำลังสนุกมีสัญญาณดังขึ้น 2 ครั้ง พวกเขาตื่นที่ว่เกิดไฟไหม้ที่ตำบลที่ 2

ขณะนั้นเวลา 3 ทุ่มครึ่ง ปีเตอร์ วอลชิงตันผ่านมาทางบ้านหมอที่เงียบสงบ เขาเห็นควันพุ่งออกมาทางหน้าต่างจึงเป่านกหวีดเรียกไม่มีเสียงตอบ ขณะนั้นเฮนรี่แค้นรู้ว่าไฟไหม้เพราะหายใจไม่ออก เขาร้องตะโกนและพึงประทุไคสำเร็จเมื่อเฮนรี่วิ่งมาถึงพอดี เมื่อรู้ว่าไฟไหม้มีสซิสเทรสคอตร้องบอกให้ช่วย จิมมี และเฮนรี่แค้นช่วยมีสซิสเทรสคอตออกมาได้ ในขณะที่เฮนรี่วิ่งไปที่ชั้นสอง เขาเอาผ้าห่มคลุมตัวจิมมีพาออกจากห้องแต่พบว่าไม่มีทางลง เขานึกถึงทางลัดที่เชื่อมห้องที่สองกับห้องนอนของหมอได้ แต่เมื่อตกใจเขาจำไม่ได้ว่าทางลัดอยู่ที่ไหน เขาวิ่งกลับไปกลับมา เมื่อผ่านบันไดเปิดประตูได้ กลุ่มควันปะทะหน้าเฮนรี่อย่างแรง เขาสะดุดศีรษะประทุลงไฟไหม้ทั่วใบหน้า เมื่อหมอกกลับมาว่าจิมมีติดอยู่ข้างบน เขาช่วยเอาห่อจิมมีออกไปได้ แต่เฮนรี่แค้นบอกว่าเฮนรี่ติดอยู่ข้างบน หมอวิ่งกลับเข้าไปช่วยอีก พี่ชุมชนลือว่าจิมมีกับเฮนรี่ตาย ครอบครัวหมอไปอาศัยอยู่บ้านผู้พิพากษาเพื่อป้องกันชาวเมืองมารุมล้อมหมอจากในเมือง 6 ใน 10 คนลงความเห็นว่ เฮนรี่ไม่อาจรอดชีวิตได้ เพราะไฟลวกหลอมใบหน้าเฮนรี่ จนไม่เหลือสภาพใบหน้าอีกแล้ว หนังสือพิมพ์ลงข่าวการตายของเฮนรี่ ชาวเมืองเสียใจและเสียค่าที่ไม่ได้ทำดีกับเฮนรี่ตอนที่เขามีชีวิตอยู่

เมื่อจิมมีหายแล้ว มีสซิสเทรสคอตพาเขาไปเยี่ยมตายายที่รัฐคอนเนคติกัต ส่วนหมอใช้เวลาทั้งหมดของเขาที่ข้างเตียงเฮนรี่ หมอโกรธเมื่อผู้พิพากษาบอกว่าเฮนรี่ตายไปแล้ว แต่หมอพยายามสร้างให้เขาเกิดใหม่เป็นสัตว์ประหลาดไร้จิตใจ ผู้พิพากษาเห็นใจและเข้าใจหมอมาก แต่ไม่รู้จะทำอะไรไคดีกว่านี้

ในวันหนึ่งหมอเอาผ้าคลุมตัวเอ็นรีพาไปอยู่กับอาเล็ก วิลเลียมส์ ครอบครัว อาเล็กตกใจร้องลั่นเมื่อพบเอ็นรี เขามานั่งกับผู้ที่พาเขาเพื่อขอความช่วยเหลือเอ็นรีคิดว่า ครอบครัวของเขากินไม่ได้นอนไม่หลับ เพื่อน ๆ เลิกคบหา เพราะเอ็นรีเป็นปีศาจร้าย เอ็นรีตกเป็นข่าวทุกวัน ในคืนวันเกิดของเขา เอ็นรีหายไปจากบ้านอาเล็ก ที่งานวันเกิดเด็กคนหนึ่งโผล่หน้าทางพบเอ็นรี เธอตกใจสุดขีดและร้องลั่น

หัวหน้าตำรวจมาพบหมอบอกว่ามีสเตอร์วินเทอร์พ็อซของเค็กหญิงที่ป่วยเพราะ เห็นหน้าเอ็นรีต้องการจะเอาเรื่องกับหมอ บัดนี้หมอเป็นห่วงเอ็นรีเพราะกลัวชาวเมือง ทำร้ายเขา วันหนึ่งหมอต้องไปเยี่ยมลูกสาวมิสเตอร์วินเทอร์ เพราะเพื่อนเข้าไปในเมือง ชาวเมืองรู้กันทั่วว่าวินเทอร์คำวามออย่างเสีย ๆ หาย ๆ ผู้ที่พาเขาแนะนำให้ หมอพาเอ็นรีไปอยู่ที่ฟาร์มแห่งหนึ่งที่มีคนเสนอยกให้เป็นที่อยู่ของเอ็นรี เขาบอกหมอว่า ไม่ควรทำลายชื่อเสียงตนเองโดยการต่อต้านความคิดเห็นของชาวเมือง หมอปฏิเสธ บอกว่าเอ็นรีช่วยชีวิตลูกเขาไว้ เขาจะไม่คล้อยตามสถาบันทางสังคมทั้งที่เขาเห็นว่าคิ กก็ตาม

21. His New Mittens.

ในตอนเช้า โธเรสใส่ถุงมือสีแสดใหม่ไปโรงเรียน ในตอนเย็นระหว่างทาง กลับบ้าน เขาพบเพื่อน ๆ เล่นขว้างหิมะกันอยู่ เขาปฏิเสธเมื่อเพื่อนเรียกให้เล่นด้วย กันเพราะว่า ก่อนไปโรงเรียนแม่บอกให้กลับบ้านทันทีที่โรงเรียนเลิก บ้าก็ตั้งว่าอย่าให้ ถุงมือคู่มือใหม่เปื้อน เพื่อน ๆ รุมล้อโธเรสเรื่องถุงมือคู่มือใหม่ เขาทนไม่ไหวจึงตกลงเล่น กับเพื่อน บัดนี้เขาสนุกจนไม่กลัวการลงโทษ เด็กโตกว่าคนหนึ่งล้อเรื่องถุงมืออีก จึงเกิดการต่อสู้กันขึ้น พอตีเขาได้ยินเสียงแม่ตะโกนเรียกหนีไปพบว่าแม่ยืนอยู่ แม่จึง โธเรสกลับบ้านด้วย ทำให้เขาไม่กล้าหันไปมองเพื่อน ๆ อีก

เมื่อแม่ค้นพบถุงมือเปียกในกระบะเป่า โธเรสถูกลงโทษให้หนึ่งทีโตะจนกว่าจะ ได้รับอนุญาตให้ไปได้ ตอนอาหารเย็นโธเรสตั้งใจจะแก้แค้นแม่โดยไม่แตะต้อง อาหารเย็น แต่คราวนี้ไม่ได้ผล โธเรสจ้องมองอาหารเงิบ ๆ จนทนไม่ไหว

เอื้อมมือไปแตะพบว่าอาหารเย็น เขาโกรธแค้นและคิดไม่ให้กับแม่ เมื่อไม่มีใครเข้ามาดู เขายอมแพ้วัยการแอบกินพาย โอเรสรู้สึกถึงความอยุติธรรมที่ได้รับ เขารู้สึกว่าถูกทอดทิ้งจึงร้องไห้และวางแผนหนีออกจากร้าน หนีไปที่ไหนก็ได้ให้แม่เป็นห่วง ถ้าแม่ตาย เขาจะเขียนจดหมายถึงป้าให้ป้ารู้สึกผิดในการกระทำครั้งนี้ด้วย โอเรสเดินฝ่าหิมะออกจากบ้านไปอย่างไม่มีจุดหมาย เมื่อมองกลับไปที่บ้าน เขาเห็นแสงไฟเปิดที่ห้องนั้นที่ห้องนี้ที่ เสียงประตูปิด-เปิดหลายครั้ง ป้าเดินออกประตูไปบ้านเพื่อนบ้านอย่างรวดเร็ว โอเรสรู้สึกหนาวแต่พอใจในอำนาจของตนเอง เขาหลบหิมะใต้เพิง และคิดไปต่อเพราะถ้าคนมาพบเร็วเกินไปจะไม่สมศักดิ์ศรี

โอเรสโกรธแค้น และคิดว่าเป็นต้นเหตุให้เขาต้องออกมาเผชิญความหนาวเหน็บนอกบ้านในเวลานี้ เขาน้อยใจเดินคิดโกรธแค้นแม่ไปจนถึงร้านขายเนื้อประจำครอบครัวและตัดสินใจเข้าไปข้างใน เจ้าของร้านพาโอเรสส่งถึงบ้าน โอเรสพบแม่นอนร้องไห้อยู่บนเตียงหน้าซีกขาวราวคนตาย เขาวิ่งไปทุกในอ้อมอกแม่

22. The Knife,

วันหนึ่ง ปีเตอร์ วอลชิงตัน คนสวนของหมอเทรสคอต เดินผ่านสวนแตงโมของสี ไบรอันต์ เขามองแตงโมในส่วนสวยที่สุดนั้น สีไม่พอใจ ปีเตอร์พูดล้อเล่นว่าสักวันจะขโมยแตงโม ปีเตอร์ไปบ้านอาเล็ก วิลเลียมส์ เพราะชอบมอลลีลูกสาวของอาเล็ก ในวันนั้นปีเตอร์กินอาหารเย็นกับครอบครัวอาเล็กที่โต๊ะอาหารปีเตอร์เล่าชมสวนของสีให้อาเล็กฟัง

คืนนั้นปีเตอร์เดินกลับบ้านทางเก่า เมื่อผ่านสวนเขามองข้ามรั้วเข้าไปและคิดจะขโมยแตงโม เขานั่งรออยู่ริมรั้ว พร้อมหยิบมีดออกมาเตรียมไว้ ฝ่ายอาเล็กคิดใจเรื่องแตงโมของสี ตัดสินใจเดินมาที่สวน หลังจากรอจนมั่นใจว่าไม่มีคนเห็นแล้ว อาเล็กเข้าไปเลือกแตงโมดูงามไว้ดูหนึ่ง แล้วออกมานั่งรอให้ไฟในบ้านสดับหมดก่อน

พอปีเตอร์เห็นไฟดับหมด เขามั่นใจว่าทุกคนเข้านอนหมดแล้วจึงเดินไปเลือกตัดเอาแตงโมมาดูหนึ่ง ทันใดนั้นเขาหันไปเห็นคนข้ามรั้วเข้ามา ปีเตอร์และอาเล็กเผชิญหน้ากัน

ในความเงิบบ ปีเตอร์ได้สติก่อนพูดขึ้นว่า จิบชไมยได้แล้ว ลาเล็กอ่อนน้อมว่าเขาเพียงมาขอ
ดูปลามันเล่นเท่านั้น ปีเตอร์ลากตัวอาเล็กออกมา แต่ชุดที่หมาของอาเล็กกับชายช่ายของ
ปีเตอร์จนเขาต้องปล่อยอาเล็ก ปีเตอร์บอกอาเล็กว่าอย่ากลับมาอีก แล้วเขาจะเก็บเรื่องนี้
ไว้เป็นความลับ อาเล็กเดินกลับบ้านอย่างคนรู้สึกผิด

เช้าวันรุ่งขึ้น อาเล็กเดินผ่านสวน สี่ร้องหักอาเล็กกล่าวสวัสดิทอและรีบเดินต่อไป
สี่ร้องเรียกให้หยุดและบอกว่าพบมิดในสวนเข้าใจว่าเป็นของอาเล็ก อาเล็กมองมิดและจำมิด
นั้นได้ดี แต่เขาปฏิเสธว่าไม่ใช่ของเขา แต่เมื่อสี่คาดคั้นเอาความจริง อาเล็กเกือบจะบอก
ความจริงอยู่แล้ว แต่เขาเปลี่ยนใจโกหกกว่าเป็นมิดของเพื่อนสนิทคนหนึ่ง

23. A Man and Some Others .

บิลอาศัยอยู่ในอาณาบริเวณของเขาซึ่งห่างจากคนอื่น ๆ ระยะเวลาเป็นไมล์ วันหนึ่ง
ขณะเตรียมอาหาร คนเลี้ยงแกะชาวเม็กซิกันชื่อโจสมานอกบิลว่าต้องการให้เขาออกจาก
ดินแดนนี้ไป ถ้าบิลยังอยู่จะต้องตาย บิลโกรธโลโจสให้จากไป

หลังจากโจสไปแล้ว บิลหยิบปืนรีโวลเวอร์ออกมาตรวจตราความเรียบร้อย ปืน
กระบอกนี้มีประวัติช่วยส่งหัวหน้าคนงานไปสู่คุกจบ เนื่องจากเมื่อบิลทำงานรถไฟ เกิดการ
นัดหยุดงาน บิลมีเรื่องกับหัวหน้าคนงานและเขาเรียกบิลว่าไอ้โกหก บิลเคยเป็นเจ้าของ
เหมืองในไวโอมิงและนักพนันมืออาชีพด้วย เมื่อโชคร้ายหมดตัวต้องกลายเป็นความบอย
และเคยเป็นทหารไปรบที่รัฐเนบราสก้าด้วย

บ้ายวันหนึ่งขณะทำงานเงิบบอยู่ ความเงิบบทำให้เขากระแฉกระวังเป็นพิเศษ
เขาหันไปพบว่ามีชายคนหนึ่ง ควบม้าตรงมายังเขา เมื่อเข้าใกล้จนเห็นได้ชัดว่าไม่ใช่
ชาวเม็กซิกัน บิลปล่อยมือที่กุมปืนแล้วทั้งสองหักหายกัน ชายคนนั้นลงจากหลังม้าขอพัก
ค้างคืนกับบิล บิลเล่าเรื่องที่ชาวเม็กซิกันมาไล่เขาให้ออกจากบริเวณนั้นให้ชายแปลกหน้าฟัง
เขาแนะนำบิลให้ฟังนายอำเภอ

คืนนั้น เมื่อพระจันทร์ขึ้นแล้ว แม่มองไม่เห็นการเคลื่อนที่ แต่ได้ยินเสียงปืนระเบิดขึ้นพร้อมเสียงหัวเราะตามมาจากฟุ่ไม้ พวกเม็กซิกันก้าวออกมาขึ้นประจันแสงไฟอย่างกล้าหาญ เสียงหัวเราะดังมาจากทิศทางต่างกัน บิลต้องการจัดการกับทั้ง 7 คน ชายแปลกหน้าร้องขึ้นอย่างตกใจ รีบจะไปเอาผ้าและจะจากไปเมื่อบิลยิงคนหนึ่งตาย ไม่ใช่โจสแต่เป็นมิเกล ชายแปลกหน้ารู้สึกคล้ายตนเองเป็นฆาตรกรทั้งที่บิลเป็นคนยิง บิลยังไม่ให้เขาไป

พอถึงตอนกลางวัน บิลตะโกนร้องให้โจสปรากฏตัว บิลพยายามเยาะเย้ยถากถางให้พวกเขาปรากฏตัว แต่ไม่สำเร็จ บิลคอยห้ามชายแปลกหน้าไม่ให้ไต่ขึ้นไปมา เคียวจะถูกยิง บิลเรียกชื่อชาวเม็กซิกันทีละคน และบอกให้กลับบ้าน แต่พวกเขาพยายามยั่วให้บิลโกรธ บิลเริ่มโกรธเมื่อถูกเรียกไอซี้ซลาด คัวอาร์มณโกรธ บิลตะโกนร้องตอบไปว่าจะออกจากที่ซ่อน ชายแปลกหน้าห้ามไว้ไม่ทัน บิลถูกยิงตาย พวกเม็กซิกันออกจากที่ซ่อนภาพเหตุการณ์ในเวลาต่อมาทำให้ชายแปลกหน้าเข้าใจความรู้สึกของบิล พวกเม็กซิกันมองชายแปลกหน้าด้วยสายตาเหยียด ๆ แล้วจากไป

วิเคราะห์ธรรมเนียมในเรื่องสั้นของ สตีเฟน แครน

เพื่อจะได้อธิบายว่าธรรมเนียมปรากฏอยู่ในเรื่องสั้นของ สตีเฟน แครน
ในลักษณะใดบ้าง ผู้วิจัยจะศึกษาวิเคราะห์ลักษณะของธรรมเนียมในเรื่องสั้นของ
สตีเฟน แครน ตามลำดับที่ปรากฏในหัวข้อต่อไปนี้

โครงเรื่องและเนื้อหา

แก่นเรื่อง

น้ำเสียง

ตัวละครสำคัญ

ภาษาของตัวละคร

และกลวิธีการเขียน

โครงเรื่องและเนื้อหา

โครงเรื่องและเนื้อหาของงานประพันธ์ความแนวธรรมเนียม มีความเกี่ยวข้องกับ
การถูกกำหนดบังคับให้ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม ความเสื่อมในสังคมของผู้ยากไร้
และพฤติกรรมอันเกิดจากความกดดันของสิ่งแวดล้อมและแรงขับภายในร่างกาย อันกล่าวรวม
ได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากแรงนิยัตินิยม ซึ่งหมายถึง พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม ในที่นี้
สิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งแวดล้อมในสังคม ได้แก่ ค่านิยมและขนบธรรมเนียมประเพณี
ต่าง ๆ ในสังคม และสิ่งแวดล้อมที่หมายถึง ธรรมชาติจริง ๆ ได้แก่ สิ่งที่เกิดมีและ
เป็นอยู่ตามธรรมชาติในโลกและจักรวาล เช่น กิน น้ำ ลม ไฟ เป็นต้น

โครงเรื่องและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับการถูกกำหนดบังคับให้ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดนั้น
มีทั้งลักษณะของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคมและในโลก ในเรื่องสั้นของ สตีเฟน แครน

จะพบใน "The Knife" "Flanagan and His Short Filibustering Adventure"
 "The Open Boat" "In the Depths of a Coal Mine" "An Experiment in
 Misery" "The Men in the Storm" และ "A Dark - Brown Dog."

ในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในลักษณะอื่น ๆ คือเริ่มจากการโกหกเพื่อเอา
 ตัวรอดนั้นเห็นได้จาก "The Knife" เมื่อ อาเล็ก วิลเลียมส์ (Alek Williams)
 จำเป็นต้องโกหกกับ สี่ ไบรอันต์ (Si Bryant) ว่า มีคของกลางที่ สี่ เก็บได้ในสวน
 แตงโมของเขานั้นเป็นของเพื่อนสนิทคนหนึ่งชื่อ แซม แจ็คสัน (Sam Jackson)
 ทั้ง ๆ ที่ข้อนี้ไม่มีตัวตนอยู่ในโลก สัญชาตญาณของการเอาตัวรอดทำให้อาเล็ก จำเป็น
 ต้องโกหกในสถานการณ์ที่ลี้ภัยดังคาดค้นเอาความจริงกับเขา "...Look here, Alek,
 he said, confidentially : ' I know you and you know me, and there
 ain't no use in any more skirmishin'. I know that you know whose
 knife that is. Now whose is it?'" (Crane. 1958 : 548)

เมื่อถูกคัดค้านจากสี่ อาเล็กตกใจกลัวจนพูดจะกุกตะกัก

This challenge was so formidable in character that
 Alek temporarily quailed and began to stammer. "Er-now-
 Mist' Bryant-you-you-frien'er mine-"

"I know I'm a friend of yours, but," said Bryant,
 inexorably, "who owns this knife?"

(Crane. 1958 : 548)

ทั้งที่ตกใจกลัว อาเล็กก็ทำใจสู้เสียตอบสี่ไปว่า มีคนั้นเป็นของสี่ไม่ใช่หรือ
 แต่ไม่ใช่ของคนแน่นอน

Alek gathered unto himself some remnants of dignity and spoke with reproach : "Mist' Bryant dish yer knife ain' mine."

"No," said Bryant, "it ain't. But you know who it belongs to, an'. I want you to tell me-quick."

(Crane. 1958 : 548)

ลี้ขี้ให้อาเล็คบอกว่า ใครเป็นเจ้าของมีด เพราะว่าเขามั่นใจว่าอาเล็คอยู่แก่ใจว่ามีดเป็นของใคร แต่อาเล็คพยายามปฏิเสธ "Well, Mist' Bryant," answered Alek, scratching his wool, "I won't say's I do know who b'longs ter dish yer knife, an' I won't say's I don't." (Crane. 1958 : 548)

เมื่อคำขู่ไม่ได้ผล ลี้โกรธจึงหัวเราะ แต่เป็นเสียงหัวเราะที่มีอันคราย อาเล็คได้ตระหนักว่าตนเองตกที่นั่งลำบากแล้วที่แท้ให้ลี้โกรธเป็นพื้นเป็นไฟ เมื่อกลัวเขายังพุกย่าประโยคเดิมที่ทำให้ลี้โกรธซ้ำแล้วซ้ำอีก

Bryant again laughed his Yankee laugh, but this time there was little humour in it. It was dangerous.

Alek, seeing that he had got himself into hot water by the fine diplomacy of his last sentence, immediately began to flounder and totally submerge himself. "No, Mist' Bryant," he repeated, "I won't say's I do know who b'longs ter dis yer knife, an' I won't say's I don't." And he began to parrot this fatal sentence again and again. It seemed wound about his tongue. He could not rid himself of it. Its

very power to make trouble for him seemed to originate the mysterious Afric reason for its repetition.

(Crane. 1958 : 548)

สตีฟพยายามทำใจเป็นตามอาเล็คว่า เจ้าของมิกเป็นเพื่อนของอาเล็คจะนั่นหรือ
จึงบอกความจริงเขาไม่ได้ อาเล็คบอกว่าดูเหมือนจะใช้ คำตอบนี้เองทำให้สตีฟโกรธจน
หมดความอดทนที่จะใจเย็นกับอาเล็คต่อไปได้อีก เขาคาดคั้นจนอาเล็คยอมรับว่ามิกเป็น
ของเพื่อนสนิทของเขา และสตีฟให้อาเล็คบอกชื่อเพื่อนเจ้าของมิกจะได้คืนมิกนั้นให้เจ้าของ
พอถึงขั้นนี้ อาเล็คปฏิเสธที่จะบอกชื่อ แต่ด้วยความกลัวและหวาดหวั่นในอำนาจของสตีฟ
อาเล็คจึงโกหกว่ามิกเป็นของเพื่อนของเขาที่ชื่อ แซม แจ็คสัน ซึ่งทำงานอยู่ที่ฮอสเวโก
(Hoswego)

"Well, I gwine tell. I gwine tell who. Mist' Bryant--"
The old man drew himself to a stately pose and held forth
his arm. "I gwine tell who. Mist' Bryant, dish yer knife
b'longs ter Sam Jackson!"

Bryant was startled into indignation. "Who in hell is
Sam Jackson?" he growled.

"He's a nigger," said Alek, impressively, "and he wuks
in er lumber-yawd up yere in Hoswego."

(Crane. 1958 : 549)

จะเห็นได้ว่าเพื่อความอยู่รอดของชีวิตทำให้อาเล็คต้องโกหก และเหตุผลอีก
อย่างหนึ่งคือ เป็นการโกหกเพื่อรักษาชื่อเสียงของตนเอง เนื่องจากถ้าเขาพูดความจริง
ไปว่ามิกเป็นของบิเตอร์ บิเตอร์อาจจะทำอะไรกับเขาก็ได้ ซึ่งจะยังผลให้ความลับที่

ปีเตอร์รักษาไว้ว่า เขาเข้าไปในสวนแตงโมของสี ไบรอันต์ เปิดประตูออกมา อันจะทําให้ชาวเมืองหมดความเลื่อมใสในตัวอาเล็กซึ่งเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าเคร่งศาสนา ประพฤติตนอยู่ในศีลในธรรมโดยตลอดมา

In fact, religion was to the old man a sort of personal dignity. And he was on Sundays so obtrusively good that you could see his sanctity through a door. He forced it on you until you would have felt its influence even in a forecastle.

(Crane. 1958 : 543)

กัปตันเฟลเนแกน ใน "Flanagan and His Short Filibustering Adventure" ก็เช่นเดียวกัน ต้องสั่งให้เอาเรือเล็กออกเมื่อเรือฟาวคลิง (Foundling) ถูกยิงเสียหายยับเยิน และจะต้องอับปางลงอย่างแน่นอน หลังจากเสร็จสิ้นภารกิจการขนถ่ายและอารักขาของอาสาสมัครควาขึ้นฝั่งสำเร็จแล้ว ทั้งที่กลัวและอันตรายมาก แต่กัปตันก็ต้องเสี่ยงชีวิตลงเรือเล็กไปพร้อมกับ ช่างเครื่อง และผู้ล่อชาว ถึงแม้จะกลัวมากแต่ทุกคนในเรือเล็กก็เสี่ยงเพื่อต่อสู้เอาตัวรอดเป็นครั้งสุดท้าย หลังจากต่อสู้มาหลายครั้งแล้ว ทั้งช่างเครื่องยนต์ของเรือฟาวคลิงเสีย และยังถูกยิงจากเรือโอน่าอีกจนจนเงินจะอับปางอยู่ในบัดนั้น

จะเห็นการต่อสู้อย่างไม่ยอมแพ้แก่โชคชะตาของกัปตันอยู่หลายครั้ง ทั้งแต่ในตอนที่เครื่องยนต์ของเรือเสียจนแล่นได้ 9 น็อตความเร็วเท่านั้น กัปตันสั่งการให้เจ้าหน้าที่ประจำห้องใต้พื้นแก้ไขความขัดข้องให้เต็มที่

The captain knew that it requires sky to give a man courage. He sent for a stoker, and talked to him on the bridge. The man, standing under the sky, instantly and

shamefacedly denied all knowledge of the business.

Nevertheless, a jaw had presently to be broken by a fist because the foundling could only steam nine knots and because the stoke-room has no sky, no wind, no bright horizon.

(Crane. 1969 : 347)

เมื่อท้องฟ้าเหตุการณ์เป็นปกติแล้ว เรือฟาวคิงเข้าใกล้ฝั่งและลำเลียงสัมภาระที่ขนมาขึ้นฝั่งจนถึงรอบสุดท้าย มีเรือไอน้ำตรงเข้ามาหาเรือฟาวคิงและยิงกระสุนน้ำใส่จนเรือฟาวคิงเสียหายมากไม่อาจไปต่อได้ กัปตันยังพูดอย่างใจแข็งอีกว่าจะไม่ยอมแพ้

" 'I'm not going to surrender,' said the captain, hanging with both hands to the rail. He appeared like a man whose traditions of peace are clinched in his heart. He was as astonished as if his hat had turned into a dog...." (Crane. 1969 : 354)

ในที่สุดเมื่อเรือฟาวคิงถูกยิงจนยับเยินมากถึงขั้นที่กัปตันต้องสั่งสละเรือ

"Once, when the boat careened, she laid her shoulder flat on the sea and rested in that manner. The mate, looking down the bridge, which slanted more than a coal-chute, whistled softly to himself. Slowly, heavily, the Foundling arose to meet another sea." (Crane. 1969 : 356)

พร้อมกันนั้นเขาสั่งเอาเรือเล็กออก เพื่อต่อสู้อีกตัวรอดต่อไปอีก "Finally, at night, the captain said, 'Launch the boats...'" (Crane. 1969 : 356)

ส่วนกัปตัน ถูก ข้างเครื่อง และผู้ลือชาวใน "The Open Boat." ต้องใช้ชีวิตต่อสู้กับธรรมชาติเพื่อความอยู่รอดของพวกเขาอยู่ในเรือเล็กยาวเพียง 10 ฟุต อยู่กลางทะเลนอกชายฝั่งฟลอริดา เป็นเวลานานถึง 2 วัน 2 คืน โดยปราศจากอาหารอื่นใดนอกจากน้ำดื่ม และการไต่สับซิกการบ้างเป็นบางครั้ง ทุกคนนอกจากกัปตันผู้ได้รับบาดเจ็บ

ฉลัดกับพายเรือต่อสู้กับคลื่นที่พัดโหมกระหน่ำเรือระลอกแล้วระลอกเล่าไม่ช้ากระยะจนพวก
เขาไม่มีโอกาสได้เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า หรือแม้แต่จะได้หลับนอนเพียงพอ ทาของคน
ทำหน้าที่พายเรือ และกับคันคองคอยจับอยู่ที่คลื่นลูกใหญ่ ๆ ซึ่งพัดมาอยู่ไม่ช้ากระยะ

"None of them knew the color of the sky. Their eyes glanced level,
and were fastened upon the waves that swept toward them..."

(Crane. 1969 : 360)

ขณะที่กับคันสั้งการัน 3 คนที่เหลือต้องพายเรืออย่างขะมักเขม้น บางครั้ง
ร่างเครื่องกับผู้นั่งช่วยกันพาย บางครั้งทั้ง 2 สลับกันโดยคนหนึ่งพาย โดยใช้ 2 พาย
แต่การเปลี่ยนที่นั่งและเปลี่ยนมือพายนั่นต้องทำอย่างระมัดระวังเป็นพิเศษ เพื่อรักษาสมดุล
ของเรือไว้ให้ดีที่สุด กับคันคองคอยตะโกนสั่งให้ระวังเต็มที่

In the meantime the oiler and the correspondent rowed;
and also they rowed. They sat together in the same seat,
and each rowed an oar. Then the oiler took both oars;
then the correspondent took both oars; then the oiler,
then the correspondent. They rowed and they rowed. The
very ticklish part of the business was when the time came
for the reclining one in the stern to take his turn at the
oars. By the very last star of truth, it is easier to
steal eggs from under a hen than it was to change seats
in the dinghy. First the man in the stern slid his hand
along the thwart and moved with care, as if he were of
Sevres. Then the man in the rowing-seat slid his hand
along the other thwart. It is all done with the most
extraordinary care. As the two sidled past each other,

the whole party kept watchful eyes on the coming wave, and the captain cried: "Look out, now ! Steady, there !"

(Crane. 1969 : 364)

ความลำบากยากเย็นในการพายเรือนั้นยิ่งเพิ่มขึ้นเมื่อพายุมาแรงทำให้เกิดคลื่นลูกใหญ่ แม้เมื่อกลับตัวและถูกบอกว่าเขามองเห็นประภาคาร ผู้ล่องเรือที่กำลังพายเรืออยู่ก็ไม่สามารถละสายตาจากคลื่นหันไปดูตามทิศทางที่กลับตัวบอก

The captain, rearing cautiously in the bow after the dinghy soared on a great swell, said that he had seen the lighthouse at Mosquito Inlet. Presently the cook remarked that he had seen it. The correspondent was at the oars then, and for some reason he too wished to look at the lighthouse; but his back was toward the far shore, and the waves were important, and for some time he could not seize an opportunity to turn his head....

(Crane. 1969 : 364 - 365)

บางครั้งพวกเขาไถ่พักบ้างเมื่อลมพัดไม่แรงนัก แต่ก็ต้องเตรียมพร้อมที่จะพายอยู่ตลอดเวลา

The wind slowly died away. The cook and the correspondent were not now obliged to slave in order to hold high the oar; but the waves continued their old impetuous swooping at the dinghy, and the little craft, no longer under way, struggled

woundily over them. The oiler or the correspondent took the oars again.

(Crane. 1969 : 366)

หลังจากแลกที่อยู่กันเมื่อมีใครไม่รอดชีวิตจะไ้ส่งข่าวถึงครอบครัวแต่ละคนได้ ข้างเครื่องและผู้ลือข่าวของพายเรืออีกต่อไป หลังจากพายเรืออยู่เช่นนี้เป็นเวลานาน พวกเขารู้สึกปวดหลัง กล้ามเนื้อ ข้อม และทั่วร่างกาย เพราะต้องนั่งอยู่ในเรือที่มี เนื้อที่จำกัดเช่นนั้น

And the oiler rowed, and then the correspondent rowed; then the oiler rowed. It was a weary business. The human back can become the seat of more aches and pains than are registered in books for the composite anatomy of a regiment. It is a limited area, but it can become the theater of innumerable muscular conflicts, tangles, wrenches, knots, and other comforts.

(Crane. 1969 : 370 - 371)

ทุกคนมีความหวังเมื่อเห็นคนที่ฝั่งทะเล แต่หลังจากรอจนมั่นใจแล้วว่าพวกคนที่ฝั่งซึ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นั้นไม่มีที่ท่าว่าจะออกมาช่วยเลย ชาย 4 คนในเรือฉีกหวังขึ้นแท่นของทอสูทต่อไป กล่าวคือ พวกเขาทำหน้าที่พายเรือต่อไป แม้จะไม่ได้ปรึกษากับการพายเรือนั้นเลย "...In the meantime the oiler rowed, and then the correspondent rowed, and then the oiler rowed. Gray-faced and bowed forward, they mechanically, turn by turn plied the leaden oars...." (Crane. 1969 : 374)

ทุกคนทำหน้าที่ราวกับเครื่องจักร เปลี่ยนตำแหน่งและที่นั่งพายกันโดยอัตโนมัติ ไกลทั้งที่เหนื่อยอ่อน และหิวโหยเต็มที่ บางครั้งพวกเขาพักโดยพบบกับกระตงเรือ อากาศที่เย็นในตอนกลางคืน ทำให้คนที่พายต้องหาทางทำให้ตนเองอุ่นด้วยการยื่นเท้าชุกขาของเพื่อน "...Two men huddled in the stern, and distances were so magnificent in the dinghy that the rower was enabled to keep his feet party warm by thrusting them under his companions. Their legs indeed extended far under the rowing-seat until they touched the feet of the captain forward..." (Crane. 1969 : 375)

ในตอนกึกของคืนหนึ่งเมื่อกลับคืนเห็นว่า ผู้ลือข่าวและช่างเครื่องเหนื่อยมาก เขาสั่งให้พายเบา ๆ และปล่อยให้เรือออกไปไกลในทะเล เพื่อคนที่พายทั้ง 2 คนจะได้พักบ้าง ดังนั้นในตอนเช้าเรือเล็กของเขาจึงอยู่ไกลฝั่ง อย่างไรก็ตามในคืนนั้นเอง กับตันบอกแผนการทุกคนว่าจะต้องพายเรือให้เขาไปไกลฝั่งแล้วสละเรือว่ายนน้ำเข้าหาดังนั้นพอได้จังหวะที่กับตันสั่งให้กระโดดทุกคนกระโดดออกจากเรือพร้อมกัน แล้วค้างกว่ายนน้ำเต็มที่เพื่อให้ตนเองรอดชีวิต ช่างเครื่องนั้นว่ายน้ำไปข้างหน้าคนอื่น ๆ "...The oiler was ahead in the race. He was swimming strongly and rapidly. Off to the correspondent's left, the cook's great white and corked back bulged out of the water ; and in the rear the captain was hanging with his one good hand to the keel of the overturned dinghy..." (Crane. 1969 : 383)

พวกเขาต้องว่ายน้ำอย่างสุดชีวิต ผู้ลือข่าวติดอยู่ในกระแสน้ำวนเล็ก ๆ พอดีกับคนที่ใช้แขนขาที่ไม่ได้รับบาดเจ็บเกาะเรือไว้หันมาพบ จึงเรียกให้ผู้ลือข่าวมาเกาะเรือ ผู้ลือข่าวต้องพยายามอย่างมากจึงว่ายน้ำมาเกาะเรือกับกับตันได้ เมื่อว่ายต่อไปถึงระดับน้ำลึกแค่เอว ผู้ลือข่าวไม่สามารถยืนได้เนื่องจากความเหนื่อยอ่อน จนกระทั่งมีคนจากฝั่งเห็นพวกเขาและวิ่งมาช่วย "...The correspondent arrived in water that reached only to his waist, but his condition did not enable him to

stand for more than a moment. Each wave knocked him into a heap, and the undertow pulled at him." (Crane, 1969 : 385)

* จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเมื่อมนุษย์ประสบกับปัญหาเขาจะต่อสู้กับปัญหานั้นเพื่อ
ความอยู่รอดของชีวิต ดังใน "The Open Boat" ชาย 4 คนในเรือเล็กพายเรือ
สู้คลื่นอยู่ ถึง 2 วัน 2 คืนกว่าจะได้รับความช่วยเหลือ

คนงานเหมืองเหล็กเกิดหินชนวนและหินของต่อสู้กับความทุกข์ยากลำบากภายใน
เหมืองถ่านหินใน "In the Depths of a Coal Mine" สภาพในเหมืองที่พวกเขา
จะต้องใช้ชีวิตคือใช้เวลาส่วนใหญ่อยู่ในนั้นจนกว่าจะตายไปนั้นเป็นสภาพที่เป็นอุปสรรคต่อ
สุขภาพที่ดีของสิ่งมีชีวิตอย่างมาก คนงานเหมืองต้องขนถ่านหินก้อนใหญ่ ๆ ใส่รางเพื่อ
ไปแยกส่วนอีกครั้งหนึ่ง พวกคนงานต้องทำหน้าที่นี้อยู่ ตรงจุดที่เสี่ยงจากเครื่องจักร
ทำงานส่งเสียงดังแสบแก้วหูฝุ่นละอองสีค้ำมึกของถ่านหินฟุ้งกระจายทั่วและเกาะกัน
หนาเป็นนิ้ว อากาศเหม็นเหม็นเองที่คนงานเหมืองต้องสูดเข้าปอดทุกวี่ทุกวัน

At the top of the "breaker," laborers were dumping the coal into chutes. The huge lumps slid slowly on their journey down through the building, from which they were to emerge in classified fragments. Great teeth on revolving cylinders caught them and chewed them. At places there were grates that bid each size go into its proper chute. The dust lay inches deep on every motionless thing, and clouds of it made the air dark as from a violent tempest. A mighty gnashing sound filled the ears. With terrible appetite this huge and hideous sat imperturbably munching coal, grinding its mammoth

jaws with unearthly and monotonous uproar.

(Crane. 1972 : 314)

คนงานเหมืองที่ทำหน้าที่เจาะ ร่องตะโกนให้หัวหน้ามาวัดระยะความลึกที่เขาได้เจาะรอไว้มากมายแต่เจ้าของเหมืองก็ไม่ใส่ใจเลย คนงานทั้งโกรธและขมขื่นเร่งให้นายเหมืองรีบมาวัด แต่ดูเหมือนว่าจะไม่สนใจใยดี คนงานโกรธมากที่เขาต้องทำงานหนักต่อสู้กับสภาพอันเลวร้ายในเหมืองอยู่เช่นนั้น กลับได้รับแค่การเฉยเมย

..."When are yeh goin't' measure this up, Jim?" he demanded. "Do yeh wanta git me killed?"

"Well, I'd measure it up t'-day only I ain't got me tape," replied the other.

"Well, when will yeh? Yeh wanta hurry up," said the miner. "I don't wanta git killed."

"Oh, I'll be down on Monday."

"Humph !"

They engaged in a sort of an altercation in which they made jests.

"You'll be carried out o'there feet first before long."

"Will I ?"

Yet one had to look closely to understand that they were not about to spring at each other's throats. The vague illumination created all the effect of the snorting of 2 wolves.

(Crane. 1972 : 317)

คนงานเหมืองต้องต่อสู้กับงานหนัก เพื่อรับค่าจ้างเพียงน้อยนิดอยู่เช่นนี้วันแล้ว
 วันเล่า แต่พวกเขาก็ต้องทำเพื่อปากเพื่อท้องเนื่องจากไม่มีทางเลือกอื่นใดที่ดีกว่า
 มีหน้าซำสภาพในที่ทำงานนั้นก็รังแต่จะทำให้พวกเขาตายเร็วยิ่งขึ้นไปอีกด้วยโรคหืด
 เนื่องจากการสูดเอาฝุ่นควันหินเข้าปอดอยู่ตลอดเวลา หากไม่มีพัลลมใหญ่ตัวหนึ่ง
 เสียแล้ว ชีวิตของพวกเขาจะไม่ต่างจากทกนรตทั้งเป็น

Great and mystically dreadful is the earth from a mine's
 depths. Man is in the implacable grasp of nature. It has
 only to tighten slightly, and he is crushed like a bug. His
 loudest shriek of agony would be as impotent as his final
 moan to bring help from that fair land that lies, like
 Heaven, over his head. There is an insidious, silent
 enemy in the gas. If the huge fanwheel on the top of the
 earth should stop for a brief period, there is certain
 death. If a man escape the gas, the floods, the
 "squeezes" of falling rock, the cars shooting through
 little tunnels, the precarious elevators, the hundred
 perils, there usually comes to him an attack of "miner's
 asthma" that slowly racks and shakes him into the grave.
 Meanwhile he gets three dollars per day, and his laborer
 one dollar and a quarter.

(Crane. 1972 : 320)

แม่เล็ก ๆ ก็ต้องต่อสู้กับชีวิตในเมืองอย่างทรหด เด็กเก็บหินชนวนออกจากถ่านหินนี้ไม่มีพ่อแม่ ไร้การศึกษา ฉะนั้นพวกเขาต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตนเอง ภัยการทำงานหาเลี้ยงปากท้องอยู่ในสถานที่ซึ่งเป็นอันตรายกับชีวิตอย่างมาก เด็ก ๆ เหล่านี้จะนั่งเรียงแถวอยู่ตามรางของถ่านหินเพื่อรอให้ถ่านหินที่ถูกแยกส่วนแล้วไหลลงมา แล้วพวกเขาก็เลือกเก็บเศษชิ้นส่วนหินชนวนทิ้งไป หน้าที่ของพวกเขาคือ ทำให้ถ่านหินบริสุทธิ์ปราศจากหินชนวนให้ได้ดีที่สุด เบื้องบนศีรษะพวกเขามีเครื่องจักรกลใหญ่ เคลื่อนไหวอยู่ไปมา

In a large room sat the little slate-pickers. The floor slanted at an angle of forty-five degrees, and the coal, having been masticated by the great teeth, was streaming sluggishly in long iron troughs. The boys sat straddling these troughs, and as the mass moved slowly, they grabbed deftly at the pieces of slate therein. There were five or six of them, one **above** another, over each trough. The coal is expected to be fairly pure after it passes the final boy. The howling machinery was above them. High up, dim figures moved about in the dust clouds.

(Crane. 1972 : 315)

เด็กเก็บหินชนวนมีชีวิตที่น่าสงสาร ต้องอาศัยอยู่ในที่พักในเมืองซึ่งสิ้นสะเทือน อยู่ตลอดเวลาเนื่องจากการทำงานของเครื่องจักรกล เวลาทำงานนั้นแล้วเล็ก ๆ เหล่านี้เก็บหินชนวนอยู่ท่ามกลางฝุ่นละอองถ่านหิน แต่พวกเขาไม่ได้ย่อท้อเลยกลับทิ้งหน้าที่การทำงานเพื่อความอยู่รอดของปากท้องตนเองควยคาจางวันละ 55 เซนต์

...All the structure is a-tremble from the heavy sweep and circle of the ponderous mechanism. Down in the midst of it sit these tiny urchins, where they earn fifty-five cents a day each. They breathe this atmosphere until their lungs grow heavy and sick with it. They have this clamor in their ears until it is wonderful that they have any hoodlum valor remaining. But they are uncowed ; they continue to swagger...

(Crane. 1972 : 315)

นอกจากคนงานเหมืองจะต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดแล้ว พ่อซึ่งเป็นสัตว์ที่
ทำหน้าที่ขนลากถ่านหินภายในเหมืองก็ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตของมันด้วย
เช่นกัน มันต้องทำการลากเลื่อนถ่านหินภายในเหมืองที่มีแสงเพียงน้อยนิด พ่อทำงาน
ของมันไปจนกว่าจะหมดวาระคือ 4 ปี จึงจะมีโอกาสไต่ขึ้นมาสู่อากาศและกินหญ้างาม
บนพื้นผิวโลกอยู่เป็นเดือนแล้วถูกนำลงไปทำงานต่อไปอีก พ่อที่คิดในแสงสีของพื้นผิวโลก
แล้วจะต่อสู้และชักชวนเมื่อรู้ว่าจะถูกนำลงไปทำงานภายในเหมืองที่แสงสว่างส่องไม่ถึง
อีก เด็ก ๆ ที่ทำหน้าที่ลากจูงพ่อเหล่านี้ถึงกับต้องใช้ตะเกียงวิ่งนำหน้าเพื่อหลอกพ่อ
ลงไปในเมือง "...We met a boy who said that sometimes the only way
he could get his team to move was to run ahead of them with the light.
Afraid of the darkness, they would follow..." (Crane. 1972 : 320)

สำหรับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดนั้น ไม่ใช่แค่มนุษย์เพียงผู้เดียวที่ต้องทำเช่นนี้
เรายังได้เห็นว่ แมแต่สัตว์ก็ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดด้วย ในเรื่อง "A Dark-
Brown Dog" ลูกสุนัขตัวหนึ่งต่อสู้ เช่นเดียวกับมนุษย์ที่จะให้ชีวิตอยู่รอดได้ตลอดช่วง
ชีวิตของลูกสุนัขสีน้ำตาลของมันต้องต่อสู้กับสังคมล่อลวงเวลา เพื่อความอยู่รอดแม้ว่าในที่สุด

มันจะต้องตายก็ตาม ในช่วงที่มีชีวิตอยู่นั้นลูกสุนัขใช้วิธีการต่าง ๆ ในการดำเนินชีวิต ทั้งพยายามผูกมิตรครั้งแรกคือผูกมิตรกับเด็กชายก่อน แล้วต่อไปก็ผูกมิตรกับสมาชิกในครอบครัวของเด็กชายแม้ว่าการกระทำครั้งที่ 2 จะไม่ได้ผลก็ตาม

เมื่อลูกสุนัขพบเด็กชายที่ถนน มันเริ่มผูกมิตรก่อนหลังจากจ้องมองเด็กชายอยู่ชั่วครู่หนึ่ง ลูกสุนัขแกว่งหางและเดินเข้าไปใกล้เด็กชายคว่ำหน้าทางอ่อนน้อมต่อตน

"...The dog hesitated for a moment, but presently he made some little advances with his tail... In an apologetic manner the dog came close, and the two had an interchange of friendly pattings and waggles..." (Crane. 1969 : 82) แต่เมื่อถูกเด็กชายตบหัว ลูกสุนัขเสียใจและไม่เข้าใจ ครั้นถูกตบหัวครั้งที่ 2 ลูกสุนัขรีบนอนลงยกขาขึ้นพนมและอ่อนน้อมคว่ำหน้าตาและใบหู "...When the blow was repeated, together with an admonition in childish sentences, he turned over upon his back, and held his paws in a peculiar manner. The same time with his ears and his eyes he offered a small prayer to the child..." (Crane. 1969 : 82)

เด็กชายชอบใจในท่าทางตลกของลูกสุนัขจึง ตบหัวลูกสุนัขอีกหลายครั้งแต่ลูกสุนัขไม่เข้าใจมันเสียใจในการกระทำของตนเองจึงพยายามแสดงท่าทางขอโทษที่ตนได้ทำผิดไปแล้ว เมื่อเด็กชายเดินกลับบ้านลูกสุนัขได้ตามไปคว่ำ เด็กชายพบว่าลูกสุนัขตามมา จึงตีมันคว่ำไม่ ลูกสุนัขนอนลงให้เด็กชายตีโดยดีแล้วตามเด็กชายต่อไปอีก "...The dog

lay down and prayed until the child had finished, and resumed his journey. Then he scrambled erect and took up the pursuit again..."

(Crane. 1969 : 83) ถึงแม้จะถูกตีอีกหลายครั้งในระหว่างทางจนถึงบ้าน

ลูกสุนัขก็แสดงท่าทางขอโทษและเสียใจในการกระทำผิดของตนเอง

เมื่อจะเข้าบ้านเด็กชายนั่งลงคุยกับลูกสุนัข ลูกสุนัขพยายามทุกวิถีทางที่จะสร้างความพอใจให้เด็กชาย เช่น ทำท่าคลุกตาง ๆ แล้วลูกสุนัขก็ประสบความสำเร็จเมื่อเด็กชายก้มลงถือเชือกผูกคอลูกสุนัขจึงเข้าบ้านไปด้วย เมื่อจะตอมขึ้นบันไดบ้านลูกสุนัขพยายามเต็มทีก็ขึ้นไม่ได้เพราะมันตัวเล็กและไม่เคยจึงดูเหมือนมันชักขึ้นเด็กชายโกรธจึงลากลูกสุนัขขึ้นบันไดไปได้จนถึงธรณีประตูชั้นบน แล้วลูกสุนัขก็กลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งของคนรอบครัวเด็กชาย เด็กชายกลายเป็นทั้งเพื่อนและพี่เลี้ยงของมันแล้ว บางครั้งเด็กชายต้องจับตัวแทนลูกสุนัขเมื่อเขาปกป้องลูกสุนัขจากการขบถของพ่อ เพื่อความอยู่รอดลูกสุนัขได้ฝึกฝนตนเองเพื่อหลบหลีกจากอาวุธและเท้าของสมาชิกในครอบครัวเด็กชาย ฉะนั้นบ่อยครั้งมากที่ลูกสุนัขจะถูกตีเมื่อมันมีทักษะมากพอและเมื่อเด็กชายอยู่ใกล้ ๆ

...Ever after, the family were careful how they threw things at the dog. Moreover, the latter grew very skilful in avoiding missiles and feet. In a small room containing a stove, a table, a bureau and some chairs, he would display strategic ability of a high order, dodging, feinting and scuttling about among the furniture. He could force three or four people armed with brooms, sticks and handfuls of coal, to use all their ingenuity to get in a blow. And even when they did, it was seldom that they could do him a serious injury or leave any imprint.

(Crane. 1969 : 85)

เมื่อเด็กชายไม่อยู่ ลูกสุนัขจะถูกทว่าร้ายจนร้องลั่น สมาชิกในครอบครัวของ
เด็กชายก็ให้อาหารลูกสุนัขจนเกินไปไปอยู่บ่อย ๆ อย่างไรก็ตามก็ลูกสุนัขได้เรียนรู้ที่จะหาทาง
ช่วยตัวเองในเรื่องนี้สำเร็จ "...They used to gain a certain satisfaction
in underfeeding him, but finally his friend the child grew to watch
the matter with some care, and when he forgot it, the dog was often
successful in secret for himself..." (Crane. 1969 : 86)

แต่แล้วในวันหนึ่งที่เด็กชายและลูกสุนัขกลับมาจากนอกบ้าน พบว่า พ่อแม่
กำลังทุบตีเฟอนิเจอร์และแม่อยู่ เด็กชายเคยมีประสบการณ์มาก่อนจึงแอบหลบเข้าไปใต้
เตียงลูกสุนัขไม่รู้สึกว่าเป็นการเล่นสนุกจึงวิ่งตัดหน้าพ่อ ลูกสุนัขถูกทุบด้วยหม้อก๋วยเตี๋ยว
มันร้องด้วยความกลัวและวิ่งหาที่หลบซ่อนจึงถูกพ่อเตะซ้ำเติมแรง แล้วยังถูกทุบด้วย
หม้อก๋วยเตี๋ยวเป็นครั้งที่ 2 ลูกสุนัขหมดทางหนีได้แก่นอนกลิ้งอยู่บนพื้นพร้อมยกขาขึ้นอ้อนวอน
ความพยายาครั้งนี้ของลูกสุนัขไม่สำเร็จ เพราะพ่อนึกสนุกเต็มที่จับขาลูกสุนัขหมุน 2 - 3
รอบและเหวี่ยงออกนอกหน้าต่างไป ร่างของลูกสุนัขกระแทกเข้ากับร่องหลังคาชั้น 5
หล่นลงนอนตายอยู่บนพื้นดิน สำหรับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดที่ยากยิ่งคือต่อสู้กับธรรมชาติ
ดังปรากฏในนิยายจนโรที่พิภพใน "The Men in the Storm" ของทอส์ตัก
ความหนาวเย็นของคอนบ่ายจนเจียนจะค่ำของวันพายุหิมะตกหนักในฤดูหนาวที่โหดเหี้ยม
พวกเขาพยายามต่อสู้เพื่อความอยู่รอดอย่างหนักเห็นได้จากกรณีที่คนยากจนเหล่านี้มายืนรอ
เวลาประตูโรงงานเปิด ที่นี้เองพวกเขาจะมีที่พักได้พึ่งพิงความอบอุ่นในราคาคืนละ
5 เซนต์พร้อมมีกาแฟและขนมปังในคอนเขาด้วย

ขณะที่รอ คนยากจนเหล่านี้พยายามหาที่พักหลบให้พ้นจากหิมะ เช่นเข้าไป
หลบใต้ชายคาตึก พยายามเบียดเสียดกันเพื่อรับไออุ่น "...the walk before the
closed doors of the house was covered with wanderers of the street,
waiting. For some distance on either side of the place they could be
seen lurking in doorways and behind projecting parts of buildings,

gathering in close bunches in an effort to get warm..." (Crane. 1969 : 148) บางคนก็เอามือซุกในกระเป๋า ห่อไหล่ ขยับเท้าไปมาเพื่อทำให้ตนเองอบอุ่น "..., there were six or eights, their hands stuffed deep in their pockets, their shoulders stooped, jiggling their feet.

...They crowded together, muttering, and fumbling in their pockets to get their red, inflamed wrists covered by the cloth..." (Crane. 1969 : 148)

กลุ่มคนยากจนนี้พยายามทำให้ร่างกายอบอุ่นโดยการเบียดเสียดกันเป็นกลุ่ม "...They pressed close to one another like sheep in a wither's gale, keeping one another warm by the heat of their body..." (Crane. 1969 : 150)

กลุ่มคนยากจนพยายามเบียดเสียดและผลักไสกันไปมาเพื่อจะไ้เข้าไปใกล้ ประตูโรงทานให้มากที่สุด บ้างผลักไหล่ บ้างเหยียบเท้าจนรองค้ำหอกันตลอดเวลา การผลักไสมีอยู่ไม่ขาดระยะ คนที่ถูกเหยียบเท้าแทบอยากจะทำร้ายคนที่เหยียบเท้าของเขา การเบียดเสียดและผลักไสนี้ถึงกับทำให้ตำรวจเข้ามาควบคุมความสงบเรียบร้อย และเมื่อถึงเวลาประตูเปิดกลุ่มผู้คนยากจนที่เฝ้ารอเวลานี้มานานต่างใช้กำลังผลักกันต่อไปอีกเพื่อจะไ้เข้าไปรับไออุ่นในครัวอาคารให้เร็วที่สุดราวกับว่าคนที่อยู่ท้ายสุดจะถูกทอดทิ้งไว้ข้างนอกหากไม่รีบเข้าไปภายในโรงทานให้เร็วที่สุด "...The men in the rear, excited by the success of the others made frantic exertions, for it seemed that this large band would more than fill the quarters and that many would be left upon the pavements..." (Crane. 1969 : 153)

คนจรจัดใน "An Experiment in Misery" ต้องต่อสู้กับความอดอยาก หิวโหย และการถูกเหยียดหยามและขู่เคียด แต่เพื่อความอยู่รอดของชีวิตคนจรจัดต้องแสวงหาที่พักและที่กินในราคาถูกที่พวกเขาพอจะสู้ไหว เมื่อใดก็ตามที่มีป้ายบอกว่ามีชุปให้กินฟรี คนยากจนจะมุ่งไปที่นั่น เคนผู้หลงแค้นตัวเป็นคนจรจัดเพื่อใช้ชีวิตร่วมกับคนจรจัด เห็นป้ายนั้นควยเช่นกัน เขาจึงมุ่งตรงเข้าไปในร้านที่นั่นหลายคนที่อยู่ในสภาพไม่ต่างจากคนจรจัดต่างกินชุปของคนอย่างเอร็ดอร่อยราวกับเจริญอาหารเต็มที่ ความหิวทำให้เคนและชายอีกคนหนึ่งไปขอชุปถ้วยที่ 2 แต่ได้รับการปฏิเสธ ทั้ง 2 จึงเดินออกจากร้านนั้น

"...A little yellow man in rags and the youth grasped their schooners and went with speed toward a lunch counter,..." (Grane. 1969 : 156)

คนจรจัดต้องหาที่พักค้างคืนในราคาถูกที่สุด คนหนึ่งพยายามทุกวิถีทางเพื่อหาเงินพอเป็นค่าที่พัก เขาเที่ยวขอทานมาจนถึงชายหนุ่ม (เคน) เขาเอ่ยปากขอเงิน 2 เซนต์ เมื่อได้รับการปฏิเสธเขากล่าวว่า ให้ทานคนยากจนเพียง 2 เซนต์ไม่ได้เสียหรือ เขามีแล้ว 5 เซนต์ถ้าได้อีก 2 เซนต์เขาจะมีเงินพอเป็นค่าที่พัก ความจริงชายคนนี้โกหกเพราะเมื่อชายหนุ่มขอกูพบว่าเขามีเงินเพียง 4 เซนต์ ชายหนุ่มจึงตกลงรวมเงินควยอีก 3 เซนต์เพื่อไปหาที่พักด้วยกัน จะเห็นได้ว่าเพื่อความอยู่รอดชายผู้นั้นต้องเป็นทั้งขอทานและตองโกหก

"Say, gents, can't yeh give a poor feller a couple of cents t' git a bed. I got five, and I gits anudder two I gits me a bed. Now, on th' square, gents, can't yeh jest gimme two cents t'git a bed? Now, yeh know how a respocter' ble gentlem'n feels when he's down on his luck, an'I-"

When he had exhausted the subject, the young man said to him -

"Let's see th' five cents."

The assassin wore an expression of drunken woe at this sentence, filled with suspicion of him. With a deeply pained air he began to fumble in his clothing, his red hands trembling. Presently he announced in a voice of bitter grief, as if he had been betrayed- "There's on'y four..."

(Crane. 1969 : 157)

ในที่พักค้างคืนราคาถูกนั้นชายหนุ่มนอนไม่หลับเมื่อพบสภาพคนยากไร้และเสียงตะเเมอจากฝันร้ายของพวกเขา ในตอนเช้าเมื่อออกจากบ้านนั้นมาทำให้เขาโล่งใจมากสภาพผู้ยากไร้นั้นเป็นสภาพที่น่าสงสารมากสำหรับชายหนุ่ม ผู้คนยอมโชนนอนหลับเป็นตายบางคนฝันร้ายตะเเมอเสียงกึ่งความตกใจ บางร่างเปล่าเปลือยไม่มีเสื้อผ้าให้ความอบอุ่น ในตอนเช้าที่พวกเขาตื่นขึ้น ต่างคนต่างรีบแต่งตัวเพื่อออกไปเผชิญกับชีวิตต่อไป ชายหนุ่มกับเพื่อนร่วมทางออกไปหาอาหารเขากินด้วยกัน เพื่อเติมพลังอันน้อยนิดจะไ้มีกำลังต่อสู้กับชีวิตต่อไป

โครงเรื่องและเนื้อหาของงานเขียนแนวธรรมชาตินิยมอีกลักษณะหนึ่งคือการเสนอภาพความเลื่อมในสังคมผู้ยากไร้ ซึ่งจะพบตัวอย่างต่าง ๆ ได้ใน

"An Ominous Baby" "A Dark-Brown Dog" "In the Depths of a Coal Mine" "The Men in the Storm" และ "An Experiment in Misery."

ลักษณะความเลื่อมในสังคมผู้ยากไร้ใน "An Experiment in Misery" จะพบได้จากสภาพการแต่งตัวของคนจรจัดซึ่งให้ความรู้สึกทรมานใจ ชายหนุ่มในเรื่อง

ซึ่งคือเกรนผู้แต่งตัวเลียนแบบผู้คนจรจัดคือ เสื้อผ้าเก่าชาก หมวกเก่าฝุ่นเกาะเกรอะกรัง

"...He was clothed in an aged and tattered suit, and his derby was a marvel of dust-covered crown and torn rim..." (Crane. 1969 : 154)

แหล่งที่พักของคนจรจัดคือ ปาร์ก โรว์ (Park Row) และ แซตทัม สแควร์ ตามสถานที่เช่นนี้คนยากจนไร้ที่พักจะยืนรอควยวาทาไรจุกหมายและคืนกลับ คล้ายลูกไก่ในพายุ ไม่มีความหวังในอนาคตซึ่งทำให้ดูเศร้าสร้อยน่าสลดหดหู่ใจ

...down Park Row. In the sudden descent in style of the dress of the crowd he felt relief, and as if he were at last in his own country. He began to see tatters that matched his tatters. In Chatham Square there were aimless men strewn in front of saloons and lodging-houses, standing sadly, patiently, reminding one vaguely of the attitudes of chickens in a storm...

(Crane. 1969 : 155)

ที่กินสำหรับคนจนยาก คือ ร้านที่เสนอชุปฟรีให้คนทั่วไป แม้จะไม่ใช่อาหารพิเศษเลิศเลอ แต่เมื่อกำลังหิว คนจรจัดต่างต้องการเข้าไปกินชุปนี้และแม่แต่ต้องการถ้วยที่ 2 ราวกับเจริญอาหารเต็มที่ สภาพเหล่านี้สะท้อนให้เห็นความหิวโหยของผู้ยากไร้ได้อย่างชัดเจน

...A sign leaning against the front of the door - post announced "Free hot soup to-night!" The swing doors, snapping to and fro like ravenous lips, made gratified smacks as the saloon gorged itself with plump men,

eating with astounding and endless appetite, smiling in some indescribable manner as the men came from all directions like sacrifices to a heathenish superstition...

(Crane. 1969 : 156)

สภาพห้องพักราคาถูกที่ตั้งอยู่ที่มุมถนนมืด ให้ความรู้สึกน่ากลัวจนชวนลูก
ได้ ทั้งกลิ่นอับชื้นจากร่างกายของมนุษย์เป็นจำนวนร้อย กลิ่นเหม็นจากปากเป็นร้อย ๆ
และกลิ่นเหม็นจากผู้ที่ดื่มเมาเต็มที่

...far from the dark and secret places of the building there suddenly came to his nostrils strange and unspeakable odours, that assailed him like malignant diseases with wings. They seemed to be from human bodies closely packed in dens; the exhalations from a hundred pairs of rooking lips ; the fumes from a thousand bygone debauches ; the expression of a thousand present miseries...

(Crane. 1969 : 158)

บรรยากาศในห้องพักสำหรับผู้ยากไร้ นั้นไม่ต่างจากกลิ่นจากหลุมศพ แสงริบหรี่จากตะเกียงเล็ก ๆ พอจะทำให้มองเห็นอะไรได้เพียงราง ๆ สภาพคนไร้ที่พักนอนอยู่บนเตียงเกลื่อนกลาดเต็มห้อง พวกเขาหลับเป็นตายด้วยความเหนื่อยอ่อนพร้อมส่งเสียงกรนและร้องครางราวกับปลาถูกแทง นับเป็นสภาพที่โหดร้ายน่าสะอิดสะเอียนและน่าสงสาร

...There was a gas-jet in a distant part of the room, that burned a small flickering orange-hued flame. It caused vast masses of tumbled shadows in all parts of the place, save where, immediately about it, there was a little grey haze... upon the cots that thickly littered the floor the forms of men sprawled out, lying in death-like silence, or hearing and snoring with tremendous effort, like stabbed fish.

(Crane. 1969 : 159)

สภาพผู้ที่พักในห้องพักราคาถูกนั้นมีทั้งกลุ่มคนเมานอนกรนส่งเสียงน่าเกลียด น่ากลัว ผมเฝ้าและหวดเปียกปอนมึกสิ้นเหลาคละคั่ง บางคนนอนคว่ำบนมีอวางอยู่บนพื้นซีเมนต์เปียก บางคนนอนหลับแต่ค้างคางเปียกอยู่ บางอปากหวอ คูไม่ต่างจากซากศพที่ ๆ นี้เอง บางคนส่งเสียงร้องกตัวควยฉันรายยิ่งช่วยเพิ่มให้บรรยากาศที่น่ากลัว อยู่แล้วยิ่งน่ากลัวเพิ่มขึ้น ทำให้หนาวสั่นและขนลุกราวกับอยู่ในหลุมศพกลางป่าช้า สภาพร่างกายผู้ยากจนนั้นเล่า บางคนก็สมประกอบดี แต่มีหลายรายที่ผิดปกติทั้งไหล่เอียง หลังโก หรือค่อม ล้วนเป็นภาพที่ทำให้ห่อเหี่ยวและหดหู่แก่ผู้พบเห็น

นอกห้องพักในบริเวณใกล้เคียงกับอาคาร ชายแก่คนหนึ่งขโมยห่ออาหารและถูกจับได้ เขาพยายามปฏิเสธชอกกล่าวหาว่าเป็นห่ออาหารที่เขาเอาเข้ามาในร้าน เป็นภาพความพยายามที่จะทำทุกวิถีทางเพื่อความอยู่รอดของชีวิตผู้ยากจน

...an old man who was trying to steal forth with a tiny package of food, but a tall man with an indomitable moustache stood dragon fashion, barring the way of escape. They heard the old man raise a plaintive protest. "Ah, you always want to know what I take out, and you never

see that I usually bring a package in here from my place
of business...."

(Grane. 1969 : 164)

ตามมานั่งพักในสวนสาธารณะจะมีคนยากไร้นั่งเกาะกลุ่มจับเข้าในสภาพที่
แสดงให้รู้ว่าไร้จุดหมายในชีวิต วันเวลาและผู้ที่เดินผ่านไปไม่มีความหมายใด ๆ
กับชีวิตของพวกเขาเลย สภาพชีวิตผู้ยากไร้ใน "An Experiment in Misery"
แสดงความเลื่อมในสังคมผู้ยากไร้ ให้เห็นได้ชัดเจนว่าเป็นลักษณะที่น่ามาซึ่งความรู้สึก
เศร้าสลดห่อหุ้มใจเมื่อเราสามารถจินตนาการสภาพอดมื้อกินมื้อ ผ่าฟันต่อสู้กับอุปสรรคของ
ชีวิตโดยไม่รู้จุดหมายปลายทางของชีวิตอยู่ไปวัน ๆ โดยไม่มีอนาคต

สำหรับคนยากจนหรือคนที่ถึงคราวอัปโชคใน "The Men in the Storm"
เขาต้องเสาะแสวงหาที่พักที่กินราคาถูกเช่น โรงทานซึ่งเป็นที่ที่เขาจะพักค้างคืนแล้ว
มีกาแฟและขนมปังให้กินด้วยในตอนเช้าในราคาเพียง 5 เซนต์ เท่านั้นนับว่าเพียงพอ
ในสภาวะที่อดอยากหิวโหย อดมื้อกินมื้อ อาหารมื้อเย็นร้อน ๆ รออยู่ที่บ้านเป็นเพียง
ความฝันของผู้ยากไร้ในฤดูหนาวที่พายุหิมะตกหนักในเมื่อต้องมารอเบียดเสียดยัดเยียด
กันอยู่คามเพิงหรือใต้ชายคาอาคาร เพื่อรอเวลาที่โรงทานจะเปิด

However, in a certain part of a dark West-side street,
there was a collection of men to whom these things were as
if they were not. In this street was located a charitable
house where for five cents the homeless of the city could
get a bed at night and, in the morning, coffee and bread...

(Grane. 1969 : 148)

โรงทานนี้เองเป็นที่พักของคนอัปโชคทุกรูปแบบทั้งผู้ที่ถูกทางแฉังแรงฉิวพรณ
สกลโส ผู้คนที่มิได้ลักษณะแข็งแรง อ่อนในการทำงานซึ่งอยู่ในช่วงตกอับ และคนจนจริง ๆ
จากย่านสลัม อันแสดงให้เห็นว่าชีวิตพวกเขาต้องลำบากลำเค็ญยิ่งกว่าเดิมจึงได้มาหา
ที่พักราคาถูกที่สุดที่โรงทานแห่งนี้ ชีวิตคนจนต้องจนลงและจนลงเรื่อย ๆ "...Then
there were others of the shifting, Bowery lodging-house element who
were used to paying ten cents for a place to sleep, but who now
came here because it was cheaper..." (Crane. 1969 : 149)

ในช่วงที่รอประตูโรงทานเปิดนี้เอง คนยากจนต่างผลักไสกันไปมาทั้ง ๆ ที่
เบียดเสียดกันอยู่แล้ว นับเป็นการแก่งแย่งเพื่อให้ได้เข้าไปใกล้ตัวโรงทานให้
มากที่สุด ในสภาพเช่นนี้คนยากจนน่าจะถอยที่ถอยอาศัยกัน แต่เปล่าเลยพวกเขากลับ
แก่งแย่งเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการ แสดงให้เห็นความเลื่อมใสในสังคมผู้ยากไร้ได้
ชัดเจนมาก "..., the men crowded to the doors in an unspeakable
crush, jamming and wedging in a way that it seemed would crack bones.
They surged heavily against the building in a powerful wave of pushing
shoulders..." (Crane. 1969 : 150)

นอกจากการผลักไสกันแทบกระชากแล้ว พวกคนจนเหล่านี้ยังคำทอกันไปมา
ขณะที่เบียดเสียดกระแทกกระทั้นเพิ่มขึ้น เหยียบเท้ากันบ้างผู้ใดรับมากเจ็บโกรธจัก
แทบทำให้เกิดการต่อสู้ คำจริงต้องเข้ามาควบคุมสถานการณ์ "...The crushing
of the crowd grew terrific toward the last. The men, in keen pain
from the blasts, began almost to fight... One could hear them
panting and groaning in their fierce exertion..." (Crane. 1969 : 152)

สภาพแรนแคนและคับแคบของชีวิตคนงานเหมืองถ่านหินใน "In the Depths of a Coal Mine" นั้นสะท้อนภาพความเลื่อมในสังคมผู้ยากไร้ให้เห็นกระจ่างชัด นักว่าพวกเขาของตราครุฑและทุกชีวิตทำงานอยู่ในเหมืองที่รอนอบอ้าวและอับชื้น เสียงกังและอบอวลควยฝุ่นละอองถ่านหินเพื่อแลกกับเงินตราน้อยนิด โดยไม่มีหวัง หรือมีทางเลือกอื่นที่ดีกว่านี้ นอกจากจะทนทุกข์ยากลำบากในสภาวะที่เป็นอันตราย คอสูรภาพไปเช่นนี้รุนแรงแล้ว ชีวิตเล็ก ๆ และสัตว์ที่ทำงานในเหมืองแห่งนี้ก็ไม่ไถ่ทางไปจากชีวิตคนงานเหมืองเลย แม้คนไม่ยังได้รับผลกระทบกระเทือนจากเหมืองแห่งนี้ "...All that remained of vegetation looked dark, miserable, half-strangled. Along the summit line of the mountain a few unhappy trees were etched upon the clouds..." (Crane. 1972 : 314)

สภาพความยิ่งใหญ่ของเครื่องจักรกลที่ใช้ในเหมืองนั้นยิ่งใหญ่มหึมาเมื่อเปรียบเทียบกับขนาดของฟ้อและรกรางแล้ว จะเห็นฟ้อและรกรางขนาดเล็กลงราวกับของเล่น ฉะนั้นคนงานเหมืองที่หน้าค่าควยฝุ่นละอองจากเขม่าถ่านหินก็ไม่ต่างไปจากตุ๊กตาที่ทำงานอยู่ในอุ้งมือของสัตว์ประหลาดขนาดยักษ์

...., laborers were dumping the coal into chutes. The huge lumps slid slowly on their journey down through the building,... Great teeth on revolving cylinders caught them and chewed them... the dust lay inches deep on every motionless thing, and clouds of it made the air dark as from a violent tempest. A mighty gnashing sound filled the ears. With terrible appetite this huge and hideous monster sat imperturbably munching coal, grinding its mammoth jaws with unearthly and monotonous uproar...

(Crane. 1972.: 314)

เด็ก ๆ สกปรกที่หน้าทีเลือกเก็บหินชนวนออกจากถ่านหินนั้น ดูจากเสื้อผ้าเก่า
 ซาก หน้าตามอมแมม เปราะเปื้อนครายเขม่าถ่านหินแล้วสภาพของพวกเขาไม่ต่างจาก
 เด็กขอทานในกรุงนิวยอร์กเลย ไม่มีใครบอกได้ว่าพ่อแม่ของพวกเขาเป็นใคร เรื่องการศึกษา
 นั้นไม่ต้องกล่าวถึงเลยในเมื่อวันหนึ่ง ๆ เด็ก ๆ เหล่านี้ต้องนั่งเลือกเก็บหินชนวนอยู่ท่าม
 กลางฝุ่นละอองถ่านหิน สูดฝุ่นละอองและเขม่าควันเข้าไปจนเต็มปอดจนต้องคายไปร่วนแล้ว
 ร่วนเลาควยโรคหืดเมื่อระบบหายใจถูกรบกวน เด็กเหล่านี้อาศัยอยู่ในห้องที่สันตะเหือนจาก
 การทำงานของเครื่องจักรกลในเหมือง ทองทนฟังเสียงดังอยู่เช่นนั้น

These little men were a terrifically dirty band they
 resembled the New York gamins in some ways...

Through their ragged shirts we could get occasional
 glimpses of shoulders black as stoves...

The slate-pickers all through this region are yet at
 the spanking period. One continually wonders about their
 mothers, and if there are any school houses...

Meanwhile they live in a place of infernal din. The
 crash and thunder of the machinery is like the roar of an
 immense cataract. The room shrieks and blares and bellows.
 Clouds of dust blur the air until the windows shine pallidly
 afar off. All the structure is a tremble from the heavy
 sweep and circle of the ponderous mechanism. Down in the
 midst of it sit these tiny urchins, where they earn fifty-
 five cents a day each. They breathe this atmosphere until
 their lungs grow heavy and sick with it. They have this

clanor in their ears until it is wonderful that they have any hoodlum valor remaining...

(Crane. 1972 : 315)

บรรยากาศในช่องทางเดินในเมืองนั้น เป็นอากาศอบอุ่นจากพื้นดินที่เปียก ปกคลุมด้วยน้ำมัน อุโมงค์ลงไปสู่เมืองก็มีขมุกขมัว มีเพียงแสงริบหรี่จากตะเกียง สองทางเท่านั้นที่จะช่วยให้คนลี้ภัยทางถูก คนงานเหมืองทองเดินเข้าไปบนเนินละอองและ เขม่าควันถ่านหินที่ปกคลุมพื้นหนาเป็นนิ้ว ทั้งยังต้องเดินฝ่าไฟไปจนกว่าจะพ้นช่องทางเดินในอุโมงค์ มิเช่นนั้นนักทองชนกับหลังคาที่ยื่นลงมาแทบจะชนศีรษะ

ชีวิตที่ทำการขุดถ่านหินในเมืองนั้นทรมานทรากคร่าท่างานหนักและ อยู่ในคอกที่ไม่ต่างจากคุกใต้ดิน มันไม่ร่าเริงเลยกลับเชื่อง เพราะไร้อากาศ

"...The stable was like a dungeon. The mules were arranged in solemn rows. They turned their heads toward our lamps. The glare made their eyes shine wondrously like lenses. They resembled enormous rats..." (Crane. 1972 : 319) เพื่อเหล่านี้นักทองจะจมปลักอยู่ในเมือง จนกว่าจะตายไป

คนงานเหมืองทองทำงานเสี่ยงกับชีวิตเพื่อแลกกับค่าจ้างเพียงน้อยนิดชีวิตของพวกเขาเสี่ยงกับอันตรายมากเมื่อต้องตรากตรำกับชีวิตล้าเคื่องอยู่ที่ระดับลึก 1150 ฟุต ใต้ผิวโลก ทั้งต้องเปียกเสียดกันอยู่เช่นนั้นขณะที่ยังต้องคอยหลบหลีกจากก้อนหินใหญ่ ๆ ที่จะหล่นลงมาทับหัว ต้องเสี่ยงกับสภาวะที่จะเกิดอุบัติเหตุได้ทุกเวลาเช่น ไฟไหม้ น้ำท่วม ก๊าซรั่ว ลิฟต์เสีย และโรคหืดที่จะมารบกวนชีวิตของคนงานเหมืองในที่สุด คนงานเหมืองไม่มีโอกาสที่จะหลีกเลี่ยงสภาพความเลื่อมทั้งที่กล่าวมาแล้วนี้ได้เลย

เด็กจรจัดใน "An Ominous Baby" เนื้อตัวและหน้าตามอมแมมแต่งตัว
 ค้วยเสื้อผ้าเก่าสกปรกและขาคนมองเห็นเข้าสีน้ำตาล ถูกเท้าคู่นั้นยัดจนหล่นลงไป
 กองที่ขอเท้าเมื่อเขาเดินไปตามถนนอย่างไม่มีจุดหมาย รองเท้าก็ขาคนเห็นนิ้วเท้า
 เรียงเป็นแถว เขาเป็นเด็กที่มาจากแหล่งยากจน จากสภาพเนื้อตัวและการเสื้อผ้า
 บอกสภาพความเสื่อมในสังคมผู้ยากไร้ที่เด็กมาได้เป็นอย่างดีว่า ในสังคมเช่นนั้นผู้คน
 ต้องลำบากตรากตรำต่อสู้กับชีวิตแร้นแค้นมากน้อยเพียงใด

... A baby was wandering in a strange country. He was
 a tattered child with a frowsled wealth of yellow hair. His
 dress, of a checked stuff, was soiled and showed the marks
 of many conflicts like the chain-shirt of a warrior. His
 sun-tanned knees shone above wrinkled stockings which he
 pulled up occasionally with an impatient movement when they
 entangled his feet. From a gaping shoe there appeared an
 array of tiny toes...

(Crane. 1969 : 78)

พฤติกรรมของครอบครัวเด็กชายใน "A Dark-Brown Dog"
 โดยเฉพาะพ่อที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทั้งต่อสมาชิกในครอบครัวโดยเฉพาะแม่และต่อ
 มากับลูกสุนัขคายนั้นเป็นพฤติกรรมที่ไร้มโนธรรมที่คอยผู้ให้อ่อนแอกว่า ครอบครัวนี้อยู่
 ในย่านสลัม พ่อแม่กลับบ้านอยู่บ่อย ๆ เมื่อใดก็ตามที่เขาเมากลับมามากมายมักจะทำสาย
 ขาวของและทำร้ายร่างกายภรรยาและลูกคายน บางครั้งลูกสุนัขก็ถูกทำร้ายไปคายน
 และบางครั้งเมื่อเด็กชายปกป้องเขาก็จะถูกทำร้ายแทนลูกสุนัข

... The child became a guardian and a friend. If the large folk kicked the dog and threw things at him, the child made loud and violent objections. Once when the child had run, protesting loudly, with tears raining down his face and his arms outstretched, to protect his friend, had been struck in the head with a very large saucepan from the hand of his father, enraged at some seeming lack of courtesy in the dog...,

(Crane. 1969 : 84 - 85)

เนื่องจากเป็นครอบครัวคนยากจนที่พ่อแม่ทะเลาะกันต่อหน้าลูก ๆ บางครั้งลูก ๆ ต้องถูกทำร้ายไปทั่ว ทำให้เด็กชายมีพฤติกรรมก้าวร้าว เขาทำร้ายลูกสุนัขบ่อย ๆ เช่นกันก่อนที่จะจะเป็นเพื่อนกับลูกสุนัขได้นั้น เขาทุบตีลูกสุนัขหลายครั้ง แม้เมื่อเป็นเพื่อนกันแล้วบางครั้งเขาก็ลูกสุนัขอย่างไม่มีเหตุผล ก็เพราะอยากจะทำให้นั่นเอง สมาชิกในครอบครัวเด็กชายไม่รักและสงสารลูกสุนัขเลย ลูกสุนัขจะไม่ได้อินอาหารเพียงพอหากเด็กชายไม่อยู่หรือลืม "... They used to gain a certain satisfaction in underfeeding him,..." (Crane. 1969 : 86) บางครั้งเมื่อเด็กชายนอนหลับแล้ว ลูกสุนัขจะถูกทำร้ายจากสมาชิกในครอบครัว จนต้องส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดจากการถูกตีด้วยอาวุธฟักชนิดที่เขาจะหาได้

However, the child could not always be near. At night, when he was asleep, his dark-brown friend would raise from some black corner a wild, wailful cry, a song of infinite lowliness and despair, that would go shuddering and sobbing among the buildings of the block and cause people

to swear. At these time the singer would often be chased all over the kitchen and hit with a great variety of articles.

(Crane. 1969 : 85)

ในที่สุดลูกสุนัขตายด้วยน้ำมือพ่อของเด็กชาย เขาเมามากหลังจากทำลายข้าวของในบ้านและทุบตีภรรยาแล้วพอกับลูกชายและลูกสุนัขกลับมาจากนอกบ้าน ลูกสุนัขจึงต้องรับเคราะห์กรรมหนักอีกคือ หังถูกเตะ และทุบตีด้วยกาทมกาแฟถึง 2 ครั้ง หายที่สุกมันถูกเหวี่ยงออกนอกหน้าต่างชั้น 5 ของตึก

พฤติกรรมของครอบครัวในสังคมสมัยนี้โดยเฉพาะผู้เป็นพ่อของเด็กชายเป็นพฤติกรรมที่แสดงความก้าวร้าว ซากเมตตาก่อสัตว์และผู้ที่ย้อนแย้งว่า ทุกคนในครอบครัวจะพอใจในการทำร้ายลูกสุนัข พวกเขามีพฤติกรรมที่สวนแล้วแต่สะท้อนภาพชีวิตและสิ่งแวดล้อมในครอบครัวและสังคมว่ามีผลต่อบุคลิกภาพและจิตใจของมนุษย์เพียงใด

โครงเรื่องและเนื้อหาลักษณะสุดท้ายในงานเขียนแนวธรรมชาติที่พบในเรื่องสั้นของสตีเฟน เครน คือ โครงเรื่องและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เกิดจากความกดดันของแรงขับภายในร่างกายและสิ่งแวดล้อม ดังปรากฏใน "A Great Mistake" "An Ominous Baby" "His New Mittens" "The Blue Hotel" "The Veteran" "A Man and Some Others" "A Mystery of Heroism" และเรื่องสั้นชุดสงครามทั้งหมดทั้ง "Regulars Get No Glory" "The Price of the Harness" "War Memories" "An Episode of War" และ "The Upturned Face "

ผลไม่ในดวงเมืองหน้าและคนชายซึ่งกำลังนั่งหลับ มีผลให้เด็กชายใน "A Great Mistake" วางแผนขโมย โดยเริ่มแรกนั้นเด็กชายเพียงชื่นชมผลไม้นั้น "... It had thrilled him as few things he had met with in his travels had thrilled him..." (Crane. 1969 : 75) แต่เมื่อเด็กชายได้เฝ้าดูผลไม้อยู่ชั่วเวลาหนึ่งถึงล่อตาเมืองหน้านั้นก็เพิ่มความอยากของเด็กชายขึ้นจนเขาต้องวางแผนขโมย ประกอบกับเหตุการณ์เฉพาะหน้าเป็นใจ เมื่อคนขายอ่านหนังสือพิมพ์จนหลับไป

...For a time he was a simple worshipper at this golden shrine. Then tumultuous desires began to shake him. His dreams were of conquest. His lips moved. Presently into his head there came a little plan. He sidled nearer, throwing swift and cunning glances at the Italian. He strove to maintain his conventional manner, but the whole plot was written upon his countenance...

(Crane. 1969 : 76)

เด็กชายจรจัดใน "An Ominous Baby" มีพฤติกรรมเป็นขโมย เนื่องจากความอยากไถ่รถกับเพลิงของเล่นมาเป็นของตนเอง ทั้ง ๆ ที่เริ่มแรกที่เขาเฝ้าดูเด็กแก๊งค์ก็เล่นรถกับเพลิงคันนั้น เขาเพียงอยากเล่นของเล่นนั้นด้วยเท่านั้น แต่เมื่อเด็กชายได้พยายามขอเล่นด้วยก็ ๆ หลายครั้งเขาได้รับการปฏิเสธทุกครั้ง นี่เองเป็นสถานการณ์ที่บังคับให้เด็กชายต้องแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างเอาจริงไถ่รถกับเพลิงของเล่นซึ่งเป็นสมบัติของคนอื่นมาอยู่ในครอบครองของตนคนเดียว

The wandering baby approached still nearer and, presently, spoke again. "Say" he murmured, "let me play wif it?"

The other child interrupted some shrill tootings. He bended his head and spoke disdainfully over his shoulder.

"No," he said.

The wanderer retreated to the curb. He failed to notice the bit of rope, once treasured. His eyes followed as before the winding course of the engine, and his tender mouth twitched.

"Say," he ventured at last, "is dat yours?"

"Yes," said the other, tilting his round chin. He drew his property suddenly behind him as if it were menaced.

"Yes," he repeated, "it's mine."

"Well, le' me play wif it?" said the wandering baby, with a trembling note of desire in his voice.

"No," cried the pretty child with determined lips. "It's mine! My ma-ma buyed it"

...
...

"Well, I want to play wif it," wailed the other. A sudden, fierce frown mantled his baby face. He clenched his thin hands and advanced with a formidable gesture. He looked some wee battler in a war.

(Crane. 1969 : 79 - 80)

หลังจากที่ได้พยายามขอเล่นด้วยที ๆ หลายครั้งแต่ไม่เป็นผล เด็กชายสกปรก จึงต้องใช้กำลังยื้อแย่งเอาของเล่นจนได้ แล้ววิ่งหนีไป

โธเรส ใน "His New Mittens" ทนการล้อเลียนของเพื่อน ๆ ที่ล้อว่า เขาไม่กล้าเล่นหิมะเพราะว่ากลัวที่ถุงมือคู่ใหม่จะเปื้อนต่อไปไม่ไหว ประกอบกับถูกเพื่อน ๆ ขวางกั้นก่อนหิมะ "..." 'A-fray-ed of his mit-tens!

A-fray-ed of his mit-tens.' They sang these lines to cruel and monotonous music which is as old perhaps as American childhood, and which it is the privilege of the emancipated adult to completely forget 'A-fray-ed of his mit-tens!'" (Crane. 1958 : 550)

เมื่อกลับถึงบ้าน โอเรสถูกลงโทษให้หนึ่งทีที่โตะจนกว่าจะไ้รับอนุญาตให้ไปได้ เขาโกรธแค้นพอถึงเวลาอาหารเย็นจึงทำเป็นหิ้งไม่แตะต้องอาหาร "...he was resolved not to sell his vengeance for bread, cold ham, and a pickle, and yet it must be known that the sight of them affected him powerfully." (Crane. 1958 : 558) ความทิวทำให้โอเรสยื่นมือไปแตะอาหาร เมื่อไ้พบว่าอาหารเย็นเขาน้อยใจและโกรธแค้นที่แม่ไม่สนใจ

แผนการรอกอาหารประท้วงไม่ไ้ผล โอเรสทั้งโมโหและโกรธแค้นจึงวางแผน จะทำให้แม่เสียใจและสำนึกในความผิดก้วยการที่เขาหนีออกจากบ้านไป แล้วไม่กลับมาอีก เขาจะหนีไปเป็นคนชั่วในทุกรูปแบบเพื่อทรมานแม่จนตายไป จะหนีออกจากบ้านแล้วไม่ให้แม่และป้ารู้ที่ไหนจนกว่าแม่ตายจึงจะเขียนจดหมายไปบอกป้าเพื่อให้ป้ารู้สึกเสียใจว่า คนไ้รวมกระทำความผิดก้วย

..., and his eyes filled with tears, which began to move down his cheeks. He sniffled. His heart was black with hatred. He painted in his mind scences of deadly retribution. His mother would be taught that he was not one to endure persecution meekly, without raising an arm in his defence...

He wept for a time before deciding upon the final stroke. He would run away.

(Crane. 1958 : 556 - 557)

โฮเรสมีพฤติกรรมก้าวร้าวโดยหนีออกจากบ้านเนื่องจากความโกรธแค้นที่แม่
เฉยเมยไม่เอาใจใส่ในตัวเขา

ความกลัวในจิตใจของชาวสวีเดนเองและเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เขาเผชิญอยู่
คือการถูกปฏิเสธร่วมดื่มฉลองชัยชนะทำให้ชาวสวีเดนมีพฤติกรรมก้าวร้าวเข้าไปกระชาก
คอเสื้อนักพนันคนหนึ่งให้ลุกขึ้น เขาจึงถูกแทงตายด้วยมีดสั้น

ชาวสวีเดนใน "The Blue Hotel." มาจากนิวยอร์ก เขามาพักที่โรงแรม
เล็ก ๆ ในดินแดนตะวันตกที่เขาบอกที่ว่าเป็นดินแดนที่ป่าเถื่อนน่ากลัวอยู่ ชาวสวีเดน
กลัวและมองพฤติกรรมของทุกคนที่นี่ว่าเป็นอันตรายต่อตัวเขา ทุกอย่างที่เกิดขึ้นในโรงแรม
พูดและปฏิบัติต่อเขา ชาวสวีเดนมองเป็นว่าทุกคนต้องการจะทำร้ายเขา เขากลัวมากจน
กล่าวออกมาว่าเขาคงไม่มีโอกาสรอดชีวิตออกไปจากโรงแรมได้ เมื่อเขากล่าวหา
จอห์นนี่ลูกชายเจ้าของโรงแรมว่าเล่นไฟโกง เกิดการถกเถียงถึงขั้นทำควล ผลคือ
ชาวสวีเดนชนะ หลังจากการควลชาวสวีเดนยังคงตื่นกลัวและไม่สามารถสงบลงได้
ดังนั้นเมื่อเขาถูกปฏิเสธหลังจากชวนให้คนในร้านเหล้ารวมทั้งนักพนันร่วมดื่มกับเขาไม่
สำเร็จ เขาจึงต้องทำเรื่องกระชากคอเสื้อนักพนันให้ลุกขึ้น นักพนันจึงแทงชาวสวีเดน
ตายด้วยมีดสั้น เมื่อคนที่เคาเตอร์และบาร์เทนเคอร์ปฏิเสธที่จะร่วมดื่มเหล้ากับชาว
สวีเดน

"!... , Thanks We don't want any more!"

At this reply the Swede ruffled his chest like a rooster.

"Well," he exploded, "it seems I can't get anybody to
drink with me in this town. Seems so, don't it? Well!"

"Sshi" said the barkeeper

"Say," snarled the Swede, "don't you try to shut me up.

I won't have it. I'm a gentleman and I want people to drink
with me. And I want 'em to drink with me now. Now-do you

understand?" He rapped the bar with his knuckles.

(Crane. 1969 : 445)

จากการถูกปฏิเสธนี้เองทำให้ชาวสวีเดนทำเรื่องไปที่โต๊ะที่นักพนันเล่นไพ่อยู่กับคนสำคัญของเมืองนั้นอีก 2 - 3 คน นักพนันพยายามใจเย็นบอกให้ชาวสวีเดนเอามือออกจากโต๊ะของเขา แต่ไม่ไฉน เมื่อถูกระชากคอเสื้อเขาจึงแทงชาวสวีเดนตาย

"Now, my boy," advised the gambler, kindly, "take your hand off my shoulder and go 'way and mind you own business"...

"What! You won't drink with me, you little dude? I'll make you then! I'll make you!" The Swede had grasped the gambler frenziedly at the throat, and was dragging him from his chair...

(Crane. 1969 : 446)

อีกผู้หนึ่งใน "The Blue Hotel" ที่ถูกกำหนดบังคับพฤติกรรมโดยแรงขับภายในและสิ่งแวดล้อมคือ ชาวตะวันออก เขาเป็นคนที่เห็นว่าจอห์นนี่โกงชาวสวีเดนจริง ๆ ในการ เล่นไพ่ด้วยกัน แต่ในสถานการณ์เช่นนั้นที่จอห์นนี่ปฏิเสธจนเกิดการถกเถียงกับชาวสวีเดนอย่างรุนแรงนั้น ชาวตะวันออกหนึ่งเคยไม่สนับสนุนชาวสวีเดน ทั้งที่เขาบอกความบอຍในภายหลัง "... 'Fun or not,' said the Easterner, 'Johnnie was cheating. I saw him. I know it. I saw him. And I refused to stand up and be a man...' " (Crane. 1969 : 448)

เขาเห็นรี เฟลมมิ่ง ทหารผ่านศึกใน "The Veteran" มุกดาเปลวไฟกำลังลุกไหม้เข้าไปช่วยสัตว์เลี้ยงออกมาจากโรงนาที่กำลังอยู่ในกองเพลิง เขามีพฤติกรรมกล้าอย่างบ้าบิ่น เช่นนี้เนื่องจากความตกใจกลัวสุดขีด ขณะเห็นไฟไหม้ลุกไหม้อย่างหนักเช่นนั้น

เหตุการณ์เฉพาะหน้าที่ทำให้เพาเฮนรีตกใจกลัวสุดขีดจนหน้าซีด คือ ไฟไหม้
เนื่องจากลูกจ้างชาวสวีเดนเมาแล้วทำตะเกียงล้ม เมื่อลูกจ้างตะโกนร้องบอกเพาเฮนรี
ว่าไฟไหม้โรงนา นั้น เพาเฮนรีตกใจรีบวิ่งออกจากห้องนอนไปโดยทันที เมื่อเห็นเปลวไฟ
ที่กำลังลุกไหม้ขึ้นท่วมสูงถึงกำแพงนั้น เขารู้สึกเหมือนมันคือศัตรูที่ชั่วร้าย เปลวไฟใน
กองเพลิงนี้เองทำให้เพาเฮนรีมีความกล้าขึ้นมาอย่างฉับพลัน

..., the Swede, a maniac, stumbled inward, chattering,
weeping, still screaming : "De barn fire ! Fire ! Fire ! De
barn fire ! Fire ! Fire ! Fire !"

There was a swift and indescribable change in the old
man. His face ceased instantly to be a face; it became a
mask, a gray thing, with horror written about the mouth and
eyes...

..., and a yellow flame leaped out at one corner and
sped and wavered frantically up the old gray wall. It was
glad, terrible, this single flame, like the wild banner of
deadly and triumphant foes.

(Crane. 1969 : 326 - 327)

และความกล้าอย่างบ้าบิ่นนี้เองที่ทำให้เพาเฮนรีตัดสินใจเข้าไปช่วยลูกม้าซึ่ง
ถูกลี้มอยู่ในโรงนา ไฟที่กำลังไหม้ไหม้อย่างแรงและคำห้ามปรามของคนอื่น ๆ รอบข้าง
ไม่ได้ทำให้เพาเฮนรีเปลี่ยนใจได้เลย ผลจากการกระทำที่ไม่กลัวตายเช่นนี้ เพาเฮนรี
จึงถูกหลังคาโรงนาที่ถูกไฟไหม้หล่นลงมาทับตาย

... "De colts ! De colts ! You have forgot de colts!"

Old Fleming staggered. It was true; they had forgotten the two colts in the box stalls at the back of the barn.

"Boys," he said, "I must try to get 'em out." They clamoured about him then, afraid for him, afraid of what they should see. Then they talked wildly each to each.

"Why, it's sure death!" "He would never get out!" "Why, it's suicide for a man to go in there !" Old Fleming stared absent-mindedly at the open doors. "The poor little things!" he said. He rushed into the barn.

(Crane. 1969 : 328)

บิล ใน "A Man and Some Others" มีพฤติกรรมไม่กล้าตาย เนื่องจาก
อารมณ์โกรธจิกที่ถูกทำร้ายและถูกเหยียดหยามว่าเป็นคนชั่วช้าที่แอบหลบซ่อนอยู่ในมุมมืด
บิลโกรธและต้องการเอาชนะค่าปราคมาสนั้น เขาจึงลุกออกจากที่ซ่อน ปรากฏตัวให้ศัตรู
ชาวเม็กซิกันเห็น บิลถูกยิงตายในทันที

ชาวเม็กซิกันยั่วเย้าให้บิลโกรธด้วยการเรียกเขาว่าเป็นคนชั่วช้าลึกลับพutschin
เขาไม่สามารถทนทานได้ต่อไป โฉลหัวและลุกขึ้นยืนปรากฏตัวให้ศัตรูเห็น

Presently he began to grow angry. His hidden enemies called him nine kinds of coward, a man who could fight only in the dark, a baby who would run from the shadows of such noble Mexican gentlemen, a dog that sneaked. They described the affair of the previous night, and informed him of the base advantage he had taken of their friends. In fact,

they in all sincerity endowed him with every quality which he no less earnestly believed them to possess. One could have seen the phrases bite him as he lay there on the ground fingering his revolver.

(Crane. 1972 : 213 - 214)

เฟร็ด คอลลินส์ พลทหารคนหนึ่ง ใน "A Mystery of Heroism" กล้าเสี่ยงตายบุกเข้าไปเอาน้ำจากบ่อน้ำในดินแดนของศัตรู ขณะการสู้รบกำลังดำเนินอยู่นั้นเป็นพฤติกรรมที่แสดงความกล้าอย่างบ้าบิ่น แต่คอลลินส์ทำเช่นนั้นได้ เนื่องจากความกระหายน้ำ "... 'I wisht I had a drink. I bet there's water in that there ol' well yonder!'" (Crane. 1958 : 381) และที่สำคัญที่สุดคือ เขาถูกเพื่อน ๆ ทหารด้วยกันยิงและทำให้เขาบาดเจ็บ เขาโกรธไม่อาจทนทานคำหาทายนั่นต่อไปได้ เขาจึงไปขออนุญาตหัวหน้าเพื่อจะไปเอาน้ำ

Some comrades joked Collins about his thirst. "Well, if yeh want a drink so bad, why don't you go git it?"

"Well, I will in a minnet, if yeh don't shut up!"

...

There was a quarrel in A Company. Collins was shaking his fist in the faces of some laughing comrades. "Dern yeh ! I ain't afraid t' go. If yeh say much, I will go!"

"Of course, yeh will ! You'll run through that there medder, won't yeh?"

Collins said, in a terrible voice : "You see now!"

At this ominous threat his comrades broke into renewed jeers.

Collins gave them a dark scowl, and went to find his captain...

(Crane. 1958 : 382 - 383)

คำขู่และท่าทายเป็นเพื่อน ๆ ประกอบกับความกระหายน้ำ มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของคอสินส์อย่างมาก เขาโกรธและต้องการเอาชนะเพื่อน ๆ จึงไปขออนุญาตหัวหน้าบุกเข้าไปตักน้ำจากบ่อในกินแคนส์ครามาได้

บรรดานายทหารในกองทัพอเมริกันเป็นปुरुชนคนธรรมดา พวกเขาทำการรบโดยไม่ไถ่คำนึงถึงเลยว่าตนเองกำลังประกอบวีรกรรมสำคัญในประวัติศาสตร์ ในทางตรงข้ามบรรดานายทหารเหล่านี้ทำการรบในกองทัพทั้งที่มีความหิว กระหาย และกลัว แต่ช่วงเวลาที่อยู่ในสนามรบพวกเขาต้องรบและหลบหนีบ้างด้วยสัญชาตญาณการเอาตัวรอด เขาสู้คือยังปืนใส่กลุ่มข้าศึกเมื่อใดมีคนอื่นยิง เมื่อปากเจ็บเขาต้องการความเอาใจใส่และการเหลียวแล ถ้าหากสิ่งเหล่านี้รู้สึกเข้มข้นเจ็บปวดเป็นธรรมดา จะเห็นได้ว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของบรรดานายทหารและพลทหารในกองทัพอเมริกันนั้น เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากแรงขับภายในและสิ่งแวดล้อมที่พวกเขาเผชิญอยู่ในขณะนั้น

ความกลัวของพลทหารใน "War Memories" เห็นได้ตั้งแต่เมื่อมีคำสั่งยิงที่มัน พลทหารคนหนึ่งร้องขึ้นว่าเป็นการโง่ที่จะทำให้ทุกคนตายหมู่ ๆ นี้เอง

"...Why, they're trying to take the position," he cried, and I admitted meekly that I thought they were. "But they can't do it, you know," he protested vehemently. "It's impossible." And-good fellow that he was-he began to grieve and wail over a useless sacrifice of gallant men. "It's plucky, you know ! By Gawd, it's plucky ! But they can't do it !" He was profoundly moved ; his voice was quite

broken. "It will simply be a hell of a slaughter with no good coming out of it."

(Crane. 1972 : 461)

พลทหารคนหนึ่งที่ถูกยิงจะกลัวมากและพูดว่าถ้ารู้ว่าการรบจะเป็นอย่างนี้คงไม่สมัครมาหรือไม่ก็ลาออกไปก่อนหน้านี้แล้ว "... 'Well, this ain't exactly what I enlisted for, boys. If I'd been told about this in Tampa, I'd have resigned from th' army'..." (Crane. 1972 : 462) ผู้สื่อข่าวซึ่งกำลังคุยอยู่กับพลทหารกลุ่มหนึ่งกลัวมากถึงขั้นไม่กล้าหันไปสบตา กับ นายทหารผู้หนึ่งซึ่งถูกยิงกลางแสงหน้าเลือกไหลหยดลงเป็นทางไปบรรจบกันที่หนวก เมื่อการสู้รบเข้มข้นขึ้นจนไม่รู้ทิศทางกระสุน ทหารสู้รบเต็มที่โดยไม่คิดชีวิต

...The modern bullet is a far-flying bird. It rakes the air with its hot spitting song at distances which, as a usual thing, place the whole landscape in the danger-zone. There was no direction from which they did not come. A chart of their courses over one's head would have resembled a spider's web... Most of the men seemed to have no idea of a grand historic performance, but they were grimly satisfied with themselves...

(Crane. 1972 : 462)

ผู้สื่อข่าวสงครามเห็นภาพการสู้รบและสภาพทหารบาดเจ็บรวมทั้งเพื่อนเก่าของเขา เขากลัวจนไม่อยากจะคิดว่าเป็นความจริง เขาสิ้นและพูดที่อ้างด้วยความกลัวในสภาพความตายที่น่าเกลียดน่ากลัวนั้น

...I had looked upon five hundred wounded men with stolidity, or with a conscious indifference which filled me with amazement. But the apparition of Reuben McNab, the schoolmate, lying there in the mud, with a hole through his lung, awed me into stutterings, set me trembling with a sense of terrible intimacy with this war which theretofore I could have believed was a dream-almost...

(Crane. 1972 : 463)

และก็เช่นกัน เสนาธิการและสันโน "The Upturned Face" กลัวมากจนแทบทำอะไรไม่ถูกเมื่อต้องฟังเพื่อนนายทหารคนหนึ่งซึ่งถูกยิงตาย ความกลัวของทั้งสองเห็นได้ชัดตั้งแต่เมื่อ เสนาธิการถามสันโนด้วยความไม่แน่ใจว่าจะจัดการยังงัยกับศพเมื่อสันโนบอกว่าให้ฝัง เสนาธิการยังบอกอีกว่าน่าจะไว้ฝังวันต่อไป เมื่อไม่แน่ใจว่าจะยึดที่มั่นได้นานนัก ทั้งสองจึงตัดสินใจให้พลทหารขุดหลุมเพื่อฝังวันนั้น

ความกลัวของทั้งสองเพิ่มขึ้นถึงขีดสุดหลังจากสวคมนตรีเสร็จแล้ว เมื่อสันโนตกใจหลบหน้าศพ แต่ครั้งที่เสียงคืนกระแทกหน้าศพดังพล้อป ๆ ทั้ง เสนาธิการและสันโนกลัวจนต้องพยายามพูดกลบเกลื่อน สันโนกลัวจนปากสั่นและพูดก็ค้อง เสนาธิการนั้นริมฝีปากซีดจนขาว ขณะสั่งให้สันโนกลบหน้าศพให้เสร็จโดยเร็ว

He again filled the shovel and flung the earth. Always the earth made that sound-plop. For a space Lean worked frantically, like a man digging himself out of danger.

Soon there was nothing to be seen but the chalk-blue face. Lean filled the shovel. "Good God," he cried to

the adjutant. "Why didn't you turn him somehow when you put him in? This-" Then Lean began to stutter.

The adjutant understood. He was pale to the lips.

"Go on, man," he cried, beseeching'y, almost in a shout.

Lean swung back the shovel. It went forward in a pendulum curve. When the earth landed it made a sound--plop.

(Crane. 1958 : 393)

ความกลัวของนายร้อยโทที่ทำความบาปแก่ตนเองใน "An Episode of War" นั้นเป็นความกลัวที่ยิ่งใหญ่สำหรับเขามากเมื่อไม่ได้คาดคิดมาก่อน เขาจึงไม่สามารถยอมรับความจริงได้ความนั้นกลัวถึงปานนั้น ก็เลยพยายามหลอกตัวเองเพื่อหนีจากโลกแห่งความจริงที่หนักตัวนี้ จากพฤติกรรมหลาย ๆ อย่างที่นายร้อยโทแสดงออกทำให้ทราบได้ชัดว่าเขาเขินตระหนกกับบาปแผลที่ได้รับจนจัดการกับมันไม่ถูกแม้ความชั่วก็ไม่สามารถสอกลีบเข้าปกได้ เนื่องจากไปจับที่คมดาบ

The officer had, of course, been compelled to take his sword into his left hand. He did not hold it by the hilt. He gripped it at the middle of the blade, awkwardly. Turning his eyes from the hostile wood, he looked at the sword as he held it there, and seemed puzzled as to what to do with it, where to put it...

(Crane. 1958 : 394 - 395)

นายร้อยโทไม่รู้อะไรจะปฏิบัติต่อแขนของคนอย่างไรร เขาประคัมประคองแขนบาดเจ็บนั้นราวกับมันเป็นแก้วเปราะบางที่จะแตกได้ง่าย "... He held his right wrist tenderly in his left hand as if the wounded arm was made of very brittle glass..." (Crane. 1958 : 395)

ในที่สุดเมื่อหมอเปิดแผลออกดู นายร้อยโทปฏิเสธและชักขึ้นที่จะให้หมอตัดแขน เขายังไม่อยากจะเชื่อว่ามันเลวร้ายถึงขั้นที่กองทัพจะทิ้ง "... 'Let go of me,' said the lieutenant, holding back wrathfully, his glance fixed upon the door of the old school house, as sinister to him as the portals of death..." (Crane. 1958 : 398)

บรรดาทหารคือสามัญชนไม่ใช่ผู้เก่งกล้าวิเศษอะไร พวกเขามีความกลัว ความท้อ ความน้อยเนื้อต่ำใจ เจ็บปวดและขมขื่นในชีวิตเช่นปุถุชนทั่วไป พลทหารใน "The Price of the Harness" บ่นทิวขณะที่กำลังสู้รบ

"Wonder if we'll git anythin' to eat," said Watkins, in a low voice.

"Should think so," said Nolan, in the same tone. They betrayed no impetience ; they seemed to feel a kind of awe of the situation.

(Crane. 1956 : 387)

ขณะที่กำลังสู้รบ ทหารหลายคนบ่นทิวตลอดเวลา และเมื่อรู้ว่าคืนนี้ไม่มีส่วนแบ่งอาหารคืนนั้นบรรดาทหารโกรธคนคน และขมขื่น บางคนถึงกับสบถ.

...In the meantime the sergeant had reappeared and was standing over them. "No rations tonight," he said gruffly, and, turning on his heel, walked away.

This announcement was received in silence. But Watkins had flung himself face downward, and putting his lips close to a tuft of grass, he formulated oaths. Martin arose and, going to his shelter, crawled in sulkily. After a long interval Nolan said aloud, "Hell !" Grierson, enlisted for the war, raised a querulous voice. "Well, I wonder when we will git fed?"

(Crane. 1956 : 388)

เมื่อมารัดถูกยิงในการสู้รบ เขาคงใจกลัวจนไม่รู้จะจัดการกับตัวเองอย่างไร
ต่อมารการสู้รบก็เกิดขึ้น โนแลนล้มตัวลงหลบในระดัปรายกับพื้นเช่นเดียวกับทหารคนอื่น ๆ
เขาคิดถึงชีวิตคนของจนกระทั่งลืมคิดถึงเพื่อนคนอื่นโดยสิ้นเชิง

Martin lay on the ground, clutching his left forearm just below the elbow with all the strength of his right hand. His lips were pursed ruefully. He did not seem to know what to do. He continued to stare at his arm.

Then suddenly the bullets drove at them low and hard. The men flung themselves face down in the grass. Nolan lost all thought of his friend...

(Crane. 1956 : 394)

มาร์ตินถูกยิงที่แขน แต่เมื่อเขารายงานกับนายร้อยโท เขาค่อนข้างใจและขมขื่นที่ไม่ได้รับการเอาใจใส่จากหัวหน้าเลย "...The lieutenant was very busy. 'All right, all right,' he said, heeding the man just enough to learn where he was wounded. 'Go over that way. You ought to see a dressing-station under those trees...'" (Crane. 1956 : 396)

ขณะที่รู้สึกเปลี่ยวจากบาดแผลของตนเอง มาร์ตินรู้สึกเห็นแก่ตัว เขาปฏิเสธที่จะไปช่วยทหารบาดเจ็บคนอื่นทั้งที่ได้รับการขอร้อง เขาปฏิเสธคำขอร้องนั้นอย่างไม่มีเยื่อใย "... A comrade immediately began to bustle importantly. 'Here,' he called to Martin, 'help me carry this man, will you?' Martin looked at him with dull scorn. 'I'll be damned if I do,' he said. 'Can't carry myself, let alone somebody else'..." (Crane. 1956 : 398)

อย่างไรก็ดี ทั้งที่มีความหิว ความกลัว ความรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจและขมขื่นในชีวิต แต่ถึงเวลารบในสภาพการณ์เฉพาะหน้าที่ต้องยิงต่อสู้เพื่อเอาชีวิตรอดนั้น พลทหารเหล่านี้จะยิงทันที เมื่อได้ยินเสียงคนอื่นยิง พวกเขาจึงปืนคู่ชีพจนลืมหูลืมตา "...Then suddenly every rifle in the firing line seemed to go off of its own accord. It was the result of an order, but few men heard the order; in the main they had fired because they heard others fire, and their sense was so quick that the volley did not sound too ragged..." (Crane. 1956 : 399)

บรรดาทหารจะลืมหูลืมตาทุกข้อมากต่าง ๆ ที่ผ่านมามีขณะที่จับอาวุธต่อสู้กับศัตรู ความจริงพวกเขาลืมทุกอย่างนอกจากการยิง "... They now were absorbed in this business of hitting something, and all the long

the long training at the rifle-ranges, all the pride of the marksman which had been so long alive in them, made them forget for the time everything but shooting..." (Crane. 1956 : 400)

นี่เองคือ คุณสมบัติหนึ่งในสามของพลทหารประจำกองทัพอเมริกันใน "Regulars Get No Glory." คุณสมบัติอีก 2 ประการคือ ความอดทนที่จะอยู่ภายใต้สถานการณ์ใด ๆ ได้เสมอและ ความสามารถที่จะก้าวต่อไปข้างหน้าได้อย่างไม่หยุดยั้ง

บรรดาทหารประจำกองทัพอเมริกันจะทำการรบโดยไม่คำนึงถึงเลยว่าใครจะแพ้หรือชนะ " ...He doesn't even ask whether the Americans are winning or losing. พวกเขาจะทำการรบและไม่มีอะไรจะหยุดยั้งพวกเขาไว้ได้นอกจากลูกปืน ... Nothing now can stop him but a bullet." (Crane. 1956 : 384)

สรุปได้ว่าจากเรื่องสั้นของสตีเฟน โครนส่วนใหญ่แล้วมีโครงเรื่องและเนื้อหาเกี่ยวข้องกับชีวิตที่ถูกกำหนดบังคับให้ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดความเชื่อมั่นในสังคมผู้ยากไร้ และพฤติกรรมอันเกิดจากความกดดันของสิ่งแวดล้อมและแรงขับภายในร่างกาย อันเป็นแนวของโครงเรื่องแบบธรรมชาตินิยม

แก่นเรื่อง

แก่นเรื่องของงานเขียนแนวธรรมชาตินิยม เป็นเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม การสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง เพราะมีแรงขับภายในร่างกายและสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขของชีวิต เรื่องราวของพฤติกรรมที่เกิดจากความกดดันของสิ่งแวดล้อมและแรงขับภายในเช่นความรุนแรง ความโหดร้ายและความอยุติธรรมในสังคม เรื่องท้องห้ามในสังคม เช่น เรื่องราวของโสเภณี และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับชนชั้นและการวิจารณ์สังคม การแสดงออกซึ่งความก้าวร้าวและการกระทำที่ปราศจากสำนักค่านิยมคุณธรรม เรื่องราวของความกล้าหาญอย่างบ้าบิ่น ความกลัว และความตาย พฤติกรรมที่เกิดจากความขัดแย้งในตัวเอง เช่น ความมีหวังกับความสิ้นหวัง พฤติกรรมที่เป็นความพยายามที่จะเอาชนะธรรมชาติ และการสร้างภาพพจน์ของธรรมชาติไว้ในฐานะอำนาจที่ปราศจากความสนใจใฝ่ใคร่ ใดๆ ในตัวมนุษย์

แก่นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม จะปรากฏในเรื่องสั้นต่อไปนี้ของ สตีเฟน เครน คือ "The Knife" "Flanagan and His Short Filibustering Adventure" "The Open Boat" "In the Depths of a Coal Mine" "A Dark-Brown Dog" "The Men in the Storm" และ "An Experiment in Misery"

อาเล็ก วิลเลียมส์จำเป็นต้องโกหกกับสตีโวนันท์ใน "The Knife" เพื่อรักษาชื่อเสียงของตนเองไว้ เนื่องจากเขาเป็นคนที่ข่มขืนยกย่องว่าเคร่งในศาสนา และประพฤตินอนอยู่ในศีลในธรรมโดยตลอดมา ถ้าหากว่าคนในสังคมของเขารู้ความลับที่มีเตอร์รักษาไว้ว่าเขาเข้าไปขโมยแท่งโมในสวนของสตีโวนันท์แล้ว อาเล็กจะต้องสูญเสียคุณงามความดีสั่งสมมา และในขณะที่สตีโวนันท์ถามความจริงจากเขาให้ได้ว่าใครคือเจ้าของมีกนั้น ไม่มีหนทางอื่นใดที่อาเล็กจะทำได้นอกจากโกหกไปว่ามีคเป็นของเพื่อนสนิทของเขาคนหนึ่ง อาเล็กไม่บอกความจริงว่ามีเตอร์เป็นเจ้าของมีคของกลางเล่มนั้น เพราะจะมีผลให้ความลับของเขาถูกเปิดเผยไปทั่ว ฉะนั้นความอยู่รอดในสังคมนั้นเองที่เป็นสาเหตุให้อาเล็กโกหก

กัปตันเฟลเนแกนใน "Flanagan and His Short Filibustering Adventure" สั่งสละเรือฟาวคลิง และเอาเรือเล็กออกทั้งที่เป็นการเสี่ยงมากที่จะรอดชีวิตในเรือเล็ก เช่นนั้นกลางทะเลใหญ่ แต่ในสถานการณ์เช่นนั้นที่เรือฟาวคลิง ถูกยิงจากเรือไอ้หน้ำของ ฝ่ายศัตรูจนไม่อาจจะเกินทางต่อไปได้ การเสี่ยงชีวิตในเรือเล็กขนาด 10 ฟุต ทั้งที่ตนเอง ใ้ได้รับบาดเจ็บที่แขนขวานั้น ดูจะเป็นหนทางเดียวที่พอจะมีหวังในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอด ของชีวิต และกัปตันเองก็ตระหนักดีว่าไม่ใช่เรื่องง่าย ๆ เลยที่จะมีความกล้าที่จะต่อสู้ ่ต่อไป เขากลัวในงานเสี่ยงชีวิตนี้ด้วยเช่นกัน "...The captain knew that it requires sky to give a man courage..." (Crane. 1969 : 347)

การเผชิญภัยกลางทะเลเป็นเวลาถึง 2 วัน 2 คืนของกัปตัน กูก ช่างเครื่อง และผู้สื่อข่าวใน "The Open Boat" แสดงให้เห็นการต่อสู้ครั้งยิ่งใหญ่เพื่อความ อยู่รอดของชีวิต ทุกคนเอาใจใส่ในหน้าที่ของตนเองอย่างเต็มที่ สายตาทุกคนจ้องจับอยู่ ที่คลื่นกลางทะเลที่พัดโหมกระหน่ำเรือเล็กของพวกเขาจะลจกแลวะลจกเลาจนทุกคน ไม่มีโอกาสได้เงยหน้าขึ้นมองท้องฟ้า "...None of them knew the color of the sky. Their eyes glanced level, and were fastened upon the waves that swept toward them..." (Crane. 1969 : 360)

ชายทั้ง 4 คนในเรือเล็กขนาดยาวเพียง 10 ฟุต ต้องต่อสู้กับงานเสี่ยงชีวิต ครั้งนี้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตพวกเขาอย่างเต็มที่ เมื่อได้ค้นพบว่าไม่อาจหวังความ ช่วยเหลือจากใครได้เลย แม้ธรรมชาติก็ไม่แยแสหรือใส่ใจในชะตากรรม ครั้งนี้ของ พวกเขาเลย มีหน้าซำกลับเพิกเฉยโดยสิ้นเชิง ผู้สื่อข่าวสะท้อนความรู้สึกของเขาออกมาว่าธรรมชาตินั้นไม่ไ้กลัวใครเลยเพียงเฉยเมย และไม่ใส่ใจในคิตอมมนุษย์ที่กำลัง ต่อสู้กับชะตากรรมของเขาอยู่อย่างหนักหน่วง ผู้สื่อข่าวได้ตระหนักเช่นนี้เมื่อเห็นตึกสูง ะหง่านตั้งอยู่ที่ฝั่งทะเลและหันหลังออกสู่ทะเลทางคานที่เขาออกไปพอดี

...This tower was a giant, standing with its back to the plight of the ants. It represented in a degree, to the correspondent, the serenity of nature amid the struggles of the individual-nature in the wind, and nature in the vision of men. She did not seem cruel to him then, nor beneficent, nor treacherous, nor wise. But she was indifferent, flatly indifferent...

(Crane. 1969 : 381)

ชีวิตคนงานเหมืองใน "In the Depths of a Coal Mine" ทองหล่อ
ทำงานเพื่อปากท้องของตนเองและครอบครัวอยู่ภายในเหมืองที่ระดับลึกถึง 1150 ฟุต
คนงานเหมืองต้องทนกับสภาพบรรยากาศที่เลวร้าย ทั้งอากาศร้อนอบอ้าว อับชื้น
ฝุ่นละอองคละคลุ้งของถ่านหิน เขม่าควันสีค่าปกคลุมไปทั่ว เสียงคังสนั่นแสบแก้วหูของ
เครื่องจักรกลขนาดมหึมาที่ทำงานอยู่ตลอดเวลาและยังผลให้เกิดการสั่นสะเทือนไปทั่ว
บริเวณนั้น นอกจากสภาพการทำงานที่เลวร้ายนี้แล้ว คนงานเหมืองยังต้องเสี่ยงชีวิต
เพื่อแลกกับค่าจ้างเล็กน้อยกับน้ำท่วม ก๊าซรั่ว ลิฟต์เสีย หรือไม้กั้นคองคองหล่นหนักให้
ชนจากก้อนหินใหญ่ที่จะหล่นลงมาบดขยี้ร่างของพวกเขาได้ทุกเมื่อ นับเป็นสภาพชีวิตมนุษย์
ที่ตกเป็นเหยื่อ คืออยู่ในเงื้อมมือของธรรมชาติโดยสิ้นเชิง เพราะชีวิตของพวกเขาต้อง
จบลงที่โรคภัยที่เกิดจากฝุ่นละอองถ่านหิน

Great and mystically dreadful is the earth from a mine's
depth. Man is in the implacable grasp of nature. It has
only to tighten slightly, and he is crushed like a bug.
His loudest shriek of agony would be as impotent as his

final moan to bring help from that fair land that lies
Heaven, over his head.

(Crane. 1972 : 320)

อย่างไรก็ดีคนงานเหมืองไม่ค่อยอดทนกับชีวิตที่ลำบากยากเข็ญเช่นนี้เลย
พวกเขาคดคองสุมทำงานเพื่อปากท้องอยู่เช่นนี้รุ่นแล้วรุ่นเล่า แม้ว่าชีวิตจะโหดร้าย
ธรรมชาติจะอำมหิตกับชีวิตของเขาเพียงใดก็ตาม

Of that sinister struggle far below there came no
sound, no suggestion save the loaded cars that emerged one
after another in eternal procession and went creaking up
the incline that their contents might be fed into the
mouth of the "breaker," imperturbably cruel and insatiate,
black emblem of greed, and of the gods of this labor.

(Crane. 1972 : 321)

การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตนั้นไม่ไ้มีเฉพาะในชีวิตคนงานเหมืองเท่านั้น
สัตว์ก็ต่อสู้เพื่อชีวิตของมันเช่นกัน พืชที่ทำหน้าที่ขุดลอกถ่านหินในเหมืองใน
" In the Depths of a Coal Mine " ก็คงทนอยู่ในสภาพที่เลวร้ายของเหมือง
เช่นเดียวกับคนงานเหมือง ลูกสุนัขสีน้ำตาล ใน " A Dark-Brown Dog "
คงคอยหลบหลีกอาวุธอันอาจจะเป็นชิ้นส่วนของอะไรก็ตามที่อยู่ใกล้มือของสมาชิก
ครอบครัวเด็กชายคนหนึ่งในบ้านสลัม สมาชิกครอบครัวนี้แต่ละคนล้วนอารมณ์ร้ายบางครั้ง
เมื่อที่เลี้ยงลูกหมาคือตัวเด็กชายไม่อยู่บ้านหรือลืมลูกสุนัขจะได้อาหารกินไม่พอ อย่างไรก็ตาม
เพื่อความอยู่รอดของชีวิตของมันในกลุ่มคนที่โหดร้าย โดยเฉพาะพ่อของเด็กชายในเวลาเมา
ลูกสุนัขได้ฝึกฝนตนเองให้รู้จักหลบหลีกให้พ้นจากอาวุธต่าง ๆ และให้รู้จักที่จะหาอาหารกิน
เองได้เมื่อมันถูกลืมหรือกินไม่อิ่มในเวลาที่ไม่อยู่หรือลืมหาอาหารให้มันกินในบางครั้ง

...Moreover, the latter grew very skilful in avoiding missiles and feet. In a small room containing a stove, a table, a bureau and some chairs, he would display strategic ability of a high order, dodging, feinting and scuttling about among the furniture. He could force three or four people armed with brooms, sticks and handfuls of coal, to use all their ingenuity to get in a blow. And even when they did, it was seldom that they could do him a serious injury or leave any imprint.

(Crane. 1969 : 85)

สมาชิกในครอบครัวของเด็กชายใจร้ายมาก ทั้งลูกสุนัขพยายามผูกมิตรด้วยก็ไม่ได้ผล ฉะนั้นลูกสุนัขจึงต้องต่อสู้กับการกลั่นแกล้งให้อด ๆ หนยาก ๆ มันจะหาวิธีขโมยกินอาหารเองจนได้ตาถูกลิ้ม "... They used to gain a certain satisfaction in underfeeding him, but finally his friend the child grew to watch the matter with some care, and when he forgot it, the dog was often successful in secret for himself..." (Crane. 1969 : 86)

มนุษย์มีสัญชาตญาณของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดเป็นธรรมดา จะเห็นได้ว่าคนจรจัด ผู้ยากไร้และคนอับโชคใน "The Men in the Storm" นั้นต้องต่อสู้กับความหนาวเหน็บของฤดูหนาวที่โหดเหี้ยม เมื่อธรรมชาติโหดร้ายกับมนุษย์คือ ในฤดูหนาวมีพายุหิมะพัดโหมกระหน่ำอยู่ตลอดเวลาไม่เคยขาดระยะ มนุษย์ต้องกระทำการใด ๆ ก็ตามเพื่อต่อสู้กับความหนาวเย็นที่คนกำลังเผชิญอยู่ เห็นได้จากการที่พวกเขาเบียดเสียดยัดเยียดกันอยู่หน้าประตูโรงงาน ตามชอกตึก ใต้เพิงและชายคาอาคารเพื่อรอเวลาประตูโรงงานเปิด ในโรงงานจะมีความอบอุ่นให้คนจนได้พึ่งพิง คนยากจนมีความหวังอยู่ที่โรงงานนี้

เนื่องจากเขาจะไ้ที่ทุกหัวนอนมีกาแฟและขนมปังเป็นอาหารเช้า โดยจ่ายเงินเพียง 5 เซ็นซึ่งเป็นราคาที่คนยากจนพอจะสู้ไ้

สองข้างทางเต็มไปด้วยผู้คนที่ยืนเสียดกันแน่นเพื่อให้ไ้ไ้จากร่างกาย ภายทอถึงกันและกันประทังความหนาวเหน็บจนกว่าประตูจะเปิด "...The sidewalk soon became completely blocked by the bodies of the men. They pressed close to one another like sheep in a winter's gale, keeping one another warm by the heat of their bodies..." (Crane. 1969 : 150)

เมื่อคนยิ่งมากขึ้นในขณะที่อากาศหนาวเย็นลงและผู้คนกระวนกระวายเมื่อมีคนบอกว่าเปิดประตูไ้ไ้ ผู้คนทั้งผลักไ้ เหยียบเท้าและคำทอกัน การผลักไ้ทวี่ขึ้นเมื่อทุกคนต้องการเขาไปไ้ไ้ประตูและตัวโรงงานไ้มากที่สุด อันเป็นความพยายามที่จะต่อสู้เพื่อไ้ไ้ว่าไ้ไ้ไ้มาซึ่งสิ่งที้นต้องการ นั้นคือความอบอุ่น มนุษย์แต่ละชีวิตต้องการช่วยเหลืออย่างสุดความสามารถ เมื่อเพื่อนมนุษย์ที่ร่ำรวยและอยู่ในฐานะที่ร่ำรวยกว่าเคยเมยต่อชีวิตของคนจนที่ด้อยกว่าทุก ๆ คน ทั้งที้นรวยเจ้าของร้านสินค้าใหญ่โตโอโง่งซึ่งอยู่ตรงข้ามโรงงานไ้ไ้ไ้ทางเมตตภาพรณิคนจนเลยที้นที่ เขาเห็นชะตากรรมของยากจนที้นกำลังทนต่อสู้กับพายุหิมะ

...He stood in an attitude of magnificent reflection.

He slowly stroked his moustache with a certain grandeur of manner, and looked down at the snow-encrusted mob. From below, there was denoted a supreme complacency in him. It seemed that the sight operated inversely, and enabled him to more dearly regard his own environment, delightful relatively.

(Crane. 1969 : 152)

นอกจากเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจะไม่ใส่ใจต่อชะตากรรมของผู้ยากไร้แล้วธรรมชาติ
ยังเพิกเฉยต่อชะตากรรมของพวกเขาอีกด้วย นี่เองเป็นสาเหตุให้มนุษย์ต้องต่อสู้เพื่อ
ความอยู่รอดของชีวิตอย่างหนักหน่วง "...The snow boat with merciless
persistence upon the bowed heads of those who waited. The wind
drove it up from the pavements in frantic forms of winding white,
and it seethe in circles about the huddled forms, passing in, one
by one, three by three, out of the storm..." (Crane. 1969 : 153)

คนจรจัดและผู้ยากไร้ใน "An Experiment in Misery" ต้องต่อสู้กับ
ความอดอยากหิวโหย การอดมืออดตีน การย้ายที่ทุกหัวนอนไปเรื่อย ๆ และการกระทำ
ทุกอย่างเพื่อประทังชีวิตและความตาย เช่น เป็นขอทานและเป็นขอทาน ผู้ยากไร้ต้อง
ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตกันตามลำพัง ในเมื่อผู้ร่ำรวยและมีชีวิตที่สุขสบายกว่าไม่ใส่ใจ
หรือเห็นอกเห็นใจในชีวิตทุกข์ยากลำเค็ญของคนจนเลย เห็นได้จากพวกผู้คนที่แต่งตัวสวย
เสื้อผ้าดี ๆ ที่เดินผ่านคนจรจัดไปโดยไม่หันมามองเลย

The people of the street hurrying hither and thither made
a blend of black figures changing yet frieze-like. They
walked in their good clothes as upon important missions,
giving no gaze to the 2 wanderers seated upon the benches.
They expressed to the young man his infinite distance from
all that he valued. Social position, comfort, the pleasures
of living, were unconquerable kingdoms...

(Crane. 1969 : 165)

ในสังคมที่คนส่วนใหญ่ในสังคมนิยมวัตถุ คนส่วนใหญ่จะมุ่งแสวงหาเพื่อให้สิ่งที่
ตนต้องการแสวงหาผลประโยชน์ต่าง ๆ เพื่อเพิ่มพูนความมั่งคั่งร่ำรวยของตนให้มากยิ่งขึ้น
ไปอีก โดยไม่คิดจะเหลียวมองผู้ที่ต่ำต้อยและค้อยกว่าตนในทางต่าง ๆ เลย จึงยอมเป็น

การยากที่คนยากจนจะหวังได้รับความช่วยเหลือจากคนร่ำรวยกว่า ขณะที่คนร่ำรวยมุ่งแสวงหาประโยชน์ส่วนตน แข่งขันกันเพื่อขึ้นไปถึงชั้นสุดท้าย

...And in the background a multitude of buildings, of pitiless hues and sternly high, were to him emblematic of a nation forcing its regal head into the clouds, throwing no downward glances; in the sublimity of its aspirations ignoring the wretches who may flounder at its feet...

(Crane. 1969 : 165)

ในขณะที่คนร่ำรวยเร่งแสวงหาและคักคองผลประโยชน์ให้ตนเองเพื่อความมั่งคั่งร่ำรวยยิ่งขึ้นไปอีก คนยากจนต้องปากกัดตีนถีบทำทุกอย่างเพื่อปากท้องบางคนถึงกับเป็นขโมยเพื่อประทังความหิว เช่น ขโมยห่ออาหาร

..., they encountered an old man who ~~was~~ trying to steal forth with a tiny package of food, but a tall man with an indomitable moustache stood dragon fashion, barring the way of escape. They heard the old man raise a plaintive protest. "Ah, you always want to know what I take out, and you ~~never~~ see that I usually bring a package in here from my place of business...

(Crane. 1969 : 164)

ส่วนชายอีกคนหนึ่งต้องเที่ยวเก็บขอทานเพื่อหาเงินพอเป็นค่าที่พัก

"Say, gents, can't yeh give a poor feller a couple of cents t' git a bed. I got five, and I gits anudder two

I gits me a bed. Now, on th' square, gents, can't yeh jest
gimme two cents t' git a bed? Now, yeh know how a
respecter'ble gentlem'n feels when he's down on his luck,
an' I -"

(Crane. 1969 : 157)

ชายผู้นี้ยังต้องโกหกอีกกว่าห้าเซ็นต์และเที่ยวขอร้องเพื่อให้ได้อีก
2 เซนต์ ทั้งที่ความจริงแล้วเขามีอยู่เพียง 4 เซนต์ เขาจำเป็นต้องโกหกเพราะการขอ
เพิ่มอีก 2 เซนต์ย่อมไถ่ยากกว่าจะขอทีละ 3 เซนต์ เมื่อเขาถูกจับได้ว่าโกหกเขารู้สึก
ละอายใจทั้งเจ็บปวดขมขื่นในโชคชะตาของตนเองที่ถูกจับได้

"Let's see th' five cents."

The assassin wore an expression of drunken woe at this
sentence, filled with suspicion of him. With a deeply
pained air he began to fumble in his clothing, his red
hands trembling. Presently he announced in a voice of
bitter grief, as it he had been betrayed - "There's on'y
four."

(Crane. 1969 : 157)

จะเห็นได้ว่า คนยากจนจะใช้วิธีการทุกอย่างในการต่อสู้กับสังคมและธรรมชาติ
เพื่อความอยู่รอดของชีวิต ทั้งเป็นขอทาน เป็นขโมย และการโกหก

แก่นเรื่องที่เกี่ยวกับการสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง เนื่องจากมีแรงขับ
ภายในและสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดเงื่อนไขชีวิตทำให้มนุษย์แสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เกิด
จากความกดดันของแรงขับภายในร่างกายและสิ่งแวดล้อม สิ่งแวดล้อมในที่นี้หมายถึง
ทั้งสถานการณ์และเหตุการณ์ต่าง ๆ ในสังคมที่ตัวละครกำลังเผชิญอยู่ และสิ่งแวดล้อมที่

หมายถึง ธรรมชาติจริง ๆ แก่นเรื่องในลักษณะเช่นนี้ปรากฏใน "A Mystery of Heroism" "A Man and Some Others" "The Veteran" "The Blue Hotel" "His New Mittens" "An Ominous Baby" และ "A Great Mistake"

เฟรค คอลินส์ใน "A Mystery of Heroism" สูญสิ้นความเป็นตัวของตัวเอง คือ ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองไว้ได้ เขาคงเป็นทาสของความโกรธและความต้องการเอาชนะซึ่งเกิดจากการยั่วหย้าทนายของเพื่อน ๆ ทหารถือได้ว่าเขาคงเป็นทาสของเหตุการณ์เฉพาะหน้าขณะนั้นหรือสิ่งแวดล้อมนั่นเอง และกล่าวได้ว่า คอลินส์ตกเป็นเหยื่อของความต้องการภายในร่างกายควบคู่กัน ความต้องการนั้นคือความกระหายน้ำ

คอลินส์ประหลาดใจในตัวเองที่เขาไม่รู้สึกลัวที่จะบุกเข้าไปค้ำน้ำในดินแดนของศัตรู มันเป็นความรู้สึกแปลกประหลาดกับเป็นเรื่องเหลือเชื่อ ที่เขาปล่อยให้อารมณ์เข้ามาบงการพฤติกรรมของเขา

... As a matter of truth, he was sure of very little.

He was mainly surprised.

It seemed to him supernaturally strange that he had allowed his mind to manoeuvre his body into such a situation. He understood that it might be called dramatically great.

However, he had no full appreciation of anything, excepting that he was actually conscious of being dazed. He could feel his dulled mind groping after the form and color of this incident. He wondered why he did not feel some keen agony of fear cutting his sense like a knife...

(Crane. 1958 : 384 - 385)

สรุปได้ว่าคอลินส์สูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง ทั้งนี้เพราะเขาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้ เขาจึงมีพฤติกรรมที่เป็นความกลัวอย่างบ้าบิ่น คือไม่กลัวตาย ทั้งที่เมื่อมีอารมณ์ปกติคอลินส์มีความกลัวเช่น ปู่จนทั่วไป เมื่อเขาวิ่งผ่านสนามรบจะกลับมายังกองทหารของคน เขาได้พบทหารถูกยิงล้มตายค่อนหาคอตา เขาก็ดูจนหน้าซีด และเมื่อวิ่งผ่านนายทหารคนหนึ่งซึ่งได้รับบาดเจ็บสาหัสร้องขอคิมνά ด้วยความกลัวตาย สุดชีวิตคอลินส์ปฏิเสธที่จะให้น้ำแล้ววิ่งผ่านนายทหารคนนั้นไป "...I can't ! ' he screamed, and in his reply was a full description of his quaking apprehension. His cap was gone and his hair was riotous. His clothes made it appear that he had been dragged over the ground by the heels. He ran on..." (Crane. 1958 : 387)

บิลใน "A Man and Some Others" แสดงพฤติกรรมที่ไม่กลัวตาย คือ ลุกออกจากที่ซ่อนปรากฏตัวให้ศัตรูชาวเม็กซิกันเห็นอันเป็นผลให้เขาถูกยิงตายบิลตกเป็นทาสของอารมณ์โกรธแค้นที่ของตนเอง เนื่องจากถูกยั่วแหย่และถูกดูเหยียดหยามจากฝ่ายศัตรูเม็กซิกันซึ่งรวมเยาะเย้ยดาดดางเขาว่าการที่หลบซ่อนอยู่ทั้งคืนนั้นเป็นพฤติกรรมของคนขี้ขลาด ชาวเม็กซิกันเรียกบิลด้วยคำว่าคนขี้ขลาดทุกรูปแบบเปรียบเทียบว่าเขามีพฤติกรรมเหมือนสุนัขที่รู้จกแต่แอบ ๆ และหลบ ๆ ซ่อน ๆ

Presently he began to grow angry. His hidden enemies called him nine kinds of coward, a man who could fight only in the dark, a baby who would run from the shadows of such noble Mexican gentlemen, a dog that sneaked. They described the affair of the previous night, and informed him of the base advantage he had taken of their friends. In fact, they in all sincerity

endowed him with every quality which he no less earnestly believed them to possess. One could have seen the phrases bite him as he lay there on the ground fingering his revolver.

(Crane. 1972 : 213 - 214)

บิลสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง เมื่ออารมณ์โกรธเข้าครอบงำจิตใจของเขา ทำให้สามารถปฏิบัติกรอย่างบ้าบิ่นคือปรากฏตัวให้ศัตรูเห็นจนถูกยิงตาย

It is sometimes taught that men do the furious and desperate thing from an emotion that is as even and placid as the thoughts of a village clergyman on Sunday afternoon. Usually, however, it is to be believed that a panther is at the time born in the heart, and that the subject does not resemble a man picking mulberries.

(Crane. 1972 : 214)

เมื่อมีอารมณ์ปกติบิลมีความกลัวเช่นคนทั่ว ๆ ไป เห็นได้จากการเตรียมปืนคู่ชีพไว้พร้อมหลังจากถูกขู่เอาชีวิตและเมื่อมีคนแปลกหน้าควมมาตรงมายังเขาในตอนเย็นวันหนึ่งหลังจากถูกขู่ไล่ให้ออกจากท้องถิ่นไป บิลระมัดระวังตัวอย่างเต็มที่เห็นได้จากที่คนแปลกหน้าบรรยายลักษณะแวมไพร์ของบิลขณะจ้องมองเขามองเขามีลักษณะแวมไพร์ของสุนัข จึงจ้องมองคู่ตอคู่กายความระแวงระวัง "...He saw a pair of eyes that at first looked at him as the wolf looks at the wolf,..." (Crane. 1972 : 208)

เฟลอมมิ่ง เพลมมิ่ง ทหารผ่านศึกใน "The Veteran" ตกใจกลัวสุดขีด เมื่อเห็นเปลวไฟที่กำลังไหม้โรงนาอันสูงถึงกำแพง เปลวไฟนี้ทำให้เฟลอมมิ่งมีความกล้าขึ้นมาอย่างประหลาดมันเปรียบเสมือนศัตรูที่เฟลอมมิ่งของเอาชนะ "..., and a yellow flame leaped out at one corner and sped and wavered frantically up the old gray wall. It was glad, terrible, this single flame, like the wild banner of deadly and triumphant foes..." (Crane, 1969 : 327)

เมื่อเฟลอมมิ่งตกใจกลัวสุดขีด เขาคิดเอาชนะเปลวไฟที่กำลังไหม้โรงนา เขาจึงบุกป่าเปลวไฟนั้นเข้าไปช่วยสัตว์เลี้ยง และครั้งสุดท้ายคือลูกม้าซึ่งกีดอยู่ในกองเพลิงนั้น เป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความกล้าอย่างบ้าบิ่น แสดงให้เห็นว่าเฟลอมมิ่งสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง เนื่องจากเขาไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตนเองได้หรืออาจพูดได้อีกอย่างหนึ่งว่าเขาไม่สามารถใช้จิตสำนึกไตร่ตรองให้ทราบได้ว่า สิ่งที่เขาทำนั้นเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ถ้าเฟลอมมิ่งสามารถควบคุมสติอารมณ์ของตนเองได้ เขาจะสามารถพิจารณาและเห็นคล้อยตามเพื่อนบ้านที่มาช่วยดับไฟได้ว่าเป็นการเสี่ยงอันตรายถึงชีวิตที่เกี่ยวที่จะเข้าไปช่วยลูกม้าขณะไฟไหม้โรงนารุนแรงขนาดนั้น

Old Fleming staggered. It was true; they had forgotten the two colts in the box stalls at the back of the barn. "Boys," he said, "I must try to get 'em out." They clamoured about him then, afraid for him, afraid of what they should see. Then they talked wildly each to each. "Why, it's sure death! He would never get out!" "Why, it's suicide for a man to go in there!" Old Fleming

stared absent-mindedly at the open doors. "The poor little things!" he said. He rushed into the barn.

(Crane. 1969 : 328)

โดยปกติแล้วเมื่อยังเป็นตัวของตัวเองคือ เมื่ออารมณ์เป็นปกติ เขาเห็นรียอมรับว่าเขากลัวในสงครามเขากลัวมากเคยรู้สึกราวกับว่าโลกจะถล่มทลายลงมาบนบัคนั้น

"... 'Pretty well scared, sometimes. Why, in my first battle I thought the sky was falling down I thought the world was coming to an end. You bet I was scared.' " (Crane. 1969 : 324)

ชาวสวีเดนใน "The Blue Hotel" ตกเป็นเหยื่อความกลัวที่ก่อตัวขึ้นในตัวเขาเองจนกระทั่งมีผลให้เขามีพฤติกรรมประหลาดต่าง ๆ ยากที่ใคร ๆ จะเข้าใจได้ ถ้าเพียงชาวสวีเดนคนนั้นไม่ขาดสติที่จะควบคุมอารมณ์ของเขาแล้ว เขาจะสามารถพิจารณาได้อย่างแน่นอนเลยว่า การเข้าไปกระชากคอเสื้อนักพนันและบังคับให้เขาร่วมดื่มฉลองชั้นหนึ่งกับคนนั้นเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวเสี่ยงต่อชีวิตมาก แต่ชาวสวีเดนผู้นี้ดันกลัวถึงขีดสุดจึงแสดงความเชื่อเมื่อคนถูกบาร์เทนเดอร์ปฏิเสธที่จะร่วมดื่มด้วย เขาต้องการใครสักคนร่วมดื่มเพื่อไม่ให้เสียหน้า อารมณ์กลัว โกรธ และความอวดดีที่เกิดขึ้นในตัวชาวสวีเดนในสถานการณ์นั้นทำให้เขาขาดสติยังคิดควบคุมตนเองไม่ได้อีกต่อไป เสี่ยงตกอันตราย บาร์เทนเดอร์และคำเตือนของนักพนันที่พยายามทำให้เย็นกับชาวสวีเดนโดยบอกให้เขาเอามือออกจากไหล่เขาก็ ๆ นั้นไม่สามารถหยุดชาวสวีเดนที่กำลังมีอารมณ์กระเจิงเต็มที่ให้กลับมามีสติควบคุมตนเองได้เลย เขาสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไม่กลัวอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับชีวิตเลย เขาจึงกระทำการอวดดีคือเข้าไปกระชากคอเสื้อนักพนันอย่างไม่เกรงกลัวจึงถูกแทงตายในที่สุก "...The conceit of man was explained by this storm to be the very engine of life..." (Crane. 1969 : 442)

โฮเรสใน "His New Mittens" โกรธแค้นมากจึงคิดแก้แค้นให้แม่
โค่เจ็บปวดและสำนึกผิดให้แม่ได้รับความทุกข์ทรมานจากการที่ไม่ได้รับข่าวคราวหรือ
รู้ความเป็นตายร้ายดีของเขา ให้แม่วิตกกังวลจนกว่าจะตายไป โดยเขาจะหนีออก
จากบ้านและไม่ส่งข่าวคราวให้แม่รู้เลย

He wept for a time before deciding upon the final stroke.
He would run away. In a remote corner of the world he
would ~~become~~ some sort of bloody-handed person driven
to a life of crime by the barbarity of his mother. She
should never know his fate. He would torture her for
years with doubts and doubts, and drive her implacably
to a repentant grave..."

(Crane. 1958 : 557)

โฮเรสโกรธแค้นจนไม่สามารถควบคุมสติอารมณ์ของตนเองได้ เขามองไม่เห็น
เลยว่าเป็นความผิดของตนเองที่ไม่หัดล้างอาหารของ เมื่อหิวเขาแะอาหาร อาหาร
เย็นเพราะเขาคงการให้แม่เขามางอนั่งอึ้งรอนาน ความโกรธแค้นที่พัฒนาขึ้น
มาจากความน้อยอกน้อยใจที่ถูกกลบโหม ทำให้โฮเรสมองไม่เห็นคุณค่าความดีของแม่
เนื่องจากจิตใจของเขาถูกครอบงำด้วยอารมณ์โกรธแค้น "... Then a full
conception of the ~~cruel~~ woe of his situation swept upon him
suddenly, and his eyes filled with tears, which began to move
down to his cheeks. He sniffled. His heart was ~~black~~ with
hatred..." (Crane. 1958 : 556)

โฮเรสตกเป็นเหยื่อของอารมณ์โกรธแค้นที่มีต่อแม่ เมื่อพบสถานการณ์ที่เลวร้ายลงก็ต้องมาทนต่อสภาวะอากาศหนาวเย็นนอกบ้าน โฮเรสสรุปว่าเป็นความผิดของแม่ผู้ไม่ใส่ใจใยดีต่อความทุกข์ยากของเขาเลย

เด็กสกปรกใน "An Ominous Baby" ตกเป็นเหยื่อความต้องการภายในร่างกายอย่างหนึ่งคือ ความอยากรู้ ความอยากรู้เกิดขึ้นเมื่อมีสิ่งลึกลับล่อใจ ในที่นี้คือรอยพับของเล่นซึ่งเด็กชายแคงตัวคนหนึ่งเล่นอยู่ข้างถนน สถานการณ์ที่เป็นใจหรือกระตุ้นให้เด็กชายสกปรกต้องใช้กำลังเข้ายึดแย่งเอาของเล่นมาเป็นของตนเอง คือการที่เขาขอเล่นรอยพับคันนั้นกับเด็กแคงตัวอีกหลายครั้ง เขาได้รับการปฏิเสธทุกครั้ง ฉะนั้นหนทางเดียวที่เขาจะได้เล่นของเล่นนั้นสมอยากคือ ต้องแย่งแย่งเอาของเล่นมาอยู่ในครอบครองของเขาแต่เพียงผู้เดียว การปฏิเสธของเด็กแคงตัวนี้เองเป็นเหตุการณเฉพาะหน้าที่สนับสนุนให้เด็กสกปรกกล่าวหาว่า

"No", the pretty child continued to repeat. "No, it's mine."

"Well, I want to play wif it," wailed the other. A sudden, fierce frown mantled his baby face. He clenched his thin hands and advanced with a formidable gesture. He looked some wee battler in a war.

"It's mine ! It's mine," cried the pretty child, his voice in the treble of outraged rights.

"I want it," roared the wanderer.

"It's mine ! It's mine !"

"I want it !"

"It's mine !"

The pretty child retreated to the fence, and there paused at bay. He protected his property with outstretched arms. The small vandal made a charge. There was a short scuffle at the fence. Each grasped the string to the toy and tugged. Their faces were wrinkled with baby rage. The verge of tears.

Finally, the child in tatters gave a supreme tug and wrenched the string from the other's hands. He set off rapidly down the street, bearing the toy in his arms...

(Crane. 1969 : 80)

เด็กสกปรกแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว คือ ใช้กำลังเข้ายึดแย่งเอาสมบัติของคนอื่นมาเป็นของตนเอง เนื่องจากความอยากและเหตุการณ์เฉพาะหน้ากำหนดบังคับให้เขาทำเช่นนั้น แสดงให้เห็นว่าเด็กสกปรกสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง

เด็กชายใน "A Great Mistake" แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวคือขโมยผลไม้เนื่องจากจิตใจของเขาตกเป็นเหยื่อของความอยากอันเป็นผลจากความมั่งคั่งของผลไม้เบื้องหน้านั้นล่อตาล่อใจ เขาจนความอยากเพิ่มทวีขึ้นจนเขาไม่อาจทนอยู่เฉย ๆ ต่อไปได้ และสถานการณ์ในขณะนั้นเป็นใจ คือ เจ้าของแผงผลไม้นั่งอ่านหนังสือพิมพ์จนหลับไป เหตุผลสองประการนี้เองทำให้เด็กวางแผนขโมยผลไม้ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาเพียงคิดมาชื่นชมความมั่งคั่งของผลไม้เท่านั้น "...The babe had investigated this fruit-stand. It had thrilled him as few things he had met with in his travels and thrilled him..." (Crane. 1969 : 75)

แต่วันหนึ่งสถานการณ์เป็นใจให้เด็กชายมีโอกาสขโมย คือ หลังจากเฝ้าชื่นชมผลไม้เป็นเวลาพอสมควรแล้ว ชาวอิตาเลียนคนขายนั้นหลับ หลังจากอ่านหนังสือพิมพ์ของเขา ความอยากกระตุ้นให้เด็กวางแผนขโมยทันที

...For a time he was a simple worshipper at this golden shrine. Then tumultuous desires began to shake him. His dream were of conquest. His lips moved. Presently into his head there came a little plan. He sidled nearer, throwing swift and cunning glances at the Italian. He strove to maintain his conventional manner, but the whole plot was written upon his countenance.

(Crane. 1969 : 76)

แก่นเรื่องของงานเขียนแนวธรรมชาตินิยมอีกประการหนึ่ง คือ แก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นความก้าวร้าว และการกระทำที่ปราศจากสำนักค่านิยมและศีลธรรมใด ๆ ทั้งสิ้น แก่นเรื่องในลักษณะเช่นนี้ปรากฏใน "A Great Mistake" "An Ominous Baby" "A Dark-Brown Dog" "His New Mittens" และ "The Blue Hotel" ในที่นี้ความก้าวร้าวหมายถึง พฤติกรรมที่ผู้แสดงออกไม่คำนึงถึงความเดือดร้อน ความเจ็บปวด ที่จะเกิดแก่ผู้อื่น ซึ่งอาจเกิดขึ้นจากความตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม

สำหรับใน "A Great Mistake" นั้น เด็กชายที่อยากได้ผลไม้มาอยู่ในครอบครองของตนเองแล้ววางแผนขโมยผลไม้ชิ้นนั้น นับว่าเป็นการแสดงออกซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวเมื่อเขาไม่คำนึงถึงเลยว่าพฤติกรรมของเขามีผลเสียหายหรือสร้างความเดือดร้อนให้แก่ชาวอิตาเลียนผู้เป็นเจ้าของผลไม้ในแผงนั้น การขโมยเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนเองต้องการเช่นนี้เป็นพฤติกรรมเพื่อสนองความอยากของเด็กชายเพียงคนเดียว

นอกจากเด็กชายจะไม่คำนึงถึงผลเสียหายที่จะตกกับผู้อื่นแล้ว เขายังไม่ได้ใส่ใจเลยว่าพฤติกรรมที่เขาทำนั้นเป็นการขโมย ซึ่งมีหลักการทางศีลธรรมพอแก่อยากได้ผลไม้และสถานการณ์เอื้ออำนวยคือ เจ้าของผลไม้ที่นั่งหลับใหลค่อย ๆ เอื้อมมือไปจับผลไม้ในทันที เขาไม่ได้ไตร่ตรองเลยสักนิดว่า ควรจะทำดีหรือไม่ทำดี เด็กชายเพียงเผอิญ

ชายเจ้าของอย่างระแวงระวังเนื่องจากกลัวว่าแผนการของตนจะไม่ประสบผลสำเร็จ

"...From the tattered skirt came slowly his small dirty hand. His eyes were still fixed upon the vendor. His features were set, save for the under lip, which had a faint fluttering movement. The hand went forward..." (Crane. 1969 : 76)

เมื่อเจ้าของแผงผลไม้ขยับตัวเด็กชายรู้สึกตกใจและผิวกายเกรงว่าแผนการของเขาจะล้มเหลว ครั้นเจ้าของแผงผลไม้หันกลับต่อเด็กชายเริ่มปฏิบัติการต่อไปก็ค่อย ๆ เอื้อมมือนั้นออกไปจนถึงผลไม้

The babe ceased his scrutiny and again raised his hand. It was moved with supreme caution toward the fruit. The fingers were bent, claw-like, in the manner of great heart-shaking greed. Once he stopped and chattered convulsively, because the vendor moved in his sleep. The babe with his eyes still upon the Italian, again put forth his hand, and the rapacious fingers closed over a round bulb.

(Crane. 1969 : 76 - 77)

เด็กชายสกปรกใน "An Ominous Baby" ไข่กำลังเข้ายึดแย่งเอา รถถีบเพลิงของเล่นของเด็กคนหนึ่งมาเป็นของตนเอง เมื่อเขาต้องการจะเล่นของเล่นชิ้นนั้น เมื่อไม่มีวิธีการอื่นใดที่เขาจะได้เล่นรถถีบเพลิงคันนั้น เนื่องจากเขาขอเล่นถ้วยดี ๆ แต่ไม่ได้ผล เด็กชายสกปรกก็แย่งเอาของเล่นได้แล้ววิ่งหนีไปครั้นหันกลับไปดูพบว่าเด็กชายเจ้าของของเล่นร้องไห้สะอึกสะอื้นเขาไม่ได้แสดงความสงสาร หรือสำนึกผิด กลับวิ่งเข้าหลบเงามืด เมื่อเจ้าของรถถีบเพลิงทำท่าจะตามมา

"I want it !"

"It's mine !"

The pretty child retreated to the fence, and there paused at bay. He protected his property with outstretched arms. The small vandal made a charge. There was a short scuffle at the fence. Each grasped the string to the toy and tugged. Their faces were wrinkled with baby rage, the verge of tears.

Finally, the child in tattered gave a supreme tug and wrenched the string from the other's hands. He set off rapidly down the street, bearing the toy in his arms...

After the small barbarian had got some distance away, he paused and regarded his booty. His little form curved with pride. A soft, gleeful smile loomed through the storm of tears. With great care, he prepared the toy for travelling. He stopped a moment on a corner and gazed at the pretty child whose small figure was quivering with sobs. As the latter began to show signs of beginning pursuit, the little vandal turned and vanished down a dark side street as into a swalling cavern.

(Crane. 1969 : 80 - 81)

เด็กชายสกปรกไม่รู้สึกสำนึกผิดเลยว่าการไขว่คว้าชิงเข้ายึดแย่งเอาสมบัติของ
คนอื่นมาเป็นสมบัติส่วนตัวนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องตามท่วงนองคลองธรรมเห็นได้ว่าเขาภูมิใจ

และยังมีทั้งน้ำตาที่สามารถย้อยแยงเอาของเล่นชิ้นนั้นมาเป็นของตนเองแค่นี้ก็พอใจ

เด็กชายใน "A Dark-Brown Dog" แสดงพฤติกรรมการร่าเริง เขาทำร้ายลูกสุนัขบ่อย ๆ โดยไม่รู้สีกังวลว่ากำลังทำให้ลูกสุนัขเดือดร้อนเพราะการกระทำของตนเอง บางครั้งเขาคบหัวลูกสุนัข และบางครั้งก็ใช้ไม้ตี ถึงแม้ในเวลาต่อมาที่เด็กชายกลายเป็นพี่เลี้ยงและเพื่อนของลูกสุนัขแล้วก็ตาม เขายังทำร้ายลูกสุนัขอย่างไม่มีเหตุผลอยู่อีกในบางครั้ง นับว่าเด็กชายแสดงพฤติกรรมที่แสดงออกถึงความใจร้ายโดยไม่ไตร่ตรองเลยว่ามันจะมีผลเสียหรือสร้างความเดือดร้อนให้ผู้อื่น โดยเฉพาะลูกสุนัขที่อ่อนแอกว่าและหมกหมุ่นทางต่อสู้กับเด็กชายผู้แข็งแกร่งกว่า

ในตอนแรกที่ลูกสุนัขพบเด็กชายที่มุดถนนมันเริ่มการผูกมิตรก่อน เด็กชายเรียกลูกสุนัขเข้ามาใกล้และทบทวนมัน "... Whereupon the child lifted his hand and struck the dog a blow upon the head..." (Crane. 1969 : 82)

เมื่อลูกสุนัขพยายามอ่อนน้อมถ่อมตนขอยกขาขึ้น เด็กชายก็มันซ้ำอีกด้วยความขบขันในท่าทางตลกน่าขันนั้น เขายังตีลูกสุนัขต่อไปอีกหลายครั้งเพื่อให้ลูกสุนัขทำท่าทางตลกนั้นนาน ๆ จะเห็นได้ว่าเด็กชายคำนึงถึงแต่ความพอใจของตนเองโดยไม่คำนึงถึงเลยว่าลูกสุนัขเดือดร้อนกับการกระทำของตนหรือไม่อย่างไร

ครั้นเด็กชายเบื่อกับการสร้างความพอใจให้ตนเองในลักษณะดังกล่าวแล้ว เขาก็ออกเดินกลับบ้าน พอได้พบว่าลูกสุนัขตามมาเขาฉวยไม้จิ้งจิกลูกสุนัขอีก "... The child beat his pursuer with a small stick he had found. The dog lay down and prayed until the child had finished, and resumed his journey..." (Crane. 1969 : 83)

เมื่อทองขึ้นบันไดบ้านลูกสุนัขขึ้นไม่ได้เนื่องจากไม่เคยและยังกลัวเด็กแทนที่เด็กชายจะอุ้มลูกสุนัขขึ้นไปด้วย เขากลับจับขามันลากอย่างถูๆถูๆขึ้นไปจนถึงธรณีประตูบ้านได้

ความจริงแล้วพฤติกรรมของสมาชิกทุกคนในครอบครัวของเด็กชาย โดยเฉพาะ พ่อแม่อยู่บ่อย ๆ นั้น ถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมที่ก้าวร้าว ซึ่งลูกสุนัขต้องคอยหลบหลีก เอาตัวรอดอยู่เสมอ เช่นพวกเขาจะลูบสุนัขบ้าง ไม่เช่นนั้นก็ขว้างสิ่งของต่าง ๆ ใส่ ลูกสุนัข ทั้งพวกเขาก็พอใจที่จะให้ลูกสุนัขอด ๆ หยาก ๆ "...They used to gain a certain satisfaction in underfeeding him,..." (Crane. 1969 : 86)

อย่างไรก็ดี แม้แต่เด็กชายเองก็ลูบสุนัขอย่างไม่เห็นคุณค่าเลยเหมือนกัน

"Sometimes, too, the child himself used to beat the dog, although it is not known that he ever had what could be truly called a just cause..." (Crane. 1969 : 85)

จาก "A Dark-Brown Dog" จะเห็นได้ชัดว่า ตัวละครสำคัญ คือ เด็กชายและตัวละครอื่นคือพ่อ แม่และพี่สาวของเด็กชาย มีพฤติกรรมก้าวร้าว ทำร้าย ลูกสุนัขให้ได้รับความเจ็บปวดอยู่บ่อย ๆ และกายกายน้ำมือของพ่อเด็กชายในที่สุดและ ตัวละครเหล่านี้นอกจากเด็กชายไม่ใคร่รู้สึกเสียใจเลยที่ลูกสุนัขตาย เมื่อแต่ละคนทำร้าย ลูกสุนัข ไม่มีผู้ใดแสดงความรู้สึกสำนึกผิดเลยว่า การทำร้ายร่างกายและจิตใจของผู้อื่นนั้น เป็นความไม่ถูกต้อง และไม่ยุติธรรมต่อลูกสุนัข แสดงถึงว่าพฤติกรรมของตัวละครมนุษย์ ในเรื่องนี้เป็นภาระกระทำที่ปราศจากสำนึกทางคุณธรรมและศีลธรรมโดยสิ้นเชิง

พฤติกรรมของโฮเรสใน "His New Mittens" นั้นถือได้ว่าเป็นการ กระทำที่แสดงให้เห็นลักษณะความก้าวร้าว คือ เขาหนีออกจากบ้านและคิดจะไม่กลับ เข้าบ้านอีก เขาจะไม่เป็นบุรุษหรือประกอบธุรกิจ เช่นเป็นมาครกร และจะไม่ส่งข่าว ให้แม่รู้เลยว่าเขาอยู่ที่ไหน เขาจะทรมาณแม่คือทำให้แม่วิตกกังวลในตัวเขาจนกว่าแม่จะ ตายด้วยความรู้สึกสำนึกผิดที่โหดร้ายกับเขา หลังจากแม่ตายโฮเรสจะเขียนจดหมายถึงปา เพื่อชี้แจงให้ปาเห็นว่าเขามีส่วนผิดในชะตาชีวิตของเขาด้วย

...He would run away. In a remote corner of the world he would become some sort of bloody-handed person driven to a life of crime by the barbarity of his mother. She should never know his fate. He would torture her for years with doubts and doubts, and drive her implacably to a repentant grave. Nor would his Aunt Martha escape. Some day, a century hence, when his mother was dead, he would write to his Aunt Martha and point out her part in the blighting of his life...

(Crane. 1958 : 557)

จากการหนีออกจากบ้านโดยหวังแก้แค้นให้แม่ไ้ได้รับความเจ็บปวด และทุกข์ทรมานเนื่องจากความเป็นห่วง และวิตกกังวลในตัวเขา นี้ ถือเป็นพฤติกรรมที่ก้าวร้าว และโฮเรสเองไม่คิดเลยว่าตนมีความผิดแม่จึงลงโทษ เขามีความผิดที่ทำลูกมือคู่มือสกปรก และเล่นอยู่นอกบ้านทั้ง ๆ ที่แม่และป้าเฝ้าระวังในตอนที่เขาก่อนไปโรงเรียน แล้วว่าให้กลับบ้านทันที และให้ระวังไม่ให้ลูกมือคู่มือสกปรก ครั้นกลับมาบ้านถูกลงโทษให้หนึ่งทีที่เฝ้าจนกว่าจะไ้รับอนุญาตให้ไปไ้ โฮเรสโกรธจึงคิดจะแก้แค้นแม่โดยไม่แตะต้องอาหารมือเย็น แต่เมื่อแม่ไม่สนใจและความหิวเข้าเกาะกุม กับพบว่าอาหารเย็นชืด เขารู้สึกโกรธและเกลียดแม่อย่างจับใจ โฮเรสสรุปว่าทั้งหมดนี้เป็นความผิดของแม่แต่ผู้เดียว และแม่จะต้องไ้รับกรรมจากผลการกระทำที่โหดร้ายของแม่ที่ไ้ทำไว้กับเขา เห็นไ้ชัดแจ่นว่าพฤติกรรมของโฮเรสซึ่งเกิดจากความโกรธแค้นที่เข้าเกาะกุมจิตใจจนคิดแก้แค้นแม่นั้น เป็นพฤติกรรมก้าวร้าว ทั้งโฮเรสยังไ้ได้ตระหนักเลยว่าพฤติกรรมของเขาเป็นสิ่งที่ไ้ถูกต้อง เนื่องจากเขากระทำผิดคำสั่งจริง ในทางตรงกันข้ามเขากลับมองไม่เห็นว่าเป็นความผิดของที่เขาโทษว่า เขาต้องออกมาทนทุกข์ทรมานอยู่ท่ามกลางอากาศหนาวเย็นขณะหิมะตกหนักเป็นเพราะแม่โหดร้ายและไม่เมตตาสงสารเขาเลย

"... He was now aghast at the merciless ferocity of his mother. It was she who had thrust him into this wild storm, and she was perfectly indifferent to his fate, perfectly indifferent..." (Crane, 1958 : 559)

ชาวสวีเดนใน "The Blue Hotel" แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวอย่างรุนแรง เป็นผลให้เขาถูกแทงตายที่ร้านเหล้าแห่งหนึ่ง กล่าวคือหลังจากเขาค่อยกับจอห์นนี่ ลูกชายเจ้าของโรงแรมจนชนะแล้ว เขาเข้าไปที่ร้านเหล้าที่นั่นเอง เขาคะยั้นกะยoiให้บาร์เทนเดอร์ร่วมดื่มฉลองชัยชนะกับเขา แต่บาร์เทนเดอร์ปฏิเสธ เมื่อไม่สามารถทำให้บาร์เทนเดอร์ร่วมดื่มด้วยได้ ชาวสวีเดนตะโกนไปที่โต๊ะซึ่งมีคนนั่งเล่นไพ่อยู่ มุมห้อง เพื่อชักชวนให้ คนเหล่านั้นมาร่วมดื่มกับเขา เขาเดินไปที่โต๊ะนั้นและวางมือลงบน โหล่นักพนันอาชีพคนหนึ่ง พร้อมกะยั้นกะยoiให้นักพนันคนนั้นดื่มกับเขา ชายคนนั้นปฏิเสธ อย่างสุภาพ และบอกให้เขามือออกจากโหลของเขา แล้วอย่ามายุ่งกับเขาอีก ชาวสวีเดน โกรธที่ถูกปฏิเสธจึงบังคับให้นักพนันคนนั้นดื่มโดยเขากรากเข้าไปกระชากคอเสื้อนักพนัน ให้ลุกขึ้นจากโต๊ะ นักพนันจึงแทงชาวสวีเดนตายด้วยมีดสั้นของเขา

การที่ชาวสวีเดนเดินเข้าไปกระชากคอเสื้อนักพนันและบังคับให้เขาร่วมดื่มฉลองชัยชนะกับคนนั้น เป็นพฤติกรรมที่ไม่ถูกต้อง ไม่ถูกทำนองคลองธรรมเพราะชาวสวีเดนไม่มีสิทธิจะกระทำการเช่นนั้นกับใครได้เลย เขาไม่มีสิทธิจะใช้กำลังบังคับให้ใครก็ตามร่วมดื่มเหล้ากับเขา แต่ขณะนั้นชาวสวีเดนไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องถึงงามใจ ๗ ทั้งสิ้น เมื่อเขาสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง และมีความอวดดีกำหนดบังคับให้เขา แสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่ก้าวร้าว

...He stalked over to the table, and by chance laid his hand upon the shoulder of the gambler. "How about this?" he asked, wrathfully. "I asked you to drink with me."

The gambler simply twisted his head and spoke over his shoulder. "My friend, I don't know you."

"Oh, hell !" answered the Swede, "come and have a drink."

"Now, my boy," advised the gambler, kindly, "take your hand off my shoulder and go 'way and mind your own business." He was a little, slim man, and...

"What ! You won't drink with me, you little dude? I'll make you then ! I'll make you !" The Swede had grasped the gambler frenziedly at the throat, and was dragging him from his chair...

(Crane. 1969 : 446)

การแสดงออกอย่างก้าวร้าวและการกระทำที่ปราศจากสำนึกด้านคุณธรรมและศีลธรรมนี้ทำให้ตัวละครที่เป็นมนุษย์มีฐานะเป็นนักโทษหรือเป็นเหยื่อของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม เมื่อคุณค่าความสำคัญของจิตใจลดลง มนุษย์ในลักษณะเช่นนี้จะดูไม่ต่างจากสัตว์ คือ เป็นผลรวมของสัญชาตญาณและความต้องการของร่างกายรวมถึงความพอใจส่วนตัวเท่านั้น อันมีผลให้มีการแสดงออกซึ่งความก้าวร้าว และการกระทำที่ปราศจากจิตสำนึกทางคุณธรรม เนื่องจากสัญชาตญาณและความต้องการภายในชั้นพื้นฐานของร่างกายจะลดความสำนึกด้านเหตุผลและศีลธรรม และเพิ่มหรือขยายพลังอำนาจหรือความเป็นสัตว์ในตัวของมนุษย์ขึ้น เช่น ลักษณะของความก้าวร้าว และพฤติกรรมที่ปราศจากสำนึกด้านคุณธรรมและศีลธรรม ดังที่ปรากฏในเรื่องสั้นทั้ง 5 ที่กล่าวมาแล้ว

ลักษณะแก่นเรื่องอีกประการหนึ่งของงานเขียนแนวธรรมชาตินิยม คือ ความกล้าหาญอย่างบ้าบิ่น ซึ่งปรากฏในเรื่องสั้น 3 เรื่องของสตีเฟน แกรน คือ "A Mystery of Heroism" "The Veteran" และ "A Man and Some Others" ลักษณะของความกล้าหาญอย่างบ้าบิ่น คือ พฤติกรรมที่เสี่ยงอันตรายของตัวละคร ตัวละครที่มี

ความกล้าหาญอย่างบ้าบิ่นจะแสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่เสี่ยงอันตรายนั้น ๆ อย่างไม่กลัวตาย

การที่เฟร็ด คอลลินส์ใน "A Mystery of Heroism" กล้าบุกเข้าไปในคินแคนส์ในฐานะการสู้รบกำลังดำเนินอยู่อย่างหนักหน่วง เพียงเพื่อไปตักเอาน้ำจากบ่อในบริเวณนั้นนับเป็นพฤติกรรมที่เสี่ยงอันตรายถึงชีวิตทีเดียว คอลลินส์ตัดสินใจเข้าไปขออนุญาตจากนายร้อยเอกเพื่อไปเอาน้ำจากบ่อเก่าในคินแคนส์ที่เขาคิดไว้ เนื่องจากเขากระหายน้ำมากและเนื่องจากเขาถูกทำร้ายจากเพื่อน ๆ ทหารในกองทหารมากจนกระทั่งเขาทนต่อไปไม่ได้อีกแล้ว ความจริงแล้ว ความกระหายไม่ใช่สาเหตุใหญ่ แต่เมื่อเขาบ่นบอย ๆ ว่ากระหายน้ำและพนันกับเพื่อน ๆ ว่าในบ่อเก่าที่ผ่านมานั้นต้องมีน้ำอยู่นั่น ๆ เพื่อน ๆ จึงทำคอลลินส์ว่า ถ้ากระหายมากและมีน้ำจืดมีน้ำในบ่อเก่าจริงทำไมไม่ไปเอา คอลลินส์จึงตอบไปอย่างโมโหว่าเขาจะไปแน่ "Some comrades joked Collins about his thirst. "Well, if yeh want a drink so bad, why don't yeh go git it?"

"Well, I will in a minnet, if yeh don't shut up !" (Crane. 1958 : 382)

การทำร้ายและการย่ำยีจากเพื่อน ๆ ทำให้คอลลินส์โกรธเกิดการถกเถียงกันไปมา จากการถกเถียงนี้เองที่ส่งผลให้อารมณ์โกรธจัดเข้าครอบงำจิตใจของคอลลินส์ ครั้นโกรธจัดคอลลินส์ไม่สามารถควบคุมตนเองได้อีกต่อไป เขาไม่อาจมีสติที่จะใช้จิตสำนึกไตร่ตรองเห็นว่า การแสดงความกล้าหาญในลักษณะเช่นนี้เป็นการกระทำเสี่ยงตาย เขาไม่เห็นคล้อยตามคำหักทวนของนายร้อยเอกที่บอกไว้ก่อน เนื่องจากนายร้อยเอกคิดว่าเป็นการเสี่ยงเกินไปที่จะบุกฝ่าดงกระสุนปืนเข้าไปเอาน้ำขณะนั้นตรงกันข้ามด้วยคำหักทวนและท่าทีที่ร้อยเอกปฏิบัติต่อคอลลินส์ราวกับเขาเป็นเด็กนั้นยิ่งเพิ่มความหึงและความอวดดีต้องการเอาชนะขึ้นในจิตใจของคอลลินส์

"Well-ah," said the captain. After a moment, he asked, "Can't you wait?"

"No, sir."

The colonel was watching Collins's face. "Look here, my lad," he said, in a pious sort of voice - "Look here, my lad" - Collins was not a lad- "don't you think that's taking pretty big risks for a little drink of water?"

"I dunno," said Collins uncomfortably. Some of the resentment toward his companions, which perhaps had forced him into this affair, was beginning to fade.

"I dunno w'ether 'tis."

(Crane. 1958 : 383)

ความกล้าอย่างบ้าบิ่นของคอลินส์นั้นเกิดจากการสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองของคอลินส์เมื่ออารมณ์โกรธความหึงหึงและ ความอหังการเข้าครอบงำจิตใจของเขาจนหมดสิ้น เขาจึงมองข้ามอันตรายที่จะเกิดกับชีวิต คอลินส์แสดงออกซึ่งความกล้าในลักษณะบ้าบิ่นนี้ โดยที่เขาเองก็ไม่เข้าใจตนเองเช่นกันว่าทำไมจึงไม่รู้สึกกลัวเพียงรู้สึกแปลกประหลาดอย่างเหลือเชื่อที่เขาปล่อยให้ตนเองตกเป็นทาสของอารมณ์จนตกอยู่ในสถานการณ์ที่เขาไม่อาจเข้าใจตนเองได้ในเวลาเช่นนี้ คอลินส์เข้าใจว่านั่นคือ ความกล้าหาญที่ยิ่งใหญ่ความจริงแล้ว คอลินส์มีพฤติกรรมและความรู้สึกแปลกประหลาดยากที่เขาจะเข้าใจตนเองได้เช่นนี้เนื่องจากเขาสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไปแล้วโดยสิ้นเชิง

When Collins faced the meadow and walked away from the regiment, he was vaguely conscious that a chasm, the deep valley of all prides, was suddenly between him and his comrades. It was provisional, but the provision was that he return as a victor. He had blindly been led by quaint emotions, and laid himself under an obligation to walk squarely up to the face of death.

... As a matter of truth, he was sure of very little. He was mainly surprised.

It seemed to him supernaturally strange that he had allowed his mind to manoeuvre his body into such a situation. He understood that it might be called dramatically great.

... He wondered why he did not feel some keen agony of fear cutting his sense like a knife.

(Crane. 1958 : 384 - 385)

เฟา เฮนรี เฟลมมิ่งใน "The Veteran" มีพฤติกรรมที่นับเป็น
การแสดงความกล้าหาญอย่างบ้าบิ่นเช่นกันเมื่อเขาตัดสินใจฝ่าเปลวไฟที่กำลังลุกโชนช่วง
ท่วมขึ้นสูงถึงกำแพงรั้วโรงนาซึ่งกำลังถูกไฟไหม้ เพื่อช่วยชีวิตวัวควายและนำออกมา
จากโรงนาได้โดยปลอดภัย เฟาเฮนรีต้องรุกเข้า-ออกโรงนาอยู่หลายรอบกว่าจะช่วย
ชีวิตสัตว์เลี้ยงของเขาได้จนหมด เขาเสี่ยงชีวิตช่วยสัตว์เลี้ยงที่ส่งเสียงร้องพรอมวิ่งวน
ควายความตกใจในท่ามกลางเสียงแตกของลูกไฟทั้งเป็นชุด ๆ อยู่ตลอดเวลาทั้งเสื้อผ้าของ
เขาเองก็ถูกไฟไหม้ ลูกชายและเพื่อนบ้านต้องช่วยกันนำใส่หลายถึงกว่าจะดับไฟที่
ลูกไฟไหม้แทบจะท่วมตัวเฟาเฮนรีลงได้ ถึงกระนั้นก็ตามเฟาเฮนรีมิได้หวาดหวั่นที่จะบุก

เข้าไปในโรงนาซึ่งท่าท่าจะพังลงมาอยู่รอบหรืออีกเป็นเที่ยวสุด เมื่อถูกจางชาวสวีเคน
ผู้เฒ่าไม่ไคสคิดจนท่าตะเกียงลมมีผลให้เกิดไฟไหม้ขึ้นร้องบอกเอ็นริคว่าล้มลุกมาสองตัวที่
โรงนาคานหลัง เฒ่าเอ็นริกล่าปฏิบัติการเสี่ยงภัยเข้าไปในโรงนาจนถูกหลังคาโรงนา
พังลงมาทับตายนั้น เป็นผลจากความตกใจกลัวสุดขีดจนเขาไม่สามารถควบคุมสติ
อารมณ์ตนเองได้ เมื่อไม่สามารถควบคุมตนเองได้ก็เท่ากับเขาสูญเสียความเป็นตัวของ
ตัวเอง ไม่อาจใช้จิตรู้สำนักพิจารณาคำหักทวนของเพื่อนบ้านที่บอกให้รู้ว่า การที่จะ
ฝากองเพลิงเข้าไปในรอบสุดท้ายนี้มีอันตรายถึงชีวิตที่เกี่ยว ถ้าเข้าไปก็เท่ากับฆ่า
ตัวตายก็ ๆ นี้เอง

เมื่อเฒ่าเอ็นริตกใจกลัวสุดขีดนั้นใบหน้าของเขาซีดจวนเจียนจะเป็นสีเทา
ราวกับว่าเขาสวมหน้ากากไว้ ไม่มีความรู้สึกอื่นใดปรากฏอยู่บนใบหน้านั้น นอกจาก
ความหวาดกลัวสุดขีดบนแววตาและปาก "There was a swift and indescribable
change in the old man. His face ceased instantly to be a face;
it became a mask, a gray thing, with horror written about the
mouth and eyes." (Crane. 1969 : 326)

จากความตกใจกลัวสุดขีดนี้เองเฒ่าเอ็นริจึงควบคุมสติสัมปชัญญะของตนเอง
ไม่ได้ เขามองไม่เห็นอันตรายที่จะเกิดขึ้นกับตนเองจึงรีบเข้าไปโรงนาไปช่วยลูกมา

Old Fleming staggered. It was true; they had
forgotten the 2 colts in the box stalls at the back
of the barn. "Boys," he said, "I must try to get 'em
out." They camoured about him then, afraid for him,
afraid of what they should see. Then they talked wildly each to
each. "Why, it's sure death! He would never get out!"

"Why, it's suicide for a man to go in there!" Old Fleming stared absent-mindedly at the open doors." The poor little things!" he said. He rushed into the barn.

(Crane. 1969 : 328)

พฤติกรรมของบิลใน "A Man and Some Others" นั้นไม่ต่างจาก
พฤติกรรมของ เฟร็ด คอลินส์ ใน "A Mystery of Heroism" เลย กล่าวคือ
ต่างก็เป็นผลของความอวกคี่ซึ่งเกิดจากอารมณ์โกรธจัดและความต้องการที่จะเอาชนะ
คำท้าทายและการถูกหมิ่นเหยียดหยาม

บิลไม่สามารถควบคุมตนเองได้เมื่อมีอารมณ์โกรธจัดเข้าครอบงำจิตใจของ
เขาเนื่องจากถูกถูกหมิ่น ถากถางจากศัตรูชาวเม็กซิกัน 9 คนที่มาแอบหลบซ่อนอยู่ในพุ่ม
ไม้หน้าบ้านเพื่อรอเวลาให้บิลปรากฏตัวจะได้ยิงบิลทิ้ง สาเหตุที่ชาวเม็กซิกันต้องการ
กำจัดบิลนั้นมาจากการที่บิลไม่ยอมย้ายออกไปจากไร่ของเขาซึ่งเป็นไร่แห่งเดียวของ
คนผิวขาวในอาณาบริเวณของชาวเม็กซิกัน ศัตรูของบิลขอให้บิลออกจากที่ซ่อนมาหนึ่งคืน
และชาวเม็กซิกันถูกบิลยิงตายไปแล้ว 1 คน ฉะนั้นชาวเม็กซิกันจึงพยายามทำทุกวิถีทาง
เพื่อล่อให้บิลออกจากที่ซ่อนจะได้ยิงบิลได้สำเร็จ นั่นคือ การใช้คำพูดต่าง ๆ นานากล่าว
หาว่าบิลเป็นคนขี้ขลาด มีพฤติกรรมหลบซ่อนไม่ต่างจากสุนัขที่ลอบกัดข้างหลัง คนขี้ขลาด
ที่กล้าสู้แต่ในเงามืดอันนี้เองที่ทำให้บิลโกรธจัดจนควบคุมตัวเองไม่อยู่ "...His hidden
enemies called him nine kinds of coward, a man who could fight only
in the dark, a baby who would run from the shadows of such noble
Mexican gentlemen, a dog that sneaked..." (Crane. 1972 : 213)

เมื่อบิลโกรธเต็มที่เขาคือต้องการเอาชนะและลบเลือนคำปรามาสของศัตรูที่กล่าวหา
ว่าเขาเป็นคนขี้ขลาดจึงลุดออกจากที่ซ่อนปรากฏให้ศัตรูเห็นบิลจึงถูกยิงตายทันที การแสดง
ออกซึ่งความกล้าหาญในลักษณะเช่นนี้นับเป็นพฤติกรรมที่กล้าหาญอย่างมาบั้น อันเป็นผลของ

การขาดสติอารมณ์ที่จะควบคุมพฤติกรรมของตนเองจึงเสี่ยงชีวิตตนเองในสถานการณ์
ที่อันตรายเช่นนั้นได้โดยไม่กลัว

It is sometimes taught that men do the furious and
desperate thing from an emotion that is as even and placid
as the thoughts of a village clergyman on Sunday af-
ternoon. Usually, however, it is to be believed that a
panther is at the time born in the heart, and that the
subject does not resemble a man picking mulberries.

(Crane. 1972 : 214)

แก่นเรื่องในลักษณะต่อไปของงานเขียนแนวธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในเรื่องสั้น
ของสตีเฟน เครน คือ พฤติกรรมที่เกิดจากความขัดแย้งได้แก่ความมีหวังกับความสิ้นหวัง
ดังปรากฏใน "The Open Boat" "An Experiment in Misery" "An Experiment
in Luxury" และ "In the Depths of a Coal Mine" เป็นต้น

ความอดทนพยายามพายเรือต่อสู้ชะตากรรมอยู่กลางทะเลอยู่ถึง 2 วัน 2 คืน
ของชาย 4 คนใน "The Open Boat" คือ กัปตัน กูก ช่างเครื่อง และ
ผู้ลือข่าว นั้นแสดงให้เห็นความมีหวังรอดชีวิตของพวกเขาอย่างไรก็คิดว่าจะฝ่าฟันเข้าถึง
ฝั่งได้ ในที่สุดนั้นทุกคนผ่านช่วงเวลาแห่งความรู้สึกสิ้นหวังหลายครั้งหลายครา บางครั้ง
พวกเขาสิ้นหวังมากถึงกับท้อแท้และมองโลกในแง่ร้ายเลยทีเดียว

ความอดทนพยายามทำหน้าที่ของแต่ละคนอย่างสุดความสามารถยังบอกให้รู้ว่า
ทุกคนเชื่อมั่นในความพยายามต่อสู้กับชะตากรรมของชีวิตเป็นครั้งสุดท้ายนี้ หน้าที่เหล่านั้น
คือ กัปตันคอยบอก 3 คนที่เหลือซึ่งผัดเปลี่ยนกันพายเรือให้พายเรืออย่างไร เมื่อ กูก
ช่างเครื่อง และผู้ลือข่าวจะเปลี่ยนพายและตำแหน่งที่นั่งกันนั้น ทุกคนจะระมัดระวังสุด
ความสามารถไม่ให้เรือเอียง พร้อมกันนั้นยังคอยมองทิศทางของคลื่นลมทะเลไป

พร้อมกันด้วย ทั้งที่ยากเย็นแสนเข็ญที่จะเปลี่ยนตำแหน่งและพายในเรือเล็กเพียง 10 ฟุต
นี้ แต่ทุกคนปฏิบัติอย่างระมัดระวังเต็มที่ด้วยความหวังที่จะรอดชีวิต

... They rowed and they rowed. The very ticklish part of the business was when the time came for the reclining one in the stern to take his turn at the oars. By the very last star of truth, it is easier to steal eggs from under a hen than it was to ~~change~~ seats in the dinghy. First the man in the stern slid his hand along the thwart and moved with care, as if he were of Sèvres. Then the man in the rowing-seat slid his hand along the other thwart. It was all done with the most extraordinary care. As the two sidled past each other, the whole party kept watchful eyes on the coming wave, and the captain cried : "Look out, now! Steady, there!"

(Crane. 1969 : 364)

คำตกเถียงกันระหว่างลูก ช่างเครื่องและผู้ถือข้าวเกี่ยวกับ สถานีกู้ภัยชายฝั่ง
และบ้านพักผู้ประสบภัยว่ามีเจ้าหน้าที่คอยช่วยเหลือผู้ประสบภัยนั้นแสดงให้เห็นว่าพวกเขา
หวังว่าจะมีผู้มาช่วยชีวิตปลอดภัยได้ อย่างไรก็ตามก็ทุกคนไม่แน่ใจนัก ช่างเครื่องคอยประคอง
ว่ายังไม่ถึงที่นั่นหรอก

In disjointed sentences the cook and the correspondent argued as the difference between a life-saving station and a house of refuge. The cook had said: "There's a

house of refuge just north of the Mosquito Inlet Light, and as soon as they see us they'll come of in **their** boat and pick us up."

"As soon as who see us?" said the correspondent.

"The crew," said the cook.

"Houses of refuge don't have crews," said the correspondent. "As I understand them, they are only places where clothes and grub are stored for the benefit of shipwrecked people. They don't carry crews."

"Oh, yes, they do," said the cook.

"No, they don't," said the correspondent.

"Well, we're not there yet, anyhow," said the oiler in the stern.

"Well," said the cook, "perhaps it's not a house of refuge that I'm thinking of as being near Mosquito Inlet Light; perhaps it's a life saving station."

"We're not there yet," said the oiler in the stern.

(Crane. 1969 : 362)

ส่วนกัปตันนั้น เขาพยายามทำให้ทุกอย่างถูกต้องครบถ้วน แต่ไม่ได้ผล เขาจึงปลอบใจลูกน้องว่าจะมีโอกาสเข้าฝั่งได้โดยปลอดภัย "Oh, well," said the captain, soothing his children, "we'll get ashore all right?"
(Crane. 1969 : 363)

อย่างไรก็ดีเมื่อลูกน้องจะไม่คล้อยตามทั้งตัวเขาเองก็เริ่มรู้สึกไม่แน่ใจว่าจะรอดชีวิต เขาถึงกับพาลโกรธเกลียดคนนางนวลที่มาเกาะเรือจนอยากจะฟาดคนให้กระเด็นไป แต่เขากลับต้องคับแค้นใจหนักขึ้นที่ท่าเช่นใจปรารถนาไม่ได้ เพราะมันจะมีผลให้เรือเอียงซึ่งจะเป็นอันตรายได้

เมื่อจะหมดหวัง ก็หันมองเห็นแพสาหร่ายทะเลที่ลอยอยู่ที่นั่นบ้าง ที่นั่นบ้าง สาหร่ายนี้เองทำให้ทุกคนมีความหวังขึ้นมาได้อีก เมื่อมันทำให้รู้ว่าเรือกำลังใกล้ฝั่ง เขาไปทุกที่ "The brown mats of seaweed that appeared from time to time were like islands, bits of earth. They were travelling, apparently, neither one way nor the other. They were, to all intents, stationary. They informed the men in the boat that it was making progress slowly toward the land." (Crane. 1969 : 364)

แต่เมื่อมองไม่เห็นความเคลื่อนไหวใด ๆ หรือวิ้ววของความช่วยเหลือก็รู้สึกหมดหวังจึงบอกกับคนที่ว่า สถานีกู้ภัยชายฝั่งนั้นกลายเป็นสถานีร้างไปปีกว่าแล้ว "... 'Captain, by the way, I believe they abandoned that life-saving station there about a year ago.'" (Crane. 1969 : 366)

ครั้นจะหมดหวัง ความหวังของพวกเขากลับมาอีกครั้งเมื่อถูกบอกว่ามองเห็นบ้านที่ฝั่งคงจะเป็นบ้านพักผู้ประสบภัย แล้วก็มีคนเห็นและออกมาช่วยพวกเขาในไม่ช้า "... 'That's the house of refuge, sure,' said the cook. They'll see us before long, and come out after us.'" (Crane. 1969 : 367)

เมื่อกลับกันแย้งขึ้นในเวลาต่อมาว่า ก็ไม่มีความเคลื่อนไหวใด ๆ ที่จะบอกให้รู้ว่ามีสิ่งมีชีวิตที่บ้านพักผู้ประสบภัยเลย ก็ไม่เห็นคล้อยตามจึงพูดอย่างขมขื่นว่า ตลอดคืนที่ไม่มีใครเห็นพวกเขา " 'Cook,' remarked the captain, 'there don't seem to be any signs of life about your house of refuge.'"

'No,' replied the cook. 'Funny they don't see us!'

คนอื่น ๆ รู้สึกขมขื่นสิ้นหวังเช่นกัน จึงกล่าวล้อตามว่าตลกที่ไม่มีใครเห็น
พวกเขา ... 'Funny they don't see us,' said the men." (Crane.
1969 : 368)

ชายทั้ง 4 มีความหวังและสิ้นหวังครั้งแล้วครั้งเล่า กับตนเองสิ้นหวังจนกระทั่ง
เริ่มมองโลกในแง่ร้าย คือมองว่าคงไม่อาจมีชีวิตรอดแน่ เขาขอแลกที่อยู่กับทุกคนเผื่อว่า
มีใครรอดชีวิตจะไถ่ส่งข่าวคราวถึงครอบครัวแต่ละคนได้ และในขณะที่สิ้นหวังเต็มที่นี้
ทุกคนมีความหวังและกำลังใจขึ้นมาอีกครั้งแต่ในลักษณะที่ไม่มั่นใจนัก เมื่อมองเห็นชาย
คนหนึ่งเกินที่ฝั่ง จำนวนคนเพิ่มขึ้น ชาย 4 คนที่เรือเรียกความหวังกลับคืนมาไ้บ้าง
แต่แล้วเมื่อไม่มีสัญญาณใดเลยที่บอกว่าพวกเขาจะได้รับความช่วยเหลือ ชายทั้ง 4 กลับ
สิ้นหวัง และโกรธเกลียดสถานการณ์รอบตัว คนหนึ่งโกรธแค้นและอิจฉาชายผู้หนึ่งซึ่ง
กำลังโบกมือ เนื่องจากเขามองเห็นว่าเรืงเสียเหลือเกิน "...,but then he
seemed so damned cheerful ...!" (Crane. 1969 : 374)

หลังจากพบว่าจะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากใครเลย ชายทั้ง 4 คนสิ้นหวัง
เต็มที่ถึงกับโกรธแค้นธรรมชาติที่ไม่ใส่ใจในชะตากรรมของพวกเขาเลย กลับเพิกเฉย
โดยสิ้นเชิง ในเวลาที่เขาต้องการความช่วยเหลืออย่างเหลือเกิน ถึงจะสูญเสีย
ความหวังอย่างไรก็ตามด้วยสัญชาตญาณการเอาตัวรอด และความหวังครั้งสุดท้าย ชาย
ทั้ง 4 คนจึงสละเรือและว่ายน้ำเข้าฝั่ง การที่คิดสละเรือว่ายน้ำเข้าฝั่งนี้แสดงให้เห็นว่า
ชายทั้ง 4 ยังมีความหวังที่จะรอดชีวิตอยู่นั่นเอง

ลักษณะของความขัดแย้งระหว่างความมีหวังและความสิ้นหวังที่ปรากฏใน
"An Experiment in Misery" นั้นเป็นความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในใจของตนเอง
เมื่อเขาปลอมตัวไปใช้ชีวิตร่วมกับคนจรจัดที่กองหาที่พักที่อยู่ที่กินราคาถูกไปวัน ๆ หนึ่ง

จากการได้สัมผัสชีวิตผู้ยากไร้นี้เอง เกรนได้พบว่า ผู้มั่งคั่งร่ำรวยในสังคมต่างมุ่ง
แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตน เพื่อสร้างความมั่งคั่งร่ำรวยและเพิ่มความมั่นคงให้ตนเอง
ให้มากที่สุด ตามค่านิยมของระบบทุนนิยม แต่ผู้มั่งคั่งร่ำรวยที่มีสถานภาพ และชีวิตความ
เป็นอยู่เหนือกว่าผู้ยากไร้ในทุก ๆ ด้านนี้ไม่เคยได้เหลียวตาลงมองผู้ยากไร้หรือแม้แต่
จะคิดเหลียวแลหรือให้ความสงสารเห็นใจนั้นไม่มีเลย เกรนรู้สึกสิ้นหวังในสังคมที่มุ่ง
แสวงหาแต่ประโยชน์ส่วนตน โดยไม่คิดแม้เผื่อถึงผู้ที่ค้อยกว่าเลย ความสิ้นหวังเช่นนี้
ของเกรนเป็นความคิดเห็นที่ขัดแย้งกับคนส่วนใหญ่ในสังคมอเมริกันที่เชื่อมั่นในระบบ
ทุนนิยม

เกรนมีความรู้สึกประหลาดยากที่จะอธิบายเมื่อได้พบว่า ผู้คนที่แต่งตัวดีอัน
แสดงถึงสถานภาพทางสังคม และสภาพความเป็นอยู่ที่ดีนั้นเดินผ่านผู้ยากไร้ไปโดยไม่
ปลายทางตามองคนจรจัดที่นั่งอยู่ที่สวนสาธารณะ

The people of the street hurrying hither and thither
made a blend of black figures changing yet frieze-like.
They walked in their good clothes as upon important
missions, giving no gaze to the 2 wanderers seated
upon the benches. They expressed to the young man his
infinite distance from all that he valued. Social
position, comfort, the pleasures of living, were
unconquerable kingdoms. He felt a sudden awe.

(Crane. 1969 : 165)

เกรนสิ้นหวังในสังคมทุนนิยมที่มีค่านิยมที่ต้องการจะสร้างความมั่งคั่งร่ำรวย
และความยิ่งใหญ่ให้ตนเองให้สูงส่งราวกับสูงตระหงาดฟ้า ขึ้นเทียมเมฆเช่นนี้ เกรนมอง
ไม่เห็นความหวังในความสับสนจากปากเสียงที่แสดงความคิดเห็นต่าง ๆ กันที่เกี่ยวข้องกับ

การแสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนนั้นเลย ในเมื่อสังคมเช่นนี้เพิกเฉยต่อชะตากรรมของ
ผู้ยากไร้โดยสิ้นเชิง

And in the background a multitude of buildings,
of pitiless hues and sternly high, were to him
emblematic of a nation forcing its regal head into
the clouds, throwing no downward glances, in the
sublimity of its aspirations ignoring the wretches who
may flounder at its feet. The roar of the city in his
ear was to him the confusion of strange tongues,
babbling heedlessly ; it was the clink of coin ; the
voice of the city's hopes which were to him no hopes.

(Crane. 1969 : 165)

จะเห็นได้ชัดเลยว่า เคนมีความขัดแย้งในตนเอง เมื่อทัศนคติของเขาขัดแย้ง
กับค่านิยมของคนส่วนใหญ่ในสังคม เขาสารภาพกับตนเองว่าเขาเป็นคนนอกหรือตัว
แปลกปลอมในสังคม แล้วเขาหลบสายตาสังคม ผู้วิจัยเชื่อว่าถ้าเขาไม่ขัดแย้งในตนเอง
เขาคงจะกลายสู่หนาสังคมอย่างสง่างามเฉยเมื่อเชื่อมั่นในความศักดิ์สิทธิ์ของตนเอง

"He confessed himself an outcast, and his eyes from under the lowered
rim of his hat began to glance guiltily, wearing the criminal
expression that comes with certain convictions." (Crane. 1969 : 165)

ความขัดแย้งระหว่างความมีหวังและความสิ้นหวังใน "An Experiment
in Luxury" เกิดขึ้นในใจผู้เล่าเรื่องเมื่อเขารับเชิญไปบ้านเศรษฐีพ่อของเพื่อนของ
เขาคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนเรียนด้วยกันมา เขารับเชิญครั้งนี้ก็วยอยากจะพิสูจน์คำกล่าวที่ว่า

ชีวิตเศรษฐีไม่มีความสุข เพราะต้องคอยเป็นกังวลในทรัพย์สินสมบัติของคนคนนั้นเชื่อและ
ปลอบใจตนเองเช่นนี้เสมอมา

"...I have been told all my life that millionaires
have no fun, and I know that the poor are always
assured that the millionaire is a very unhappy person.
They are informed that miseries swarm around all wealth,
that all crowded heads are very with care, and--"

(Crane. 1969 : 166)

จากการเฝ้าสังเกตศึกษาชีวิตเศรษฐี คือ ครอบครัวของเพื่อนซึ่งมี พ่อ แม่
น้องสาว 3 คน และเพื่อนของเขาเอง ผู้เล่าเรื่องได้พบว่า ครอบครัวเศรษฐีมี
ความสุขที่ นอกจากแม่ของเพื่อนผู้ดูเหมือนจะมีความสุขในชีวิตเลย "... In the
face of this woman there was no sign that life was sometimes a
joy. It was impossible that there could be any pleasure in living
for her..." (Crane. 1969 : 173) เห็นได้ชัดอีกว่า จิตใจของหล่อนไม่เคย
ได้พักเลย เนื่องจากต้องก่อกว้างแผนอยู่ตลอดเวลา เพื่อจัดการกับชีวิตสามี ลูก ๆ
และคนใช้

It was certain that she never rested in the shade
of the trees. One could imagine the endless churning of
that mind. And plans and other plans coming forth
continuously, defeating a rival here, reducing a
family there, bludgeoning a man here, a maid there.
Wee and wild eyes followed like obedient sheep upon her
trail.

(Crane. 1969 : 173)

ผู้เล่าเรื่องพบลักษณะของความขัดแย้งในครอบครัวเศรษฐีคือคนอื่น ๆ นอกจาก
 แม้รู้สึกว่าทุกคนเป็นคนดี เป็นที่ต้อนรับของสังคม ความมั่งคั่งจึงเปรียบเสมือนเสรีภาพ
 ที่ทำให้จิตใจผู้เป็นเจ้าของมีอิสระ "... They were no doubt fairly good,
 being not strongly induced toward the bypaths. Various worlds
 turned open doors toward them. Wealth in a certain sense is liberty.
 If they were fairly virtuous he could not see why they should be so
 persistently pitied." (Crane. 1969 : 175) แต่นักบวชกลับเทศนาสั่งสอน
 คนจนมาเป็นเวลานานแล้วว่า ความมั่งคั่งร่ำรวยไม่ได้นำมาซึ่งความสุข ความทุกข์
 ยากมีความสัมพันธ์เกี่ยวกับเงินตรา และ คนมั่งคั่งร่ำรวยมีความร่ายกาจเลว
 ทรามซ่อนเร้นอยู่ภายใน

... Theologians had for a long time told the poor
 man that riches did not bring happiness, and they had
 solemnly repeated this phrase until it had come to
 mean that misery was commensurate with dollars, that
 each wealthy man was inwardly a miserable wretch....

(Crane. 1969 : 175)

จากคำสอนเก่า ๆ ในสังคมเปรียบเทียบกับประสบการณ์ตรงที่ผู้เล่าได้ประสบ
 มีผลให้เกิดความขัดแย้งขึ้นในใจชายหนุ่มว่า สังคมอุตสาหกรรมหรือระบบทุนนิยมที่
 สร้างความมั่งคั่งร่ำรวยให้กับประเทศนั้น เป็นลักษณะของความก้าวหน้าจริงหรือไม่
 เขาได้แต่หวังที่จะให้คนมั่งคั่งร่ำรวยใช้เงินนั้นเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ คำสอน
 เก่าก่อนแต่โบราณจะไ้หมดความหมายไป อย่างไรก็ตามความขัดแย้งระหว่างความมั่งคั่ง
 กับความสิ้นหวังในสังคมอุตสาหกรรมของผู้เล่านี้ยังไม่มีคำตอบ

ลักษณะความขัดแย้งประการสุดท้ายที่ปรากฏในแก่นเรื่องของเกรนิน
 "In the Depths of a Coal Mine" เมื่อผู้เล่าได้มีโอกาสไปสัมผัสชีวิต
 ลำเค็ญของคณงานเหมืองถ่านหิน คือ ความกลางแคลงใจในความก้าวหน้าของระบบ
 อุตสาหกรรมอันยังผลักดันชีวิตคณงานเหมืองนั้นตกเป็นทาสของเครื่องจักร เครื่องยนต์
 ที่ใช้ในเหมืองทั้งเป็นเหยื่อของสภาพบรรยากาศที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการทำงาน มีหน้าซำ
 สภาพเหมืองนั้นไม่ต่างจากนรกเลย คณงานเหมืองต้องต่อสู้กับชะตากรรมอยู่เช่นนี้จนตาย
 ไปรุ่นแล้วรุ่นเล่า โดยไม่มีโอกาสที่จะเอาชนะสงครามชีวิตเช่นนี้ไปได้เลย

... And up and down the tunnel there is a riot of
 lights, little orange points flickering and flashing.
 Miners stride in swift and sombre procession. But the
 meaning of it all is in the deep bass rattle of a blast
 in some hidden part of the mine. It is war. It is the
 most savage part of all in the endless battle between
 man and nature...

(Crane. 1972 : 318)

ผู้เล่าเรื่องนี้ได้มีโอกาสไปสัมผัสชีวิตทุกซอกทุกมุมของคณงานเหมืองและ
 รู้ถึงประโยชน์ของอุตสาหกรรมที่มีต่อชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ในสังคม เช่น ประโยชน์
 จากการใช้ถ่านหิน เป็นต้น อย่างไรก็ตามสภาพสงครามภายในเหมืองทำให้ผู้เล่าเรื่องไม่
 แน่ใจว่าอุตสาหกรรมเป็นความก้าวหน้าของสังคมมนุษย์หรือการนำความทุกข์ทรมานมาสู่
 มนุษย์โดยรวมเมื่อเขาเห็นคณงานเหมืองหมดคุณค่าความเป็นมนุษย์โดยสิ้นเชิง

ผู้วิจัยเข้าใจว่าความขัดแย้งในลักษณะเช่นนี้เป็นผลจากการที่นักเขียนแนว
 ธรรมชาตินิยมประยุคเอาทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์มาใช้ในการประพันธ์ในยุคที่ทฤษฎี
 ทางวิทยาศาสตร์นั้นยังใหม่อยู่สำหรับพวกเขา นอกจากนี้ยังมีแนวคิดหลาย ๆ อย่าง

ในทางวิทยาศาสตร์ที่ชักต่อหลักการทางศาสนา เช่น ทฤษฎีวิวัฒนาการของชาร์ลส์ ดาร์วิน พร้อมกันนั้นความเจริญทางอุตสาหกรรมกำลังก้าวรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทั้งนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมก็ยังกลางแคลงใจในทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่ขัดแย้งกับ หลักการความเชื่อเก่า ๆ ทางศาสนาและประเพณีนิยม จึงพบได้ว่านักเขียนแนว ธรรมชาตินิยมได้สะท้อนทัศนะความขัดแย้งและความคลางแคลงใจในความก้าวหน้า ทางวิทยาการและอุตสาหกรรมไว้ในงาน ในงานของเขานั้น ลักษณะความขัดแย้ง ที่เด่นมากคือ ความขัดแย้งระหว่างความมีหวังกับความสิ้นหวัง

แก่นเรื่องซึ่งเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่เกิดจากความกดดันของสังคม เช่น ความรุนแรง ความโหดร้าย และความอยุติธรรม ซึ่งเป็นลักษณะของธรรมชาตินิยม ปรากฏอยู่ในเรื่องต่อไปนี้ "The Blue Hotel" "The Monster" และ "A Dark- Brown Dog"

จะพบว่าชาวสวีเดนใน "The Blue Hotel" มีพฤติกรรมที่ท้าวหาญ อย่างบ้าบิ่น พฤติกรรมเช่นนี้ผู้วิจัยให้ความเห็นว่าเกิดจากสภาพความกดดันของ สิ่งแวดล้อมรอบตัวของเขา ซึ่งได้แก่ คนแปลกหน้า กินแดนที่เขาไม่เคยมาและอคติ ในใจของเขาเองที่มีต่อกินแดนตะวันตก เหล่านี้เองส่งผลให้ชาวสวีเดนกลัว กล่าวคือ เมื่อเขามาอยู่ในกินแดนตะวันตกเป็นครั้งแรก เขามีอคติว่ากินแดนตะวันตกนี้ยังไม่เจริญ เมื่อเปรียบเทียบกับกรุงนิวยอร์ก และยังเป็นกินแดนที่ป่าเถื่อนโหดร้าย ชาวสวีเดนรู้สึก หวาดกลัวว่าตนจะตายไ้ทุกเวลาในกินแดนเช่นนี้ เขารู้สึกว่าชีวิตของตนอยู่ในอันตราย จากความรู้สึกหวาดกลัวสุดขีดนี้เอง เขาจึงแสดงพฤติกรรมประหลาดต่าง ๆ เช่น แสดงความเชื่อ กลัวยำผู้อื่น และในที่สุดพฤติกรรมที่ก้าวร้าวของเขามันมีสาเหตุ มาจากความกลัวตายที่ต้องเผชิญกับความอยุติธรรมและโชคชะตาเพียงลำพังนั่นเอง ใ้คนนำ เขาไปสู่จุดจบ ความกลัวที่ยิ่งใหญ่คือ ความกลัวตายนี้พัฒนาขึ้นมาจากอคติในใจของ ชาวสวีเดนเอง จากนั้นเขาหวนกระแวงผู้คนรอบข้าง ทั้งที่เขากลัวทะเลาะกลางปล่อง ขณะเล่นไพ่อยู่กับผู้อื่นว่าคงมีคนถูกฆ่าตายในห้องนั้นแล้วหลายคน " 'I suppose there have been a good many men killed in this room!'" (Crane, 1969 : 422)

ความหวาดระแวงนี้ไ้พัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อชาวสวีเดนค้นพบว่า ไม่มีใครเข้าข้าง
 คนเอง เขารู้สึกตัวว่าจะคงต่อสู้กับความอยุติธรรมตามลำพัง เขาเห็นว่าจอห์นนี่
 ลูกชายเจ้าของโรงแรมโกลด์เดนไฟท์ด้วยกัน แต่ขณะนั้นไม่มีผู้ใดสนับสนุนเขาเลย
 ชาวสวีเดนเหมือนมีชีวิตอยู่เพียงลำพัง แม้เขาต่อสู้จนเอาชนะจอห์นนี่ไ้แล้วยังไม่มี
 ผู้ใดรวมกลุ่มลงชัยชนะกับเขาเลย ปฏิกริยาจากชาวเมืองนี้ในร้านเหล้าทำให้
 ชาวสวีเดนรู้สึกเสมือนถูกเหยียดหยาม เขาจึงแสดงความเชื่อใจให้เห็นว่าเขาเป็น
 ลูกผู้ชายคนหนึ่งเหมือนกัน

"Well," he exploded, "it seems I can't get anybody
 to drink with me in this town. Seems so, don't it?
 Well !"

"Ssh !" said the barkeeper.

"Say," snarled the Swede, "don't you try to shut
 me up. I won't have it. I'm a gentleman, and I want
 people to drink with me. And I want them to drink with
 me now. Now-do you understand ?" He rapped the bar
 with his knuckles.

(Crane. 1969 : 445)

เมื่อทุกคนปฏิเสธที่จะร่วมดื่มกับเขา ชาวสวีเดนจึงใช้วิธีบังคับคือเข้าไป
 กระชากคอเหลือนักพนันคนหนึ่งซึ่งกำลังเล่นไพ่อยู่ในกลุ่ม นักพนันผู้นั้นจึงใช้มีดสั้นแทง
 ชาวสวีเดนตาย จะเห็นได้ว่าสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ในสังคมที่ตัวละครกำลังเผชิญ
 อยู่ นั้น มีผลอย่างมากต่อจิตใจของตัวละคร กล่าวคือ อิทธิพลของเหตุการณ์เฉพาะหน้า
 ในสังคมมีผลให้ตัวละครมีพฤติกรรมก้าวร้าว หรือห้าวหาญอย่างบ้าบิ่นจนลืมกลัวตาย

อำนาจและอิทธิพลของสังคมนี้ยิ่งใหญ่มากจะเห็นได้ว่า หมอเทรสคอต
ผู้ที่ครั้งหนึ่งมีความกล้าหาญเค็ดเคี้ยว กล้าเผชิญกับเสียงคัดค้านของชาวเมืองโคย
ซุบเลี้ยงเฮนรี่ซึ่งถูกไฟไหม้ใบหน้าจนหลอมรวมกันไม่เหลือสภาพใบหน้าเดิมไว้เลย
ยังหัวโนไหวและเกิดความขัดแย้งในจิตใจตนเอง เมื่อถูกเสียงวิพากษ์วิจารณ์และ
การต่อต้านอย่างใหญ่หลวงจากผู้คนส่วนใหญ่ในชุมชนของเขา เห็นได้ว่าหมอรู้สึก
ขมขื่นมากที่คนส่วนใหญ่ไม่ยอมรับว่าการกระทำของเขานั้นถูกต้องตามหลักมนุษยธรรม
เมื่อผู้พิพากษาพยายามเกลี้ยกล่อมและชี้แจงให้หมอคลดอยตามว่า พฤติกรรมที่
ขัดแย้งกับสถาบันทางสังคมนั้นรังแต่จะให้ผลร้ายคือชื่อเสียงของหมอ หมอคับแค้นมาก
ที่ไม่สามารถทำให้ชาวเมืองยอมรับความถูกต้องที่แท้จริง เขาหัวโนไหวที่เริ่ม
มองเห็นว่าครอบครัวไม่มีความสุข ภรรยาของเขาถูกรบกวนจากผู้หญิงอื่น ๆ ในเมือง
นั้น " 'There, there,' he said. 'Don't cry, Grace Don't cry?' "

(Crane. 1969 : 508) หมอคับแค้นใจมากที่ไม่สามารถทำอะไรก็ตามที่จะทำให้
ชาวเมืองเข้าใจคุณค่าความดีที่แท้จริงได้ ชาวเมืองไม่ยอมรับคุณค่าความดีที่เฮนรี่
เสียสละชีวิตตนเองเข้าไปช่วยจิมมี่ออกมาจากไฟไหม้ "... 'What am I to do?

He gave himself for-for Jimmie. What am I to do for him?'"

(Crane. 1969 : 473) อย่างไรก็ตามนับได้ว่าหมอมีความกล้าหาญเค็ดเคี้ยวมากที่
กล้าคัดค้านใจหาในสิ่งที่ขัดแย้งกับค่านิยมของชุมชนในสังคม แม้เขาจะบอกว่าเขาไม่สนใจ
ว่าชาวเมืองจะคิดอย่างไร แต่จากน้ำเสียงเห็นได้ว่าหมอขมขื่นใจกับค่านิยมคุณค่า
ความดีแบบจอมปลอมของชาวเมือง " 'No,' said Trescott; 'public

institutions are all very good, but he is not going to one."

(Crane. 1969 : 507)

พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กชายขณะที่เขาปฏิบัติกับลูกสุนัขสีน้ำตาลเข้มใน

"A Dark-Brown Dog" นั้นถือได้ว่าโหดร้ายทีเดียว คือ เด็กชายทำร้ายลูกสุนัข
บ่อย ๆ เช่น ตบหัว ใจไม่ดี เพื่อความสนุกของเด็กชายเอง แม้กระทั่งเมื่อทั้งสอง

กลายเป็นเพื่อนกันแล้ว บางครั้งเด็กชายยังทำร้ายลูกสุนัขอย่างไม่เห็นคุณค่าอีกด้วย พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กชายผู้นี้ ผู้วิจัยสรุปว่าเป็นผลจากสภาพการเลี้ยงดูของครอบครัวของเด็กชาย กล่าวคือ ครอบครัวของเด็กชายอยู่ในชุมชนสลัม พอเมาเหล้าบ่อย ๆ เมื่อใดที่เมาก็จะทะเลาะทุบตีภรรยาของตน เด็กชายเติบโตขึ้นมากับสภาพเช่นนี้จึงเคยชินกับการทุบตีหรือทำร้าย เด็กชายจึงทำร้ายลูกสุนัขบ่อย ๆ โดยไม่รู้สึกลำบากใจ จะเห็นได้อย่างชัดเจนว่าสภาพแวดล้อมในสังคม เช่น การใช้ความรุนแรง หรือการแสดงออกอย่างโหดร้าย มีผลต่อการพัฒนาบุคลิกภาพของตัวละครเป็นอย่างมาก เห็นได้จากพฤติกรรมของเด็กชายซึ่งยังสะท้อนให้ปรากฏอีกว่า เด็กชายไม่มีจิตสำนึกของความยุติธรรมหรือยุติธรรมคือ ลูกสุนัขตัวเล็กและอ่อนแอกว่า แต่เด็กชายยังทำร้ายมันได้ จากพฤติกรรมของพ่อยังสะท้อนให้เห็นความอยุติธรรมอย่างเด่นชัด คือ เขามีความสุขกับการทำร้ายร่างกายลูกสุนัขอันเป็นผลให้ลูกสุนัขต้องตายด้วยน้ำมือของเขาในที่สุด

แก่นเรื่องของเรื่องสั้นของเกรน ในสมัยนั้นนับได้ว่าแปลกใหม่มากคือ ในขณะที่นักเขียนอื่นเสนอแก่นเรื่องแนวอุดมคติแบบขวนขวั้น เกรนกลับเสนอเรื่องท้องห้ามของสังคมเช่น เรื่องราวของโสเภณีใน Maggie : A Girl of the Streets การเปิดเผยชีวิตของคนจรจัด ผู้ยากไร้ในสังคม และชีวิตคนงานเหมืองถ่านหินใน "The Men in the Storm" "An Experiment in Misery" และ "In the Depths of a Coal Mine" ตามลำดับ ทั้งยังเป็นการเปิดเผยเนื้อหาเกี่ยวกับชนชั้นและการวิจารณ์สังคม ใน "An Experiment in Luxury" และ "The Monster" ส่วนในเรื่องสั้นชุดสงครามเกรนได้เสนอการวิจารณ์ค่านิยมวีรบุรุษในทัศนะของผู้คนส่วนใหญ่ในสังคม ดังปรากฏเด่นชัดใน "Regulars Get No Glory" และ "The Price of the Harness"

ชีวิตคนจรจัดและผู้ยากไร้ใน "The Men in the Storm" และ "An Experiment in Misery" ทั้งที่เกรนกล่าววางลอมหลักเกณฑ์ความนิยมของการนำเสนอเนื้อหาแนวเกมมาเปิดเผยแง่มุมอีกแนวหนึ่งที่มีไม่มีใครหรือนักเขียน

สมัยนั้นใส่ใจเท่าใดนักเนื่องจากไม่ใช่แก่นเรื่องแนวที่น่าอภิรมย์ใจนัก กล่าวคือ ในเรื่องสั้นทั้งสองนี้ เสนอภาพความทุกข์ยากลำเค็ญของชีวิตผู้ยากไร้ที่ต้องต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตและปากท้อง ความอดทนกับการอดมื้อกินมื้อ หาที่หลบนอนไปวันหนึ่ง ๆ และยิ่งกว่านั้นพวกเขาต้องทุกข์ทรมานเป็นที่สุดในถิ่นหิมะตกหนักของฤดูหนาวที่โหดร้าย ขณะแก่งแย่งกันเองเพื่อหาที่พักพิงที่พอจะให้ความอบอุ่นแก่ร่างกายของพวกเขาได้ คือ โรงทาน พวกผู้ยากไร้ต่างมุ่งมาที่นั่นเป็นจุดหมายเดียวกันในท่ามกลางพายุหิมะที่พัดกระหน่ำอยู่ไม่ขาดระยะ

...., the walk before the closed doors of the house was covered with wanderers of the street, waiting. For some distance on either side of the place they could be seen lurking in doorways and behind projecting parts of buildings, gathering in close bunches in an effort to get warm. A covered wagon drawn up near the curb sheltered a dozen of them. Under the stairs that led to the elevated railway station, there were six or eight, their hands stuffed deep in their pockets, their shoulders stooped, jiggling their feet. Others always could be seen coming,...

(Crane. 1969 : 148)

เมื่อผู้คนมากมายมีจุดหมายเดียวกันและภัยสัจจาทฎาของการเอาตัวรอด ผู้คนไร้ที่พึ่งจึงแก่งแย่งกันเอง พวกเขาเบียดเสียดและผลักไสกันไปมาเพื่อเข้าไปให้ใกล้ประตูเข้าโรงทานให้มากที่สุด เพื่อที่จะได้เข้าไปภายในตัวโรงทานให้เร็วที่สุดเมื่อ

ประทุเปิด บางคนมีการต่อสู้กัน บ้างเหยียบเท้า และคำทอกัน "The crushing of the crowd grew terrific toward the last. The men, in keen pain from the blasts, began almost to fight. With the pitiless whirl of snow upon them, the battle for shelter was going to the strong...." (Crane. 1969 : 152)

ผู้ยากไร้ใน "The Men in the Storm" ต้องแก่งแย่งและต่อสู้กันเพื่อให้ได้ที่พักพิงค้างคืนส่วนใน "An Experiment in Misery" พวกเขาต้องทำทุกอย่างทั้งแก่งแย่งเพื่อให้ได้อาหารฟรี บ้างโกหก และบ้างต้องขโมย บางคนไม่เคยคำนึงความที่พักราคาถูกก็ยอมทำเมื่อถึงคราวไรที่ที่พักจริง ๆ จะเห็นได้ว่าในที่พักราคาถูกเต็มไปด้วยผู้คนที่ตกยากทุกรูปแบบ ที่พอลกกลางคึกพวกเขาส่งเสียงกรน ครางและร้องควความตกใจกลัวจากฝันร้ายอันแสดงให้เห็นประสบการณ์และความทุกข์ยากลำบากที่พวกเขาเผชิญมาในเวลากลางวัน

The sound in its high piercing beginnings, that dwindled to final melancholy moans, expressed a red and grim tragedy of the unfathomable possibilities of the man's dreams...., and who then cries with an impersonal eloquence with a strength not from him, giving voice to the wail of a whole section, a class, a people.... At times the fellow in the corner howled in a writhing agony of his imaginations.

(Crane. 1969 : 160 - 161)

ชีวิตผู้ยากไร้อีกกลุ่มหนึ่งที่เกรนไคนำมาเปิดเผย คือ ชีวิตลำเค็ญของคนงานเหมืองถ่านหินใน "In the Depths of a Coal Mine" คนงานเหมืองเก็บเก็บหินชนวนและพอร์ชอนลากถ่านหินมีชีวิตอยู่ภายในเหมืองที่ร้อนอบอ้าวอับชื้นและสกปรก สูดอากาศที่เต็มไปด้วยควันไฟ และฝุ่นละอองถ่านหินเข้าปอดอยู่ทุกวัน แล้วในที่สุดพวกเขาก็ต้องล้มป่วยและตายไปด้วยโรคที่เกิดจากการอุดกั้นของปอดเนื่องด้วยฝุ่นละอองสกปรกของถ่านหิน ในขณะที่มีชีวิตอยู่คนงานเหมืองและเก็บเก็บหินชนวนต้องทนเสียงชีวิตที่ร่าเริงอยู่ท่ามกลางเสียงดังทำลายประสาทจากเครื่องจักรกลภายในเหมือง ขนาคมทึมและอำนาจการทำลายล้างหรือความสามารถในการระเบิดและบดขยี้ก้อนหินก้อนใหญ่ ๆ ของมันนั้น แสดงให้เห็นว่ามนุษย์ไม่สามารถจะเอาชนะผู้ที่อยู่ทรงอำนาจของเขาได้เลย นั่นคือ เครื่องจักรกลทางอุตสาหกรรม มนุษย์ในที่นี้คือคนงานเหมืองผู้กำลังต่อสู้กับอำนาจยิ่งใหญ่ของธรรมชาติ ผู้ทรงพลังและอานุภาพ

... And up and down the tunnel there is a riot of lights, little orange points flickering and flashing. Miners stride in swift and sombre procession. But the meaning of it all is in the deep bass rattle of a blast in some hidden part of the mine. It is war. It is the most savage part of all in the endless battle between man and nature....

(Crane. 1972 : 318)

ชีวิตคนงานเหมืองถ่านหินแห่งนี้เสี่ยงกับอันตรายเป็นอย่างมากไม่อาจจะคาดคะเนได้ว่า พัลลัมยักษ์ที่ช่วยในการไหลเวียนของอากาศจะหยุดลงเมื่อใด จะเกิดไฟไหม้ น้ำท่วม ฟ้าผ่า ใดทุกเมื่อ คนงานเหล่านี้ไม่อาจรู้ได้เลยว่าก้อนหินขนาคมทึม จะหล่นลงมาบดขยี้ร่างของเขาเมื่อใด พวกเขาอาจจะไม่มีโอกาสมีชีวิตรอด

ออกไปจากเหมืองนี้ได้เลย หากลิฟต์เสีย หรือใช้การไม่ได้อย่างใดก็ทั้งที่เสี่ยงอันตราย
ขนาดนี้ คนงานเหมืองก็ต้องเสี่ยงชีวิตแลกกับเงินค่าจ้างเพียงน้อยนิดคือวันละ 3
ดอลลาร์ ทั้งไม่อาจหวังได้ว่าจะมีโอกาสหรือโชคชะตาดีขึ้นได้

... There is an insidious, silent enemy in the gas.

If the huge fanwheel on the top of the earth should
stop for a brief period, there is certain death.

If a man escape the gas, the floods, the "squeezes" of
the falling rock, the cars shooting through little
tunnels, the precarious elevators, the hundred perils,
there usually comes to him an attack of "miner's
asthma" that slowly racks and shakes him into the
grave. Meanwhile he gets 3 dollars per day, and
his laborer one dollar and a quarter.

(Crane. 1972 : 320)

เกรนไคววิจารณ์สังคมอุตสาหกรรมไว้ว่าชีวิตมนุษย์ในสังคมเช่นนี้เป็นชีวิตที่
สิ้นหวังโดยสิ้นเชิง เห็นได้จากชีวิตคนงานเหมืองถ่านหิน นอกจากนี้เขายังวิพาก
วิจารณ์สังคมในแง่มุมอื่น ๆ อีกด้วย ใน "An Experiment in Luxury"
เกรนไควแสดงให้เห็นว่าชีวิตผู้มั่งคั่งที่ร่ำรวยขึ้นมาจากสังคมอุตสาหกรรมนั้นไม่ได้มี
ชีวิตที่สุขสบายเสมอไป เมื่อจิตใจของเขาต้องพัวพันอยู่กับเครื่องยนต์กลไก ไม่มี
เวลาได้ชื่นชมธรรมชาติหรืออารมณ์สุนทรีย์ เห็นได้ว่าพ่อของเพื่อนผู้เล่าเรื่องมีความสุข
มากเมื่อได้ชื่นชมความร่าเริงแบบซุกซนของลูกแมว เนื่องจากช่วงเวลาส่วนใหญ่ของ
เขาทางเหินจากความสุขเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นนี้ "... There was never such a
case of abstraction, of want and care. The man of millions was in a

far land where mechanics and bricklayers go, a mystic land of little, universal emotions,..." (Crane. 1969 : 172)

ส่วนแม่ของเพื่อนผู้เล่าเรื่องนั้น จากสีหน้าท่าทาง การแสดงออกบ่งบอกว่า
จิตใจของนางไม่ได้สุขสงบเลย รวากับว่านางกำลังวางแผนการสลับซับซ้อนอยู่
ตลอดเวลา

... In the face of this woman there was no sign
that life was sometimes a joy. It was impossible
that there could be any pleasure in living for her....

It was certain that she never rested in the shade of
the trees. One could imagine the endless churning of
that mind. And plans and other plans coming forth
continuously, defeating a rival here, reducing a
family there, bludgeoning a man here, a maid there.
Woe and wild eyes followed like obedient sheep upon
her trail.

(Crane. 1969 : 173)

แก่นเรื่องการวิจารณ์สังคมในแง่มุมที่นอกเหนือจากการวิจารณ์สังคมอุตสาหกรรม
ของเกรนปรากฏเด่นชัดใน "The Monster" กล่าวคือ เกรนได้วิพากษ์วิจารณ์
ชาวเมืองที่พูดว่าตนยกย่องวีรกรรมของนิโกร เฮนรี จอห์นสัน ผู้ละชีวิตเสี่ยงภัยคือ
ไฟไหม้เข้าไปช่วยชีวิตจิมมีลูกชาย หมอเทรสคอต ผู้เป็นเจ้านายของเขาออกมาได้
โดยปลอดภัยแต่ตนเองต้องได้รับบาดเจ็บสาหัส ไบหน่าถูกไฟไหม้เกรียมจนไม่เหลือสภาพ
ไบหน่าเดิมไว้เลย บัดนี้ไบหน่าของเขาไม่ต่างไปจากสัตว์ประหลาดชาวเมืองผู้กล่าวว่า

คนเสียใจที่ไม่ได้สร้างคุณงามความดีไว้กับเฮนรี จอห์นสัน ในช่วงที่เขามีชีวิต เมื่อรู้ว่าเฮนรีตาย ทั้งพวกเขายังชื่นชมวีรกรรมของเฮนรีมากถึงกับตั้งชื่อนักบุญประจำตัวบุตรของตนว่าเฮนรีอีกด้วย หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นลงบทบรรณาธิการสรรเสริญเฮนรี มิส เบลลา ฟาร์ราเกต (Miss Bella Farragut) ประกาศว่าคนเป็นคู่มั่นที่กล่าวถึงจะแต่งงานกับเฮนรี

... There was also an editorial built from all the best words in the vocabulary of the staff....

The name of Henry Johnson became suddenly the title of a saint to the little boys...

"Nigger, nigger, never die,

Black face and shiny eye."

Boys who had called this odious couplet in the rear of Johnson's march buried the fact at the bottom of their hearts.

Later in the day Miss Bella Farragut,..., announced that she had been engaged to marry Mr. Henry Johnson.

(Crane. 1969 : 471)

แต่ชาวเมืองผู้หนึ่งเคยชื่นชมวีรกรรมของเฮนรีเป็นที่สุดนี้เองกลับไม่สามารถยอมรับเฮนรีผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่พร้อมด้วยใบหน้าพิการใดแสดงให้เห็นว่าชาวเมืองเหล่านี้ยกย่องคุณงามความดีเพียงระดับใดเป็นคือ ความดีเพียงเปลือกนอก ถ้าพวกเขาศรัทธาในคุณงามความดีอย่างแท้จริง พวกเขาต้องสามารถยอมรับเฮนรีได้ไม่ว่าร่างกายหรือใบหน้าของเขาจะอยู่ในสภาพใด อันเป็นการยอมรับในคุณความดีที่เขาประกอบไว้

นอกจากการวิจารณ์สังคมที่ยกย่องคุณค่าที่เพียงระดับเปลือกนอกแล้ว เกรนยังได้เสนอทัศนะวิจารณ์สังคมที่ยกย่องวีรบุรุษในสงครามเพียงระดับผิวเผินอีกเช่นกัน กล่าวคือ ใน "Regulars Get No Glory" และ "The Price of the Harness" นั้น ผู้คนในสังคมให้ความสนใจอยากรู้ข่าวคราวความเป็นไป หรือความทุกข์ยากลำบากของบรรดานายทหารสำคัญ ๆ ในทางตรงข้าม พลทหารธรรมดา ผู้สู้รบอย่างกล้าหาญ โดยไม่ได้นำถึงถึงการแพ้หรือชนะกลับไม่ได้รับการใส่ใจจากสังคมเลย แม้เมื่อตายไปรายชื่อของพวกเขาในหนังสือพิมพ์ยังไม่มี ความหมายใด ๆ อีกด้วย

... The public doesn't seem to care very much for the regular soldier.

The public wants to learn of the gallantry of Reginal Marmaduke Maurice Montmorenci Sturtevant, and for goodness sake how the poor old chappy endures the dreadful hard-tack and bacon. Whereas, the name of the regular soldier is probably Michael Nolan and his life-sized portrait was not in the papers in celebration of his enlistment.

(Crane. 1956 : 382)

นอกจากเกรนได้เปิดเผยเรื่องท้องห้ามในสังคม และเสนอทัศนะการวิจารณ์สังคมแล้ว ยังมีแก่นเรื่องที่แสดงความสัมพันธ์ของมนุษย์กับธรรมชาติไว้อย่างกว้างขวาง ทั้งใน "The Monster" "The Five White Mice" และ "The Blue Hotel" เกรนได้เสนอแก่นเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นความพยายามที่จะเอาชนะธรรมชาติ อันหมายถึงทั้งพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมในสังคมที่มนุษย์มีอิทธิพลอยู่ไว้อย่าง

หมอเทรสคอตใน "The Monster" ไม่โอนอ่อนผ่อนตามความคิดเห็น หรือค่านิยมของคนส่วนใหญ่ในชุมชนของเขาที่พยายามผลักดันให้หมอเอาเฮนรี่ผู้มีใบหน้าพิการ ไปอยู่ในที่รกร้างนอกชุมชน เนื่องจากใบหน้าที่ถูกไฟไหม้เกรียมจนดูน่าเกลียด น่ากลัวของเฮนรี่ได้สร้างความตื่นตระหนกตกใจให้กับเด็ก ๆ และชาวเมืองผู้โง่เขลา เห็นหมอปฏิเสธที่จะคล้อยตามความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่ โดยชอบเลี้ยงเฮนรี่ต่อไปด้วย เชื่อมั่นในการกระทำที่ถูกตอ้งตามหลักมนุษยธรรมของตนเอง ในเมื่อเฮนรี่คือ ผู้ที่กล้าเสี่ยงชีวิตตนเอง เขาไปช่วยลูกชายของเขาออกมาจากไฟที่กำลังไหม้บ้านออกมาได้อย่างปลอดภัย หมอเทรสคอตยอมเสียชื่อเสียงของตนเองจากที่เคยเป็นหมอที่มีชื่อเสียง และมีคนไข้ศรัทธามากที่สุด กลายเป็นผู้ที่ถูกตำหนิติเตียนจากสังคม แต่หมอก็กล้าทำเช่นนั้น เมื่อเชื่อมั่นในการกระทำที่ถูกตอ้งของตนเอง อันนับเป็นความพยายามที่จะเอาชนะค่านิยม การยกย่องคุณงามความดีเพียงระดับผิวเผินของสังคม โดยหมอปฏิเสธที่จะคืนรกร้างนอกเมือง ซึ่งเศรษฐีคนหนึ่งยอมสละให้เฮนรี่ ทั้งเขายังปฏิเสธที่จะส่งเฮนรี่ไปอยู่ในที่อยู่ คนพิการของรัฐบาลด้วย

"But I have a little no-good farm up beyond
Clarence Mountain that I was going to give to Henry,"
cried Twelve, aggrieved.... "No, John Twelve," he said,
"it can't be done."...

"Well , then, a public institution -" he began.

"No," said Trescott; "public institutions are all
very good, but he is not going to one."

(Crane. 1969 : 507)

พฤติกรรมของชาวสวีเดนใน "The Blue Hotel" นั้นเป็นความพยายามที่จะเอาชนะความกลัวในจิตใจของตนเอง ชาวสวีเดนผู้นี้มาจากกรุงนิวยอร์กเขาเข้าไป

พักในโรงแรมแห่งหนึ่งในกินแดนตะวันตกคือ ที่รัฐเนบราสกา ซึ่งเขาเองมีอคติต่อกินแดน
แห่งนี้ว่ายังไม่เจริญ เป็นกินแดนที่ป่าเถื่อนโหดร้ายอยู่คึกคักในใจของเขานี้เองทำให้
ความหวาดระแวงเขาคือบงำจิตใจของเขาทำให้แสดงออกซึ่งพฤติกรรมที่กตัญถาวร ๆ
นานา ทั้งกล่าวหาว่ารายผู้นั้นจะทำร้ายตนให้ถึงตาย เมื่อเจ้าของโรงแรมให้
คิมเหลาเพื่อช่วยให้เขารู้สึกดีขึ้น ชาวสวีเดนยังคงกล่าวหาว่าเจ้าของโรงแรมจะวางยาพิษ
เขา ชาวสวีเดนได้พยายามที่จะเอาชนะความกลัวโดยแสดงความเชื่อใจให้ปรากฏ และ
จากความพยายามแสดงความอวดเก่ง ด้วยการเข้าไปกระชากคอเสื้อนักพนันคนหนึ่ง
ปฏิเสธร่วมคิมฉลองชัยชนะที่เขาสามารถคอยควบคุมเอาชนะจอห์นที่ลูกชายเจ้าของโรงแรม
ได้สำเร็จ การแสดงความหวาดหวัณอย่างบ้าบิ่นนี้เองยังผลให้ชาวสวีเดนถูกแทงตาย
เมื่อถูกเตือนให้เอามือลงจากบ่าของนักพนัน เขาโกรธเคืองจนมองข้ามอันตรายที่จะเกิด
ขึ้นกับชีวิตไป นับเป็นความพยายามที่จะเอาชนะความกลัวที่โหดร้ายแก่เจ้าของ

"Now, my boy," advised the gambler, kindly, "take
your hand off my shoulder and go'way and mind your
own business."...

"What ! You won't drink with me, you little dude?
I'll make you then ! I'll make you!" The Swede had
grasped the gambler frenziedly at the throat, and
was dragging him from his chair....

(Crane. 1969 : 446)

สำหรับเด็กหนุ่มนิวยอร์กใน "The Five White Mice" นั้นนับได้ว่าเขา
สามารถเอาชนะอำนาจใจในตัวในใจของตนเองได้ กล่าวคือ เมื่อเขากับเพื่อนอีก 2 คน
เกิดชกต่อยกับชาวเม็กซิกัน 3 คน เนื่องจากเพื่อนของเขาคนหนึ่งเมามากเกินไปจน
ลวนลามก่อกวนชาวเม็กซิกัน จนกระทั่งกลุ่มชาวเม็กซิกันโกรธในขณะต่อสู้นั้น ด้วยสัญชาตญาณ

การป้องกันตัว เด็กหนุ่มนิวยอร์กสามารถวิ่งของเขาออกมาได้โดยฉับไว ขณะที่เขาใช้นิ้วมือแตะไถเป็นพร้อมกับหันปากกระบอกปืนไปทางชาวเม็กซิกันคู่อลุนั้น เสียงร้องควความตกใจกลัวพร้อมกับการถวอยหนีอย่างไม่เป็นจังหวะของคู่อลุนั้น ทำให้เด็กหนุ่มได้คิดว่าชาวเม็กซิกันก็เป็นมนุษย์ที่รักชีวิตของพวกเขาเช่นเดียวกัน เด็กหนุ่มนิวยอร์กได้ค้นพบความจริงข้อนี้จึงเปลี่ยนใจไม่ฆ่าคู่อลุนั้นของเขา

The cry and the backward steps revealed something of great importance to the New York Kid. He had never dreamed that he did not have a complete monopoly of all possible trepidations. The cry of the grandee was that of a man who suddenly sees a poisonous snake. Thus the kid was able to understand swiftly that they were all human beings. They were unanimous in not wishing for too bloody a combat....

(Crane. 1969 : 415 - 416)

ลักษณะแก่นเรื่องประการสุดท้ายที่เกรนนำเสนอในเรื่องสั้นของเขาคือการสร้างภาพพจน์ของธรรมชาติไว้ในฐานะของอำนาจที่ปราศจากความสนใจโดยดีเพิกเฉยและไม่นำพามนุษย์เลย ดังปรากฏเด่นชัดใน "The Open Boat" "The Men in the Storm" "An Experiment in Misery" และ "The Five White Mice" ซึ่งในที่นี้ธรรมชาติ หมายถึง ทั้งธรรมชาติจริง ๆ เช่น ทะเล และฤดูกาล และยังหมายถึงสภาพแวดล้อมต่าง ๆ รอบตัวละครด้วย

สำหรับใน "The Open Boat" นั้นธรรมชาติเพิกเฉยต่อชะตากรรมของชาย 4 คน ในเรือเล็กที่กำลังโต้พายุคลื่นลมอยู่อย่างหนักหน่วงแทบเอาชีวิตไม่รอดมาเป็นเวลา 2 วัน 2 คืน แล้วธรรมชาติเปรียบประดุจหอกคอยที่ไม่รู้สึกรู้สมใด ๆ ทั้งสิ้น ทั้งยังไม่รับรู้ชะตากรรมของมนุษย์เลย

... This tower was a giant, standing with its back to the plight of the ants. It represented in a degree, to the correspondent, the serenity of nature amid the struggles of the individual-nature in the wind, and nature in the vision of men. She did not seem cruel to him then, nor beneficent, nor treacherous, nor wise. But she was indifferent, flatly indifferent....

(Crane. 1969 : 381)

ในขณะที่คนยากจนไร้ที่พึ่งพิงใน "An Experiment in Misery"
ต่อสู้กับสภาพความอดอยากหิวโหย ไร้ที่พึ่งพิงที่หลับนอนและขาดความเอาใจใส่เห็นใจจาก
เพื่อนมนุษย์ในสังคมเดียวกันนั้น ธรรมชาติยิ่งเพิกเฉยไม่นำพากับความลำบาก
ยากเข็ญ ของสภาพชีวิตผู้ยากไร้อีกด้วย

And in the background a multitude of buildings, of pitiless hues and sternly high, were to him emblematic of a nation forcing its regal head into the clouds, throwing no downward glances; in the sublimity of its aspirations ignoring the wretches who may flounder at its feet....

(Crane. 1969 : 165)

พายุหิมะที่พัดโหมกระหน่ำผู้ยากไร้ชาวที่พักรบค้างคืนใน "The Men in the Storm"
พักรบกระหน่ำพวกเขาที่กำลังรอเข้าประตูโรงพยาบาลเพื่อพักฟื้นไอรุ่น
ของอากาศภายในอยู่ไม่ช้ากระยะ พายุหิมะพัดโหมใส่ผู้ยากไร้ที่กำลังต่อสู้กับความหนาว
เหน็บของฤดูหนาวที่โหดร้ายตั้งแต่พวกเขาเริ่มเดินทางมายังโรงพยาบาลรอให้ประตูโรงพยาบาลเปิด

จนกระทั่งในที่สุดเมื่อประตูโรงงานเปิดได้แล้ว ผู้คนก็กรูกันเข้าไปในโรงงานจน
จำนวนผู้รอคอยอยู่ข้างนอกลดน้อยลง พายุก็ทำหน้าที่ของมันอยู่เช่นนั้น ไม่สนใจใยดี
ว่าผู้คนจะเดือดร้อนมากน้อยเพียงใดก็ตาม แสดงให้เห็นว่าธรรมชาติเพิกเฉยและไม่
นำพามนุษย์โดยสิ้นเชิง

... The snow boat with merciless persistence
upon the bowed heads of those who waited. The wind
drove it up from the pavements in frantic forms of
winding white, and it seethed in circles about the
huddled forms, passing in, one by one, three by three,
out of the storm...

(Crane. 1969 : 153)

ธรรมชาติไม่นำพาต่อโชคชะตาของเด็กหนุ่มนิวยอร์กใน "The Five
White Mice" โดยสิ้นเชิง กล่าวคือ ขณะที่เด็กหนุ่มเล่นไพ่ใน เขามีโอกาสชนะ
พนันเป็นอย่างมาก คือ เขามี 4 เอชอยู่แล้ว เพียงเขาได้อีกหนึ่งเขาจะชนะ 5 ควิน
ของคู่ต่อสู้ได้ เด็กหนุ่มจึงกล่าวคำขวญักพนันโดยหวังว่าจะช่วยให้เขาโชคดีได้ แต่
เด็กหนุ่มต้องหมดตัวในการเล่นพนันครั้งนั้น แสดงถึงความไม่ใส่ใจของธรรมชาติ
ต่อโชคชะตาของเด็กหนุ่มโดยสิ้นเชิง ทั้งที่เขามีโอกาสชนะ คำขวญักก็ยังช่วยอะไร
ไม่ได้

Oh, five white mice of chance,
Shirts of wool and corduroy pants,
Gold and wine, women and sin,
All for you if you let me come in -
Into the house of chance.

Stephen Crane

สรุปได้ว่าจากเรื่องสั้นของสตีเฟน / ครนส่วนมากมีแก่นเรื่องที่เกี่ยวกับ การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตที่ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมในสังคม เพิกเฉยและไม่นำพา ในชะตากรรมของมนุษย์เลยโดยสิ้นเชิง ✓

น้ำเสียง

น้ำเสียงในงานประพันธ์ตามแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม มีลักษณะของ การมองโลกในแง่ร้าย ความสิ้นหวังต่อชีวิต ความสลดหดหู่ใจ และความทะเยอ ทะยาน สำหรับในการมองโลกในแง่ร้ายนั้น โลกในที่นี้หมายถึง ทั้งธรรมชาติและสังคม

น้ำเสียงการมองโลกในแง่ร้าย เป็นผลจากทัศนะที่นักธรรมชาตินิยมยึดถือใน ปรัชญานิยมที่เชื่อว่า มนุษย์ไม่สามารถกำหนดจุดหมายปลายทางของชีวิตได้ตามใจ ปราณของตนเอง แต่ชีวิตของเขาถูกกำหนดบังคับแนวทางปฏิบัติ โดยธรรมชาติ ซึ่งเน้นที่อำนาจสำคัญ 2 ประการคือ อำนาจภายนอกได้แก่ อำนาจของธรรมชาติ และสังคมที่มาจากอิทธิพลของมนุษย์ กับอำนาจของแรงขับภายในร่างกายซึ่งเป็นผล จากพันธุกรรมที่มาจากดีเทลและความรู้สึกรับผิดชอบต่อความถูกต้องทางคุณธรรม มนุษย์จึงไม่ต่างจากสัตว์ที่มีพฤติกรรมอันเป็นผลจากสัญชาตญาณและความต้องการพื้นฐาน ของร่างกายโดยทั่วไปเมื่อมีอำนาจยิ่งใหญ่ 2 ประการมากำหนดบังคับชีวิต มนุษย์จึงต้อง คำนึงต่อสู้อย่างหนักหน่วงเพื่อความอยู่รอดของชีวิต แต่มีหนทางเดียวที่จะหลุดพ้น นั่นคือ ความตาย จากทัศนะนี้เองจะพบว่า ธรรมชาติมีภาพที่ยิ่งใหญ่น่ากลัว และปราศจาก ความใส่ใจใด ๆ ทั้งสิ้นต่อสรรพสัตว์ทั้งมวลบนโลก ทำให้สรรพสัตว์ต้องดิ้นรนต่อสู้ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าไม่มีโอกาสจะเอาชนะอำนาจยิ่งใหญ่ที่บังคับควบคุมชีวิตของตนอยู่ สรรพสัตว์ยอม ต้องมีทัศนะที่มองโลกในแง่ร้ายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อชีวิตของเขาต้องตกเป็นเหยื่อ ของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมในที่สุดไม่ว่าจะดิ้นรนอย่างใดก็ตาม

การมองโลกในแง่ร้ายนั้นเป็นความรู้สึก ขมขื่น เจ็บปวด และคับแค้นกับชีวิตที่ ไม่สามารถเอาชนะชะตากรรมของตนเอง มีความรู้สึกสิ้นหวังต่อหนึ่งในอนาคตและ

สรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงรอบ ๆ ตัว น้ำเสียงของเรื่องเช่นนี้ปรากฏอยู่ในทัศนะของกัปตัน กูก ช่างเครื่อง และโดยเฉพาะผู้สื่อข่าวสงครามซึ่งกำลังช่วยกันนำเรือเล็กสุดคือน้อย กลางทะเลนอกฝั่ง ฟลอริดา ในเรื่องสั้นที่เขียนขึ้นจากประสบการณ์ตรงของสตีเฟน เครน นั่นคือ "The Open Boat"

ชาย 4 คนต้องพายเรือไต่คลื่นที่พัดกระหน่ำมาระลอกแล้วระลอกเล่าไม่ขาดระยะ ยืมนานถึง 2 วัน 2 คืน ไม่มีอาหารอื่นใดนอกจากน้ำดื่ม และไต้ฝุ่นซัดกรำบ่าง ในตอนแรกทุกคนมีความหวังว่าจะเข้าฝั่งได้ เมื่อเห็นดวงไฟจากประกายการและหน่วยกู้ภัยทางทะเล ทั้งไต้ฝุ่นพายุร้ายซึ่งเป็นสัญญาณบอกว่ายู่ใกล้ฝั่งทำให้มีความหวังมากขึ้น แต่ยิ่งพายเรือต่อไปนานเท่าไร ทั้ง 4 คนยิ่งรู้สึกผิดหวังและคับข้องใจที่ดูเหมือนว่าจะไม่มีผู้ใดเห็นพวกเขาเลย ขณะที่พวกเขาต้องการความช่วยเหลือและลำบากเต็มที่ กัปตันถึงกับพาลโกรธคนงานบนเรือที่มาเกาะเรือ เขานึกอยากจะพาคนใดให้กระเด็นไป แต่กัปตันยิ่งคับแค้นใจมากยิ่งขึ้นนักที่ท่าความต้องการไม่ได้ เพราะถ้าเขาออกแรงอาจจะมึนลให้เรือเอียงได้ บัดนี้กัปตันแสดงออกซึ่งความก้าวร้าว ทั้งที่ก่อนหน้านี้เขาคือ ผู้ที่คอยปลอบใจคนอื่น ๆ ในเรือให้มีความหวังโดยพยายามทำให้ทุกอย่างดูคลงชบช้น

จากความคับแค้นและคับข้องใจ พวกเขาทั้ง 4 คน ทั้งขมขื่นและเจ็บปวด ถึงกับต้องแสดงออกและพุกเขยหยันโชคชะตาของตนเองว่า นับเป็นเรื่องคลั่งที่สุดที่ไม่มีผู้ใดเห็นเลยว่าพวกเขากำลังเดือดร้อนและต้องการความช่วยเหลือเป็นที่สุด

"Cook," remarked the captain, "there don't seem to be any signs of life about your house of refuge."

"No," replied the cook, "Funny they don't see us!"

...

"Funny they don't see us," said the men.

(Crane. 1969 : 368)

เมื่อชายผู้หนึ่งที่กำลังยืนอยู่ที่ฝั่งหยุดเคินมองมาทางเรือทุกคนเริ่มมีความหวัง ชายคนนั้นแสดงท่าโบกไม้โบกมือ และมีคนเพิ่มมากขึ้น แต่หลังจากรออยู่นานโดยไม่มี สัญญาณใดเลยที่จะให้ความมั่นใจชาย 4 คนว่าเขาจะได้รับความช่วยเหลือทุกคนรู้สึก ซึมขึ้น หวากกั้วจนตัวสั่นกลัวความกลัวนั้นทำให้พวกเขาเยือกเย็นเข้าไปถึงข้างในจิตใจ

"Funny they don't see us."

The light-heartedness of a former time had completely faded. To their sharpened minds it was easy to conjure pictures of all kinds of incompetency and blindness and, indeed, cowardice. There was the shore of the populous land, and it was bitter and bitter to them that from it came no sign.

(Crane. 1969 : 369)

เมื่อคิดว่าพวกเขาคงหมดหวังที่จะรอดชีวิต เพราะแม้มีคนที่ยังเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แต่พวกเขาไม่ทำอะไรเลย ทุกคนรู้สึกกลัวจนหนาวสั่นประกบกับลมทะเลที่พัดมานั้นยิ่ง ทำให้พวกเขาเย็นยะเยือกเข้าไปถึงภายใน "A faint yellow tone came into the sky over the low land. The shadows on the sea slowly deepened. The wind bore coldness with it, and the men began to shiver." (Crane. 1969 : 373)

เมื่อรู้สึกสิ้นหวังเขาแสดงออกอย่างก้าวร้าว เช่นรู้สึกขวางและอิจฉาชายผู้หนึ่ง ซึ่งกำลังยืนโบกมืออยู่ที่ฝั่งจนอยากสาคน้ำใส่ชายผู้นั้นให้เปียกโชก พวกเขาเริ่มมองโลก ในแง่ร้าย เห็นว่าคนอื่นไม่ดีทั้ง ๆ ที่ชายคนนั้นไม่ทำอะไรให้พวกเขาเดือดร้อนเลย

ชายทั้ง 4 คนแลกที่อยู่กัน เมื่อเริ่มมองเห็นว่าตนเองคงไม่รอดชีวิต เพราะว่า
มีใครรอดชีวิตไปก็จะได้ส่งข่าวถึงครอบครัวทุกคนได้ ณ จุดนี้ที่แสดงการมองโลกในแง่
ร้ายมาก มากเสียจนกระทั่งคิดไปว่าจะต้องตายกลางทะเลอย่างแน่นอน ถึงตอนนี้ทุกคน
ซึมเศร้ามาก เพราะรู้สึกว้าเหว่ชีวิตไม่ยุติธรรม ถ้าจะให้เขาตายทำไมปล่อยให้มาไกล
ขนาดนั้นน่าจะปล่อยให้พวกเขาตายตั้งแต่ก่อนหน้านี้แล้ว พวกเขาพูดถึงพระเจ้าในลักษณะ
ที่หมกมุ่น และไม่ต้องการเชื่อถือในพระผู้เป็นเจ้าอีกต่อไป เนื่องจากความซึมเศร้า
และคับแค้นใจในชะตากรรมที่พวกเขากำลังไคร่บ่อนั้น แสดงให้เห็นว่าพระผู้เป็นเจ้ากำลัง
แกล้งพวกเขาอย่างไรความยุติธรรม นั่นคือปล่อยให้พวกเขาฝ่าฟันอุปสรรคคือ คลื่น
ลูกแล้วลูกเล่ามาไกลถึงขนาดนี้ แล้วจะไม่ให้รอดชีวิตอยู่ต่อไป

"If I am going to be drowned - if I am going to be
drowned - if I am going to be drowned, why, in the name
of the 7 mad gods who rule the sea, was I allowed to
come thus far and contemplate sand and trees? Was I
brought here merely to have my nose dragged away as I
was about to nibble the sacred cheese of life?"

(Crane. 1969 : 369)

เมื่อถูกมองไม่เห็นประกาศการอีกเลย และเมื่อผู้สื่อข่าวเห็นสัญญาณแห่งความตาย
คือปลาดาวในคืนหนึ่ง เขาทั้งสองคร่ำครวญอย่างซึมเศร้าเช่นนี้อีกครั้ง พวกเขาใช้คำพูด
สมมติว่า "the 7 mad gods" อันแสดงอารมณ์ซึมเศร้าจนไม่สามารถที่จะมีศรัทธา
ในพระผู้เป็นเจ้าได้อีกต่อไปแล้ว คำพูดเย้ยหยันและลบหลู่เช่นนี้เกิดขึ้นจากความรู้สึกที่ว่า
ตนเองกำลังจะพบกับความตายอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นับเป็นทัศนคติมองโลกในแง่ร้ายนั่นเอง
อย่างไรก็ดี ในคืนเงียบสงบนั้น ผู้สื่อข่าวได้ทวนนึกถึงบทกวีบทหนึ่งซึ่งเขาเลื่อมใส
สนิทใจ แต่มันก็เมื่ออยู่ในสถานการณ์ที่ตึงเครียดกล่าวอย่างแสนเชื่องช้านั้น เขาเริ่ม

เข้าใจวินิพนธ์นั้นได้ซาบซึ้งทั้งที่ในตอนเป็นเด็กเขาได้อ่านวินิพนธ์นี้ และไม่ใส่ใจหรือเห็นความสำคัญของทหารที่นอนตายใน แอลเจียร์ส (Algiers) ในสถานการณ์ที่ตนเองกำลังทุกข์ยากลำบาก ผู้สื่อข่าวรู้สึกสงสารและเห็นใจทหารเหล่านั้น แสดงให้เห็นว่าถ้าไม่ได้ประสบกับความเดือดร้อนนั้นด้วยตัวเอง จะไม่มีผู้ใดเข้าใจความทุกข์ยากลำบากของชีวิตได้อย่างลึกซึ้ง ใกล้เคียงกับการมีประสบการณ์ตรงกับความทุกข์ยากนั้น ๆ ด้วยตนเอง บัดนี้ผู้สื่อข่าวเข้าใจความจริงของชีวิตในแง่มุมหนึ่ง แต่เขาก็กังไม่วายขมขื่นและขุนของใจกับความรู้น้อยเนื้อต่ำใจในชะตากรรมของตนเองเมื่อถูกธรรมชาติและสังคมเพิกเฉยและไม่นำพาเอาใจใส่

A soldier of the Legion lay dying in Algiers;
There was lack of woman's nursing, there was
dearth of woman's tears;
But the comrade stood beside him, and he took
that comrade's hand,
And he said, "I never more shall see my own,
my native land."

Stephen Crane

นักปณิธแสดงความรักแท้สิ้นหวังเต็มที่เมื่อบอกเพื่อนร่วมชะตากรรมอีก 3 คนว่าต้องสละเรือแล้วว่ายน้ำเข้าหาดัง เนื่องจากสภาพเรือต่อไปจะหมดแรงจนไม่อาจว่ายน้ำได้เมื่อจำเป็น ขณะนั้นเองผู้สื่อข่าวมองไปที่หอคอยสูงที่ฝั่ง อันเป็นสัญลักษณ์แสดงความไม่ใส่ใจใยดีอันโหดโหดของธรรมชาติต่อสภาพสิ่งทั้งมวลในโลกนี้

และการตายของบิลลี่ ผู้เป็นช่างเครื่องที่มีพละกำลังมากที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับอีก 3 คนที่เหลือ และเขาคือผู้ที่ร่างกายพายเรือมาโดยตลอดนั้น แสดงถึงความไม่แยแสของธรรมชาติต่อมวลมนุษย์โดยสิ้นเชิง ธรรมชาติไม่ได้เลือกที่รักมักที่ชัง ไม่ลำเอียง

กับใครทั้งสิ้น นอกจากกุศ่าย และไม่เอื้ออาทรร้อนใจ กับความทุกข์ยากของสรรพสัตว์ อันนี้แสดงทัศนคติการมองโลกในแง่ร้าย ที่มีความมนุษย์ไม่มีทางควบคุมหรือเอาชนะ หรือจะเรียกร้องความเห็นใจใด ๆ จากธรรมชาติได้เลย

ขณะเรือฟาวคลิง (Foundling) ใน "Flanagan and His Short Filibustering Adventure." กำลังอับปางอยู่นอกฝั่งฟลอริดานั้น ที่โรงแรมอิมพีเรียล (Imperial Inn) บนฝั่งทะเลกำลังมีงานเต้นรำเลี้ยงฉลองกันอย่างสนุกสนาน เมื่อมีคนบอกว่ามีเรืออับปางกลางทะเล ก็จะมีผู้ใดเชื่อเด็กหญิงคนหนึ่ง ขออนุญาตแม่ไปดู แต่ไม่ได้รับอนุญาต หลอนจึงตัดพ้อ " 'Oh dear,' said a girl, supposin' they were out there drowning while we are dancing !" (Crane. 1969 : 358)

น่าเสียดที่เด็กหญิงตัดพ้อแม่และพี่ชายซึ่งบอกว่าเรือเรืออับปางนั้นเป็นไปไม่ได้ ช่างเป็นน่าเสียดที่สะท้อนให้เห็นความขมขื่นในความไม่ใส่ใจใยดีของผู้คน ในสังคมและธรรมชาติคือความทุกข์ยากของมนุษย์ ทั้งยังเป็นการล้อเลียนของธรรมชาติอีกด้วย นั่นคือธรรมชาติดูเหมือนกลั่นแกล้งที่ทำให้คนกลุ่มหนึ่งจมน้ำโดยไม่มีใครรับการเหลียวแลหรือนำพาจากคนอื่นซึ่งอยู่ไม่ไกลนักมีหน้าซำคนอีกกลุ่มหนึ่งนั้นกลับสนุกสนานกับการเต้นรำอยู่อีกด้วย จะเห็นได้ว่าน่าเสียดเช่นที่มองว่าสังคมเพิกเฉยผู้ที่กำลังประสบความทุกข์ยากเช่นนี้เป็นลักษณะของการมองโลกในแง่ร้ายอย่างหนึ่งเช่นกัน

ธรรมชาตินั้นไม่ใส่ใจกับโชคชะตาของมนุษย์คนใดในโลกเลยจริง ๆ เด็กหนุ่มนิวยอร์กใน "The Five White Mice." แพพนันทั้ง ๆ ที่เขามีโอกาสชนะมากทีเดียว ทั้งเขายังพูดคำขวัญนักพนันชื่อ " The Five White Mice" โดยหวังว่าจะช่วยให้เขาโชคคือการพนันในครั้งนั้นแต่เด็กหนุ่มแพจนหมดตัว นักพนันคนอื่น ๆ เยาะเย้ยและล้อเลียนเด็กหนุ่มพวกเขาไม่เห็นอกเห็นใจเลยทั้งยังล้อเลียนคำขวัญของเด็กหนุ่มด้วย

... They burst like a storm about the head of the kid, swinging at him with their fists. "Five white mice!" they quoted, choking, - "five white mice!"

...

On the route from the dinner to the circus, others of the party often asked the kid if he had really intended to make his appeal to mice. They suggested other animals - rabbits, dogs, hedgehogs, snakes, opossums,....

(Crane. 1969 : 407)

เด็กหนุ่มเชื่อมั่นในคำขวัญมากกว่าจะทำให้เขาชนะพนันได้แต่การที่คำขวัญไม่สามารถช่วยอะไรเด็กหนุ่มได้เลยจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่เด็กหนุ่มมีโอกาสมากมายนั้น แสดงให้เห็นว่าธรรมชาติไม่น่าพากับโชคชะตาของเด็กหนุ่มเลยแม้แต่ดอยนิค ความจริงแล้วตามองธรรมชาติในแง่ร้ายจะเห็นได้ชัด เจนว่าธรรมชาติกลั่นแกล้งและเย้ยหยันโชคชะตาของเด็กหนุ่ม กล่าวคือทำให้เด็กหนุ่มตายใจว่าเขาต้องชนะพนันในครั้งนั้นแน่ ๆ เมื่อเขาเป็นทอคูตอยู่อย่างมาก คือ คูตคูมี 5 ควิน และขณะนี้เด็กหนุ่มมี 4 เอชแล้ว เพียงอีก 1 เอชเขาก็จะชนะ อันนี้เองทำให้เด็กหนุ่มตายใจ กล่าวคือลงพนันด้วยเงินทั้งหมดที่มีอยู่ เขากล่าวคำขวัญนักพนันโดยหวังว่าจะช่วยกลับมาคืนให้เขาชนะ เนื่องจากโอกาสที่เหลือเกิน แต่ธรรมชาติก็เล่นแง่กับเด็กหนุ่มคือไม่เข้าข้างเลยเท่ากับเย้ยหยันโชคชะตาเด็กหนุ่มอย่างเต็มที่โดยเพียงไม่ช่วยให้คำอธิษฐานเป็นจริง

Oh, five white mice of chance,
 Shirts of wool and corduroy pants,
 Gold and wine, women and sin,
 All for you if you let me come in --
 Into the house of chance.

Stephen Crane

เกรนในสภาพคนจรจัดใน "An Experiment in Misery" มีความรู้สึก
 โดดเดี่ยวจากเพื่อนและไร้ที่พึ่งพิง เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นคนนอกสังคม ขณะเดินไป
 ตามถนนเข้าเมืองเพื่อหาที่พักอาศัย เขารู้สึกดีขึ้นเมื่อพบคนต่างตัวในสภาพคนจรจัด
 เหมือนกัน แต่เมื่อต้องเข้าไปพักร่วมกับคนจรจัดในห้องพักอาศัย บรรยากาศขมุกขมัว
 และอับชื้นทำให้เกรนกลัวกับสภาพความยากจนที่กำลังประสบอยู่นั้น เสียงละเมอจากฝัน
 ร้ายของคนยากจน ทำให้เกรนนอนไม่หลับ เขาคิดถึงสภาพความยากจนและรู้สึกสงสาร
 เห็นใจผู้ยากไร้ในขณะเดียวกันก็รู้สึกขมขื่นและสิ้นหวังในสังคมอเมริกันที่มีบรรดาคนมั่งคั่ง
 ร่ำรวยมากมายแต่พวกคนรวยไม่ไ้แสดงความเห็นอกเห็นใจหรือสงสารหรือคิดจะช่วย
 เหลือผู้ที่คอยกว่าคนเลย ในทางตรงกันข้าม บรรดาผู้ที่มั่งคั่งร่ำรวยกลับพยายามถိบตัว
 เองให้สูงขึ้น คว้ามีความทะเยอทะยานอันไม่มีที่สิ้นสุด ที่จะสร้างฐานะความมั่นคงให้สูง
 ตระหงายฟ้า อันนับเป็นค่านิยมในระบบทุนนิยม ที่คำนึงถึงประโยชน์ส่วนตนเป็นใหญ่ และ
 ยังคิดว่าสังคมของพวกเขาเป็นสังคมที่มีความหวัง แต่สำหรับเกรนแล้ว เขาสิ้นหวังใน
 สังคมที่เต็มไปด้วยความขัดแย้งสับสน และวุ่นวายนี้ "... The roar of the city
 in his ear was to him the confusion of strange tongues, babbling
 heedlessly; it was the clink of coin, the voice of the city's
 hopes which were to him no hopes." (Crane. 1969 : 165)

ผู้ยากไร้ชาวที่พิทพิงทองหนทุกขุทรมานในฤดูหนาวที่โหดร้ายใน "The Men in the Storm" ขณะที่คนร่ำรวยในสังคมไม่ใส่ใจหรือให้ความสงสารเห็นใจเลย ทั้งที่คนร่ำรวยก็เห็นความลำบากลำเค็ญของชีวิตผู้ยากไร้ในพายุหิมะซึ่งเป็นตัวแทนของธรรมชาติที่โหดร้ายไร้ความเมตตาปราณีต่อมวลมนุษย์นั้น เป็นสภาพที่สร้างความสิ้นหวังในสังคมให้กับคนยากไร้ ในเมื่อคนร่ำรวยเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนไม่รู้สึกทุกข์ร้อนกับเพื่อนมนุษย์ด้วยกันซึ่งกำลังต่อสู้กับความโหดร้ายของธรรมชาติอยู่เพียงลำพัง นับเป็นการมองโลกในแง่ร้าย เห็นได้จากกรรบรรยายหิมะในฐานะศัตรูผู้ชั่วร้าย สามารถจะเลือกทำสงครามกับมนุษย์ในจุดที่ไม่มีเสื้อผ้าปกคลุมถึง การต่อสู้นี้เป็นสงครามที่ไม่มีที่สิ้นสุดและหลีกเลี่ยงไม่ได้ทั้งมนุษย์ก็ไม่มีโอกาสเอาชนะธรรมชาติได้เลย

เกรนบรรยายว่าพายุหิมะยังพัดกระหน่ำลงบนร่างผู้คนที่รอเข้าไปในโรงงานอยู่ต่อไปโดยไม่ปราณีปราศรัย และไม่มีที่ท่าว่าจะหยุดลงเลย "... The snow beat with merciless persistence upon the bowed heads of those who waited."

(Crane. 1969 : 153)

โฮเรสใน "His New Mittens" โกรธแค้นที่แม่ลงโทษจึงมองแม่ในแง่ร้าย โฮเรสโทษว่าแม่เป็นคนเหี้ยมโหดให้เขาออกมาเดินอยู่ด้วยความหนาวเย็นของหิมะนอกบ้าน ทั้งที่เขาตัดสินใจหนีออกจากบ้านเองด้วยคิดจะแก้แค้นแม่ ความโกรธแค้นของโฮเรสก่อตัวจากความน้อยใจในตัวของแม่ที่ลงโทษให้เขานั่งที่โตะจนกว่าจะได้รับอนุญาตให้ไปได้เนื่องจากความผิดที่เขาทำถุงมือคู่ใหม่สกปรก ความโกรธแค้นในตัวโฮเรสขยายตัวขึ้น เมื่อเขาไม่แตะต้องอาหารขวยหวังว่าแม่จะแสดงความสงสารเห็นใจ ความหิวอดอยากจนโฮเรสเอื้อมมือไปแตะอาหาร ทันทีที่พบว่าอาหารเย็นซืด โฮเรสโกรธเกลียดแม่จึงคิดแก้แค้นด้วยการหนีออกจากบ้าน

เมื่อต้องเดินฝ่าความหนาวเย็นของหิมะอยู่นอกบ้านในเวลากลางคืนเช่นนั้น โฮเรสยิ่งเพิ่มความโกรธแค้นแม่มากขึ้น ยิ่งเขาโกรธแค้นมากเท่าใดยิ่งมองโลกในแง่ร้ายมากขึ้นเท่านั้น เขามองว่าแม่คือต้นเหตุที่ทำให้เขาต้องออกมาตระกำลำบากอยู่

ตามลำพัง ทั้งแม่ยังอยู่ศีลธรรม โหดร้าย ไร้เมตตา เฉยเมยกับโชคชะตาของเขา อีกด้วย "... He was now aghast at the merciless ferocity of his mother. It was she who had thrust him into this wild storm, and she was perfectly indifferent to his fate, perfectly indifferent...." (Crane. 1958 : 559)

ในสมัยของสตีเฟน เครนนั้น การอุตสาหกรรมและวิทยาศาสตร์กำลังเจริญ รุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทำให้เครนเกิดความไม่แน่ใจ และสงสัยในการเปลี่ยนแปลง ของวิถีชีวิตผู้คนในสังคม จากการทดลองไปบ้านเพื่อนเศรษฐีหนึ่งใน "An Experiment in Luxury" เครนยังมีความไม่แน่ใจสงสัยเพิ่มขึ้น เมื่อพบกับ ความขัดแย้ง คือเขาได้พบว่าชีวิตเศรษฐีผู้สามีก็มีความสุขกับลูกสาวและลูกชายผู้เป็น เพื่อนของเขามาก แต่ภรรยาเศรษฐีนั้นเลาเห็นได้ชัดเลยว่าหลอนไม่มีความสุขเลย หน้าตาของหลอนเต็มไปด้วยความกังวลหมกมุ่นครุ่นคิดราวกับกำลังคิดวางแผนการอยู่ ตลอดเวลา

ชีวิตคนงานเหมืองเล็ก ๆ เก็บหินขนวนและพ่อนลากถ่านหินใน "In the Depths of a Coal Mine" กองทำงานหนักอยู่ในเหมืองถ่านหินซึ่งมีสภาพที่เหมาะสมกับการทำให้เกิดการเจ็บป่วยได้ง่ายที่สุด ทุกชีวิตในเหมืองทำงานอย่างขุ่หมก มนทางต่อสู้เพื่อเรียกร้องให้ชีวิตของตนมีสภาพดีขึ้นได้โดยสิ้นเชิง เครนมองชีวิตเหล่านี้ ว่าเป็นชีวิตที่สิ้นหวังที่ต้องตกเป็นทาสของเครื่องจักรกล ทาสของอุตสาหกรรมที่ยิ่งใหญ่ นากลัว เครนรังเกียจอุตสาหกรรมที่ไร้เมตตาธรรมต่อมวลมนุษย์ เขาจึงวาดภาพเครื่อง จักรกลเป็นประจักษ์วัตถุประหลาดที่ยิ่งใหญ่มหึมาและน่าเกลียดน่ากลัวผู้เป็นศัตรูคู่ต่อสู้ของ คนงานเหมืองที่อ่อนแอกว่าโดยสิ้นเชิงทั้งด้านขนาดและความแข็งแกร่ง ดังนั้นคนงานเหมือง ต่อสู้กับศัตรูที่เขาจะไม่มีโอกาสชนะเลย "... A mighty gnashing sound filled the ears. With terrible appetite this huge and hideous monster sat imperturbably munching coal, grinding its mammoth jaws with unearthly and monotonous uproar." (Crane. 1972 : 314)

เกรนบรรยายสภาพเหมืองที่ขมุกขมัว เต็มไปด้วยฝุ่นละอองดำดินแสงอาทิตย์ส่องไม่ถึงเนื่องจากเหมืองอยู่ในระดับลึกมากได้ยินเสียงกังเขย่าประสาธจากเครื่องจักรที่ทำงานอยู่ตลอดเวลา ชีวิตคนงานที่ทุกข์ทรมาน ห่อเหี่ยวและโรยรา นอกจากมีชีวิตจรมปลัดอยู่เช่นนี้แล้วแร่แร่ เกรนวาดภาพความยิ่งใหญ่ของเหมืองใต้น้ำลึกมากมนุษย์จึงอยู่ไม่ต่างจากชิ้นส่วนเล็ก ๆ ที่หมดความสำคัญ หมกหนทางต่อสู้กับเครื่องจักรกลของอุตสาหกรรม และธรรมชาติโดยสิ้นเชิง ดูเหมือนว่ามนุษย์กำลังทำสงครามกับธรรมชาติที่มีอำนาจศักดิ์สิทธิ์และมั่นคงเกินกว่ามนุษย์จะมีโอกาสชนะ เกรนวาดภาพธรรมชาติให้น่ากลัว เต็มไปด้วยเล่ห์เหลี่ยมและวิธีการที่จะเล่นงานสิ่งมีชีวิตบนโลกและที่สำคัญคือธรรมชาติจะทำสงครามกับมนุษย์ต่อไปอย่างสงบและตลอดไป

... It is war. It is the most savage part of all in the endless battle between man and nature. These miners are grimly in the van. They have carried the war into places where nature has the strength of a million giants. Sometimes their enemy becomes exasperated and snuffs out ten, twenty, thirty lives. Usually she remains calm, and takes one at a time with method and precision. She need not hurry. She possesses eternity. After a blast, the smoke, faintly luminous, silvery, floats silently through the adjacent tunnels.

(Crane. 1972 : 318 - 319)

จะเห็นทัศนคติต่อธรรมชาติในแง่ร้ายจากน้ำเสียงของการมองโลกในแง่ร้ายที่เห็นว่าในสงครามระหว่างมนุษย์และธรรมชาตินั้น ธรรมชาติจะครองชนะและคงอยู่ตลอดไป มนุษย์เป็นเพียงเหยื่อของธรรมชาติเท่านั้น เกรนไม่ได้สะท้อนภาพไว้ในส่วนใด

ของเรื่องนี้โดยว่ามนุษย์จะมีโอกาสพัฒนาชีวิตของตนให้ดีขึ้นหรือมีโอกาสจะเอาชนะธรรมชาติ
แต่ในทางตรงกันข้าม มนุษย์ในทัศนะของเกรนคูออนแอ และทอแทเกินกว่าจะคิดปฏิรูป
สถานการณ์ใด ๆ ได้

ลักษณะน่าเสียดายอีกประการหนึ่งที่พบในเรื่องสั้นของสตีเฟน เกรน คือ ความ
สิ้นหวังทอแทในชีวิตที่มีผลให้เกิดความสลดหดหู่ใจตามมาด้วย อันเนื่องมาจากทัศนะที่ว่า
มนุษย์ไม่สามารถควบคุมอำนาจของแรงขับภายในร่างกายและสภาพแวดล้อมในธรรมชาติ
ได้ มนุษย์ต้องตกเป็นเหยื่อของสังคมและธรรมชาติโดยสิ้นเชิงไม่ว่าจะต่อสู้เพื่อความอยู่รอด
เพียงใด ก็อาจจะเอาชนะอำนาจที่ยิ่งใหญ่ทั้ง 2 ประการนี้ได้ ทั้งเพื่อนมนุษย์ในสังคม
เดียวกันที่มีสถานภาพทางสังคมและความเป็นอยู่ที่ต่ำกว่าก็ไม่ใส่ใจหรือให้ความเห็นอกเห็นใจ
ผู้ที่มีชีวิตต่ำกว่าและก้อยกว่าตนเลย ธรรมชาตินั้น เล่าก็ไม่น่าพาท่อชะตากรรมของมนุษย์
โดยสิ้นเชิง ปล่อยให้มนุษย์ต่อสู้กับชะตากรรมของเขาตามลำพัง ทัศนะที่กล่าวนี้มีผลให้
มนุษย์ในงานเขียนแนวธรรมชาตินิยมมีความสิ้นหวังและทอแทในชีวิตและการแสดงออกของ
ทัศนะต่อโลกและชีวิตเช่นนี้เกรนจะใช้นาเสียดายประชดประชันเย้ยหยัน อันเป็นนาเสียดายของ
ความเจ็บปวดขมขื่นในชีวิต

เมื่อตัวละครของเกรนรู้สึกว่าคุณเองหมดสิ้นหนทางต่อสู้เพื่อเอาชนะธรรมชาติและ
สังคม กล่าวคือเขาแน่ใจว่าคุณเองต้องตกเป็นเหยื่อของอำนาจที่ยิ่งใหญ่นี้แน่นอน วิธี
แสดงออกคือการเย้ยหยันประชดประชันชีวิตอย่างก้าวร้าวและอวดดีไม่กลัวตาย อันเป็น
ความรู้สึกขมขื่นทอแทและสิ้นหวังในชีวิตซึ่งซ่อนเร้นอยู่ภายในและเขาไม่สามารถกำหนด
บังคับหรือควบคุมพฤติกรรมของตนให้อยู่ในทำนองคลองธรรม ไม่สามารถประพฤติปฏิบัติ
ตามความปรารถนาหรือเจตนารมณ์ส่วนตัว พฤติกรรมของเขาถูกกำหนดบังคับจาก
ความต้องการภายในอันส่งผลให้เขาใช้อารมณ์ชั่ววูบสนองตอบเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่ตน
กำลังเผชิญอยู่ในชั่วขณะใดขณะหนึ่งเท่านั้น

คนเลี้ยงวัว (the cowboy) ซึ่งต่อไปจะกล่าวถึงในนามคาบอยใน
"The Blue Hotel" ร้องออกมาด้วยความขมขื่น เจ็บปวดเป็นที่สุด เมื่อรู้ต่อมาใน
ภายหลังว่าตนถูกกล่าวหาว่ามีส่วนในการฆาตกรรมชาวสวีเดนแต่ในเวลาที่เขาว่า

เล่นไฟกับชาวสวิสเคน จอห์นนี่ลูกชายเจ้าของโรงแรมและชาวตะวันออก ทั้งที่เขาเห็นว่าจอห์นนี่โก่ง แต่เขาไม่ไ้สนับสนุนชาวสวิสเคนที่กล่าวลุกขึ้นพูดให้เห็นว่าจอห์นนี่โก่ง ทั้งเขายังไม่ไ้ทำอะไรอย่างอื่นเพื่อลบเลาะความอยุติธรรมที่จอห์นนี่ปฏิบัติต่อชาวสวิสเคนอีกด้วย ชาวตะวันออกมาบอกให้เขาทราบในภายหลังว่าพวกเขา 5 คนคือ คาวบอย ชาวตะวันออก จอห์นนี่ สกัลลี และเขียนพินันธุ์แห่งชาวสวิสเคนตายจนต้องโทษจำคุก 3 ปี มีส่วนร่วมในการฆาตกรรมครั้งนี้ ชาวตะวันออกบอกคาวบอยว่า จอห์นนี่โก่งจริงในการเล่นไฟด้วยกัน แต่เขาไม่ไ้ทำอะไรเพื่อช่วยชาวสวิสเคนเลยกลับปล่อยให้ชาวสวิสเคนสู้กับความอยุติธรรมในสังคมตามลำพัง จนต้องพบความตายอย่างโหดร้ายในที่สุด คาวบอยรู้สึกเจ็บปวดทรมานขึ้นกับชีวิตมนุษย์ที่ต้องตกเป็นเหยื่อของสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตของเขาโดยสิ้นเชิง

" The cowboy, injured and rebellious, cried out blindly into this fog of mysterious theory : "Well, I didn't do anythin', did I?" (Grane. 1969 : 448)

การที่มนุษย์แต่ละคนต้องต่อสู้กับสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิตตามลำพังและต้องตกเป็นเหยื่อของมันโดยสิ้นเชิงนั้น นับเป็นความน่าหวาดกลัวอย่างมหันต์ เกรนไ้บรรยายให้เห็นความน่าหวาดกลัวของบรรยากาศรอบตัวชาวสวิสเคนและความกลัวซึ่งเกิดขึ้นภายในจิตใจของเขาไว้อย่างละเอียดละออ เห็นไ้จากการบรรยายสภาพโรงแรมที่ทากวยลีฟ้าอ่อนในคืนแค้นตะวันตกไกลออกไปจากชุมชน ในท่ามกลางหิมะของฤดูหนาวที่เยือกเย็นและหนาวเหน็บ นับเป็นการบรรยายบรรยากาศไ้เห็นความโศกเศร้า อธิพพลของลีฟ้าอ่อนในท่ามกลางลีขาว เคนของหิมะสร้างความรู้สึกเศร้าซึมหนักอึ้ง และความกลัวที่เกิดขึ้นในจิตใจของชาวสวิสเคนเองเป็นสาเหตุให้เขาแสดงออกอย่างก้าวร้าวจนต้องพบจุดจบอันเนื่องมาจากการแสดงออกอย่างอวดคึกนี้

ในสังคมที่คนมั่งคั่งร่ำรวยไม่ไ้ใส่ใจไ้ยไ้ผู้น้อยแอและค้อยกว่าคน เกรนไ้แสดงความสงสารเห็นอกเห็นใจผู้ยากไร้ ในสังคมเช่นนี้ไ้มากมายทั้งใน "An Ominous Baby" "The Men in the Storm", "An Experiment in Misery" และ "A Dark-Brown Dog"

เด็กชายสกปรกใน "An Ominous Baby" มีชีวิตที่ลำบากน่าสงสาร จากสภาพการแคงกายควยเลื้อยมาเกาะสกปรก และขากรู้งรัง หน้าตาและเนื้อตัวมอมแมมเปรอะเปื้อนด้วยฝุ่นละอองนั้น เป็นสภาพชีวิตของตัวละครที่ผ่านประสบการณ์ความทุกข์ยากของชีวิตมามาก สมควรที่จะได้รับความเมตตาสงสารจากผู้คนในสังคม แต่ธรรมชาติและสังคมกลับประชดประชันและเย้ยหยันชีวิตเด็กสกปรกผู้นี้ นั่นคือ เขาไม่ได้รับความเห็นอกเห็นใจจากเพื่อนร่วมสังคมคนใดเลยเขายังเป็นพี่รังเกียจของสังคมอีกด้วย แม้เมื่อเขายิ้มตอบเด็กผู้หญิงที่สั่นกระดิ่งของเล่นให้เขานั้น ก็ถูกพี่เลี้ยงเด็กไล่ให้หนีด้วยความรำคาญ อันถือได้ว่าเป็นน้ำเสียงที่เย้ยหยันสังคมที่ไม่ใส่ใจผู้ยากไร้ทุกข์ยาก

... Once one of the babies with twittering laughter, shook a gorgeous rattle at him. He smiled jovially in return.

Finally a nursery - maid ceased conversation and, turning made a gesture of annoyance.

"Go'way, little boy," she said to him "Go'way. You're all dirty."

He gazed at her with infant tranquillity for a moment and then went slowly off,...

(Crane. 1969 : 78 - 79)

เกรนสันหวังในสังคมที่คนส่วนใหญ่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนมากเกินไปเกินกว่าจะมีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ให้ผู้ที่อ่อนแอกว่าตนในทางต่าง ๆ เขาแสดงให้เห็นความโหดร้ายที่ผู้แข็งแกร่งและเหนือกว่าในทางต่าง ๆ ปฏิบัติต่อผู้ที่อ่อนกว่า ดังที่เด็กชายใน "A Dark-Brown Dog" ปฏิบัติกับลูกหมาอย่างไม่ไยดี ทั้งที่ผู้เลี้ยงไม่และตามหิ้วผู้เลี้ยงอยู่บ่อย ๆ ถึงแม้จะกลายเป็นเพื่อนกันในเวลาต่อมาแล้วก็ตาม เด็กชายยังทำร้ายลูกหมา

อย่างไม่มีเหตุผลอยู่เรื่อย ๆ บางครั้งยังถูกทำร้ายจากสมาชิกในครอบครัว เด็กชายควย
เช่นกัน จนในที่สุดมันต้องตายควยน้ำมือของพ่อเด็กชาย แสดงให้เห็นว่า ผู้ที่อ่อนแอกว่า
ยอมตกเป็นเหยื่อของผู้ที่แข็งแรงกว่า นับเป็นความขมขื่นอย่างมาก

ในสังคมที่ทุกคนคำนึงถึง แต่ประโยชน์ส่วนตนนั้น ผู้คนต้องต่อสู้แย่งกันเอง
เพื่อความอยู่รอดของชีวิต ผลคือ คนโง่ต้องตกเป็นเหยื่อของคนฉลาดอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้
ใน "The Knife" ปีเตอร์ใช้ไหวพริบที่นิยมไว้ว่า ปักความผิดให้พ้นจากตัวเองได้
โดยฉกฉวยให้สถานการณ์เข้าข้างตนเอง ทำให้เขาเล็ดลอดกลายเป็นผู้ผิดในการเข้ามา
ขโมยแท่งโมโนในสวนของลีไบรอันท์

ควยมีความสิ้นหวังในสังคม เกรนจึงประชดประชัน และเย้ยหยันสังคมผู้ที่จอมปลอม
ซึ่งมีค่านิยมยกย่องชมเชยความกึ่งามเพียงผิวเผินมากกว่าจะชมเชยคุณงามความดีที่แท้จริง
ใน "The Monster" เกรนแสดงให้เห็นความขมขื่นของหมอเทรสคอต ผู้สูญเสีย
ชื่อเสียงและถูกปฏิเสธจากสังคมเนื่องจากการกระทำที่ถูกต้องของเขาขัดต่อค่านิยมคน
ส่วนใหญ่ในสังคม จะเห็นว่าเสียงขมขื่นในบทสนทนาของหมอกับผู้พิพากษา จากบท
สนทนานี้จะพบว่าหมอเทรสคอตสิ้นหวังไม่รู้อะไรจะหาแนวทางแก้ไขปัญหาคืออย่างไร บัดนี้เขาอยู่
ระหว่างความขัดแย้งคือความสำนึกที่ถูกต้องตามหลักมนุษยธรรมของตนเองที่จะเลี้ยงดู
เส้นรื้อต่อไป กับការไม่ยอมรับในการกระทำของหมอในครั้งนี้จากสังคม

"And what am I to do?" said Trescott, his eyes
suddenly lighting like an outburst from smouldering
peat. "What am I to do? He gave himself for-for
Jimmie. "What am I to do for him?"

"... You are making him, and he will be a monster,
and with no mind."

"He will be what you like, judge," cried Trescott, in sudden, polite fury, "He will be anything, but, by God ! he saved my boy."

The judge interrupted in a voice trembling with emotion : "Trescott ! Trescott ! Don't I know?"

Trescott had subsided to a sullen mood. "Yes, you know," he answered, acidly; "but you don't know all about your own boy being saved from death." This was a perfectly childish allusion to the judge's bachelorhood. Trescott knew that the remark was infantile, but he seemed to take desperate delight in it.

...

"Well," said the judge, ultimately, "it is hard for a man to know what to do."

"It is," said the doctor, fervidly.

(Crane. 1969 : 473 - 474.)

เกรนสิ้นหวังในสังคมที่มีค่านิยมจอมปลอมหลาย ๆ อย่าง เช่น ค่านิยมในภาพพจน์
วีรบุรุษ เกรนจึงประชดประชันค่านิยมต่อความเป็นวีรบุรุษตามแนวคิดของคนส่วนใหญ่ในสังคม
อเมริกันไว้ใน "Regulars Get No Glory" คนอเมริกันส่วนใหญ่จะเฝ้าตั้งตาตั้งใจ
คอยฟังข่าววีรกรรมที่กล้าหาญของเหล่านายทหารผู้กล้าหาญเมืองยกย่องเพราะเชื่อว่าพวกเขา
ยอมสละความสุขส่วนตัวไปใช้ชีวิตที่กระทำอย่างกล้าในศึกสงคราม แต่พวกเขาจะไม่ใส่ใจ
ชีวิตของเหล่าพลทหารผู้ทำการรบโดยไม่คิดถึงชีวิต ชีวิตทุกขุติรมานของพลทหารต้องจมขึ้น
แม้ตายไปก็ไม่มีผู้ใดสนใจรายชื่อของเขาในหน้าหนังสือพิมพ์ เกรนถึงกับพูดว่า ใครก็ตาม
ที่ลืมวีรกรรมของพลทหารที่ตายไปนั้นสมควรจะรู้สึกละอายใจ

And shame, deep shame, on those who, because
 somebody once led a cotillion, can seem to forget
 Nolan-Private Nolan of the regulars-shot through,
 his half-bred terrier being masterless at Reno and
 his sister being chambermaid in Omaha : Nolan, no
 longer sweating, swearing, overloaded, hungry,
 thirsty, sleepless, but merely a corpse, attired in
 about 40 cent worth of clothes. Here's 3 volleys
 and taps to one Nolan, of this regiment or that,
 and maybe some day, in a fairer, squarer land, he'll
 get his picture in the paper, too.

(Crane. 1956 : 385)

ผู้คนในสังคมที่ยังหลงขึ้นมอยู่กับค่านิยมเก่า ๆ ไม่ไต่ยกย่องความกล้าหาญของ
 พลทหารธรรมดาที่ทำการสู้รบโดยไม่ได้อำนาจใครจะแพ้หรือชนะ พวกเขาปฏิบัติกรร
 ตามคำสั่งและไม่โต้แย้ง ทั้งยังมีความอดทนทำการรบด้วยอาวุธที่พออย่างช้า ๆ นานา
 พวกเขาจะก้าวไปข้างหน้าอย่างไม่หยุดยั้งมีเพียงลูกปืนเท่านั้นที่จะระงับพวกเขาไว้

ชีวิตพลทหารต้องเหนื่อยยากและลำบาก แม้เวลาหิวบางครั้งต้องอดเพราะ
 ไม่มีส่วนแบ่ง และเมื่อได้รับบาดเจ็บหรือถูกยิงก็ไม่มีใครเอาใจใส่ มาร์ติน พลทหารใน
 "The Price of the Harness" รู้สึกเจ็บปวดและขมขื่นมากเมื่อไปรายงานกับ
 นายร้อยโทว่าเขาถูกยิงเนื่องจากนายร้อยโทผู้นั้นไม่ใส่ใจเขาเลย เขาว่านายร้อยโทใส่ใจกับ
 งานเบื้องหน้ามากกว่า เขาเพียงบอกมาร์ตินว่าไม่เป็นไรและให้ไปทำแผล มาร์ตินรู้สึก
 กลืนได้เวียนหัว และเศร้าใจจากปฏิบัติการเช่นนั้นของนายร้อยโท

และเมื่อพลทหารตายไป จะหาอะไรปิดหน้าศพก็แสนยาก เกรียร์สัน และ
 วัตกินส์ มองหน้ากันไปมาด้วยรู้สึกคับแค้นและขมขื่นใจที่ไม่รู้จะหาอะไรปิดหน้าศพ
 เพื่อนทหารคนหนึ่งตายในสงคราม ในที่สุดเขาใช้หมวกของผู้ตายนั่นเองปิดหน้าศพ
 เมื่อคิดได้ว่าจำเป็นก็ต้องพูดอะไรสักอย่าง วัตกินส์จึงประกาศประชันว่า เป็นความน่า
 ละอายอย่างมากที่สุด

"Oh," said Grierson, "here's his hat," He brought
 it and laid it on the face of the dead man. They
 stood for a time. It was apparent that they thought it
 essential and decent to say or do something. Finally
 Watkins said in a broken voice, "Aw, it's a damn
 shame."

(Crane. 1956 : 403)

คอลินส์ ผู้เป็นพลทหารนายหนึ่งใน "A Mystery of Heroism" รู้สึกขมขื่น
 ผิดหวังมากเมื่อเขาได้พบว่า ไม่มีผู้ใดให้ความสำคัญหรือชื่นชมในความกล้าหาญของเขา
 ที่เสี่ยงชีวิตบุกไปเอาน้ำจากบ่อนดินแดนข้าศึกมาได้เลย เพื่อนนายทหารกลับเดินหยอกล้อ
 กันจนน้ำหกหมดเกลี้ยงกระทึก "Suddenly there was an oath, the thud of wood
 on the ground, and a swift murmur of astonishment among the ranks. The
 2 lieutenants glared at each other. The bucket lay on the ground,
 empty." (Crane. 1957 : 338)

ต่อมาเมื่อเป็นผู้สื่อข่าวในสงคราม เกรนได้พบว่า สงครามคือธุรกิจ ทหารไม่ได้
 คอยสู้เพื่ออิสรภาพ เกียรติยศ หรือศักดิ์ศรีใด ๆ ทั้งสิ้นแต่ทหารทำสงครามเพื่อเงิน และการ
 รุบรืออย่างหนึ่งที่ทหารทำคามหน้าที่เท่านั้น เกรนแสดงทัศนะประชดประชันนี้ไว้ใน

"War Memories" "... They were all men intent on business. That was all.... In another way it was pageantry, the pageantry of the accomplishment of naked duty...." (Crane. 1972 : 464)

ลักษณะน้ำเสียงประการสุดท้ายที่ปรากฏในเรื่องสั้นของสตีเฟน เครนคือ ความทะเยอทะยานซึ่งปรากฏใน "In the Depths of a Coal Mine."

เด็ก ๆ เก็บหินชนวนในเหมืองถ่านหินใน "In the Depths of a Coal Mine" มีความทะเยอทะยานในชีวิตของพวกเขาสูงมาก แม้จะมีชีวิตที่ทุกข์ยากในเหมืองแต่เด็ก ๆ เหล่านี้มีความหวังว่าชีวิตในอนาคตของตนจะดีขึ้น จากเด็กเก็บหินชนวน พวกเขาหวังจะโตไ้ขึ้นไปเป็นเด็กเฝ้าประตูทางเข้าเหมือง เด็กควบคุมพ่อที่ขมลกถ่านหิน ต่อไปเป็นคนงาน จนถึงผู้ช่วยคนชุกถ่านหิน และในที่สุดเป็นคนชุกถ่านหินกวยตนเอง

The slate-pickers all through this region are yet at the spanking period. One continually wonders about their mothers, and if there are any schoolhouses. But as for them, they are not concerned. When they get time off, they go out on the culm heap and play baseball, or fight with boys from other "breakers" or among themselves, according to the opportunities. And before them always is the hope of one day getting to be door boys down in the mines; and, later, mule-boys; and yet later, laborers and helpers. Finally, when they have grown to be great big men, they may become miners, real miners....

(Crane. 1972 : 315)

เด็ก ๆ เหล่านี้มีพฤติกรรมและทัศนคติต่อชีวิตต่างจากคนงานเหมืองอื่น ๆ กล่าวคือพวกเขาไม่ใส่ใจกับปัญหาหรือความทุกข์ยากในชีวิต อาจจะเนื่องมาจากว่าพวกเขายังเด็กอยู่ก็เป็นได้ เห็นได้ว่าพวกเขาจะสนุกสนานกับการเล่นเบสบอล หรือไม่เช่นนั้นก็เล่นต่อสู้กับเด็กกลุ่มอื่น และบางครั้งก็ต่อสู้กันเองเมื่อพอมีเวลาว่างจากงาน

จากเรื่องสั้นทั้ง 23 เรื่องของสตีเฟน แครน จะพบว่ามีลักษณะของน้ำเสียงของการมองโลกในแง่ร้าย ความขมขื่น ท้อแท้และสิ้นหวังในชีวิตค่อนข้างมาก นอกจากนั้นยังมีลักษณะน้ำเสียงที่ทำให้รู้สึกสลดหดหู่ใจ และน้ำเสียงที่แสดงออกถึงความทะเยอทะยานควย

ตัวละครสำคัญ

ตัวละครในงานประพันธ์ตามแนวธรรมชาตินิยม คือ ผู้ที่ถูกกำหนดแนวทางปฏิบัติโดยพันธุกรรม สิ่งแวดล้อม เหตุการณ์เฉพาะหน้า สัญชาตญาณ และแรงขับภายในร่างกาย ซึ่งนับเป็นอำนาจที่อยู่เหนือการควบคุมของมนุษย์ มนุษย์ตามทัศนะนี้จึงเป็นเพียงสัตว์โลกผู้หมกหมุ่นทางคอสดู เพื่อเอาชนะธรรมชาติและจะคงตึกอยู่ในกับดักของสภาวะแวดล้อมตลอดไป ฉะนั้น ตัวละครในงานประพันธ์แนวธรรมชาตินิยมจะไม่สามารถพัฒนาตนเองให้เอาชนะธรรมชาติและสภาพแวดล้อมในชีวิตของตนเองได้ แม้จนกระทั่งบั้นปลายของชีวิตก็ไม่สามารถค้นพบความจริงของชีวิตได้ เนื่องจากนักธรรมชาตินิยมมีทัศนะว่ามนุษย์คงตึกอยู่ในกับดักของธรรมชาติและต้องตกเป็นเหยื่อของธรรมชาติในที่สุดธรรมชาติในที่นี้ หมายถึง ธรรมชาติจริง ๆ ใดแก่ สภาพดินฟ้าอากาศ สภาวะแวดล้อมรอบ ๆ ตัวละครใดแก่สภาพสังคมนั้นเอง และพันธุกรรมซึ่งตัวละครได้รับติดตัวมาแต่กำเนิด

สตีเฟนแครนสร้างให้ตัวละครสำคัญส่วนใหญ่ของเขาตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของอำนาจทางพันธุกรรม กับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม อันได้แก่ เหตุการณ์เฉพาะหน้าที่ตัวละครนั้น ๆ กำลังเผชิญอยู่ในชั่วระยะเวลานั้น ๆ พฤติกรรมของตัวละครส่วนใหญ่

ไม่ได้เกิดจากการทำงานของสภาวะจิตฐานึกซึ่งรู้สึกชอบชั่วดีทางคุณธรรมใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ในทางตรงกันข้าม หากเป็นพฤติกรรมที่เป็นผลจากการที่สัญชาตญาณตอบสนองของสภาวะแวดล้อมในขณะนั้น หรือกล่าวง่าย ๆ ว่าเป็นอารมณ์ชั่ววูบ

คอลลินส์ใน "A Mystery of Heroism" ตกเป็นทาสของความต้องการภายในร่างกายคือ ความหิวกระหายและที่สำคัญที่สุดคือ เขาตกเป็นทาสของอารมณ์โกรธ และต้องการเอาชนะการชั่วร้ายและคำท้าทายของเพื่อน ๆ ที่ได้ยัณคอลินส์ว่ากระหายน้ำมากจึงท้าทาย ล้อเลียนและแสดงอาการและคำพูดถูกเหยียดหยามควยดีกว่าคอลลินส์ไม่กล้าไปเอนำจากบอในกินแค้นศัตรูจริง ๆ แต่คอลลินส์โกรธแค้นจนมองข้ามอันตรายที่จะเกิดกับตนเองในการเสี่ยงชีวิตเข้าไปตักน้ำครั้งนี้

Collins, of A Company, said : "I wisht I had a drink. I bet there's water in that there ol' well yonder !"

"Yee; but how you goin' to git it?"

...

Some comrades joked Collins about his thirst.

"Well, if yeh want a drink so bad, why don't yeh go git it?"

"Well, I will in a minnet, if yeh don't shut up!"

(Crane. 1958 : 381 - 382)

คอลลินส์เจียบไประยะหนึ่ง เพื่อน ๆ ทหารเห็นว่าคอลลินส์คงไม่กล้าไปเอนำ จึงหัวเราะเยาะ และพูดจากุหมิ่นและล้อเลียนว่าคอลลินส์กลัวเขาโกรธจักจนทนการล้อเลียนไม่ได้ก็ออกไปจึงชักสินใจเข้าไปขออนุญาตนายร้อยเอกผู้เป็นหัวหน้าซึ่งกำลังคุยอยู่กับนายพันเพื่อไปเอนำจริง ๆ

There was a quarrel in A Company. Collins was shaking his fist in the faces of some laughing comrades. "Dern yeh ! I ain't afraid t'go. If yeh say much, I will go !"

"Of course, yeh will ! You'll run through that there medder, won't yeh?"

Collins said, in a terrible voice : "You see now!"

At this ominous threat his comrades broke into renewed jeers.

Collins gave them a dark scowl, and went to find his captain....

(Crane. 1958 : 382 - 383)

การหัวเราะเยาะ ต่ำท้อหายล้อเลียนและดูถูกว่าคอลลินส์กลัว นี่เองเป็น เหตุการณ์เฉพาะหน้าในขณะนั้นที่ทำให้คอลลินส์โกรธจัดจนมีพฤติกรรมการก้าวร้าวคือต้อง แสดงความอวดดี อวดเก่ง เสี่ยงตาย ด้วยการเข้าไปขออนุญาต หัวหน้าเพื่อบุกฝ่า หักกระสุนปืนเข้าไปตักเอาน้ำจากบ่อในดินแดนของข้าศึก ในขณะที่กำลังมีการสู้รบ อย่างหนักหน่วง

พฤติกรรมเช่นนี้ของคอลลินส์ แสดงให้เห็นว่าเขาหมกมุ่นซึ่งการกลัวตาย อันแสดงถึงการไม่ใส่ใจจิตวิญญาณที่ครุ่นคิดไตร่ตรองอย่างมีเหตุผลเมื่อตกอยู่ภายใต้ อิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม พฤติกรรมอวดดีครั้งนี้ของคอลลินส์นับเป็นสิ่งที่ หลีกเลียงไม่ได้ในเหตุการณ์ที่เพื่อน ๆ กำลังเยาะเย้ยถากถางและท้าทายให้เขา แสดงความกล้าโฉบปรากฎ หากคอลลินส์ใช้จิตวิญญาณพิจารณาการกระทำของตนเอง เขาย่อมจะรู้ว่ามันเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดเสียงอันตรายมาก แต่สำหรับคอลลินส์ในเวลานั้น เขารู้เพียงว่า มันคือความยิ่งใหญ่ "It seemed to him supernaturally strange that he had allowed his mind to manoeuvre his body into such a

situation. He understood that it might be called dramatically great." (Crane. 1958 : 384 - 385)

บิลใน "A Man and Some Others" ก็เป็นอีกผู้หนึ่งที่ตกเป็นทาสของอารมณ์ กล่าวคือ เริ่มแรกเมื่อเขาถูกขู่เอาชีวิตจากชาวเม็กซิกันกลุ่มหนึ่งที่ต้องการให้เขาย้ายออกไปจากดินแดนของชาวเม็กซิกัน ในครั้งนั้นบิลกลัวจึงระมัดระวังตัวเป็นพิเศษ แต่ต่อมาในระหว่างการต่อสู้กับฝ่ายศัตรูชาวเม็กซิกันที่มีจำนวนถึง 9 คนซึ่งกำลังแอบซ่อนรอเล่นงานเขาอยู่ในพุ่มไม้ใกล้บ้านของบิล บิลเริ่มโกรธและความโกรธของเขาเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ จนสุดท้ายบิลจะทนทานไ้เมื่อชาวเม็กซิกันเหล่านั้นตะโกนล้อเลียนขู่มิ่นและเหยียดหยามว่าเขาเป็นคนขี้ขลาด ไม่กล้าออกมาสู้ซึ่ง ๆ หน้า ภูเขาค่อยลบลบซ่อนอยู่ในเงามืดเท่านั้น นี่เองเป็นสาเหตุทำให้บิลตัดสินใจออกจากที่ซ่อนและปรากฏตัวให้ฝ่ายศัตรูเห็น นับเป็นพฤติกรรมที่เขาหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อชาวเม็กซิกันฝ่ายศัตรูและชายแปลกหน้าที่มาพักค้างคืนกับเขากำลังรออยู่ว่า บิลจะจัดการกับเหตุการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่นั้นอย่างไร

Presently he began to grow angry. His hidden enemies called him nine kinds of coward, a man who could fight only in the dark, a baby who would run from the shadows of such noble Mexican gentlemen, a dog that sneaked.... One could have seen the phrases bite him as he lay there on the ground fingering his revolver.

(Crane. 1972 : 213 - 214)

ความโกรธแค้นที่ถูกล้อเลียนและขู่มิ่นเช่นนี้เองที่ทำให้บิลลุกออกจากที่ซ่อนทั้งที่ชายแปลกหน้าห้ามเขาไว้แต่ไม่เป็นผล ความโกรธทำให้บิลเลื่องลือจนจิตใจเขาชนะและมองข้ามอันตรายที่จะเกิดกับชีวิตของตนเองพอบิลโผล่หัวพ้นที่ซ่อนจึงถูกยิงตายทันที

"B' G —!" said Bill, speaking as from a throat filled with dust, "I'll go after 'em in a minute."

"Don't you budge an inch !" cried the stranger, sternly. "Don't you budge !"

"Well," said Bill, glaring at the bushes — "well —"

"Put your head down !" suddenly screamed the stranger, in white alarm. As the guns roared, Bill uttered a loud grunt, and for a moment leaned panting on his elbow, while his arm shook like a twig....

(Crane. 1972 : 214)

ถือได้ว่าการตายของบิลเกิดจากความอวกดี อันเป็นความกล้าอย่างบ้าบิ่นที่เกิดจากการตกเป็นทาสของอารมณ์โกรธ บิลปล่อยให้อารมณ์โกรธเข้าครอบงำจิตใจของตนเองในสถานการณ์นั้นจนคิดออกจากที่ซ่อนและถูกยิงตายในที่สุด อารมณ์โกรธของการเอาชนะคำท้าทายและเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่ทำให้บิลต้องแสดงความสามารถเพื่อปลงคำปณามว่า เขาเป็นคนชั่วลานั้นเอง เป็นตัวกำหนดบังคับให้บิลแสดงพฤติกรรมเสี่ยงตายเช่นนี้

อาเล็ก วิลเลียมส์ใน "The Knife" จำเป็นต้องโกหกกับซี ไบรอันว่ามีคของกลางซึ่งสืเก็บได้ในสวนแตงโมของเขานั้น เป็นของเพื่อนสนิทคนหนึ่งของเขาชื่อแซม แจ็คสัน ทั้งที่ซีนั้นไม่มีตัวคนอาเล็กโกหก เนื่องมาจากสัญชาตญาณของการเอาตัวรอดในเหตุการณ์เฉพาะหน้านั้นซึ่งไม่มีวิธีอื่นใดคือการโกหกให้พ้นผิด และย่อมจะคิดว่า การที่จะพูดความจริงว่ามีคเป็นของ ปีเตอร์ วอชิงตัน เนื่องจากอาเล็กไม่แน่ใจว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับเขาในภายหลัง และเหตุผลของการโกหกอีกอย่างหนึ่งคือ ในคืนที่ปีเตอร์จับตัวอาเล็กได้ในสวน แต่ปล่อยตัวเขามาร่วมสัญญาว่าจะเก็บเรื่องที่อาเล็กเข้าไปในสวนแตงโมของซีไบรอันไว้เป็นความลับ ในสถานการณ์ที่ปีเตอร์เป็นต่อเช่นนั้น

อาเล็กต้องตกกระไดพลอยโจนยินยอมรับว่ามีความผิด ทำให้ขณะนี้อาเล็กไม่สามารถพูดถึงความจริงต่อหน้าสี ไบรอันต์ได้ แสดงว่า อาเล็กตกเป็นเหยื่อของสัญญาฉ้อโกงการเอาตัวรอดและเหตุการณ์เฉพาะหน้าโดยสิ้นเชิง

จะเห็นได้ว่าเมื่อถูกขู่และคาดคั้นให้พูดความจริงว่าใครเป็นเจ้าของมีดนั้น อาเล็กไม่ได้คิดถึงความถูกต้องของข้อเท็จจริง ๗ ทั้งสิ้น หากคิดเพียงหาวิธีให้พ้นผิดและเขาไม่คิดเลยว่า การโกหกเป็นสิ่งที่ผิดทำนองคลองธรรมทั้งที่ตนเองเป็นคนเคร่งศาสนามาก ในเหตุการณ์เฉพาะหน้าเช่นนั้นอาเล็กคิดอยู่เพียงอย่างเดียว คือ เอาตัวรอดให้พ้นผิด เนื่องจากเขากำตั้งแผนอยู่อยู่กับสี ไบรอันต์ที่หมกความอกตุนที่ใจเย็นหลังจากพยายามเกลี้ยกล่อมให้อาเล็กพูดความจริงในตอนแรกจนต้องลุกไล่ไล่ เมื่ออาเล็กเบี่ยงบ่ายอยู่นาน

"No, seh," cried Alek, brightly ; "I 'm gwine tell you, Mist' Bryant, I gwine tell you erbout dat knife. Mist' Bryant," he asked, solemnly, "does you know who b'longs ter dat knife?"

"No, I--"

"Well, I gwine tell. I gwine tell who. Mist' Bryant--" the old man drew himself to a stately pose and held forth his arm. "I gwine tell who. Mist' Bryant, dish yer knife b'longs Ter Sam Jackson!"

Bryant was startled into indignation. "Who in hell is Sam Jackson?" he growled.

"He's a nigger," said Alek, impressively, "and he wuks in or lumber-yawd up yere in Hoswego."

(Crane. 1958 : 549)

ถือได้ว่าปีเตอร์เองก็ตกเป็นทาสของสัญชาตญาณการเอาตัวรอดและสถานการณ์ที่เขาเผชิญอยู่ในสวนแตงโมในคืนนั้นเหมือนกัน ด้วยกลัวความผิดที่จะถูกจับได้ว่าตนเองเข้าไปขโมยแตงโมในสวนของสี ไบรอันท์ ปีเตอร์ใช้ไหวพริบที่เฉียบไวกว่า ปรับให้เหตุการณ์เข้าข้างตนเอง โดยทิ้งมีดพับที่พกพาว่า อาเล็กอยู่ในสวนกล้วยในเวลาเดียวกัน จากนั้นเขาจับตัวอาเล็กไว้พร้อมทั้งกล่าวหาว่าอาเล็กเข้ามาขโมยแล้วสาธยายเพิ่มเติมอีกว่าจะเก็บเรื่องที่เขาจับได้ว่าอาเล็กเป็นขโมยนี้ไว้เป็นความลับ แล้วปล่อยตัวอาเล็กไป

Peter put out a hand to steady it while he out the stem. But at the instant he was aware that a black form had dropped over the fence lining the lane in front of him and was coming stealthily toward him.... The next moment he was looking into the amazed and agonized face of old Alek Williams.

There was a moment of loaded silence, and then Peter was overcome by a mad inspiration. He suddenly dropped his knife and leaped upon Alek. "I got ches!" he hissed.

(Crane, 1958 : 545)

เด็กชายในย่านสลัมใน "A Great Mistake" มีพฤติกรรมเป็นขโมยเนื่องจากอิทธิพลของความอยากอันเป็นความต้องการภายในพื้นฐานอย่างหนึ่งของมนุษย์ ประกอบกับสถานการณ์ในขณะนั้นเป็นใจให้เขาวางแผนขโมยผลไม้จากแผงผลไม้ นั่นคือเจ้าของแผงผลไม้กำลังนั่งหลับอยู่หลังจากอ่านหนังสือพิมพ์

เกรนได้บรรยายให้เห็นลักษณะของความอยากได้ผลไม้มาอยู่ในครอบครองของตนเองของเด็กชาย ความอยากนี้ขยายตัวใหญ่ขึ้นเรื่อย ๆ ทั้งที่มีจุดเริ่มต้น

จากความรู้สึกชื่นชมในความงามของผลไม้ซึ่งเป็นสิ่งล่อตาล่อใจเด็กชายในขณะนั้นเมื่อความอยากในตัวเด็กชายถึงจุดอิ่มตัว เขาจึงวางแผนขโมย ประจวบกับสถานการณ์ก็เป็นใจคือเจ้าของผลไม้กำลังนั่งหลับอยู่

For a time he was a simple worshipper at this golden shrine. Then tumultuous desires began to shake him. His dreams were of conquest. His lips moved. Presently into his head there came a little plan. He sidled nearer, throwing swift and cunning glances at the Italian. He strove to maintain his conventional manner, but the whole plot was written upon his countenance.

At last he had come near enough to touch the fruit.... Once he stopped and chattered convulsively, because the vendor moved in his sleep. The babe, with his eyes still upon the Italian, again put forth his hand, and the rapacious fingers closed over a round bulb.

(Crane. 1969 : 76 - 77)

ปรากฏชัดเจนวาเด็กชายแสดงพฤติกรรมเป็นขโมย เนื่องจากอิทธิพลของความต้องการภายในร่างกาย และเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เป็นใจคือมีผลไม้ซึ่งเป็นสิ่งล่อใจวางอยู่เบื้องหน้าขณะที่คนขายกำลังหลับ

เด็กชายสกปรกใน "An Ominous Baby" แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแย่งเอารถคันเพลิงของเล่นจากเด็กแท่งตัวผู้เป็นเจ้าของ เนื่องจากเด็กชายสกปรกมีความอยากได้ และเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เด็กชายเผชิญอยู่ บังคับให้เขาต้องไขว่คว้า

แย่งเอา กล่าวคือ เมื่อเขาขอเล่นรถดับเพลิงคันนั้นกับเด็กเจ้าของหลายครั้ง เขาถูกปฏิเสธทุกครั้ง ฉะนั้นจึงไม่มีวิธีการอื่นใดที่จะทำให้เด็กชายสกปรกได้มีโอกาสเล่นรถดับเพลิงนอกจากการยื้อแย่งเอาของเล่นนั้นมาเป็นของตนเองคนเดียว

"I want it !"

"It' s mine!"

The pretty child retreated to the fence, and there paused at bay. He protected his property with outstretched arms. The small vandal made a charge. There was a short scuffle at the fence. Each grasped the string to the toy and tugged....

Finally, the child in tatters gave a supreme tug and wrenched the string from the other's hands. He set off rapidly down the street, bearing the toy in his arms....

(Crano. 1969 : 80)

เกรนได้บรรยายให้เห็นพฤติกรรมของเด็กชายสกปรกที่ค่อย ๆ เปลี่ยนไป เริ่มจากความรู้สึกชื่นชมรถดับเพลิงของเล่นก่อน แล้วต่อไปกลายเป็นความอยากที่จะได้ร่วมเล่นของเล่นนั้นด้วย ความอยากที่เขาครอบงำจิตใจของเด็กชายสกปรกส่งผลให้เด็กต้องยื้อแย่งควายกำลัง เมื่อพฤติกรรมอันนี้คือการขอเล่นควายก็ ๆ ไม่ไฉน จะเห็นได้ว่าเด็กชายสกปรกตัดสินใจใช้กำลังเข้ายื้อแย่งรถดับเพลิงของเล่นจากเด็กชายแต่งตัวดีโดยไม่คำนึงเลยว่าตนไม่มีสิทธิที่จะทำเช่นนั้น เขาไม่สนใจเลยว่าเด็กชายแต่งตัวดีจะเสียใจเพียงใดที่ต้องสูญเสียของเล่นที่เขารักไป แสดงให้เห็นว่าเด็กชายสกปรก ตก เป็นทาสของความอยากได้ และเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่บังคับให้เขาต้องยื้อแย่งโดยใช้กำลังเพื่อจะได้สิ่งที่ต้องการมาอยู่ในครอบครองของตนเพียงผู้เดียว

ชาวสวีเดน (the Swede) ใน "The Blue Hotel" แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวและอวดดี โดยเข้าไปกระชากคอเสื้อนักพนันคนหนึ่งให้ลุกขึ้นเนื่องจากชายผู้นั้นปฏิเสธไม่ยอมร่วมดื่มเหล้าสองกับเขาควย จนเป็นสาเหตุให้ชาวสวีเดนถูกนักพนันแทงตายควยมีคัส

ความก้าวร้าวอวดดีของชาวสวีเดนนั้นมีสาเหตุมาจากสัญชาตญาณภายในคือความกลัวตายที่เริ่มเข้าเกาะกุมจิตใจของเขากังแต่เขาเดินทางเข้าไปพักในกินแดนตะวันตกซึ่งเขามีอคติว่ายังเป็นดินแดนป่าเถื่อน น่ากลัว ทุกคนมีพฤติกรรมน่าสงสยไปหมด ความกลัวในจิตใจของชาวสวีเดนขยายตัวใหญ่ขึ้นตามลำดับ เมื่อพบว่าเขาคงต่อสู้กับความอยุติธรรมตามลำพัง ความอยุติธรรมในที่นี้คือ จอห์นนี่โก่งในการเล่นไพ่ สาเหตุประการที่ 2 คือ เขาถูกปฏิเสธที่จะร่วมดื่มฉลองชัยชนะจากบาร์เทนเดอร์ และนักพนันต่อหน้าธารกำนัลจำเป็นที่ชาวสวีเดนต้องแสดงความเชื่องอันเป็นการอวดดีไม่มีสติที่จะยังคิดใคร่ครวญพบได้ว่าเป็นการเสี่ยงอันตรายมาก เมื่อความอวดดีเข้าครอบงำจิตใจชาวสวีเดนเขาจึงกล้าเดินเข้าไปกระชากคอเสื้อนักพนันจนถูกแทงตาย

... "Well," he exploded, "it soems I can't get anybody to drink with me in this town. Seems so, don't it? Well !"

"Ssh !" said the barkeeper.

"Say," snarled the Swede, "don't you try to shut me up. I won't have it. I'm a gentleman, and I want people to drink with me. And I want ~~you~~ to drink with me now. Now-do you understand?" He rapped the bar with his knuckles.

(Crane. 1969 : 445)

จะเห็นว่าเมื่อถูกปฏิเสธที่จะร่วมดื่มจากบาร์เพนเคอร์แล้ว ชาวสวีเดนรู้สึกเสียเกียรติถูกผู้ชายมากจนทนต่อไปไม่ได้จึงเดินไปที่โต๊ะซึ่งอยู่มุมห้องที่นั่นเขาแสดงความอวกแองกซ์ตาย บังคับเขียนพนันให้ร่วมดื่มกับเขาทั้งที่ถูกเตือนเขาไม่สนใจฟัง เนื่องจากขณะนี้พฤติกรรมต่าง ๆ ของเขาที่แสดงไม่ได้อยู่ใต้อาณัติของการกำหนดของจิตรู้สำนึกที่จะทำให้เขารู้สึกขมขื่นหรือเห็นผลร้ายจากการกระทำความผิดเขียนพนัน หากเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการลืมหืมตาตาย เพราะต้องการอวกแอง

"Now, my boy," advised the gambler, kindly, "take your hand off my shoulder and go away and mind your own business."...

"What! You won't drink with me, you little dude? I'll make you then! I'll make you!" the Swede had grasped the gambler frenziedly at the throat, and was dragging him from his chair....

(Crane. 1969 : 446)

ชาวตะวันออก (the Easterner) ก็ตกเป็นทาสของสถานการณ์และสัญชาตญาณการเอาตัวรอด เขาจึงวางเฉยไม่ปรีปากพูดสนับสนุนชาวสวีเดนทั้งที่เขาเห็นว่าจอห์นนี่โก่งจริง ๆ ในการเล่นไพ่ด้วยกันคืนนั้น การนิ่งเฉยปล่อยให้ชาวสวีเดนต่อสู้กับความอยุติธรรมตามลำพัง เป็นสัญชาตญาณการเอาตัวรอดอย่างหนึ่งของมนุษย์ในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวานซึ่งจอห์นนี่และชาวสวีเดนกำลังทะเลาะกันอยู่

โฮเรส (Horace) ใน "His New Mittens" ก็เป็นผู้หนึ่งที่มีพฤติกรรมการวางตัวที่แตกต่างโดยหนีออกจากบ้าน เนื่องจากเขตกเป็นทาสของอารมณ์ เริ่มแรกจากความน้อยใจที่แม่ลงโทษ เขาเริ่มขุ่นแค้นมากขึ้น เมื่อแม่ไม่แสดงความสงสารเห็นใจในตอนที่เขาแกล้งไม่แตะต้องอาหารมื้อเย็น ความขุ่นแค้น

ขยายตัวเป็นความโกรธแค้นที่ต้องมาทนต่อสู้กับหิมะอันหนาวเหน็บอยู่นอกบ้านแคโฮเรส ไม่ได้สำนึกเลยว่าเป็นความผิดของตนเองที่หนีออกมาจากบ้าน เขากลั้มองว่าแม่คือคนเหตุแห่งความเดือดร้อนครั้งนี้ของเขา โฮเรสเป็นตัวละครที่ไม่ได้พัฒนาตนเองให้เขาใจอะไรได้อย่างถูกต้อง

พลทหารและนายทหารในเรื่องสั้นที่เกี่ยวข้องกับสงครามของสตีเฟน เครน นั้นมีความหิว กระจาย ก้าวตาย โกรธแค้น และน้อยเนื้อต่ำใจ เมื่อถูกทอดทิ้งจากสังคมที่ไม่ได้เห็นคุณค่าหรือความสำคัญของพวกเขาเลย แม้แต่นอยนิค โดยเฉพาะพลทหาร พลทหารและนายทหารส่วนมากในเรื่องสั้นของเครนเป็นตัวละครที่ไม่ได้ยิ่งใหญ่หรือสูงส่งกว่าเยี่ยงเกียรติยศ หรือคุณธรรมตามค่านิยมของสังคม พวกเขามีความกลัวเป็นธรรมดา เช่นเดียวกับมนุษย์ทั่วไป เห็นได้จากพฤติกรรมของสตัน และ เสนาธิการใน "The Upturned Face" เมื่อเขาพบความตายเข้าจริง ๆ ก็ต้องทำหน้าที่ฝังศพเพื่อนทหารคนหนึ่งซึ่งถูกยิงตายในสนามรบ ทั้งสองกลัวจนปากสั่น เมื่อได้พบว่าความตายข้างเป็นความจริงที่น่ากลัวออกอย่างนั้น ทั้งสองจึงพยายามทำทุกอย่างเพื่อหลอกตัวเองตลอดเวลาวาเพื่อนยังไม่ตาย

นายร้อยโทที่ถูกคาบปากที่แขนใน "An Episode of War" ต้องพยายามสร้างโลกแห่งจินตนาการเพื่อหนีจากโลกแห่งความจริง เมื่อเขาได้ประสบกับความตาย ในที่นี้คือ บาดแผลซึ่งทำให้เขาได้ตระหนักว่าความตายอยู่ใกล้ตัวเขาแค่นี้ นายร้อยโทกำลังเผชิญกับความตายซึ่งเป็นความจริงที่น่ากลัว สำหรับเขามากเกินกว่าจะยอมรับได้ นายร้อยโทกลัวมากจนงุนงงไม่รู้จักการกับคาบและบาดแผลที่แขนของตนอย่างไรดี ในที่สุดเมื่อรู้ว่าจะต้องถูกตัดแขน เขาพยายามชักขึ้นและหลอกตัวเองอีกว่าเป็นไปไม่ได้ เห็นได้ชัดเจนว่า ตัวละครตัวนี้ของเครน ไม่สามารถพัฒนาตัวเองให้ยอมรับความจริงของชีวิตได้ ทั้งที่มีบาดแผลที่จะช่วยให้เขาได้ตระหนักว่าขณะนั้น เขากำลังอยู่ในโลกแห่งความจริง

ภาพทหารบาดเจ็บและล้มตายในสงครามนั้นน่ากลัว แม้กระทั่งกับเหล่าทหารเอง และผู้ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ เช่น ผู้สื่อข่าวสงคราม ผู้เล่าเรื่อง

"War Memories" คือผู้สื่อข่าวกลัวจนปากและตัวสั่น เมื่อพบกับความตายซึ่ง ๆ หน้าถึง 3 ครั้ง 3 ครา บรรดาพลทหารที่กองหนุนเพื่อนตายไปก่อนหน้าต่อตา ก็เช่นกันที่มีความกลัว ขมขื่น และคับแค้นใจที่กองหนุนเห็นสภาพเพื่อนที่ตายไปอย่างน่าสงสาร

พลทหารใน "The Price of the Harness" กองหนุนอกหยากหิวโหย เมื่อไม่มีอาหารส่วนแบ่งในบางครั้ง พวกเขาทั้งขมขื่นและน้อยใจในชีวิตที่ยุ่งเหยิง กองหนุนถูกยิงตายไป โดยไม่มีใครเห็นความสำคัญ แม้ศพทหาอะไรปิดหน้าไม้ใดศพพลทหาร จิมมี่ โนตัน ใน "Regulars Get No Glory" มีเพียงผาราคาถูก ๆ ผืนเขียวเท่านั้นปกคลุมศพไว้ ทั้งที่เขาถูกยิงตายในสนามรบ แม้รายชื่อพลทหารที่ถูกยิงตายในสงคราม ผู้คนในสังคมก็ไม่ใส่ใจให้ความสนใจที่จะอ่านหรือยกย่องชมเชยคนส่วนใหญ่ในสังคมหลงชื่นชมนายทหารที่สละความสุขส่วนตัวมาตระการกำล่ำบากในสนามรบ อันนับเป็นวีรกรรมที่ยิ่งใหญ่

ความกล้าหาญของบรรดาพลทหารในเรื่องสันชุกสงครามของเขานั้น เป็นอิทธิพลของสัญญาชญาณการเอาตัวรอด ในเหตุการณ์ที่ทหารแต่ละนายได้เผชิญมาเท่านั้นเอง พวกเขาไม่ได้ประกอบวีรกรรม โดยคิดหวังจะมีชื่อเสียงเป็นวีรบุรุษเลย แต่พลทหารทำหน้าที่สู้รบกับฝ่ายศัตรู เช่น ยิงปืน เมื่อได้ยินว่าคนอื่น ๆ หรือคนข้างเคียงกำลังยิงปืนของเขาเท่านั้นเอง ถ้าเขาไม่ยิงก็อาจจะถูกยิงตายไป ดังนั้นเขามองให้เห็นว่าความกล้าหาญของพลทหารในสงครามเป็นเพียงพฤติกรรมที่เกิดจากสัญญาชญาณการเอาตัวรอดในเหตุการณ์ที่บรรดาพลทหารแต่ละคนเผชิญอยู่

เขาเฮนรี ผู้เป็นทหารผ่านศึกใน "The Veteran" บุคคลองเพลงซึ่งกำลังโหมลูกโหมโรงนาเพื่อช่วยชีวิตลูกมาจนตนเองต้องตายในกองเพลงนั้น ก็เป็นความกล้าอย่างบาปที่เกิดจากการตกใจกลัวสุดขีด ที่เขาคิดลึนใจทำเช่นนั้น เขาไม่ได้คิดประกอบวีรกรรมเพื่อเกียรติยศชื่อเสียงใด ๆ ทั้งสิ้น เนื่องจากตัวเขาเองมีความกลัวอย่างมาก ถึงที่เคยยอมรับกับเพื่อน ๆ และหลานชายว่า ในขณะที่กำลังต่อสู้ในสนามรบเขากลัวมากจนรู้สึกราวกับว่าโลกจะถล่มทลายลงมา ณ บัดนั้น

จะเห็นว่าเขาเห็นรักเป็นทาสของอารมณ์กลัวลึกซึ้ง จนไม่อาจควบคุมสติของตนเองที่จะใคร่ครวญและคิดคำนวณว่าไม่คุ้มที่จะเสี่ยงชีวิตตนเองมุกปากองเพลิงที่โหมลุกไหม้อย่างรุนแรงในขณะนั้นเพื่อการช่วยชีวิตลูกมา

คนจริงจึงเป็นผู้ยากไร้ชาดที่พิถีพิถันใน "An Experiment in Misery" กับ คนยากจนใน "The Men in the Storm" ต้องต่อสู้พาคพันกับความอกหักยากหิวโหยอันเป็นความต้องการภายในขั้นพื้นฐานของมนุษย์ ในเวลาเดียวกันพวกเขาต้องออกทนสู้กับความเยือกเย็นหนาวเหน็บของพายุหิมะในฤดูหนาวที่โหดร้าย อันเป็นสิ่งแวดล้อมในธรรมชาติ อย่าง 2 อย่างที่มนุษย์ต้องเผชิญนี้ดูราวกับเป็นศัตรูสำคัญของผู้ออกไร้ที่จะต้องต่อสู้ต่อไปตามลำพังขาดการเอาใจใส่และการเหลียวแลจากผู้อื่น มั่งคั่งร่ำรวยในสังคมเดียวกัน ผู้ออกไร้ต้องออกทนต่อสู้กับศัตรูสำคัญของชีวิตต่อไปอย่างไม่ย่อท้อ แม้จะรู้ว่าไม่มีทางที่จะเอาชนะธรรมชาติได้เลย การต่อสู้เช่นนี้เป็นสัญชาตญาณของการเอาตัวรอดที่มีอยู่ในตัวมนุษย์ทุกคนนั่นเอง

กัปตันเฟลเนแกน ใน "Flanagan and His Short Filibustering Adventure" มีความกลัวอย่างเห็นได้ชัดเมื่อเรือเกิดขัดข้องขณะอยู่ทางใต้ของชายฝั่งฟลอริดา เขาถึงกับพูดว่าถ้ารอดชีวิตได้จะนับเป็นปาฏิหาริย์แน่ และอีกครั้งเมื่อเรือฟาวคลิงถูกเรือไอน้ำยิงขณะชนลัมการะและอาวุธของอาสาสมัครควมำขึ้นฝั่งเป็นเพียงลูกทายน้อยๆ ไร้กิ๊ตทั้งที่กลัวมากกับต้นควบคุมสติได้ สิ่งที่เขาเรือเล็กออกทะเล

พฤติกรรมของผู้สื่อข่าว กัปตัน กุก และช่างเครื่อง ใน "The Open Boat" แสดงให้เห็นสัญชาตญาณการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของชีวิตในโลกที่ธรรมชาติไม่ได้ให้ความเห็นอกเห็นใจมนุษย์เลย นอกจากการคุกคาม เฉยเมยและไม่ใส่ใจใยดีในตอนแรกที่ทั้ง 4 คนค้นพบว่าธรรมชาติโหดร้ายต่อโชคชะตาของพวกเขาเหลือเกินนั้น ทุกคนคับแค้นใจมากที่รู้สึกว่าตนเองไม่มีความสำคัญประการใด ๆ เลย เมื่อขมขื่นและคับแค้นใจในโชคชะตาของตนเอง ก็แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น กัปตัน

อยากจะพาคนนางนวลที่มาเกาะเรือให้กระเด็นไป บางคนอยากจะสาคนน้ำใต้
ผู้ชายคนหนึ่งที่ตั้งชั่งกำลังยืนโหมกเลื้อยคว่ำท่าทางรำเริง ทั้งพวกเขายังเยาะเย้ย
โชคชะตาต่าง ๆ นานา กวดยการผูกประชดประชันว่าธรรมชาติไ้ครายแกล้งทรมาน
ให้พวกเขาพ้นฝ่าพายุ มาไกลถึงขนาดนั้นแล้วทำไมจะต้องมาตายตอนนี้ ทำไมไม่ปล่อย
ให้ตายเสียก่อนหน้านี ธรรมชาติแกล้งเขาอย่างไ้รายโหดเหี้ยมเหมือนกับคิงเนย
ออกจากมือขณะเขากำลังยื่นเข้าปาก

การตายของบิลลี (Billie) ผู้เป็นช่างเครื่อง แสดงให้เห็นว่ามนุษย์
ต้องต่อสู้กับสิ่งแวดล้อมในชีวิตของเขา คือ ธรรมชาติอย่างไม่มีทางหลีกเลี่ยงได้ทั้ง
ที่รู้ก็ว่าไม่มีโอกาสจะเอาชนะธรรมชาติไ้เลย มนุษย์เป็นเหยื่อของธรรมชาติ
โดยสิ้นเชิง ทั้งธรรมชาติยังไม่เลือกที่รักมักที่ชังอีกด้วย คือ ไม่เลือกว่า บิลลี
ทำไมมาตลอดไ้โดยยากบั้นปลายเรือแถมจะหมกแรงทั้ง ๆ ที่เขามีพลกำลังมากที่สุด
เมื่อเปรียบเทียบกับอีก 3 คนที่เหลือ แต่เขาก็เป็นคนเดียวที่ตายเมื่อคนอื่น ๆ
ไปถึงฝั่งโดยปลอดภัย เหตุการณ์ทั้งหมดแสดงให้เห็นอย่างเด่นชัดว่ามนุษย์คือเหยื่อ
ของธรรมชาติ มนุษย์ไม่สามารถกำหนดหรือควบคุมเหตุการณ์หรือสถานการณ์ใด ๆ
ไ้เลย และมนุษย์ไม่มีทางเลือกในชีวิตเลยพฤติกรรมต่าง ๆ ถูกกำหนดบังคับโดย
สิ้นเชิง ถ้าไม่ใช่จากพันธุกรรมซึ่งคิดตัวมาแต่กำหนด ก็อาจถูกกำหนดบังคับจาก
สิ่งแวดล้อม ซึ่งไ้แก่ เหตุการณ์เฉพาะหน้าที่กำลังเผชิญอยู่นั้นเอง

สภาพความทุกข์ทรมานของกนงานเหมือง เค็กเก็บเศษหินชนวนและพอ
ขนถ่านหินในเหมืองถ่านหิน จากเรื่อง " In the Depths of a Coal Mine"
นั้นชี้ให้เห็นว่ามนุษย์ต้องทำงานต่อสู้กับเครื่องจักรกลของสังคมอุตสาหกรรม สิ่งแวดล้อม
ในธรรมชาติ และความทองการภายในร่างกายคือความหิว ทั้งที่มนุษย์รู้ก็ว่าไม่มีทาง
จะเอาชนะคู่ต่อสู้สำคัญของชีวิตเหล่านี้ไ้เลย พวกเขาต้องต่อสู้กับชีวิตอยู่เช่นนั้น
ปีแล้วปีเล่า จนตายไปโดยไม่มีโอกาสไ้ปรับปรุงให้สภาพชีวิตดีขึ้นไ้เลย เคน
แสดงทัศนะการมองโลกในแง่ร้าย คือไม่เห็นประโยชน์ของสังคมอุตสาหกรรม

เขาชี้ให้เห็นว่าชีวิตคนงานเหมืองทองเป็นเหยื่อของเครื่องจักรกลและธรรมชาติโดยสิ้นเชิง

พฤติกรรมของ แจ็ค พอคเตอร์ ใน "The Bride Comes to Yellow Sky" และของหมอเทรสคอตใน "The Monster" แสดงให้เห็นอิทธิพลของค่านิยมในสังคมต่อพฤติกรรมของทั้ง 2 คนนี้

แจ็ค เกรงกลัวการตำหนิของเพื่อน ๆ และชาวเมืองเยลโลว์สกาย (Yellow Sky) รวากับว่าเขาได้ทำผิดอย่างใหญ่หลวง เมื่อเขาไปแต่งงานกับเจ้าสาวในเมืองซานอันโตนิโอ โดยไม่ได้ปรึกษาหรือบอกกล่าวชาวเมืองของเขาเลย และการแต่งงานก็มีความสำคัญมากเหลือเกินสำหรับชาวเมืองนี้ประจักษ์หน้าที่ที่เขาต้องปฏิบัติต่อชาวเมือง แจ็คเริ่มหวั่นไหวเมื่อคิดว่าเขาได้ทำในสิ่งที่เพื่อน ๆ จะไม่ให้ภัย แจ็คเกรงกลัวการตำหนิที่เทียบ จึงต้องพาเจ้าสาวหลบจะเข้าบ้านโดยไม่ให้ผู้ใดพบเห็นพฤติกรรมของแจ็ค แสดงให้เห็นว่าเขาตกเป็นเหยื่อของค่านิยมในสังคม ไม่สามารถปฏิบัติตามความปรารถนาของตนเองได้อย่างมีความสุข

เช่นเดียวกันหมอเทรสคอตทั้งขมขื่นและหวั่นไหว เมื่อถูกปฏิเสธจากชาวเมือง เขาหมดสิ้นชื่อเสียงและความเชื่อใจ อันทำให้ชีวิตครอบครัวเริ่มไม่มีความสุข อันเป็นผลกระทบจากการเลือกปฏิบัติตามความคิดที่ถูกต่อต้านหลักมนุษยธรรมของตนเอง คือ หมอเลี้ยงกูดเอ็นรี ผู้ช่วยชีวิตบุตรชายของเขาออกมาจากอุบัติเหตุไฟไหม้บ้านในขณะที่ชาวเมืองเห็นว่า เอนรีตายไปแล้ว หมอไม่ควรเลี้ยงกูดเอ็นรี

ความขมขื่นและหวั่นไหวจากความทุกข์ของหมอที่ยังไม่สามารถค้นพบแนวทางที่จะทำให้สถานการณ์ดีขึ้นกว่าเดิมได้ แสดงให้เห็นว่าหมอตกลงเป็นเหยื่อของสังคมโดยสิ้นเชิงแล้วในขณะนั้น

นอกจากเกรนไคแสดงให้เห็นว่ามนุษย์เป็นตัวละครสำคัญส่วนใหญ่ของเขา ตกเป็นเหยื่อของธรรมชาติคือ พันธุกรรม และสิ่งแวดล้อม แล้ว เกรนไคยังได้แสดงให้เห็นอีกว่า สัตว์ก็ไม่ต่างไปจากมนุษย์แม้มันจะไม่ตองพะวงหรือคำนึงถึงความถูกต้อง

ถึงทางคุณธรรม หรือศีลธรรมใด ๆ อยู่แล้วมันก็ต้องตกอยู่ใต้อำนาจของธรรมชาติ เช่นกัน เห็นได้จากชีวิตลูกสุนัขใน "A Dark - Brown Dog" ที่มันต้องกินนม คอสูกับชีวิต ทั้งจากการถูกทุบตีทั้งที่ทั้งใจและไม่ทั้งใจ ทำร้ายจากเจ้านายของมันคือตัวเด็กชายเองและจากคนในครอบครัวเด็กชายคนอื่น ๆ อีกด้วย และในที่สุด มันก็ต้องตายไปอย่างทุกขุทรมาน คายนามือพ่อของเด็กชายที่ไร้ความยุติธรรมและความเมตตาสงสารสัตว์ นั่นคือ ลูกสุนัขถูกพ่อของเด็กชายจับเหวี่ยงออกนอกหน้าต่าง กระแทกเข้ากับหลังคาตึกชั้น 5 และหล่นลงไปตายที่พื้นข้างถนนการตายของลูกสุนัข แสดงให้เห็นว่า มันหมดหนทางต่อสู้เพื่อเอาชนะมนุษย์ผู้มีกำลังมากกว่ามัน ลูกสุนัขตัวนี้ โชคร้ายที่ตกเป็นเหยื่อของสังคมที่โหดร้าย เนื่องจากมันไม่สามารถผูกมิตรกับสมาชิกในครอบครัวของเด็กชายได้ นอกจากเด็กชายคนเดียวเท่านั้น

แต่พฤติกรรมของเด็กหนุ่มนิวยอร์ก ใน "The Five White Mice" ในการตัดสินใจไม่ยิงคู่อริชาวเม็กซิกัน ทั้งที่เขาเป็นในมือและมีโอกาสที่จะทำได้ เนื่องจากเขามองเห็นแววคาตอลิกที่กระหนักรวญความกลัวตายสุดขีดของคู่อริชาวเม็กซิกัน อันนี้เองเป็นเหตุให้เด็กหนุ่มนิวยอร์กได้ตระหนักว่า ชาวเม็กซิกันเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเขาที่คงไม่ต้องการเขามาอยู่ในเหตุการณ์นองเลือดเช่นนั้น

การที่เด็กหนุ่มตัดสินใจไม่ยิงคู่อรินี้ แสดงว่าเขาไม่ตกเป็นเหยื่อของอารมณ์ และเหตุการณ์เฉพาะหน้า อันเป็นสัญญาณบ่งบอกพัฒนาการของเด็กหนุ่ม

✓ อย่างไรก็ตามพฤติกรรมตัวละครส่วนใหญ่ในเรื่องสั้นของสตีเฟน แครน ทำให้ทราบว่าพวกเขาตกเป็นเหยื่อของแรงขับภายในร่างกายหรือสิ่งแวดล้อมภายนอก หรือ ทั้ง 2 อย่าง มนุษย์ในทัศนะของแครนจึงไม่สามารถพัฒนาตนเองให้คนพบหรือยอมรับความจริงของชีวิตและความยุติธรรมของโลกได้ จะเห็นอยู่บ่อย ๆ ว่าตัวละครสำคัญส่วนมากไม่ได้มีพฤติกรรมซึ่งเกิดจากการใช้เหตุผลไม่ได้ไตร่ตรองถึงความควรไม่ควรหรือไม่ได้ใช้วิจารณญาณพิจารณาให้ถ่องแท้ก่อนลงมือกระทำใด ๆ ฉะนั้นย่อมสรุปได้ว่าพฤติกรรมของตัวละครสำคัญส่วนใหญ่ของแครนไม่ได้เกิดจากสภาวะของจิตสำนึก แต่เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากสัญชาตญาณการเอาตัวรอดและการตอบสนอง

โดยอารมณ์ชั่ววูบจึงมองไม่เห็นแนวโน้มที่ตัวละครเหล่านี้จะพัฒนาตนเองขึ้นมาได้เลย ในเมื่อพวกเขาไม่รู้ลึกซึ้งเลยว่าพฤติกรรมตามอารมณ์ชั่ววูบ ขาดการใช้เหตุผลพิจารณา ให้เห็นการควรไม่ควรหรือความถูกต้องตามครรลองทางศีลธรรมและคุณธรรมนั้นเป็น ปัญหา เมื่อมองไม่เห็นหรือมองข้ามปัญหา ก็ย่อมไม่สามารถที่จะแก้ปัญหา และย่อม ไม่มีโอกาสใดค้นหาแนวทางการแก้ปัญหาเพื่อพัฒนาตนเองให้ก้าวหน้าหรือเติบโต ขึ้นมาได้

จะพบว่าในเรื่องสั้นทั้ง 23 เรื่องนี้มีเพียงเด็กหนุ่มนิวยอร์กใน "The Five White Mice" เท่านั้นที่เป็นตัวละครสำคัญไม่ตกเป็นเหยื่อของอารมณ์ชั่ววูบ เขาได้ค้นพบความจริงของชีวิตว่าคู่ต่อสู้ของเขาก็คือมนุษย์เช่นกัน ย่อมมีความรัก ความหวังและห่วงชีวิตของตนเองเช่นกัน และยอมไม่ต้องการเข้าไปเกี่ยวข้องกับ เหตุการณ์นองเลือดหากเป็นไปได้ "... Thus the kid was able to understand swiftly that they were all human beings. They were unanimous in not wishing for too bloody a combat...." (Crane, 1969 : 415 - 416)

ภาษาของตัวละคร

ภาษาของตัวละคร หรือบทสนทนา ซึ่งเป็นบทพูดสนทนาของตัวละครใน แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมนั้นมีลักษณะการใช้ภาษาไม่สุภาพค่อนข้างหยาบคาย แต่เป็นภาษาที่พูดกันจริง ๆ ในสภาพสังคมนั้น ๆ ผู้ใช้ภาษาจะไม่คำนึงถึงการเรียบเรียงให้ไพเราะหรือกลั่นกรองเพื่อให้เกิดความพอใจแก่ผู้ฟัง

ภาษาของตัวละครในเรื่องสั้นของสตีเฟน แครน นั้นเป็นภาษาที่ใช้พูดกันจริง ๆ ในสังคมและในกลุ่มชนต่าง ๆ กัน จะเห็นได้จากบทสนทนาของบรรดา พลทหารในเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับสงคราม นอกจากนี้ยังมีภาษาถิ่นของชนกลุ่มต่าง ๆ เช่น กลุ่มกรรมกร ลูกจ้าง หรือนิโกร กล่าวรวม ๆ ว่ากลุ่มคนที่มีความรู้พื้นฐานการศึกษาต่ำ

จะพบตัวอย่างไ้มากมายในบทสนทนาของตัวละครใน "The Monster" และ "The Knife" เมื่อกล่าวว่าเกรนใช้ภาษาพูดในงานเขียนนั้นหมายความว่า เขาใช้การสะกดคำตามการออกเสียงจริง ๆ ของผู้จากงานนิเวศน์ เป็นคน เช่น ในตอนที่ เฮนรี จอห์นสัน นักทนาย มีส ฟารากัก (Miss Farragut) ใน "The Monster", "Good - evenin', Mis' Fa'gut ; good - evenin? How is you dis evenin'? Is all you' folks well, Mis' Fa'gut?'" (Crane. 1969 : 456)

จะเห็นได้ว่าเป็นภาษาพูดจริง ๆ ซึ่งไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องทางไวยากรณ์ อันนับเป็นความจริงของผู้พูดโดยทั่วไป ซึ่งมักไม่ได้ใส่ใจความถูกต้องทางไวยากรณ์มากนัก คือ เฮนรี พูดว่า "How is you...? Is you' folks well,..." แทนที่จะพูดว่า "How are you...? Are your folks well,..."

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ เมื่ออาเล็ก วิลเลียมส์ นิโกรที่ทำหน้าที่ดูแลเฮนรี จอห์นสันให้กับหมอเทรสคอต มาหาผู้พิพากษา เพื่อขอเพิ่มค่าเลี้ยงดูเฮนรี โดยอ้างเหตุผลต่าง ๆ นานา เพื่อให้ผู้พิพากษาเห็นใจ

"...Jedge," said he, "maol' 'ooman's near driv' abstracted." "Your old woman is an idiot," responded the judge. Williams came very close and peered solemnly through a branch of lilac.

"Jedg," he whispered, "the chillens"

"What about them?"

Dropping his voice to funeral depths, Williams said, "They they cain't eat."

"Can't eati"

Crane. 1969 : 478)

คำว่า "Judge, my old woman!..." "the children" และ "can't" ถูกเขียนให้เป็นเสียงที่คล้ายคลึงกับการออกเสียงจริง ๆ ของคนชั้นกรรมกรเช่น อาเล็ก คือ "Jedge, maol' 'ooman's,.. " "the chillens" และ "cain't" เป็นคน ส่วนใน "The Knife" ก็มีตัวอย่างบทสนทนาในลักษณะเดียวกันนี้อีกมากมายคือเป็นภาษาพูดที่ใช้กันจริง ๆ ของคนชั้นลูกจ้างไร้การศึกษา ซึ่งในที่นี้คือ ปีเตอร์ ขณะสนทนากับคนผิวขาวผู้เป็นชาวสวนคนหนึ่ง คือ ลี โบรอนท์

... Peter chuckled and chuckled. "Ma Lode ! Mist' Bryant, y - y - you don' think I'm gwine come prowlin' in dish yer gawden?"

"No, I know you hain't , said Si, with solemnity...

"Um - no, seh! No, seh ! I don' raikon you'll get chance at Pete, Mist' Bryant.No, seh. I'll take an' run' long an' rob er bank 'fore I'll come foolishin' 'round your gawden, Mist' Bryant"

(Crane. 1958 : 538)

จากตัวอย่างนี้จะเห็นลักษณะการสะกดคำให้เหมือนการออกเสียงจริง โดยไม่คำนึงว่าการสะกดคำใหม่นี้จะเป็นคำที่มีความหมายหรือไม่ จะเห็นคำที่ตัดเสียงหายและคำที่เหมือนกับเวลาพูดจริงผู้พูดกลืนเสียงนั้นเข้าไปในคำคือ คำที่เปลี่ยนตัวสะกดเช่น "Lode, gwine, dish, gawden, seh, yer, haint" ซึ่งคำเดิมคือ "Lord, going to, this, garden, sir, your, won't" และมีคำที่ตัดตัวสะกดคำหายทิ้งไป เช่น "don', prowlin', an', foolishin', Mist'" แทนที่จะพูดเต็มคำว่า "don't, prowling, and, foolishing, Mister" และยังมีคำสะกดในตอนต้นถึงบาง เช่น " 'long, ' 'fore, ' round" คำเดิมคือ

"along, before, และ around" ลักษณะภาษาพูดที่เกรนใช้จะมีลักษณะทั้ง 3 นี้เป็นส่วนมากคือ เปลี่ยนตัวสะกด กัดตัวสะกดหายไป หรือกัดตัวสะกดกันทิ้งไป ดังจะเห็นตัวอย่างที่ชัดเจนอีกครั้งในบทสนทนาระหว่างคนชั้นลูกจ้าง 2 คน คือ อาเล็ก กับปีเตอร์ เมื่อตอนที่ปีเตอร์จับตัวอาเล็กไว้แล้วจึงขอหาว่าอาเล็กเข้ามาขโมยแท่งโมในส่วนของสี โบรอันท์ แต่อาเล็กอ่อนน้อมให้ปล่อยตัวพร้อมทั้งปฏิเสธว่าไม่ได้มาขโมยเพียงมาแอบชื่นชมความงามของแท่งโมเท่านั้น

...He suddenly dropped his knife and leaped upon Alek. "I got che!" he hissed. "I got che! I got che!" The old man sank down as limp as rags "I got che! I got che! Steal Mist' Bryant's mellums, hey?"

Alek, in a low voice, began to beg. "Oh, Mist' Peter Wash'-ton, don' go fer ter be too ha'd on er ole man! I nev' come yere f'or ter steal em.' Deed I didn't, Mist Wash'-ton! I come yere jos fer ter feel 'em, Oh, please, Mist' Wash'-ton--"

"Come erlong outa yere, you ol'rip," said Peter, "an don' trumple on dese yere baids. I gwine put you wah you won' ketch col'."

(Crane. 1958 : 545)

บทสนทนาที่ใช้ภาษาในลักษณะเช่นที่กล่าวแล้วนี้มีอยู่มากมาย ตลอดเรื่อง "The Knife" และ "The Monster" แต่สำหรับภาษาของตัวละครที่มีลักษณะพิชากายนั้นคือ คำสบถสาบานซึ่งปรากฏประปรายใน "The Open Boat" "The Blue Hotel" และเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับชีวิตทหารในสงคราม เช่นใน "A Mystery of Heroism" "The Price of the Harness"

ขณะที่ถูก กับตัน ข้างเครื่อง และผู้ถือข่าว ใน "The Open Boat" กำลังหมดหวังว่าจะไม่ได้รับความช่วยเหลือจากคนที่ฝั่ง เนื่องจากพวกเขาเห็นการเคลื่อนไหวของคนที่ไม่เพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อย ๆ และมีสิ่งหนึ่งคล้ายเรือ แต่พวกเขาไม่แน่ใจและมองไม่ชัดนัก ความคับแค้นใจที่รู้ดีกว่ากำลังสิ้นหวัง ชายในเรือจึงตอบ " 'What the devil is that thing?' " 'Why, it looks like a boat ?' " (Crane. 1969 : 372) อีกครั้งที่ชายในเรือโกรธและรู้สึกอิจฉาชายคนหนึ่งซึ่งยืนโบกมืออยู่ที่ฝั่ง เนื่องจากชายคนนั้นมีท่าทางร่าเริงเหลือเกิน คำสบถที่เขาใช้คือ "damned cheerful"

"I'd like to catch the chump who waved the coat. I feel like soaking him one, just for luck."

"Why? What did he do?"

"Oh, nothing, but then he seemed so damned cheerful."

(Crane. 1969 : 374)

เมื่อคราวบอยใน "The Blue Hotel" ไม่เข้าใจในท่าทางและคำพูดแปลกประหลาดของชาวสวีเดนหลาย ๆ ครั้ง เขาเกิดความรู้สึกรำคาญมาก พอเขาถามชาวสวีเดนว่า ต้องการอะไรกันแน่ แล้วชาวสวีเดนกระโดดหนีด้วยความตกใจตัวราวกับมีงูอยู่ใต้เท้า พร้อมกันนั้นเขาคอบว่า เขาไม่ต้องการหาเรื่องกับใครคราวบอยจึงพูดประชดอย่างร่าเริงว่า ก็ใครที่ไหนกันล่ะที่คิดว่าคุณอยากจะหาเรื่อง " 'Well, who the hell thought you did?' " (Crane. 1969 : 423) เมื่อเหตุการณ์การตอลตอเถียงระหว่างชาวสวีเดน คราวบอย และจอห์นลูกชายเจ้าของโรงแรมดำเนินไปนาน ชาวสวีเดนก็ตัดสินใจจะย้ายออกจากห้องพักโรงแรมเจ้าของโรงแรมโมโหจึงตะคอกขู่ให้ลูกชายเล่าให้ฟังว่าเกิดอะไรขึ้น "... 'Will you tell me what is the matter, anyhow? Speak out!'" (Crane. 1969 : 424)

และอีกครั้งที่ความบอยสยดโดยใช้คำพาดพิงถึงพระเจ้า คือเมื่อ ชาวสวีเดนและเจ้าของ
โรงแรมซึ่งอยู่บนโรงแรมชั้นบนกระต๊อบเท้า และหัวเราะร่ากับขันแค้นที่และอีกไม่นาน
ประตูห้องข้างล่างเปิดออก เจ้าของโรงแรมและชาวสวีเดนพุ่งเข้ามาในห้องที่ความบอย
ชาวตะวันออกและจอห์นนี่ เล่นไพ่กันอยู่ ความบอยก็สยดด้วยความไม่เข้าใจอีก

" 'Goshi' said the cowboy. The door flew open,... (Crane. 1969 :
429) ตัวอย่างคำสยดอีกตัวอย่างหนึ่งในเรื่องนี่คือ ตอนที่ชาวสวีเดนชวนให้เขียน
พินัรวมดื่มฉลองชัยชนะที่เขาถมจอห์นนี่ได้ แต่เขาถูกปฏิเสธว่าไม่ใคร่จกกันมาก่อน
นี่เองที่ทำให้ชาวสวีเดนโกรธจัด เนื่องจากคำตอบที่ไกรบนั่นเท่ากับเป็น การลบหลู่
ความเป็นสุภาพบุรุษของเขา " 'Oh, hell!' answered the Swede, 'come and
have a drink.'" (Crane. 1969 : 446)

เฟร็ด คอลินส์ ใน "A Mystery of Heroism" โกรธแค้นเพื่อน ๆ ที่
ท้าทายให้เขาไปเอน้ำในดินแดนศัตรูด้วยการพุกตะมึนเหยียดหยามว่า เขาไม่กล้า
ทำจริง เกิดการต่อล้อต่อเถียงจนเกือบเกิดการชกต่อย คอลินส์สยดคำเพื่อน ๆ แล้ว
บอกให้เงียบมีเข็นนั้นเขาจะไปเอนน้ำจริง ๆ " 'Dern yeh ! I ain't afraid
t' go. If say much, I will go !" (Crane. 1969 : 382)

คำสยดที่คอลินส์ใช้คือ "Dern yeh!" ซึ่งเป็นคำอุณ ทั้ง ๆ ที่ก็คือคำว่า

"Damn you!" นั่นเอง

พลทหารใน "The Price of Harness" หิวโหยมากที่เค็นทัพมาจน
ถึงที่มั่น อาหารก็ยังไม่มาถึงห้อง ทั้งยังไม่มีท่าทีว่าพวกเขาจะได้รับอาหารในวันนั้น
โนลันพลทหารนายหนึ่งหิวมากจนต้องสยดออกมา "... After a long interval
Nolan said aloud, "Hell!' Greirson, enlisted for the war, raised a
querulous voice. "Well, I wonder when we will git fed?'" (Crane.
1972 : 388) และต่อมาเมื่อการสู้รบสิ้นสุดลงโนลันถูกยิงตายด้วย บรรดาเพื่อน ๆ
พลทหารพยายามหาอะไรสักอย่างเพื่อปิดหน้าศพไว้ แต่หาไม่ได้เลยจึงใช้หมวกของ

โน้ลเองปิกหน้าสโน้ลัน ขณะยืนคิดหาคำพูดเพื่อกล่าวสู่ผู้พิพากษา วักกินส์ พุกควยเสียงสั้นด้วยความเจ็บปวดว่าเป็นเรื่องน่าอับอายที่สุด "...Finally, Watkins said in a broken voice, 'Aw, it's a damn shame!'" (Crane. 1969 : 403)

อย่างไรก็ดีจะพบภาษาที่หยาบคายได้ในนวนิยายของเกรน แม้ว่าในเรื่องสั้นลักษณะภาษาของตัวละครจะเป็นภาษาพูดจริง ๆ มากกว่าคำหยาบคายในนวนิยายจะมีคำสบถสาบานอยู่มากใน Maggie : A Girl of the Streets ซึ่งเป็นเรื่องราวของครอบครัวยากจนครอบครัวหนึ่งที่อาศัยอยู่ในย่านสลัมโบเวอรี่ของกรุงนิวยอร์ก บทสนทนาของบุคคลในครอบครัวนี้ และผู้คนในย่านสลัมแห่งนี้ บ่งบอกพื้นฐานทางสังคม ทางการศึกษาของพวกเขาได้เป็นอย่างดีว่า ผู้คนในย่านสลัมมีการศึกษาน้อย ชีวิตของพวกเขาต้องคำนึงถึงเรื่องปากท้องมากกว่าจะมาพะวงอยู่ในเรื่องมารยาททางสังคม จึงพบคำสบถสาบานอยู่ทั่วไปในการสนทนาตลอดทั้งเรื่องนี้เช่น

"Gee i" he murmured with interest, "A scrap.

Gee i"....

"Ah, what deh hell," he said,...

"What deh hell, Jimmie?" he asked of the small champion....

"Ah, we blokies kin lick deh hull damn Row," said the child, swaggering....

"Ah, where deh hell was yeh when I was doin' all deh fightin'?"...

"Smash 'im, Jimmie, kick deh damn guts out of 'im. "yelled Pete,...

(Crane. 1969 : 5 - 6)

จะเห็นว่าคำสบถที่ใช้ส่วนมากคือ "deh hell" "damn" และในบทสนทนาตลอดเรื่องนี้จะมีคำสบถประเภทต่อไปนี้อยู่ด้วย

"Gee i", "Good Gawd," "Devil i", "Yeh devil's kids," หรือ "Deh helli", "What deh hell...?", "Oh hell an' good riddance."

หรือ "...py damni", "it's some damn fake..." "damn yeh,", "yeh damn old fool,", "..., deh hull damn gang of yehs,...", "Ah, stop yer damn...", "Damned if I...", "Damndes' place ! Reg'lar hell i" "..., yeh damn fool,", "yer damned wooden head." และ "..., you damned disorderly brat."

ปรากฏชัดเจนว่า คำสบถสาบานที่ใช้ส่วนใหญ่ทั้งในเรื่องสั้นที่ได้เสนอแล้ว และใน Maggie : A Girl of the Streets นั้นเป็นคำที่เกี่ยวข้องกับศาสนา มีการอ้างชื่อพระเจ้าอย่างลบลูคูหมิ่น เช่น คำว่า "Goshi" "Geel" "Good" "Gawd!" "Damned..." ซึ่งมาจากคำว่า "God damned" ทั้งยังกล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ ในคำ난ความเชื่อทางศาสนาเช่น สวรรค์ นรก และ ซากาน ซึ่งเอาไปใช้รวมกับคำอื่น ๆ ในลักษณะต่าง ๆ กันเพื่อสบถสาบาน ระบวยอารมณ์ และเป็นคำคำ เช่น "Devil!" "Deh helli" "Go ter hell..." เป็นต้น ลักษณะของการใช้คำที่เกี่ยวข้องของพวกฟิงถึงพระเจ้าและศาสนาคริสต์โดยปราศจากการเคารพบูชาเช่นนี้ถือเป็นการใช้คำหยาบคายที่พบอยู่ทั่วไปในนวนิยายและมีอยู่บ้างประปรายในเรื่องสั้นที่เกี่ยวข้องกับสงคราม และ "The Open Boat."

.....

แต่สำหรับภาษาที่เครนใช้ในการพรรณนาเรื่องนั้นเป็นภาษาที่สวยงามมาก มีทั้งการใช้สีสัน บรรยายฉากในธรรมชาติอยู่บ่อย ๆ การใช้อุปมาอุปไมยเปรียบเทียบ และบางครั้ง มีกวีนิพนธ์สอดแทรกอยู่ประปราย เช่นใน "The Open Boat" และ "The Five White Mice" ลักษณะภาษาที่ใช้อุปมาอุปไมยเปรียบเทียบของ สตีเฟน เครน นั้นมีลักษณะเด่นและมีเอกลักษณ์มาก ทั้งยังใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ให้ ภาพพจน์ต่าง ๆ ในเรื่องสั้นของเครนกระจ่างซึกและโคกเค้นขึ้นมาพร้อมกับชีวิต ความสามารถพิเศษในการเลือกใช้อุปมาอุปไมยต่าง ๆ สั้น ๆ แต่กระชับและสื่อความหมาย ได้ตามต้องการ เช่นนี้ แสดงให้เห็นจินตนาการที่ล้ำลึกของเครนได้เป็นอย่างดี ตัวอย่างการใช้สัญลักษณ์ที่บ่งบอกพลังอำนาจและความสง่างามของเทพเจ้าแห่ง สงครามนั้นปรากฏอยู่ใน "War Memories" จะเห็นว่าการบรรยายฉากแนวป่า ที่มองเห็นจากเนินเขา ช่วยทำให้ภาพของเทพเจ้าแห่งสงครามในร่างชายคนหนึ่ง ผู้สวมหมวกปานามาทรงสูงโคกเค้นขึ้นมาอย่างเห็นได้ชัด

On top of the hill one had a fine view of the Spanish lines. We stared across almost a mile of jungle to ash-coloured trenches on the military crest of the ridge. A goodly distance back of this position were white buildings, all flying great red-cross flags. The jungle beneath us rattled with firing and the Spanish crackled out regular volleys, but all this time there was nothing to indicate a tangible enemy. In truth, there was a man in a Panama hat strolling to and fro behind one of the Spanish trenches, gesticulating at times with a walking-stick. A man in a Panama

hat, walking with a stick! That was the strangest sight of my life - that symbol, that quaint figure of Mars....

(Crane. 1972 : 461)

ถ้อยคำสำนวนที่เกรนเลือกมาใช้ในกาเปรียบเทียบเพื่อบ่งบอกความรู้สึก เพิกเฉยไม่นำพาของผู้ลี้ข่วใน "The Open Boat" ที่แสดงออกต่อการตาย ของทหารในแอลเจียร์ นั้นเป็นถ้อยคำธรรมดา ๆ แต่ให้ความรู้สึกได้ถูกต้องเที่ยง ตรงยากที่ผู้ใดจะปฏิเสธได้ว่าไม่ได้ให้ความรู้สึกของเขา กล่าวคือ ผู้ลี้ข่วเล่าว่า ความรู้สึกของเขาเมื่อได้อ่านบทกวีเกี่ยวกับความทุกข์ทรมานของทหารที่ล้มตายใน แอลเจียร์นั้นคือปราศจากความเศร้าโศกเสียใจ มันมีความหมายสำหรับเขาน้อย กว่า การทำปลายกิ้นสอหักเสียอีก " ... He had never considered it his affair that a soldier of the Legion lay dying in Algiers, nor had it appeared to him as a matter for sorrow. It was less to him than breaking of a pencil's point." (Crane. 1969 : 379)

กลวิธีกาเขียน

นักเขียนในแนวธรรมชาตินิยมจะไม่สอแทรกแนวคิดกานศีลธรรมหรือ คุณธรรมใด ๆ ไว้ในงานเขียนของตน เนื่องจากเชื่อว่ามนุษย์กอยู่ภายใต้การบังคับ ควบคุมของธรรมชาติยอมไม่สามารถเลือกปฏิบัติตามใจปรารถนาหรือเจตนารมณ์ของตนได้ พฤติกรรมทุกอย่างของมนุษย์เป็นผลจากอำนาจ 2 ประการที่ควบคุมมนุษย์อยู่ได้แก่ แรงกดดันภายในซึ่งหมายถึง ความต้องการพื้นฐานของร่างกายและแรงกดดันภายนอก ที่หมายถึงอำนาจทางสังคมที่แวดล้อมมนุษย์อยู่นั่นเอง ดังนั้นนักเขียนในแนวการเขียน แบบนี้จึงใช้กลวิธีกาเขียนรายงานเพื่อพยายามอธิบายแรงขับเคลื่อนตามธรรมชาติเพื่อจะทำให้

ทราบถึงแรงจูงใจหรือสาเหตุที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดบังคับพฤติกรรมของตัวละคร
ลักษณะของกลวิธีการเขียนแบบรายงานนั้นคือ การบันทึกเหตุการณ์และเสนอภาพ
เหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ในลักษณะรวม ๆ มีรายละเอียดพร้อมมูล เพื่อ
สร้างอารมณ์และความรู้สึกให้กับผู้อ่าน โดยที่นักเขียนเองจะไม่สละกแทรกความรู้สึก
หรืออารมณ์ส่วนตัวลงไป กลวิธีการเขียนแบบธรรมชาตินิยมอีกแบบหนึ่ง คือการใช้วิธี
เล่าเรื่องแบบใช้กระแสสำนึก (stream of consciousness) ซึ่งหมายถึง
วิธีการอธิบายด้วยคำพูด เพื่อแสดงปฏิกิริยาทางอารมณ์หรือความรู้สึกนึกคิดในจิตใจ
ของตัวละครที่สนองตอบเหตุการณ์ภายนอก การพรรณนาเช่นนี้จะเน้นให้เห็น
ปฏิกิริยาทางอารมณ์หรือความรู้สึกของตัวละครมากกว่าความสำคัญของเหตุการณ์จริง
ที่เกิดขึ้นโดยแสดงให้เห็นในรูปของทัศนคติและความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจของตัวละคร
ตัวหนึ่งหรือมากกว่า อันจะทำให้สามารถเข้าใจธรรมชาติทางจิตของตัวละครที่ระบับ
เหนือกว่าความคิดขั้นพื้นฐาน (Hart. 1965 : 814) ส่วนลักษณะของกลวิธี
การเขียนอีกแบบหนึ่งที่เรานิยมใช้กันทำในงานเขียนของเขามีเอกลักษณ์อย่างเด่นชัด
คือ การเปรียบเทียบเพื่อเน้นให้เห็นความผิดแผกแตกต่างกัน โดยสิ้นเชิงของของ
2 อย่าง หรือเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันเพื่อช่วยสร้างอารมณ์
หรือความรู้สึกที่ต้องการเน้นให้เกิดขึ้นเพียงอย่างเดียวและกระจ่างชัด

จากพฤติกรรมของตัวละครสำคัญทั้งหมดในเรื่องสั้นของสตีเฟน แกรน นอกจาก
เด็กหนุ่มนิวยอร์กใน "The Five White Mice" แสดงให้เห็นว่า แกรนไม่ได้
สละกแทรกแนวความคิดด้านศีลธรรมหรือคุณธรรมใด ๆ ไว้ในงานเขียนของเขา และแกรน
ไม่มีเจตนารมณ์ที่จะสั่งสอนผู้อ่าน ดังปรากฏชัดใน "The Monster" กล่าวคือ
ในตอนที่ถูกพิพากษาและบุคคลผู้ซึ่งเป็นที่ยอมรับนับถือของชาวเมืองโคโยทัวไปมาหาหมอ
เทรสคอต เพื่อเตือนสติหมอล่าเขาได้ทำลายชื่อเสียงของตนเองด้วยการซุบซิบ
เอินรี จอห์นสันไว้ต่อไป ทั้ง ๆ ที่เป็นความคิดที่ขัดแย้งกับความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่
ในสังคมผู้ที่ยากจะเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขได้ และนับเป็นเรื่องราวไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง
ที่จะสั่งสอนให้คนในสังคมเปลี่ยนแปลงค่านิยมไปจากเดิม ในครั้งนั้นหมอบอกอย่างขมขื่น
ว่า เขาไม่คิดจะสอนอะไรชาวเมืองทั้งสิ้น แต่เขาจะไม่ปฏิบัติตามค่านิยมของสังคมด้วย

ในเรื่องนี้หมอด้ายทอดทักตะนะของผู้เขียนออกมาอย่างกระจางชัดว่าเขาไม่ต้องการ
สั่งสอนผู้อ่าน เพียงถ่ายทอดหรือเสนอแนวความคิดเท่านั้น

"... , but you are doing yourself a great deal
of harm. You have changed from being the leading
doctor in town to about the last one. It is mainly
because these are always a large number of people
who are very thoughtless fools, of course, but
then that doesn't change the condition." "It's
the women."...

"Even if there are a lot of fools in the world,
we can't see any reason why you should ruin
yourself by opposing them. You can't teach them
anything, you know."

"I am not trying to teach them anything."
Trescott smiled wearily. "I-It is a matter of
-well -!"

(Crane. 1969 : 506)

เมื่อไม่ได้ออกแทรกหรือต้องการจะสั่งสอนแนวคิ่ก้านศีลธรรมและ
คุณธรรมแล้ว เกรนใช้วิธีพรรณนาชีวิตตามความเป็นจริงอย่างซื่อสัตย์ โดยไม่คำนึง
ถึงแนวทางอุดมคติที่มุ่งเสนอความสวยงามของชีวิตเท่านั้น แต่ในงานเขียน
แบบธรรมชาตินิยม จะมุ่งเสนอแง่มุมชีวิตของสามัญชนและคนชั้นต่ำในสังคม ชีวิต
ประจำวันของพวกเขาให้ความสนใจกับเหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ ในปัจจุบัน

เหตุการณ์ประจำวันตามสภาพแวดล้อมและความเคลื่อนไหวในช่วงเวลานั้น ๆ โดยเฉพาะในด้านความสัมพันธ์ของมนุษย์แต่ละบุคคลกับสิ่งแวดล้อม ธรรมชาติของเหตุการณ์ที่มนุษย์เข้าไปเกี่ยวข้องกับ รวมทั้งชีวิตและบุคลิกภาพของมนุษย์แต่ละบุคคล เกรนใช้วิธีการเขียนพรรณนาชีวิตตามความเป็นจริงที่สังเกตเห็นได้อย่างถูกต้องที่สุด และพรรณนาให้เห็น เช่น ทิศนะต่อชีวิตต่อธรรมชาติในลักษณะของการมองโลกในแง่ร้ายของตัวละครลักษณะเด่นของกลวิธีการเขียนลักษณะนี้ของเกรนคือการเขียนเล่าเรื่องแบบรายงาน การใช้ถ้อยคำเรียบง่ายไม่สอพลอหรืออารมณ์และความรู้สึกส่วนตัวลงไป นอกจากนี้เขายังประหยัถ้อยคำและใช้คำและประโยคที่กระชับ แต่สื่อความหมายได้อย่างถูกต้องเที่ยงตรง ดังปรากฏลักษณะกลวิธีการเขียนดังกล่าวแล้วในเรื่องสั้นทุกเรื่องของสตีเฟน เกรน

นอกจากเกรนจะไม่สอพลอหรือแนวคึกคักที่ลึบและคุณธรรมเพื่อสั่งสอนผู้อ่านและไม่ยึดถือในค่านิยมเก่า ๆ ของสังคมอยู่แล้ว เขายังพยายามบรรยายให้ปรากฏอย่างชัดเจนอีกว่า ตัวละครของเขามีความเป็นปุณฺชนเช่นมนุษย์ธรรมดา ๆ คนหนึ่งที่มีพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อตอบสนองต่อเหตุการณ์เฉพาะหน้าในสถานการณ์ต่าง ๆ จากอิทธิพลของสัญชาตญาณและความต้องการภายในขั้นพื้นฐานของร่างกาย กล่าวคือเกรนพยายามอธิบายแรงขับภายในร่างกายซึ่งมีอยู่ตามธรรมชาติ เพื่อทำให้ทราบแรงจูงใจหรือต้นเหตุที่มาบังคับกำหนดพฤติกรรมของมนุษย์

โฮเรสใน "His New Mittens" ได้พัฒนาความโกรธแค้นขึ้นมาจากความต้องการเอาชนะ พอเห็นว่าไม่ไฉนคือ แม่ไม่ใส่ใจที่เขาแกล้งออกอาหาร โฮเรสยิ่งโกรธแค้นมากขึ้น เขาคิดหนีออกจากบ้านด้วยคิดว่าวิธีที่ 2 นี้จะทำให้แม่ทุกข์ทรมานและเจ็บปวดไฉนจะเป็นวิธีการแกล้งแค้นแม่ได้เป็นอย่างดี ความรู้สึกสะใจและภูมิใจในอำนาจสำคัญของตนยิ่งทวีขึ้นเมื่อโฮเรสมองกลับไปที่บ้านพบว่า ตนสามารถสร้างความวุ่นวายโกลาหลให้แม่และป้าได้ เพราะเขาเห็นป้าวิ่งออกจากบ้านไปยังบ้านของเพื่อนบ้าน เมื่อต้องทนหนาวเหน็บเนื่องจากพายุหิมะ โฮเรสสรุปว่าแม่ผู้เป็นคนเหตุแห่งความทุกข์ยากลำบากของเขาครั้งนี้ไม่ใส่ใจในตัวเขาเลยโดยสิ้นเชิง

" ... He was now aghast at the merciless ferocity of his mother. It was she who had thrust him into this wild storm, and she was perfectly indifferent to his fate, perfectly indifferent..."

(Crane. 1953 : 559)

จะเห็นได้ว่าเครนได้พยายามอธิบายให้เห็นว่าความโกรธแค้นเป็นแรงจูงใจให้โฮเรสมีพฤติกรรมก้าวร้าวนี้

เครนได้ถ่ายทอดความรู้สึกตกใจกลัวสุดขีดของเฮาเอร์ใน "The Veteran" ให้ปรากฏอย่างเที่ยงตรงไม่ได้ออกแทรกอารมณ์ส่วนตัวลงไปเลยว่าเป็นการกระทำใจ ๗ แบบเสี่ยงทายหรือว่าเป็นวีรกรรมที่ควรได้รับการยกย่องสรรเสริญในทางตรงกันข้าม เครนได้ปูพื้นฐานมาตั้งแต่ต้นเรื่องเพื่อให้เห็นว่าจริง ๆ แล้วเฮาเอร์เป็นคนชั่วช้าลวก ๆ ต่อมา เครนได้ถ่ายทอดให้เห็นว่าความตกใจกลัวสุดขีด เป็นแรงจูงใจให้เฮาเอร์ที่ตัดสินใจ ทำพฤติกรรมที่กล้าอย่างบ้าบิ่น คือบุกเข้าไปช่วยลูกมาซึ่งติดอยู่ในโรงนาที่กำลังถูกไฟไหม้ลูกไหม้จนตัวเขาเองต้องตายไปในกองเพลิงนั้นด้วย อิทธิพลของเหตุการณ์ เฉพาะหน้าประกอบกับความกลัวภายในจิตใจของเฮาเอร์นั่นเองเป็นแรงจูงใจให้เขามีพฤติกรรมกล้าอย่างบ้าบิ่น

พฤติกรรมเป็นขโมยของเด็กชายใน "A Great Mistake" และพฤติกรรมก้าวร้าวกล้าเข้าไปแย่งเอาของของคนอื่นมาอยู่ในครอบครองของตนเอง ของเด็กชายสกปรกใน "An Ominous Baby" นั้นเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากมีสิ่งล่อตาล่อใจอันใดแก่ ผลไม้ กับรถดับเพลิงของเล่นที่มีผลให้เด็กชายทั้งสองเกิดความอยากได้ ประกอบกับเหตุการณ์เฉพาะหน้านั้นเป็นใจคือ เจ้าของแผงผลไม้กำลังนั่งหลับและเด็กชายแถมตัวก็ปฏิเสธทุกครั้ง que เด็กชายสกปรกขอเล่นรถดับเพลิงด้วยดี ๆ ความอยากได้และสถานการณ์ที่เป็นใจนั่นเองเป็นสิ่งที่มากำหนดบังคับพฤติกรรมของเด็กชายทั้งสอง เด็กชาย 2 คนนี้ไม่ได้มีแผนการจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเช่นนี้มาก่อนเลย แต่มันเป็นพฤติกรรมที่เกิดขึ้นโดยฉับพลันจากสัญชาตญาณ

แรงจูงใจที่กำหนดบังคับให้อาเล็กใน "The Knife" ต้องโกหกคือ สัญชาตญาณการเอาตัวรอดจากเหตุการณ์เฉพาะหน้า เช่นเดียวกันปีเตอร์มีความผิดให้อาเล็กเนื่องจากกลัวที่จะมีความผิดจากการขโมยสัญชาตญาณการเอาตัวรอดอีก นั่นเองที่เป็นแรงจูงใจให้ปีเตอร์ใช้ไหวพริบที่เฉียบไวกว่าจับอาเล็กไว้และใส่ความว่าเขาเป็นขโมย

เกรนไคแสดงให้เห็นว่า พฤติกรรมของทั้งสองคนนี้เป็น การแก้ปัญหาเฉพาะหน้าจริง ๆ โดยเขาปูพื้นฐานให้เห็นตั้งแต่ตอนต้นว่า ทั้งสองคนนี้เป็นเพื่อนกันมีความสัมพันธ์อันดีต่อกันมาโดยตลอด แม้จนกระทั่งกินเกิดเหตุ ปีเตอร์จึงจะกลับจากไปรับประทานอาหารเช้าพร้อมกับครอบครัวอาเล็ก ทั้งปีเตอร์เองก็ยังรักอยู่กับลูกสาวคนโตของอาเล็กด้วย ส่วนอาเล็กนั้นเขาเป็นคนเคร่งศาสนาอีกมันอยู่ในความถูกต้องจึงมาโดยตลอด

... In fact, religion was to the old man a sort of personal dignity. And he was on Sundays so obtrusively good that you could see his sanctity through the door. He forced it on you until you would have felt its influence even in a fore-castle.

(Grane. 1958 : 543)

สำหรับใน "The Blue Hotel" เกรนไคอธิบายให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของชาวสวีเดนที่เป็นสาเหตุให้เขาถูกแทงตายนั้นมีแรงจูงใจมาจาก ความกลัว และความวิตกกังวลที่ก่อตัวขึ้นในจิตใจของชาวสวีเดนเองเมื่อเขาเดินทางเข้ามาพักที่โรงแรมในคืนแค้นตะวันออกที่เขาเองมีอคติว่าป่าเถื่อนและโหดร้ายเกรนไคบรรยายให้เห็นแรงจูงใจของชาวสวีเดนว่าคือความกลัว โดยอธิบายผ่านทางคำพูด ท้าทาย และพฤติกรรมแปลกประหลาดต่าง ๆ เกรนไคใช้ลักษณะของการเขียนรายงาน

ที่ไม่ได้อารมณ์ส่วนตัวยังไป เช่น การบรรยายพฤติกรรมของชาวสวีเดนในคืนแรก
ที่โรงแรม ในคืนนั้นชาวสวีเดนทุกคนอยู่ เพียงมองหน้าคนอื่น ๆ เหมือนคืนตระหนก
"... The Swede said nothing. He seemed to be occupied in making
furtive estimates of each man in the room. One might have thought
that he had the sense of silly suspicion which comes to guilt. He
resembled a badly frightened man." (Crane. 1969 : 420) อีกหลาย ๆ
ครั้งที่ชาวสวีเดนแสดงพฤติกรรมและคำพูดแปลก ๆ ยากที่คนอื่นจะเข้าใจบางครั้ง
กล่าวหาผู้อื่น เช่น บอกว่าชุมชนนั้นอันตราย กล่าวกับจอห์นนี่ลูกชายเจ้าของโรงแรม
ว่าในห้องนั่งเล่นในโรงแรมนั้นมีคนดี ๆ ถูกฆาตกรรมแล้วหลายคน แต่เมื่อจอห์นนี่ปฏิเสธ
ที่จะรับรู้ ชาวสวีเดนหัวเราะปาร์ ๆ และเมื่อจอห์นนี่ถามว่า เขาต้องการอะไร ชาวสวีเดน
กลับแสดงความเชื่อใจว่าจอห์นนี่ถูกกล่าวหาว่าเป็นไอ้ขโมย ครั้นถูกถามจากสาวขอมผู้เฝ้าฟัง
บทสนทนาอยู่เงียบ ๆ จนทนไม่ไหว ชาวสวีเดนตัวสั่นและหน้าซีดแต่ยังไม่วายแสดงความเชื่อใจ

The cowboy,...,then spoke : "What's wrong with
you, mister?"

Apparently it seemed to the Swede that he was
formidably menaced. He shivered and turned white
near the corners of his mouth. He sent an appealing
glance in the direction of the little Easterner.
During these moments he did not forget to wear
his air of advanced pot-valor. "They say they don't
know what I mean," he remarked mockingly to the
Easterner.

(Crane. 1969 : 422)

คอลินส์เป็นพลทหารนายหนึ่งใน "A Mystery of Heroism" และ บิลใน "A Man and Some Others" มีพฤติกรรมที่เรียกว่า เป็นความกล้าแบบบ้าปิ่น เนื่องจากการถูกยั่วยุและท้าทาย จนสุดท้ายจะทนทานต่อไปได้อีก คอลินส์ถูกเพื่อนทหารท้าทายให้พากระสุนบุกเข้าไปเอาปืนจากบ่อในดินแดนศัตรู ส่วนบิลถูกท้าทายให้ออกจากที่ซ่อนโดยผ่านศัตรูชาวเม็กซิกันไว้คำพูดถูกเหยียดหยามว่าบิลเป็นคนขี้ขลาด

เห็นได้อย่างชัดเจนว่า แรงจูงใจที่ทำให้ทั้งคอลินส์ และบิลมีพฤติกรรมไม่กลัวตายคือ อารมณ์โกรธของการเอาชนะคำท้าทายและการถูกเหยียดหยาม จึงสรุปได้ว่า เครื่องมือกลวิธีการเขียนที่ไม่สอดคล้องอารมณ์และปฏิกิริยาส่วนตัวลงไปในงานเขียน แต่ลักษณะการเขียนแบบเขียนรายงานที่ไร้รายละเอียดต่าง ๆ ของเหตุการณ์และสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อพรรณนาแรงจูงใจเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่มีผลต่อการแสดง พฤติกรรมของตัวละครนั้น เป็นการเสนอการบรรยายที่ละเอียดละออมากจนสามารถรู้ได้ถึงทัศนะและความรู้สึกนึกคิดของตัวละครแต่ละตัวเป็นอย่างดี ดังเช่นในเรื่องสั้นเกี่ยวกับสงครามทั้งหมดคือ "An Episode of War" "The Price of the Harness." "Regulars Get No Glory" "War Memories" และ "The Upturned Face" นั้น เครื่องมือเสนอความรู้สึกนึกคิดและสภาพชีวิตทหารในการต่อสู้ที่สนามรบได้ละเอียดละออมากจนกระทั่งเห็นได้ว่าทหารมีความเป็นปुरुชน คือมีความกลัวความหิวและความต้องการภายในร่างกายในสถานพื้นฐานต่าง ๆ และที่สำคัญคือสามารถเห็นทัศนะประชดประชัน เย้ยหยันค่านิยมของสังคมที่มีต่อภาพพจน์วีรบุรุษอีกด้วย และอาจสรุปต่อไปได้อีกว่า ภาพพจน์วีรบุรุษในทัศนะของเครนคือ บุคคลที่มีเจตนารมณ์แน่วแน่กล้าประพฤติกตามความเชื่อที่ถูกต้องของตนเอง ดังเช่นหมอเทรสคอตใน "The Monster" เป็นต้น

กลวิธีการเขียนที่มีเอกลักษณ์อีกลักษณะหนึ่งของเครนคือ การเปรียบเทียบ เพื่อเน้นให้เห็นความผิดแผกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงของลักษณะความขัดแย้งระหว่าง

ความรวยกับความจน ชีวิตผู้มั่งคั่งร่ำรวยกับชีวิตผู้ยากไร้ ค่านิยมของสังคมกับความเป็นจริงในสังคม สงครามระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติและสงครามระหว่างบุคคลในสังคมที่ทางเชื้อชาติกัน เป็นต้น กล่าวคือเกรนพรรณนาเปรียบเทียบให้เห็นความแตกต่างกันของฉากชีวิตสูงตระหง่านเทียมฟ้าที่อยู่เบื้องหลังคนยากจนไร้ที่พึ่งพิงซึ่งนั่งพักอยู่ตามที่พักสาธารณะเบื้องล่างของตึกนั้น ใน "An Experiment in Misery" หอคอยสูงตระหง่านขนานไปกับภาพการต่อสู้ของมนุษย์ตัวน้อยนักกับคลื่นพายุกลางทะเล ใน "The Open Boat" สภาพชาวเรือท่าทางหิวและงุนงงในตนเองในบ้านหลังใหญ่โตโอโง่งซึ่งตั้งอยู่ตรงข้ามโรงงานอันเป็นสถานที่พำนักของคนจรจัดผู้ที่กำลังเบียดเสียดคึกคัก และผลัดสัปดาห์อยู่จาละวันเพื่อรอเวลาเข้าไปในโรงงานใน "The Men in the Storm" และฉากความรุนแรงในงานฉลองเต้นรำที่โรงแรมใหญ่โตหรูหราที่ตั้งอยู่บนชายฝั่งทะเล ขณะที่เรือกำลังอัปปาง ผู้คนในเรืออุนวายก็ปัดกันและรวมระดมระดมอีก 3 คน ตกใจสนใจสละเรือใหญ่ และลงเรือเล็กแล้วพายฝ่าคลื่นพายุที่พัดกระหน่ำอยู่ระลอกแล้วระลอกเล่า ใน "Flanagan and His Short Filibustering Adventure" และเน้นให้เห็นลักษณะความขัดแย้งกันอย่างเด่นชัด จึงช่วยเพิ่มความรู้สึกเหยียดหยันของธรรมชาติที่เป็นอำนาจยิ่งใหญ่ที่มีความเป็นปึกแผ่นที่มนุษย์ไม่สามารถจะเอาชนะได้เลย กล่าวคือมนุษย์อาจปฏิบัติภารกิจใด ๆ เพื่อต่อต้านหรือต่อสู้กับอำนาจของธรรมชาติซึ่งหมายรวมถึงสังคมด้วยได้ แต่มันจะเป็นอย่างไรที่มนุษย์ไม่อาจกำหนดบังคับหรือควบคุมให้เป็นไปตามใจปรารถนาหรือเจตนารมณ์ของคนใด

จะเห็นตัวอย่างการเปรียบเทียบให้เห็นความผิดแผกแตกต่างอันทำให้หน้าหนักของน้ำเสียง เียดหยัน อารมณ์และความรู้สึกขมขื่น และสิ้นหวังและท้อแท้ในชีวิตที่หน้าหนักเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย ดังเช่น เกรนได้พรรณนาความลำบากยากเข็ญของชีวิตผู้ยากจนไร้ที่พึ่งพิงซึ่งกำลังเบียดเสียดคึกคักอยู่หน้าประตูโรงงานใน "The Men in the Storm" ในท่ามกลางพายุหิมะที่พัดกระหน่ำพวกเขาอยู่ไม่ช้ากระยะ

สัญลักษณ์ของค่านิยมที่แสดงความทะเยอทะยานไม่มีที่สิ้นสุดของชาติที่คนที่มีชีวิตสุขสบายจะไม่แสดงความเห็นอกเห็นใจ ผู้ที่น้อยกว่าคนเลย ลักษณะความแตกต่างของภาพคนจรจัดและผู้คนแต่งตัวสวยเสื้อผ้าดี ๆ ความสูงเด่นของอาคารเสียดฟ้ากับคนจรจัดที่นั่งอยู่ตามสวนสาธารณะเบื้องล่างของอาคารสูงนั้นเน้นภาพและน้ำเสียงเฉยเมย ไม่ใส่ใจของธรรมชาติได้เด่นชัดยิ่งนัก

The people of the street hurrying hither and thither made a blend of black figures changing yet frieze-like. They walked in their good clothes as upon important missions, giving no gaze to the two wanderers seated upon the benches....

And in the background a multitude of buildings, of pitiless hues and sternly high, were to him emblematic of a nation forcing its regal head into the clouds, throwing no downward glances; in the sublimity of its aspirations ignoring the wretches who may flounder at its feet

(Crane. 1969 : 165)

ใน "The Open Boat" นั้นเมื่อชาย 4 คนในเรือเล็ก คือ กัปตัน กูก ช่างเครื่อง และผู้สื่อข่าวลัดกันพายเรือไต่คลื่นที่ซัดกระหน่ำอยู่ตลอดเวลามาเป็นเวลาถึง 2 วัน 2 คืน และยังไม่มิต้าว่าจะได้รับความช่วยเหลือจากใครอีกเลยกัปตันเสนอให้สละเรือแล้วว่ายน้ำเข้าฝั่งก่อนจะพายเรือจนหมดแรง ในเวลาที่ชาย 3 คนกำลังตั้งใจฟังเหตุผลของกัปตันอยู่นั้น ผู้สื่อข่าวได้เหวี่ยงไปเห็นหอสูงตระหง่านที่ตั้งอยู่ชายฝั่ง หอสูงนี้ไม่ได้แสดงอาการเป็นทุกข์เป็นร้อนหรือเห็นใจ

ชะตากรรมของชายทั้ง 4 ในเรือเล็กที่กำลังมุ่งเข้าหาฝั่ง ความสูงใหญ่ของหอคอยที่ตั้งเด่นเป็นสง่าอยู่บนฝั่งทะเล ช่างแตกต่างจากรางเล็ก ๆ ของชาย 4 คนในเรือเล็กกลางทะเลนั้น แสดงการเปรียบเทียบไ้เด่นชัดมากจนมองเห็นภาพและน้ำเสียงเพิกเฉยของธรรมชาติไ้ไม่ผิดเพี้ยนเป็นอันไป

... The correspondent wondered if none ever ascended the tall wind-tower, and if then they never looked seaward. This tower was a giant, standing with its back to the plight of the ants. It represented in a degree, to the correspondent, the serenity of nature amid the struggles of the individual-nature in the wind, and nature in the vision of men. She did not seem cruel to him then, nor beneficent, nor treacherous, nor wise. But she was indifferent, flatly indifferent....

(Crane. 1969 : 381)

เกรนเสนอภาพความรื่นเริงในงานเลี้ยงฉลองเต้นรำในโรงแรมใหญ่โตหรูหราที่มีน้ำพุพุ่งขึ้นกลางอากาศส่งความมากผู้เต้นรำทุกคู่ส่งเสียงมาก วงดนตรีกำลังบรรเลงเพลงวอลซ์ ซึ่งให้บรรยากาศน่าเคลิบเคลิ้มชวนให้คล้อยตามท่วงทำนองของคนตรี ฉากที่ฝั่งทะเลนี้ให้บรรยากาศที่ต่างจากความสับสนโกลาหลวุ่นวายในเรือที่กำลังอัปปางอยู่กลางทะเลโดยจะหาความเหมือนกันไม่ไ้เลย นับเป็นฉากภาพที่แสดงความเพิกเฉยของธรรมชาติไ้เด่นชัดอีกฉากหนึ่งจึงถือไ้ว่าเกรนมีความสามารถพิเศษที่จะแสดงออกซึ่งเอกลักษณ์การใช้จินตนาการเปรียบเทียบไ้ได้อย่างน่าประทับใจใน "Flanagan and His Short Filibustering Adventure."

There was a dance at the Imperial Inn. During the evening some irresponsible young men came from the beach, bringing the statement that several boat-loads of people had been perceived off shore. It was a charming dance, and none cared to take time to believe this tale. The fountain in the courtyard plashed softly, and couple after couple paraded through the aisles of palms, where lamps with red shades threw a rose light upon the gleaming leaves. High on some balcony a mocking-bird called into the evening. The band played its waltzes slumberously, and its music to the people among the palms came faintly and like the melodies in dreams.

(Crane. 1969 : 358)

สำหรับใน "In the Depths of a Coal Mine" นั้นเกรนพรรณนาให้เห็นความยิ่งใหญ่และอำนาจการทำลายล้างและบดขยี้ของเครื่องจักรกลที่ใช้ในเมืองถ่านหินซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับคนงานกรรมกรเหมืองและเด็กเก็บหินขนวนตัวเล็ก ๆ ที่ทำงานภายในเหมืองแห่งนั้นแล้ว ก่อให้เกิดภาพพจน์ของความอยุติธรรมของธรรมชาติที่สร้างให้สิ่งต่าง ๆ และมนุษย์แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เช่นนี้ ภาพการทำงานของคนงานเหมืองที่ทำงานแข่งกับเครื่องจักรกลขนาดมหึมาเหล่านี้ ให้ภาพพจน์การต่อสู้ในสงครามระหว่างมนุษย์กับธรรมชาติ ที่มนุษย์ไม่มีโอกาสจะชนะได้เลย และธรรมชาติยังไม่ไ้แสดงที่หาเห็นนอกเหนือใจสรรพสัตว์ที่กำลังต่อสู้กับชะตากรรมของตนเองอยู่เลยแม้แต่น้อยนัก การไม่แสดงความเห็นนอกเหนือใจ มีหน้าซ้ำยังเพิกเฉย ควบนี้เน้นให้เห็นว่าเสียงการเหยียดหยันได้เกินขีดมาก

At the top of the "breakers," laborers were dumping the coal into chutes. The huge lumps slid slowly on their journey down through the building, from which they were to emerge in classified fragments. Great teeth on revolving cylinders caught them and chewed them. At places there were grates that bid each size go into its proper chute. The dust lay inches deep on every motionless thing, and clouds of it made the air dark as from a violent tempest. A nightly gnashing sound filled the ears. With terrible appetite this huge and hideous monster sat imperturbably munching coal, grinding its marmoth jaws with unearthly and monotonous uproar.

(Crane. 1972 : 314)

ภาพการเปรียบเทียบที่เกรนนำเสนอนั้น "The Men in the Storm"

"An Experiment in Misery" "In the Depths of a Coal Mine"

"Flanagan and His Short Filibustering Adventure" และ

"The Open Boat" นั้น แสดงให้เห็นภาพตัวละครที่ต่อสู้กับชะตากรรมของตนเอง อยู่ในธรรมชาติที่เพิกเฉยและไม่นำพาพวกเขาเลย นอกจากนี้ยังช่วยเน้นให้เห็นความยิ่งใหญ่และความเป็นนิรันดร์ของธรรมชาติ และที่สำคัญอีกประการหนึ่งก็คือ กลวิธีการเขียนที่เปรียบเทียบให้เห็นความผิดแผกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงนี้ จะช่วยเน้นนำเสียงในเรื่องสั้นของสตีเฟน เกรนให้แจ่มชัดขึ้นอีกด้วย ตัวอย่างสำคัญปรากฏอยู่ใน "The Open Boat" ตอนที่กับตัน กุก ข้างเครื่องและ

ผู้สื่อข่าวกำลังเผชิญชะตากรรมอยู่ในเรือเล็กกลางทะเลเมื่อพวกเขาเห็นแสงจากฝั่ง
 กูกและผู้สื่อข่าวโคเถียงกันไปมาว่าเป็นแสงไฟจากสถานีกู้ภัยชายฝั่ง กูกยืนยันว่าบ้านพัก
 ผู้หลบภัย แต่ช่างเครื่องก็กล่าวซ้ำว่าพวกเขายังไปไม่ถึง Mosquito Inlet Light
 จึงไม่น่าที่จะคิดว่าแสงไฟนั้นมาจากบ้านพักผู้หลบภัย แสงไฟที่สว่างฉับและหายไปสลับ
 กันอยู่เช่นนั้นครั้งแล้วครั้งเล่า ช่วยเสริมให้เห็นความมีหวังและความสิ้นหวังที่จะรอด
 ชีวิตหรือได้รับความช่วยเหลือของชาย 4 คนในเรือเล็กนั้นเกินขึ้นมากและยังทำให้เห็น
 ภาพการเบียดหยันของธรรมชาติเด่นชัดขึ้นด้วยคือ เครื่องใช้การกล่าวถึงสิ่งต่าง ๆ ที่ดู
 เหมือนอยู่ไกลแต่เอื้อม แต่ไม่สามารถไขว่คว้าหรือยืดอกเข้ามาอยู่ในครอบครองได้ เช่น
 เห็นแสงไฟครั้งแล้วครั้งเล่า แต่ไม่มีผู้ใดออกมาช่วยเหลือ

In disjointed sentences the cook and the
 correspondent argued as to the difference between
 a life-saving station and a house of refuge. The
 cook had said : "There's a house of refuge just
 north of the Mosquito Inlet Light, and as soon
 as they see us they'll come off in their boat and
 pick us up."

"As soon as who see us?" said the correspondent.

"The crew," said the cook.

"Houses of refuge don't have crews," said
 the correspondent...."

"Oh, yes, they do," said the cook.

"No, they don't," said the correspondent.

"Well, we're not there yet, anyhow," said the
 oiler in the stern.

(Crane. 1969 : 362)

แต่ความจริงแล้วในระยะ 20 ไมล์นั้นไม่มีสถานีกู้ภัยชายฝั่ง "... there was not a life-saving station within 20 miles..." (Crane. 1969 : 363) และอีกครั้งที่ชาย 4 คนในเรือเห็นคนที่ชายฝั่งโบกมือและโบกเลื้อ แสดงอาการราวกับว่าจะออกมาช่วยเหลือ จำนวนคนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่แล้วความหวังที่จะได้รับความช่วยเหลือของชายทั้ง 4 ก็ไม่เป็นผลอีกความเคย นับเป็นกลวิธีการเขียนที่เพิ่มความเข้มข้นและคับคั่งใจในชายทั้ง 4 คนให้ผู้อ่านเข้าใจได้อย่างตรงแทและเที่ยงตรง

"Look ! There's a man on the shore !"

"Where ?"

"There ! See 'im? See 'im ?"

"Yes, sure ! He's walking along.?"

"Now he's stopped.Look ! He's facing us!"

"He's waving at us!"

...

"What's he doing now?"

"He's standing still again. He's looking, I think...."

"There come more people."

...

"They'll have a boat out here for us in less than no time, now that they've seen us."

...

"I'd like to catch the chump who waved the coat. I feel like soaking him one, just for luck."

"Why ? What did he do?"

"Oh, nothing, but then he seemed so damned cheerful."

(Crane. 1969 : 371 - 374)

จากตัวอย่างทั้ง 3 ตอนนี้จะเห็นกลวิธีการเขียนที่เปรียบเทียบเพื่อเน้นนำเสียงอันแสดงการเบียดเบียนของธรรมชาติ และความรู้สึกขมขื่น ห่อเหี่ยวและสิ้นหวังของตัวละครทั้ง ๆ ที่เกรนิโซการเขียนบรรยายเรียบง่ายแบบการเขียนรายงาน แต่ให้ภาพพจน์ที่เด่นชัดมาก

กลวิธีการเขียนในแบบสุดท้ายที่เกรนิโซใช้คือวิธีการเล่าเรื่องโดยใช้กระแสสำนึกเพื่อสะท้อนปฏิกิริยาทางอารมณ์และความรู้สึกที่ตัวละครสนองตอบต่อเหตุการณ์ภายนอก อันช่วยให้เห็นทัศนคติและความรู้สึกนึกคิดภายในจิตใจของตัวละครเด่นชัดขึ้นอีก กลวิธีการเขียนเช่นนี้ปรากฏอยู่ในเรื่องสั้นแทบทั้งหมดของสตีเฟน เกรน เท้าที่ผู้วิจัยศึกษา แต่ในที่นี้จะขอ กล่าวถึงตัวอย่างเด่น ๆ ใน "An Experiment in Luxury" "The Bride Comes to Yellow Sky" "A Mystery of Heroism" "The Open Boat" และ "A Dark-Brown Dog"

เมื่อผู้เล่าเรื่องซึ่งคือตัวของเกรนเองรับเชิญไปบ้านของเพื่อนลูกชายเศรษฐีใน "An Experiment in Luxury" นั้นเขาต้องการพิสูจน์ค่ากล่าวที่โคยินเสมอ ๆ ว่า ชีวิตเศรษฐีไม่สนุกและไร้ความสุข โดยเฉพาะคนยากจนจะพูดเช่นนั้นเสมอชายหนุ่มผู้เล่าเรื่องไม่ต้องการจะเชื่อโดยปราศจากการพิสูจน์หรือได้มีประสบการณ์ตรงด้วยตนเองที่บ้านของเพื่อนนั้นเองผู้เล่าเรื่องได้พบสภาพความขัดแย้งอันเป็นสภาพความขัดแย้งในใจของชายหนุ่มเอง คือ ขณะที่เขานั่งคุยอยู่กับเพื่อนในวงส่วนตัวของเพื่อนซึ่งตกแต่งและประดับประดาด้วยสิ่งของมีค่าสุดจะประมาณค่าได้นั้น ทั้ง ๆ ที่คุยกันถึงเรื่องราวสมัยเป็นนักเรียนร่วมชั้น ชายหนุ่มกลับหวนมาคิดถึงสภาพความแตกต่างในสังคมคือ สภาพชีวิตผู้ยากไร้ขณะตนและเพื่อนสุขสบายชายหนุ่มปลานปลื้ม และชื่นชมกับสิ่งของล้ำค่า

ต่าง ๆ ในห้องของเพื่อน แล้วก็กลับคิดไ้ว่าในชีวิตต้องมีสิ่งที่มีความสำคัญกว่าสิ่งของเหล่านี้ แต่จิตใจหนึ่งชายหนุ่มก็คิดว่าไม่มี

... but continually he was beset by a stream of sub-conscious reflection. He was beginning to see a vast wonder in it that they two lay sleepily chatting with no more apparent responsibility than rabbits, when certainly there were men, equally fine perhaps, who were being blackened and mashed in the churning life of the lower places. And all this had merely happened ; the great secret hand had guided them here and had guided others there. The eternal mystery if incomprehensible justice were the sister of open wrong.

And, above all, why was he impressed, awed, overcome by a mass of materials, a collection of the trophies of wealth, when he knew that to him their dominant meaning was that they represented a lavish expenditure? For what reason did his nature so deeply respect all this ? Perhaps his ancestors had been peasants bowing heads to the heel of appalling pomp of princes or rows of little man who stood to watch a king kill a flower with his cane. There was one side of him

I have no idea what the meaning of this is.

that said there were finer things in life, but the other side did homage.

(Crane. 1969 : 170)

และเจ้าชายหนุ่มก็รู้สึกภูมิใจในตนเองที่เขาใจว่าคนเหนือกว่าผู้อื่นที่สามารถทำตนหรือทำให้ผู้อื่นเห็นถึงความยั่วยวนของวัตถุ ชายหนุ่มรู้สึก ว่ากับคนเป็นปรัชญา เมื่อมีความพอใจในตนเอง ไม่ต้องตะเกียกตะกายมากนักเพื่อให้ได้มาซึ่งวัตถุนอกกายต่าง ๆ ทั้งที่ผู้ศรัทธาในวัตถุนิยมทั่วไปปฏิบัติอยู่ แต่บางครั้งการที่มีชีวิตอยู่ในสังคมที่มีค่านิยมเช่นนี้ชายหนุ่มก็รู้สึกเหมือนตนเองเป็นคนโง่และขี้เกียจ นี่คือสภาพความขัดแย้งในจิตใจของชายหนุ่มที่เกรนใช้กลวิธีการเขียนที่เรียกว่าการเล่าเรื่องแบบใช้กระแสสำนึกเพื่อสะท้อนให้ผู้อ่านเข้าใจ หัศณคดีและภาพพจน์ในจิตใจของชายหนุ่มผู้เล่าเรื่องนี้ก็กระเจางชัดขึ้นมาก นับเป็นกลวิธีการเขียนที่เกรนใช้ทำให้การถ่ายทอดหรือสื่อสารสิ่งที่เขาต้องการส่งผ่านถึงผู้อ่านง่ายขึ้น

สรุปได้ว่าสภาพความขัดแย้งในจิตใจของชายหนุ่มใน "An Experiment in Luxury." นั้นก็คือความขัดแย้งในจิตใจของเกรนเองในสมัยของเขาตอนที่ใช้ชีวิตอยู่ในสลัมย่านโบเวอรี่ของกรุงนิวยอร์ก จากการได้ประสบกับสภาพความยากจนและสภาพชีวิตลำเค็ญของผู้อ่านไร ทำให้เกรนของใจ สงสัยในความเจริญทางวัตถุของสังคมอุตสาหกรรมของประเทศอเมริกาในยุคส่งเสริมอุตสาหกรรม เกรนใช้วิธีการเล่าเรื่องแบบใช้กระแสสำนึกถ่ายทอดความรู้สึกของเขาเองผ่านผู้เล่าของเรื่องในฉากนั่งคุยอยู่กับเพื่อนเศรษฐีในห้องที่ประดับประดาด้วยสินทรัพย์ล้ำค่าได้ชัดเจนมาก

ขณะที่แจ็ก พอตเตอร์ใน "A Bride Comes to Yellow Sky"

พาเจ้าสาวของเขาขึ้นรถไฟจาก ซานอันโตนิโอที่ซึ่งทั้งสองเข้าพิธีแต่งงานกัน เพื่อเดินทางไปเมือง เยลโล่ สกายที่ซึ่งแจ็กเป็นพ่อเมืองอยู่นั่น บ่อย ๆ ครั้งที่เจ้าสาวของแจ็กหันมาพูดกับเขาแล้วแจ็กก็จลอย เขาหวนนึกถึงพฤติกรรมที่ตนเองทำไปในตอนเช้าคือการ เข้าพิธีแต่งงานกับหญิงสาวคนรักโดยไม่ได้ออกกล่าวข่าวเมืองของตนเลย

แล้วเขาก็หันนึกถึงชาวเมืองเยลโลสกาย ก็คิดถึงหน้าที่ที่เขามีต่อชาวเมืองและชุมชน
ของคนรวมทั้งเพื่อน ๆ สำหรับชาวเมืองนี้ประเพณีการแต่งงานมีความหมายมากกว่ากับ
เป็นหน้าที่ที่เมื่อใดปฏิบัติจะสร้างความพอใจให้คนผู้นั้น

... Occasionally he was even rather absent-
minded and far-away when the bride leaned forward
and addressed him.

As a matter of truth, Jack Potter was beginning
to find the shadow of a deed weigh upon him like
a leaden slab. He, the town marshal of Yellow sky,
a man known, liked, and feared in his corner, a
prominent person, had gone to San Antonio to
meet a girl he believed he loved, and..., had
actually induced her to marry him, without consulting
Yellow Sky... He was now bringing his bride before an
innocent and unsuspecting Community...

(Crane. 1969 : 393)

แล้วเขาก็คิดถึงเพื่อน ๆ ในเมืองเยลโลสกายที่จะไม่ให้อภัยเขาเนื่องจาก
เขาแต่งงานโดยไม่บอกกล่าวเพื่อน ๆ เลยทั้ง ๆ ที่เขาก็คิดจะโทรเลขบอกอยู่แล้ว
แต่ก็ตัดสินใจไม่ทำ บัดนี้รถไฟกำลังจะเข้าสถานีเยลโลสกาย และในเมืองนี้มี
วงศุริยางค์ซันดี ถ้าเมื่อรู้ข่าวเขาแต่งงานคงมาแห่แหนแสดงความยินดีก็แจ่มชัด
จะพาเจ้าสาวแอบหลบเขามานั่งเงียบ ๆ แล้วรอเวลาบอกกล่าวข่าวการแต่งงาน
ของเขาในภายหลัง

Of course people in Yellow Sky married as it pleased them, in accordance with a general custom ; but such was Potter's thought of his duty to his friends, or of their idea of his duty, or of an unspoken form which does not control men in these matters, that he felt he was heinous. He had committed an extraordinary crime....

He knew full well that his marriage was an important thing to his town. It could only be exceeded by the burning of the new hotel. His friend could not forgive him. Frequently he had reflected on the advisability of telling them by telegraph, but a new cowardice had been upon him. He feared to do it....

(Crane. 1969 : 393 - 394)

จากการที่เกรนใช้กลวิธีเล่าเรื่องแบบใช้กระแสนี้ ทำให้สามารถมองเห็นภาพความรู้สึกภายในจิตใจของแจ๊ค พอตเตอร์ และยังทำให้ทราบถึงสาเหตุของความกล้านั้นอีกด้วยว่าเกิดจากการกระทำของแจ๊คเองที่ขัดต่อแบบแผนปฏิบัติตามประเพณีนิยม แจ๊คกลัวที่จะเผชิญหน้ากับเพื่อน ๆ และ ชาวเมืองของตนเอง กลัวกลัวว่าคนเหล่านั้นจะไม่ให้อภัยที่เขาแต่งงานโดยไม่บอกกล่าวชาวเมืองของตนเองเลยแม้แต่ผู้เดียว จากการเล่าเรื่องโดยใช้กระแสนี้สามารถสะท้อนให้เห็นชัดขึ้นนักกว่า แจ๊ค หวั่นเกรงและไม่มีความสุขสบายใจ เนื่องจากเขาคงเป็นเหยื่อของสังคมซึ่งในที่นี้สังคมหมายถึง ค่านิยมและประเพณีปฏิบัติของคนส่วนใหญ่ในสังคม แม้ว่าแจ๊คจะสามารถเลือกปฏิบัติต่างไปจากคนอื่นแต่เห็นได้ชัดว่าเขาไม่มีความสุขที่เท่าเช่นนั้น เขารู้สึกว่ากับได้ทำ ความผิดอย่างมหันต์

วิธีเล่าเรื่องแบบใช้กระแสด้านในใน "A Mystery of Heroism" นั้นปรากฏอยู่ตอนที่ เฟร็ด คอลลินส์ได้รับอนุญาตจากหัวหน้าให้ไปพักผ่อนในคืนแค้นศัตรูได้ ขณะที่เขากำลังเดินข้ามทุ่งไปยังบ่อ คอลลินส์รู้สึกถึงความแตกต่างของตนเองและเพื่อน เขารู้สึกหิ้งและภาคภูมิใจในตนเองเมื่อคิดต่อไปว่าเขาจะต้องกลับมาในฐานะผู้ชนะ แต่จริง ๆ แล้วเขารู้สึกงุนงงและแปลกใจที่ปล่อยให้อารมณ์เข้ามาครอบงำจนทำให้เขาเดินทางเขาไปหาความตาย แล้วเขาก็สรุปเข้าข้างตนเองว่า ลักษณะเช่นนี้คือความยิ่งใหญ่

When Collins faced the meadow and walked away from the regiment, he was vaguely conscious that a chasm, the deep valley of all prides, was suddenly between him and his comrades....

... As a matter of truth, he was sure of very little. He was mainly surprised.

It seemed to him supernaturally strange that he had allowed his mind to manoeuvre his body into such a situation. He understood that it might be called dramatically great.

(Crane. 1969 : 384 ~ 385)

คอลลินส์รู้สึกแปลกใจในตัวเองมากที่เขาไม่รู้สึกลัว เนื่องจากเขาได้ขึ้นมาเป็นเวลานานแล้วความนุษย์ควรจะกลัวอะไรบางอย่าง หรือสักอย่างถ้าเขาไม่กลัวอะไรเลยคนผู้นั้นจะเป็นวีรบุรุษ แต่คอลลินส์ก็หวัง เมื่อคิดว่าตนเองเคยทำความเลวมาบ้าง และผู้ที่จะเป็นวีรบุรุษได้นั้นจะต้องไม่เคยทำผิดห่านองคลองธรรมใด ๆ เลย ความผิดที่คอลลินส์หวงกลัวว่าตนเองได้เคยกระทำไว้คือ เขาเคยยืมเงินเพื่อนแล้วไม่ใช้คืนอีกอย่างหนึ่งคือเขาปฏิเสธที่จะทำไร่นาของตนเองทั้ง ๆ ที่แม่ได้พยายามเกลี้ยกล่อมหลายครั้ง จนกระทั่งแม่ตายจากไปเมื่อเขามาเป็นทหาร

ความรู้สึกที่สะท้อนออกมาจากจิตใจของคอลินส์ทำให้เห็นสภาพของคอลินส์ ผู้ถูกรบงำด้วยความอวตองของการเอาชนะคำท้าทายและภูมื่นของเพื่อน ๆ จนต้องปฏิบัติการเลี้ยงตายโดยไม่รู้ตัว เห็นได้ชัดว่าเขาไม่เข้าใจตนเองนักว่ากำลังทำอะไร เพราะอะไรเพียงแต่ต้องการเป็นผู้ชนะ วิธีการเล่าเรื่องแบบใช้กระแสดำเนินเช่นนี้ ช่วยเน้นให้มองเห็นอย่างกระจ่างชัดว่า ตัวละครตัวนี้ตกเป็นทาสของอารมณ์โกรธของการเอาชนะคำท้าทายจนลืมตัวมองข้ามอันตรายที่จะเกิดแก่ชีวิตตนเอง

ตัวอย่างของการเล่าเรื่องแบบใช้กระแสดำเนินก็อีกตัวอย่างหนึ่ง ไก่ก่ คอนตี ผู้สื่อข่าวใน " The Open Boat" หวนนึกถึงบทกวีบทหนึ่งที่เขาเคยอ่านเมื่อครั้งเป็นเด็กในครั้งนั้นบทกวีนั้นไม่มีความหมายใด ๆ กับเขาเลย เขาไม่รู้สึกเศร้าสร้อย เสียใจหรือเห็นใจทหารที่ล้มตายในแอลเจียร์ส (Algiers) เขาไม่เศร้าใจตามทหารที่พูดก่อนตายว่าจะไม่ไถ่กลับไปเห็นบ้านเกิดของตนเองอีกต่อไปแล้ว แต่เมื่อผู้สื่อข่าวได้ฝ่าฟันคลื่นพายุที่พัดโหมกระหน่ำเขาและเพื่อนอีก 3 คน เป็นเวลา 2 วัน 2 คืน เมื่อไถ่รู้สึความทุกข์ยากลำบากที่ต้องต่อสู้กับธรรมชาติที่เพิกเฉยและไม่นำพาต่อชะตากรรมของพวกเขา เขาเห็นในขณะนี้ผู้สื่อข่าวหวนระลึกถึงบทกวีที่บ่งบอกความทุกข์ยากลำบากใจ ของทหารที่กำลังจะตายในแอลเจียร์สอีกครั้ง ในครั้งนี้ภาพทหารเหล่านั้นราวกับยังมีชีวิตอยู่จริง ๆ ผู้สื่อข่าวสามารถมองเห็นแม้กระทั่งว่า ทหารนั้นนอนแผ่มือซ้ายที่ขีดขาวเกาะกุมอยู่ที่อกขณะที่เลือดไหลซึมออกมาอยู่ระหว่างนิ้วมือและในครั้งนี้อีกเช่นกันที่ผู้สื่อข่าวรู้สึกเสียใจไปกับทหารผู้ที่ไม่มีโอกาสจะไถ่กลับไปบ้านเกิดเมืองนอนของตน

Now, however, it quaintly came to him as a human, living thing. It was no longer merely a picture of a few throes in the breast of a poet, meanwhile drinking tea and warming his feet at the grate ; it was an actuality-stern, mournful, and fine.

The correspondent plainly saw the soldier. He lay on the sand with his feet out straight and still. While his pale left hand was upon his chest in an attempt to thwart the going of his life, the blood came between his fingers. In the far Algerian distance, a city of low square forms was set against a sky that was faint with the last sunset hues. The correspondent, plying the oars and dreaming of the slow and slower movements of the lips of the soldiers, was moved by a profound and perfectly impersonal comprehension. He was sorry for the soldier of the Legion who lay dying in Algiers.

(Crane. 1969 : 379)

เกรนใช้การเล่าเรื่องแบบใช้กระแสนึกสะท้อนให้เห็นว่าภาพทหารที่นอนตายในแอลเจียร์ไม่มีความหมายใด ๆ กับผู้สื่อข่าวเลยเมื่อเขายังไม่ได้มีประสบการณ์เกี่ยวกับความทุกข์ยากของชีวิต ในครั้งนั้นผู้สื่อข่าวไม่มีความเห็นอกเห็นใจ หรือก็อาจจะใส่ใจกับชะตากรรมของทหารเหล่านั้นเลย กลวิธีเช่นนี้ช่วยเน้นแก่นเรื่องของ "The Open Boat" ให้เด่นชัดขึ้นอีก เมื่อมีการตอกย้ำความจริงที่ว่า ธรรมชาติเพิกเฉยและไม่นำพาต่อชะตากรรมของสรรพสัตว์ในโลกโดยสิ้นเชิง

และอีกครั้งหนึ่งที่ชาย 4 คนสิ้นหวังเต็มที่ถึงกับก่นคำเทพเจ้าในธรรมชาติที่กลืนกลองพวกเขาคือปล่อยให้มนุษย์ชะตากรรมมาอย่างลำบากยากเข็ญในการพายเรือโต้คลื่น พายุที่พัดกระหน่ำเรืออยู่ระลอกแล้วระลอกเล่ามาถึง 2 วัน 2 คืน แล้วธรรมชาติก็ยังจะไม่ช่วยให้พวกเขารอดชีวิตอีก ความรู้สึกของชาย 4 คนที่เห็นได้จากกลวิธีเล่าเรื่องแบบใช้กระแสนึกของเกรนในครั้งนี้ คือ โกรธแค้นธรรมชาติที่ปล่อยให้เขามาไกลขนาดนี้

แล้วจะปล่อยให้ตายต่อหน้าต่อตาอีก ถ้าจะไม่ไว้ชีวิตพวกเขา ธรรมชาติน่าจะปล่อยให้
 ตายเสียก่อนหน้านี้อย่างไร 4 เคื่องแค้นธรรมชาติที่เขย่งขึ้นและเล่นตลกกับชะตากรรม
 ของพวกเขา คือปล่อยให้มีความหวังแล้วมาทำให้หมดหวังโดยสิ้นเชิงในภายหลัง เขา
 เคื่องแค้นมากจึงกล่าวหาพายุธรรมชาติ

... As for the reflections of the men, there was
 a great deal of **rage** in them. Perchance they might
 be formulated thus : "If I am going to be drowned-if
 I am going to be drowned - if I am going to be drowned,
 why, in the name of the seven mad **gods** who rule the
 sea, was I allowed to come thus far and contemplate
 sand and trees? Was I brought here merely to have my
 nose dragged away as I was about to nibble the sacred
 cheese of life ? It is preposterous! If this old
 ninny-woman, Fate, cannot do better than this, she
 should be deprived of the management of men's fortunes.
 She is an old hen who knows not her intention. If
 she has decided to drown me, why did she not do it
 in the beginning, and save me all this trouble?
 The whole affair is absurd.... But no; she cannot
 mean to drown me. She dare not drown me. She
 cannot drown me. Not after all this work!" Afterward
 the man might have had an impulse to shake his fist
 at the clouds. "Just you drown me, now, and then
 hear what I call you!"

(Crane. 1969 : 369 - 370)

ในเรื่องนี้อีกเช่นกันที่เกรนแสดงศิลปะอันมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของเขาในการใช้คำพูดสั้น ๆ กระชับและให้ความหมายครบถ้วนพร้อมมูลในตัวเอง "None of them know the color of the sky...." (Crane. 1969 : 360) จากประโยคสั้น ๆ นี้ทำให้เราจินตนาการไปได้ว่าทุกคนต้องสับเปลี่ยนหน้าที่กันพายเรือไต่คลื่นซึ่งซัดมากระลอกแล้วระลอกเล่าไม่ขาดระยะราวกับจะไม่มีที่สิ้นสุด ประกอบกับวิธีการเปลี่ยนการเน้นจากพฤติกรรมของตัวละคร ไปเน้นที่สถานการณ์ต่างในธรรมชาติซึ่งเป็นฉาก เช่น ปรากฏการณ์ หน่วยกัญญา แผลสาหร่ายในทะเล และผู้ที่ฝั่งทะเลการเน้นสลับกันไปมาตลอดเวลาเช่นนี้ทำให้เกิดความรู้สึกว่าธรรมชาติมีความเป็นนิรันดร์

ลูกสุนัขใน "A Dark-Brown Dog" ต้องคอยหลบหลีกสิ่งของใกล้มือของสมาชิกในครอบครัวเด็กชาย เนื่องจากพวกเขาพอใจที่จะทำให้อายุขัยของลูกสุนัขเจ็บตัวมันจึงได้ฝึกหาวิธีหลบหลีกจากอาวุธเหล่านั้นจนชำนาญหากคอยเพียงรอรับความช่วยเหลือจากเด็กชายผู้เป็นเพื่อน และพี่เลี้ยงของมันแล้วยอมไม่เป็นผล เนื่องจากเด็กชายไม่ค่อยได้คอยใกล้มันตลอดเวลา และบางครั้งเด็กชายก็มันอย่างไม่มีเหตุผลเช่นกัน อย่างไรก็ตามลูกสุนัขได้คุยกับเพื่อนของมันเสมอ โดยคิดว่าคงเป็นเพราะตนเองทำผิด จึงไม่คิดแก้แค้น พี่เลี้ยงของมันเองก็รู้เด็กชายมีปัญหา ลูกสุนัขจะรู้สึกสงสารและเห็นใจเพื่อนของมันยอมให้เด็กชายนอนหนุนหลังของมัน โดยไม่คิดจะรื้อฟื้นเรื่องเก่า ๆ ที่ว่าเด็กชายเคยทำร้ายคนขึ้นมาเป็นข้ออ้างเพื่อปฏิเสธความช่วยเหลือเด็กชาย ลูกสุนัขและเด็กชายจึงกลายเป็นเพื่อนและผู้พิทักษ์ซึ่งกันและกันไปในที่สุด แต่สำหรับสมาชิกคนอื่นในครอบครัวเด็กชายนั้น ลูกสุนัขไม่สามารถผูกมิตรด้วยใจสำเร็จ

Sometimes, too, the child himself used to beat the dog, although it is not known that he ever had what could be truly called a just cause. The dog always accepted these thrashings with an air of admitted guilt. He was too much of a dog

to try to look to be a martyr or to plot revenge. He received the blows with deep humility, and furthermore he forgave his friend the moment the child had finished, and was ready to caress the child's hand with little red tongue.

When misfortune came upon the child, and his troubles overwhelmed him, he would often crawl under the table and lay his small distressed head on the dog's back. The dog was ever sympathetic. If it is not to be supposed that at such times he took occasion to refer to the unjust beatings his friend, when provoked, had administered to him.

He did not achieve any notable degree of intimacy with the other members of the family. He had no confidence in them, and the fear that he would express at their casual approach often exasperated them exceedingly....

(Crane. 1969 : 85, 86)

นอกจากกลวิธีการเขียนดังที่กล่าวมาแล้วนี้ เกรนยังใช้สีสันของสิ่งต่าง ๆ ในธรรมชาติซึ่งเป็นสิ่งแวดล้อมในชีวิตมนุษย์มาใช้สร้างให้ความรู้สึกในตัวละครเด่นชัดขึ้นจนผู้อ่านเฝ้าภาพพจน์ที่กระจ่างชัด เกรนเองนั้นเชื่อว่าสีสันมีอิทธิพลต่อจิตใจของมนุษย์มาก ดังจะพบว่า เกรนได้ใช้สีสน์บรรยายฉากธรรมชาติไว้อย่างให้ความรู้สึกใน "The Blue Hotel." และ "The Open Boat" เกรนบรรยายอิทธิพลของสีฟ้าอ่อนของโรงแรมสีน้ำเงินของน้ำทะเล และสีน้ำตาลเข้มของแพสาทรายในทะเล

ที่มีผลใหม่มนุษย์รู้สึกเศร้าสลดหกลุ และหวาดกลัว สีแดงเข้มของแสงอาทิตย์ในตอนเช้าที่
ที่สาบสองตัวพื้นน้ำทะเล ขณะที่ชาย 4 คนสละเรือว่ายน้ำเข้าฝั่งนั้นให้ความรู้สึกว้า
ความตายกำลังคืบคลานเข้ามาประชิดตัวของพวกเขาแล้ว

สภาพการแต่งกายของเด็กชายสกปรกใน "An Ominous Baby"
คือ เสื้อผ้าเก่าชากวีน เนื้อตัวมอมแมมสกปรกด้วยฝุ่นคิน และเขาสีน้ำตาลเข้มที่
โผล่พ้นกางเกงชากวีน กับอีกตัวอย่างหนึ่งใน "In the Depths of a Coal Mine"
คือสภาพคนไม้เหี่ยวเฉา เนื่องจากถูกปกคลุมด้วยควันและฝุ่นละอองสีดำของถ่านหิน
สภาพภายในเหมืองที่ขมุกขมัวแสงสลัวเพราะแสงอาทิตย์ส่องไปไม่ถึง ทำให้ข้อขึ้นจน
มีเหงื่อออกตามปกคลุมตามบริเวณที่เป็นไม้ และสภาพเล็ก ๆ เกือบสิ้นจนที่แต่งตัว
ด้วยเสื้อผ้าเก่าและชาวชนมองเห็นไหล่สีคารวกับเตาไฟนั้น สร้างความรู้สึกสลดหกลุ
ใจ และเศร้าหมองโศกอย่างเห็นภาพพจน์

บรรยายการขมุกขมัวในตอนบ่ายของวันพายุหิมะตกหนักใน "The Men in
the Storm" และสีส้มของเสื้อผ้าเก่าเปื้อนอะเปื้อนด้วยฝุ่นละอองที่ชายหนุ่มผู้
เล่าเรื่อง "An Experiment in Misery" และผู้ยากไร้สามมิสประกอบ
กับสภาพตอถักของคินปนตกปรอย ๆ ตลอดคินนั้นให้ความรู้สึกห่อเหี่ยวไม่สดชื่น และ
สลดหกลุใจยิ่งนัก ประกอบกับสภาพห้องพักราคาถูกที่มีเพียงแสงสีสลัว ๆ จากแสงไฟ
ริบหรี่ที่มุมห้อง และกลิ่นอับชื้นภายในห้องยิ่งทำให้ชายหนุ่มรู้สึกกลัวจนขนลุกกรวกับได้
เข้าไปอยู่ในทามกลางหลุมศพ

จะเห็นได้ว่าเกรนิโซ สีส้มในธรรมชาติพรรณนาประกอบในฉากต่าง ๆ ได้
อย่างมีประสิทธิภาพจนกระทั่งสามารถสร้างความรู้สึกและอารมณ์ร่วมได้เป็นอย่างดี
ความสามารถพิเศษเช่นนี้มีผลให้น่าเสียดายในเรื่องเคนชักขึ้นมาอย่างมีเอกลักษณ์

สรุปผลการศึกษาค้นคว้าและข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาค้นคว้า

จากการศึกษาลักษณะของธรรมชาตินิยมในเรื่องสั้นทั้ง 23 เรื่องของ สตีเฟน เครน ปรากฏว่ามีลักษณะของธรรมชาตินิยมปรากฏอยู่ในองค์ประกอบส่วนต่าง ๆ ของเรื่องสั้น คือ ปรากฏอยู่ในส่วนต่อไปนี้

โครงเรื่องและเนื้อหา

แก่นเรื่อง

น้ำเสียง

ตัวละครสำคัญ

ภาษาของตัวละคร

กลวิธีการเขียน

ลักษณะของธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในเรื่องสั้นของเครนนั้นมีความเป็นธรรมชาตินิยมอย่างสม่ำเสมอ และมีเอกภาพในตัวเอง กล่าวคือ เมื่อมีลักษณะประการใดประการหนึ่งของธรรมชาตินิยมปรากฏอยู่ในองค์ประกอบส่วนหนึ่งของเรื่องสั้น ก็จะมีลักษณะของธรรมชาตินิยมประการเดียวกัน หรือลักษณะประการอื่นที่มีความสอดคล้องหรือมาสนับสนุนลักษณะของธรรมชาตินิยมประการแรกในองค์ประกอบส่วนอื่นในเรื่องสั้นเรื่องเดียวกันนั้น จึงพอจะสรุปและเสนอแต่ละประเด็นความสำคัญได้ดังนี้

ธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในโครงเรื่องและเนื้อหามีลักษณะเด่น ๆ อยู่ 3 ประการคือ เป็นเรื่องของชีวิตที่ถูกกำหนดบังคับให้ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม ความเสื่อมในสังคมผู้ยากไร้ และพฤติกรรมที่เกิดจากอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในโครงเรื่องและเนื้อหาซึ่งเป็นเรื่องของชีวิตที่ถูกกำหนดให้ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคมนั้นปรากฏอย่างชัดเจนใน 7 เรื่อง

A Dark-Brown Dog.

The Men in the Storm.

An Experiment in Misery.

In the Depths of a Coal Mine.

Flanagan and His Short Filibustering Adventure.

The Open Boat.

และ The Knife.

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในโครงเรื่องและเนื้อหาซึ่งเกี่ยวข้องกับความ
เสื่อมในสังคมผู้ยากไร้ ปรากฏอยู่อย่างเด่นชัดใน 5 เรื่องได้แก่

An Ominous Baby.

A Dark-Brown Dog.

The Men in the Storm.

An Experiment in Misery

และ In the Depths of a Coal Mine.

ลักษณะของธรรมชาตินิยมประการสุดท้ายในโครงเรื่องและเนื้อหา คือ พฤติกรรม
ที่เกิดจากอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมซึ่งมีปรากฏอยู่ใน 12 เรื่องได้แก่

A Great Mistake.

An Ominous Baby.

An Episode of War.

The Veteran.

A Mystery of Heroism.

The Upturned Face.

War Memories.

The Price of the Harness.

Regulars Get No Glory.

The Blue Hotel.

His New Mittens.

และ A Man and Some Others.

ธรรมชาตินิยมที่ปรากฏอยู่ในแก่นเรื่องมีลักษณะ 9 ประการคือ การต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคม การสูญเสียความเป็นตัวของตัวเอง เนื่องจากมีแรงขับภายในร่างกายและสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดบังคับเงื่อนไขชีวิต เรื่องราวของพฤติกรรมที่เกิดจากอิทธิพลของแรงขับภายในร่างกายและความกดดันของสังคมได้แก่ ความรุนแรง ความโหดร้ายและความอยุติธรรมในสังคม เรื่องท้องห้ามในสังคมสมัยนั้นเช่นเรื่องราวของโสเภณี การเปิดเผยแง่มุมชีวิตของคนจรจัด และเนื้อหาที่เกี่ยวกับชนชั้นและการวิจารณ์สังคม การแสดงออกซึ่งความก้าวร้าวและการกระทำที่ปราศจากสำนึกด้านคุณธรรมหรือศีลธรรม เรื่องราวของความกล้าหาญอย่างบ้าบิ่น ความกลัวและความตาย พฤติกรรมที่เกิดจากความขัดแย้งในตัวเอง เช่นความมีหวังและความสิ้นหวังในชีวิต พฤติกรรมที่เป็นความพยายามที่จะเอาชนะธรรมชาติ และลักษณะธรรมชาตินิยมประการสุดท้ายในแก่นเรื่องคือ การสร้างภาพพจน์ของธรรมชาติไว้ในฐานะอำนาจที่เพิกเฉยไม่นำพาและปราศจากความสนใจใดๆ ในสรรพสัตว์ทั้งมวลบนโลก

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในแก่นเรื่อง ซึ่งเป็นเรื่องราวของการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดในสังคมปรากฏอยู่ใน 7 เรื่องคือ

A Dark-Brown Dog.

The Men in the Storm.

An Experiment in Misery.

In the Depths of a Coal Mine.

Flanagan and His Short Filibustering Adventure.

The Open Boat.

และ The Knife.

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในแก่นเรื่อง อันแสดงการสูญเสียความเป็นตัวของ
ตัวเองเนื่องจากมีแรงขับภายในร่างกายและสิ่งแวดล้อมเป็นตัวกำหนดบังคับเงื่อนไข
ชีวิตทำให้มนุษย์แสดงออกซึ่งพฤติกรรมต่าง ๆ ภายใต้เงื่อนไขที่ถูกกำหนด ปรากฏอยู่
ในเรื่องสั้น 7 เรื่องได้แก่

A Great Mistake

An Ominous Baby.

The Veteran.

A Mystery of Heroism.

The Blue Hotel.

His New Mittens.

และ A Man and Some Others.

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในแก่นเรื่องที่แสดงให้เห็นพฤติกรรมที่เกิดจาก
อิทธิพลของแรงขับภายในร่างกายและสิ่งแวดล้อม โดยเฉพาะความกดดันของสังคม
เช่นความรุนแรง ความโหดร้าย และความอยู่ดื้อรั้น ปรากฏอยู่ใน 3 เรื่องเด่น ๆ
คือ

A Dark-Brown Dog.

The Blue Hotel.

และ The Monster.

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในแก่นเรื่องที่เกี่ยวกับบุคคลท้องห้ามของสังคมในที่นี้ หมายถึงบุคคลไร้อาชีพ หรือมีอาชีพที่ไม่น่าเปิดเผย เช่น เรื่องราวของโสเภณีซึ่งปรากฏอยู่ในนวนิยายของเกรนเรื่อง Maggie : A Girl of the Streets. สำหรับในเรื่องสั้นเกรนได้เปิดเผยชีวิตของบุคคลไร้อาชีพ เช่นคนจรจัดและผู้ยากไร้ โดยทั่วไป นอกจากนั้นเขายังเปิดเผยเนื้อหาเกี่ยวกับชนชั้นและการวิจารณ์สังคมชีวิตคนงานกรรมกรในเมืองถ่านหิน และเรื่องราวของพลทหารธรรมดาประจำกองทัพอเมริกัน แก่นเรื่องดังกล่าวนี้ปรากฏอยู่ในเรื่องสั้น 7 เรื่องดังนี้

The Men in the Storm.

An Experiment in Misery.

An Experiment in Luxury.

In the Depths of a Coal Mine.

The Price of the Harness.

Regulars Get No Glory.

และ The Monster.

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในแก่นเรื่อง ซึ่งแสดงความการร้ายและการกระทำที่ปราศจากสำนึกทางคุณธรรมหรือศีลธรรมใด ๆ ปรากฏอยู่ใน 5 เรื่องดังนี้

A Great Mistake.

An Ominous Baby.

A Dark-Brown Dog.

The Blue Hotel.

และ His New Mittens.

ลักษณะของชนชาตินิยมในแก่นเรื่องที่เป็นเรื่องราวของความกล้าหาญอย่าง
 บำปิ่น ความกล้า และความตาย นั้นมีอยู่ในเรื่องสั้น 3 เรื่องที่เด่น ๆ คือ

A Mystery of Heroism.

The Veteran.

และ A Man and Some Others.

ลักษณะของชนชาตินิยมในแก่นเรื่องซึ่งเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากความขัดแย้ง
 ในตัวเอง เช่น ความมีหวังและความสิ้นหวังในชีวิต ปรากฏอยู่ใน 4 เรื่องได้แก่

An Experiment in Misery.

An Experiment in Luxury.

In the Depths of a Coal Mine.

และ The Open Boat.

ลักษณะของชนชาตินิยมในแก่นเรื่องซึ่งเป็นพฤติกรรมที่แสดงความพยายาม
 ในการเอาชนะชนชาติ อันแสดงให้เห็นความสัมพันธ์ของมนุษย์กับชนชาติปรากฏ
 อยู่ใน 3 เรื่องดังนี้

The Monster.

The Blue Hotel.

และ The Five White Mice.

ลักษณะของชนชาตินิยมประการสุดท้ายในแก่นเรื่อง คือ การสร้างภาพพจน์
 ของชนชาติไว้ในฐานะอำนาจที่เพิกเฉยไม่นำพาและปราศจากความสนใจใฝ่ในสรรพ
 สัตว์ทั้งมวลบนโลก ปรากฏอยู่ใน 4 เรื่องได้แก่

The Men in the Storm

An Experiment in Misery.

The Open Boat.

และ The Five White Mice.

ธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในน้ำเสียงมีลักษณะเด่น ๆ อยู่ 3 ประการคือน้ำเสียงที่บ่งบอกทัศนคติการมองโลกในแง่ร้าย น้ำเสียงแสดงความสิ้นหวังต่อแท้ในชีวิตจนเกิดความสลดหดหู่ใจ อันมีผลให้แสดงออกโดยการประชดประชัน เย้ยหยันและน้ำเสียงลักษณะสุดท้ายที่พบในเรื่องสั้นของ เกรน คือ ความทะเยอทะยาน

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในน้ำเสียงที่บ่งบอกทัศนคติการมองโลกในแง่ร้ายปรากฏอยู่ใน 8 เรื่องดังนี้

The Men in the Storm.

An Experiment in Misery.

An Experiment in Luxury.

In the Depths of a Coal Mine.

Flanagan and His Short Filibustering Adventure

The Open Boat.

The Five White Mice .

และ His New Mittens .

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในน้ำเสียงแสดงความสิ้นหวังต่อแท้ในชีวิตจนก่อให้เกิดความสลดหดหู่ใจ อันมีผลให้แสดงออกโดยการประชดประชัน เย้ยหยันเพื่อระบายออกซึ่งความเจ็บปวดทรมาน มีปรากฏอยู่ใน 8 เรื่องดังนี้

An Ominous Baby.

A Dark-Brown Dog.

The Men in the Storm.

An Experiment in Misery.

A Mystery of Heroism.

The Price of the Harness.

The Blue Hotel.

และ The Monster .

ส่วนลักษณะของธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในน้ำเสียงประการสุดท้ายคือน้ำเสียง
แสดงความทะเยอทะยาน ซึ่งมีปรากฏอยู่เพียงในเรื่องเดียว คือ

In the Depths of a Coal Mine.

ลักษณะของธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในตัวละครในเรื่องสั้นของสตีเฟน เครน นั้นคือ
ตัวละครตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของอำนาจทางพันธุกรรมกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อม อันได้แก่
เหตุการณ์เฉพาะหน้าที่ตัวละครในแต่ละเรื่องกำลังเผชิญอยู่ในช่วงระยะเวลานั้น ๆ
พฤติกรรมของตัวละครส่วนใหญ่ไม่ได้เกิดจากการทำงานของสภาวะจิตรู้สำนึกซึ่งรู้สึกชอบ
ชั่วที่ทางคุณธรรมใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ในทางตรงกันข้าม หากแต่เป็นพฤติกรรมที่เป็นผล
จากการที่สัญชาตญาณตอบสนองต่อสภาวะแวดล้อมในขณะนั้นหรือกล่าวไว้ว่าเป็นพฤติกรรม
จากอารมณ์ชั่ววูบ ลักษณะของธรรมชาตินิยมในตัวละคร เช่น ที่กล่าวนี้พบได้ในพฤติกรรม
ของตัวละครสำคัญในเรื่องสั้นทุกเรื่องนอกจาก พฤติกรรมของเด็กหนุ่มนิวยอร์กใน
"The Five White Mice" ที่สามารถพัฒนาตนเองเอาชนะธรรมชาติได้คือ
เขาเห็นว่าคู่ต่อสู้ชาวเม็กซิกันเป็นมนุษย์เช่นเดียวกับเขาและมีความกลัวตายเช่น
คนอื่นโดยทั่วไป เขาจึงตัดสินใจไม่ยิงคู่ต่อสู้ ส่วนใน "An Experiment in
Luxury" นั้นไม่ได้แสดงพฤติกรรมของตัวละครไว้ นอกจากเล่าเรื่องความรู้สึก
นึกคิดของตัวละครเท่านั้น นอกจาก 2 เรื่องที่กล่าวนี้จะพบลักษณะของธรรมชาตินิยม
ในพฤติกรรมของตัวละครสำคัญต่อไปนี้

เด็กชายตกปรก ใน "A Great Mistake"

เด็กชาย ใน "An Ominous Baby"

ลูกสุนัขสีน้ำตาล ใน "A Dark-Brown Dog"

คนยากจนไร้ที่พัก ใน "The Men in the Storm"

ชายหนุ่มผู้เลวเรื่อง คนจรจัดและรายแก่ขโมยอาหารใน "An Experiment
in Misery."

กรรมกรเหมืองถ่านหิน เด็กเก็บหินฉนวนและฟอสใน "In the Depths of a
Coal Mine."

นายร้อยโท ใน "An Episode of War"

เข่าเข็นรี เฟลมมิ่ง ใน "The Veteran"

เฟิร์ก คอลินส์ ใน "A Mystery of Heroism"

ลิน และเสนาธิการทหารใน "The Upturned Face"

ผู้สื่อข่าวสงครามผู้เล่าเรื่อง และพลทหารใน "War Memories"

พลทหารใน "The Price of the Harness"

พลทหารใน "Regulars Get No Glory"

กัปตันเฟลเนแกน และเพื่อนร่วมเดินทางในเรือเล็ก ใน Flanagan and

His Short Filibustering Adventure."

กัปตัน กุก ช่วงเครื่องโดยเฉพาผู้สื่อข่าวใน "The Open Boat"

แจ็ก พอตเตอร์ ใน "The Bride Comes to Yellow Sky"

ชาวสวีเดน และชาวตะวันออกใน "The Blue Hotel "

หมอเทรสคอต ใน "The Monster"

โฮเรส ใน "His New Mittens"

อาเล็ก วิลเลียมส์ และบีเทอร์ วอชิงตัน ใน "The Knife"

บิล ใน "A Man and Some Others "

ธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในภาษาของตัวละครในเรื่องสั้นของสตีเฟน แกรน นั้นมีลักษณะของภาษาที่โชกนิจจริง ๆ ในสังคม และในกลุ่มชนต่าง ๆ กันซึ่งใช้การสะกดตามเสียงที่พูดจริง และไม่คำนึงถึงความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์อีกด้วย ภาษาอีกลักษณะหนึ่งในบทสนทนา คือ การใช้คำหยาบคายเช่นคำสบถสลามานที่พาดพิงถึงพระเจ้าและศาสนาคริสต์ ถ้ากล่าวโดยรวม ๆ จะสรุปได้ว่า ภาษาหยาบคายในเรื่องสั้นของแกรนมีอยู่เพียงประปราย แต่สิ่งที่ทำให้ภาษาในงานเขียนของแกรนเด่นคือ การเลือกใช้คำอุปมาอุปไมยเปรียบเทียบและในเรื่องสั้นของแกรนยังมีกวีนิพนธ์สอดแทรกมาด้วยเช่น ใน "The Open Boat" และ "The Five White Mice"

ลักษณะของธรรมเนียมที่ปรากฏในภาษาของตัวละครซึ่งแสดงภาษาพูดจริง ๆ นั้นมีอยู่ประปรายในเรื่องสั้นที่เกี่ยวกับสงคราม และมีอยู่มากใน "The Knife"

และ "The Monster"

ภาษาของตัวละคร ที่เป็นภาษาหยาบคายในเรื่องสั้นของเกรน ปรากฏอยู่ใน

A Mystery of Heroism .

The Price of the Harness.

The Open Boat . .

และ The Blue Hotel.

ธรรมเนียมที่ปรากฏในกลวิธีการเขียนเรื่องสั้นของสตีเฟน เกรนนั้นมีลักษณะเด่น ๆ อยู่ 3 ประการคือ ลักษณะการเขียนรายงานที่บันทึกและพรรณนาเหตุการณ์โดยให้รายละเอียดทั้งหมด และไม่สอดแทรกอารมณ์หรือปฏิกิริยาส่วนตัวของตนเองลงไป เนื่องจากเชื่อในปรัชญานิยัตินิยม อันหมายถึงอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม กลวิธีการเขียนลักษณะนี้จึงพยายามอธิบายให้เห็นแรงจูงใจพฤติกรรมของตัวละคร ลักษณะกลวิธีการเขียนประการที่สองของเกรนคือการเปรียบเทียบให้เห็นความผิดแผกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงของของ 2 สิ่งหรือเหตุการณ์ 2 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาพร้อมกันเพื่อนำให้เห็น น้ำเสียงเด่นชัดขึ้นอีก ลักษณะกลวิธีการเขียนประการสุดท้ายที่เกรนใช้ในเรื่องสั้นของเขา คือการเล่าเรื่องแบบใช้กระแสสำนึก (stream of consciousness) ซึ่งหมายถึงวิธีการอธิบายด้วยคำพูดเพื่อแสดงให้เห็นปฏิกิริยาทางอารมณ์หรือด้านจิตใจของตัวละครที่สนองตอบต่อเหตุการณ์ภายนอก กลวิธีการเขียนเช่นนี้ช่วยให้เข้าใจทัศนคติและความรู้สึกนึกคิดของตัวละคร ได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

ลักษณะของธรรมเนียมในกลวิธีการเขียนประการแรกคือ ลักษณะการเขียนรายงานที่บันทึกและพรรณนาเหตุการณ์โดยให้รายละเอียดทั้งหมด ไม่สอดแทรกอารมณ์ปฏิกิริยาส่วนตัว แรงคิดทางศีลธรรมหรือคุณธรรมลงไป เป็นการพรรณนาอย่างละเอียดจนสามารถเห็นแรงจูงใจพฤติกรรมของตัวละคร และเห็นทัศนะของตัวละครนั้น ๆ ได้

จากการบรรยายที่ได้รายละเอียดพร้อมมูลนี้ ลักษณะกลวิธีการเขียนแบบนี้ปรากฏอยู่ใน
12 เรื่องดังนี้

A Great Mistake.

An Episode of War.

A Mystery of Heroism.

The Upturned Face.

War Memories.

The Price of the Harness.

Regulars Get No Glory.

The Blue Hotel.

The Monster.

His New Mittens.

The Knife.

และ A Man and Some Others.

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในกลวิธีการเขียน ในลักษณะที่ 2 ที่เกรนใช้คือ
การเปรียบเทียบให้เห็นความผิดแผกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงของของ 2 สิ่งหรือเหตุการณ์
2 เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ซึ่งเน้นให้เห็นน่าเลียดเด่นชัดขึ้นมามาก กลวิธี
การเขียนเช่นนี้ปรากฏอยู่ใน 5 เรื่องคือ

The Men in the Storm.

An Experiment in Misery.

In the Depths of a Coal Mine.

Flanagan and His Short Filibustering Adventure.

และ The Open Boat.

ลักษณะของธรรมชาตินิยมในกลวิธีการเขียนประการสุดท้ายที่เครนนิยมใช้คือการเล่าเรื่องแบบใช้กระแสนัก ซึ่งปรากฏอยู่ในเรื่องสั้นส่วนมากของเครนแต่ในที่นี้จะขอยกตัวอย่างที่เด่น ๆ 5 เรื่องคือ

A Dark-Brown Dog .

An Experiment in Misery .

A Mystery of Heroism .

The Open Boat

และ The Bride Comes to Yellow Sky .

จากลักษณะต่าง ๆ ที่ปรากฏในส่วนต่าง ๆ ในเรื่องสั้นของสตีเฟน เครนทั้ง 23 เรื่องสรุปได้ว่า เรื่องสั้นของเครนมีความเป็นธรรมชาตินิยม อย่างเด่นชัด แม้จะพบบทสนทนาที่หายากเพียงประปราย พบว่าตัวละครเอกใน "The Five White Mice" ไม่มีลักษณะของธรรมชาตินิยมเนื่องจากมีพัฒนาการอย่างเห็นได้ชัด และกลวิธีการเขียนประการหนึ่งที่ใช้การเปรียบเทียบให้เห็นความผิดแผกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงนั้นเป็นกลวิธีการเขียนที่เครนใช้เป็นพิเศษ นอกเหนือจากกลวิธีการเขียนแบบธรรมชาตินิยมโดยทั่วไป อันเป็นผลดีในแง่ของการช่วยเน้นให้น้ำเสียงในแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมเด่นชัดขึ้นมาก

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทราบลักษณะของธรรมชาตินิยมในเรื่องสั้นของสตีเฟน เครน และนอกเหนือจากความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับ ธรรมชาตินิยมแล้ว ยังได้รับประโยชน์ต่อไปอีกคือ ได้มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับนิยตินิยม และทุนนิยม หรือทัศนคติการมองโลกในแง่ร้ายพร้อมกันไปท่วยขณะที่ทำการศึกษา ความหมายประวัติความเป็นมาของธรรมชาตินิยม และ ธรรมชาตินิยมในทางวรรณกรรม ยิ่งกว่านั้น

การศึกษาสภาพพื้นฐานทางสังคมในสมัยของสตีเฟน เครน ยังช่วยให้ผู้วิจัยเข้าใจความเป็นมาของการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์อเมริกันระหว่างช่วงสงครามกลางเมือง (ค.ศ. 1861 - 1865) กับสงครามโลกครั้งที่ 1 (ค.ศ. 1914 - 1918) ทั้งด้านสาเหตุและผลกระทบด้านใหญ่ ๆ ได้แก่ ด้านเศรษฐกิจ ด้านวัฒนธรรมและค่านิยม รวมถึงด้านวรรณกรรม อันมีส่วนใหม่มองเห็นภาพวิวัฒนาการของสังคมอเมริกันจากสังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมอุตสาหกรรมและจากการเปลี่ยนแปลงโดยรวบรวนี้ ทักษะคติ วัฒนธรรมและค่านิยมของอเมริกันก็ได้เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย กล่าวคือ การมุ่งแสวงหาได้ส่งเสริมให้คนอเมริกันมีความทะเยอทะยานอย่างไม่มีที่สิ้นสุด สังคมอเมริกันจึงก้าวเข้าสู่ระบบทุนนิยม และวัตถุนิยมจนมองข้ามความสำคัญของจิตใจ ความแตกต่างระหว่างบุคคล และคุณค่าความเป็นมนุษย์ในแต่ละบุคคลไป อย่างไรก็ตาม นักเขียนและปรชญาเมธีคนสำคัญในสมัยนั้นและสมัยต่อมาในเวลาใกล้เคียงกันได้ช่วยถ่วงดุลค่านิยมและทัศนคติดังที่กล่าวแล้วนี้ไว้ การเปลี่ยนแปลงของสังคมอเมริกันและผลกระทบด้านต่าง ๆ เหล่านี้เองทำให้วรรณกรรมอเมริกันมีพัฒนาการมาจนถึงปัจจุบันนี้

ผู้วิจัยได้รับความสุขและความพอใจจากการอ่านเรื่องสั้น นวนิยายและกวีนิพนธ์บางบทของสตีเฟน เครน จากการได้เห็นภาพพจน์ต่าง ๆ ที่กระจ่างชัดทั้งด้านฉากและลีลา สภาพสิ่งแวดล้อมและตัวละครที่มีชีวิตจิตใจสมจริงสมจัง กลวิธีการเขียนที่มีเอกลักษณ์ นำเสียดจากถ้อยคำที่ผู้เขียนเลือกใช้เพื่อก่อให้เกิดอารมณ์ร่วมนั้นประทับใจและสะท้อนสัจธรรมที่มีอยู่ว่า ธรรมชาติเพิกเฉยและไม่นำพาต่อสรรพสัตว์ ได้ชักจูงยากที่จะปฏิเสธ อย่างไรก็ตามสำหรับผู้สนใจจะทำการศึกษาวรรณกรรมที่มีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมหรืองานประพันธ์ของสตีเฟน เครน ในแง่มุมอื่น ๆ ที่ต่างออกไปนั้นยังคงมีเรื่องที่น่าจะศึกษาค้นคว้าได้อีกดังนี้

1. น่าจะมีการศึกษาชีวประวัติของสตีเฟน เครน เพื่อจะได้ทราบถึงปรัชญาชีวิตของเขา เนื่องจากเครนเคยกล่าวไว้ว่า เขาชอบบทกวีของตนเองมากกว่านวนิยายหรือเรื่องสั้นเพราะมันถ่ายทอดปรัชญาชีวิตของเขาได้เด่นชัดกว่า

2. น่าจะศึกษาทัศนคติต่าง ๆ ในงานประพันธ์ของเกรนทั้งหมด เช่น ทัศนคติการมองโลกในแง่ร้าย (Pessimism) ทัศนคติต่อสงครามและวีรบุรุษจากงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับสงครามโดยเฉพาะหรือแนวคิดสังคมนิยม (Socialism)

3. น่าจะศึกษาสภาพความกลัวหรือความขัดแย้งในงานประพันธ์ของสตีเฟน เกรน อันจะทำให้ทราบถึงสาเหตุความเป็นมา และความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้เขียนโดยตรง และอาจจะทำให้เข้าใจแง่มุมต่าง ๆ ของชีวิตผู้ประพันธ์ขึ้นด้วย

4. น่าที่จะมีผู้ศึกษาโวหาร (Figurative language) ทุกรูปแบบ ในงานประพันธ์ของสตีเฟน เกรน หรือไม่ก็ศึกษาสัญลักษณ์นิยม (Symbolism) เนื่องจากเท่าที่ศึกษาเรื่องสั้นของเขาแล้วผู้วิจัยได้พบว่า เกรนใช้สำนวนโวหารและสัญลักษณ์อยู่มากมายในหลายรูปแบบต่าง ๆ กัน ฉะนั้นถ้าได้มีการศึกษาเรื่องนี้เฉพาะโดยละเอียดจะเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจศึกษาวรรณกรรมมากยิ่งนัก

5. ลักษณะของธรรมชาตินิยมที่ปรากฏในเรื่องสั้นของ สตีเฟน เกรน จะเป็นพื้นฐานให้แก่ผู้สนใจที่จะศึกษาเปรียบเทียบกับธรรมชาตินิยมในงานเขียนของนักประพันธ์อื่น ๆ ที่มีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม เช่น แฮมลิน การ์แลนด์ แฟรงก์ นอร์ริส ฮีโอดอร์ ไครเซอร์ และเอ็ดวิน อาร์ลิงตัน โรบินสัน เป็นต้น และหากได้มีการศึกษาเปรียบเทียบกับผลงานของนักเขียนแนวธรรมชาตินิยมในสมัยต่อ ๆ มาของอเมริกา ย่อมเป็นไปได้ที่จะเห็นพัฒนาการและการเปลี่ยนแปลงของธรรมชาตินิยมทางวรรณกรรมในอเมริกา

6. งานวิจัยชิ้นนี้จะเป็นแนวทางและแหล่งข้อมูลให้แก่ผู้ที่สนใจจะศึกษา ลักษณะของธรรมชาตินิยมในนวนิยายของสตีเฟน เกรน โดยเฉพาะใน Maggie : A Girl of the Streets นั้น จะพบลักษณะภาษาของตัวละครที่เด่นชัดกว่าภาษาของตัวละครในเรื่องสั้นอย่างแน่นอน ส่วนลักษณะอื่น ๆ นั้นเป็นสิ่งที่หาทำให้ทำการศึกษามาก

7. ในงานเขียนของเครนนั้นมีตัวละครเล็กอยู่มากทั้งในนวนิยายและเรื่องสั้น น่าจะมีผู้ศึกษาตัวละครเล็กของเครนโดยเฉพาะอันจะทำให้เข้าใจสภาพความเป็นจริงของสังคมสมัยนั้นผ่านทางพฤติกรรมและความรู้สึกนึกคิดของตัวละครเล็กเหล่านี้ นอกจากนั้นยังจะเห็นแนวการวิจารณ์สังคมของเครนในรูปแบบอื่น ๆ อีกด้วย

8. ตัวละครหญิงในงานเขียนของเครนมีน้อยมาก แต่นับได้ว่าเป็นตัวละครเอกที่มีอิทธิพลต่อตัวละครอื่น ๆ น่าจะได้มีการศึกษาบทบาทของตัวละครผู้เป็นแม่ที่มีอิทธิพลต่อลูกในค่านิยมและค่านิยมอื่น ๆ หรือน่าจะศึกษาลักษณะความสัมพันธ์ระหว่างแม่ - ลูกซึ่งปรากฏอยู่ชัดเจนในนวนิยาย 2 เรื่องของเขา คือ "George's

Mother" และ Maggie : A Girl of the Streets รวมทั้งในเรื่องสั้นด้วย เช่น "His New Mittens" เป็นต้น

បរិច្ឆេទ

บรรณานุกรม

- ฉันหนา ไชยจิต งานเขียนชิ้นเอกในวรรณคดีอเมริกัน ศตวรรษที่สิบเจ็ดถึงต้นศตวรรษที่ยี่สิบ โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2522, 534 หน้า
- ทวีป วรศิลป์ "ธรรมชาตินิยม" โลกหนังสือ 4 : 30 - 33 มกราคม 2522
- _____ "อัตถนิยม" โลกหนังสือ 2 : 22 - 25 ธันวาคม 2521
- วิทย์ ศิวะศรียานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ ไทยวัฒนาพานิช 2492, 344 หน้า
- Barrows, Marjorie Wescott, ed. The American Experience: Fiction. New York, Macmillan, 1968. 518 p.
- Bassan, Maurice. Stephen Crane: A Collection of Critical Essays. Englewood Cliffs, Prentice Hall, 1967. 184 p.
- Berryman, John. "Crane's Art," in Stephen Crane: A Collection of Critical Essays. p. 27 - 51. Englewood Cliffs, Prentice Hall, 1967.
- Bradley, Sculley, Richmon Croom Beatty and E. Hudson Long, ed. Stephen Crane, The Red Badge of Courage: Norton Critical Editions. New York, W.W. Norton, 1962. 344 p.
- Cather, Willar. "When I Knew Stephen Crane," in Stephen Crane : A Collection of Critical Essays. P. 12 - 17, Englewood Cliffs, Prentice Hall, 1967.
- Coale, Samuel. "Frederic and Hawthorne: The Romantic Roots of Naturalism," American Literature. 48: 29 - 30, March, 1976.
- Cudden, J.A. A Dictionary of Literary Terms. London, Andre Deutsch, 1979. 761 p.
- Duckworth, Phyllis Harris. "Naturalism and Romanticism in the Novels of George Moore," Dissertation Abstracts. 33 : 1678-A, October, 1972.
- Edmund, Irwin. "Naturalism," in Encyclopedia of the Social Sciences. v.11, p. 302 - 305. New York, Macmillan, 1954.
- Fried, Lewis Fredrick. "The Naturalism of James Farrell: A Study of His Major Novels," Dissertation Abstracts. 30 : 4985-A, May, 1970.

- Furst, Lilian and Peter N. Skrine. Naturalism: The Critical Idiom. London, Methuen, 1971. 81 p.
- Gerber, John C. "Naturalism," in The World Book Encyclopedia. v. 14, p. 52 - 53, Chicago, World Book Childcraft International, 1980.
- Gibson, Donald Bernard. "The Fiction of Stephen Crane," Dissertation Abstracts. 23 : 2525, January, 1963.
- Gibson, William M.ed. The Red Badge of Courage and Selected Prose and Poetry Stephen Crane. New York, Rinehart, 1956. 425 p.
- Gross, Lawrence Frederic. "Stephen Crane: Social Critic," Dissertation Abstracts. 38 : 262-A, July, 1977.
- Highlights of American Literature. Washington D.C., International Communication Agency, 1981. 288 p.
- Hook, Sidney. "Determinism," in Encyclopedia of the Social Sciences. v. 5 - 6, p. 110 - 114, New York, Macmillan, 1954.
- Katz, Joseph. The Portable Stephen Crane. New York, The Viking Press, 1969. 550 p.
- Kazin, Alfred. On Native Grounds. New York, Doubleday, 1956. 425 p.
- Krauth, Philip Leland. "The Necessary Coxcomb: The Theme of Egotism in the Works of Stephen Crane," Dissertation Abstracts. 31 : 6014-A, May, 1971.
- La France, Marston. "The Role of Illusion in the Work of Stephen Crane," Dissertation Abstracts. 25 : 6628-9, May, 1965.
- Lars, Ahnebrink. "Naturalism: Zola, Tolstoy, and Crane," in Stephen Crane, The Red Badge of Courage: Norton Critical Editions. p. 148 - 161, New York, W.W. Norton, 1962.
- Marchand, Ernest. "Frank Norris, A Study," in Five Novelists of the Progressive Era. p. 60 - 111, New York, Columbia University Press, 1965.
- Martin, Jay. Harvests of Change. Eaglewood Cliffs. Prentice Hall, 1967. 382 p.

- Nagel, James. Stephen Crane and Literary Impressionism. University Park, The Pennsylvania State University Press, 1980. 190 p.
- "Naturalism," in Encyclopedia Americana. v. 19, p. 790, Connecticut, Americana Corporation, 1978.
- Peden, William. "Stephen Crane," in Encyclopedia Americana. v. 8, p. 150 - 151, Connecticut, Americana Corporation, 1978.
- Piper, Mark Scott. "A Sublime Egotism: Irony and Meaning in the Fiction of Stephen Crane," Dissertation Abstracts. 4465-4466-A, January, 1976.
- Pizer, Donald. ed. American Thought and Writing: The 1890's. Boston, Houghton Mifflin, 1972. 561 p.
- _____. "Stephen Crane's Maggie and American Naturalism," in Stephen Crane: A Collection of Critical Essays. p. 110 - 117, Englewood Cliffs, Prentice Hall, 1967.
- _____. Twentieth-Century American Literary Naturalism: An Interpretation. Carbondale and Edwardsville, Southern Illinois University Press, 1982. 171 p.
- Schneider, Robert W. Five Novelists of the Progressive Era. New York, Columbia University Press, 1965. 290 p.
- Sessler, Harvey. Lecture on American Literature. Srinakharinwirot University at Prasarnmit, 1980. (phonotape)
- Shipley, Joseph T. Dictionary of World Literary Terms. Boston, The Writer, 1970. 466 p.
- Sieglen, John Harold. "The Metonymous World of the Child in Stephen Crane's Whilomville Stories," Dissertation Abstracts. 29 : 4504-A, May, 1969.
- Slotkin, Alan Robert. "A Study of the Use of Dialect and Diction in Selected Works of Stephen Crane: The Language of New York City and Its Rural Environs," Dissertation Abstracts. 31 : 5426-A, April, 1971.
- Stallman R.W. Stephen Crane A Biography. New York, George Braziller, 1968. 664 p.
- _____. Stephen Crane : An Omnibus. New York, Alfred A. Knopf, 1958. 703 p.

- Toerne, Richard Alfred. "The Establishment of Stephen Crane: A Study of The Emergence of A Classic American Author," Dissertation Abstracts. 22 : 2801-2802, February, 1962.
- Walcutt, Charles Child. American Literary Naturalism, A Divided Stream. Minneapolis, University of Minnesota Press, 1956. 332 p.
- _____. "Stephen Crane: Naturalist and Impressionist," in Stephen Crane, The Red Badge of Courage: Norton Critical Editions. p. 272 - 280, New York, W.W. Norton, 1962.
- Wertheim, Stanley Claude. "Stephen Crane's The Red Badge of Courage: A Study of Its Sources, Reputation, Imagery, and Structure," Dissertation Abstracts. 24 : 3734-3735, February, 1964.
- Williams, Donald. "Determinism," in Encyclopedia Americana. v. 12, p. 47 - 48, Connecticut, Americana Corporation, 1978.
- Woodfield, Floyd "J". "The Ironic Vision of Stephen Crane," Dissertation Abstracts. 28: 1413-1414-A, October, 1967.
- Young, Philip. "Crane and Hemingway," in Stephen Crane: A Collection of Critical Essays. p. 52 - 56, Englewood Cliffs, Prentice Hall, 1967.

การศึกษาลักษณะของธรรมเนียมในเรื่องสั้นของ สตีเฟน เกรน

บทคัดย่อ

ของ

โชติมา จิงสวัสดิ์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2528

การศึกษาค้างนี้มีความมุ่งหมายอยู่ 2 ประการ คือ ประการแรก เพื่อที่จะได้ทราบลักษณะของธรรมชาตินิยมตามที่ปรากฏในเรื่องสั้นของ สตีเฟน เกรน และประการที่สอง เพื่อที่จะทราบวิธีการเขียนเรื่องสั้นของเขา ทั้งนี้โดยการวิเคราะห์โครงเรื่อง และเนื้อหา แก่นเรื่อง น้ำเสียง ตัวละครสำคัญ ภาษาของตัวละคร และกลวิธีการเขียนในเรื่องสั้นทั้ง 23 เรื่องของ สตีเฟน เกรน ตามเกณฑ์ของแนวทางเขียนแบบธรรมชาตินิยมที่ได้ศึกษารวบรวมมาจากเอกสารต่าง ๆ

ผลของการศึกษาค้างนี้ ปรากฏว่า เรื่องสั้นของ สตีเฟน เกรน แสดงความเป็นธรรมชาตินิยมอย่างสม่ำเสมอและมีเอกภาพ กล่าวคือ ลักษณะเด่น ๆ ของธรรมชาตินิยมส่วนใหญ่ปรากฏอยู่ในแก่นเรื่อง โครงเรื่องและเนื้อหา น้ำเสียง ตัวละครสำคัญ และกลวิธีการเขียน ตามลำดับ สำหรับภาษาของตัวละครนั้น ปรากฏว่ามีลักษณะของธรรมชาตินิยมอยู่บ้างในบางเรื่องแต่ไม่มากนัก นอกจากนั้นยังได้พบกลวิธีการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์ของ สตีเฟน เกรน โดยเฉพาะ นั่นคือ การนำเอาวิธีการเล่าเรื่องแบบใช้กระแสนึก และการเปรียบเทียบเพื่อให้เห็นความผิดแผกแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงอย่างละเอียด เช่นเดียวกับการเขียนรายงานมาเน้นให้น้ำเสียงเด่นชัดขึ้นมาก

A STUDY OF NATURALISM IN STEPHEN CRANE'S SHORT STORIES

AN ABSTRACT

BY

CHOTIMA JUENGSAWAT

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1985

This critical analysis was an attempt to explicate Stephen Crane's twenty - three short stories to show his naturalistic elements. The procedure employed in this study was an investigation of his plots, themes, tones, major characters, dialogues and techniques of writing in accordance with the naturalistic criteria drawn from various sources.

The finding was that Stephen Crane's naturalistic elements presented were consistent in all his twenty - three short stories - they were found in his themes, plots, tones, major characters and his techniques of short - story writing. But they were less revealed in the dialogues. His main writing techniques of short - story presentation were the use of a stream of consciousness and impersonal reports in which a contrast of events highlights the tone.